VIRGINIA HARTMAN

ȚINUTUL MLAȘTINILOR

„Un debut minunat, spiritual și profund."
ALICE McDERMOTT

LITERA
folio

folio

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune literară contemporană – romane aflate
în topurile internaționale, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

VIRGINIA HARTMAN

ȚINUTUL MLAȘTINILOR

Traducere din limba engleză
BOGDAN PERDIVARĂ

LITERA
București

Virginia Hartman

Ținutul mlaștinilor

Editura Litera
2023

Virginia Hartman
The Marsh Queen

Copyright © 2022

Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată pentru prima dată de Gallery Books, un imprint al Simon & Schuster, Inc.

Design copertă: Danielle Mazzella Di Bosco Foto copertă: Silas Manhood / Arcangel Images

Ilustraţie coperta IV:

Jen Lobo

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail:
contact@litera.ro
www.litera.ro

Ţinutul mlaştinilor
Virginia Hartman

Copyright © 2023 Grup
Media Litera pentru ediţia
în limba română
Toate drepturile rezervate

ISBN 978-630-319-096-9

ISBN EPUB 978-630-319-385-4

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Alexandra Diaconescu
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele

existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

pentru copiii
mei şi
în amintirea lui RJ şi a lui Alex

„Râu, m-am născut pe malul tău
tihnit Şi sângele îmi curge-n ale
tale unde Prin vis, adânc,
necontenit
Şuvoiul tău şerpuitor pătrunde.”

Henry David
Thoreau

„Există un tărâm al viilor şi un tărâm al morţilor,
iar puntea este iubirea, unica supravieţuire, singurul rost.”

Thornton
Wilder

1

De-aş fi altfel de om, mi-aş vedea de drum fără să mă uit înapoi, fără să fac încercarea de a desluşi forţele care m-au schimbat în rău. Sunt însă momente când se lasă o pâclă, înceată ca amurgul, începând cu un bob de regret. *Ar fi trebuit, de ce n-am făcut-o, ah, dacă.* Îmi derulez ziua în care tatăl meu ne-a lăsat pentru totdeauna: soarele se ivea nărămziu prin stejarul de Virginia, el se frăsuia pe dinaintea treptelor de la verandă, eu, de doisprezece ani, îl priveam cu frăţiorul meu cel mic, Philip, atârnat pe-un şold. Ţin minte cum am tresărit şi mi-am tras uşurel o şuviţă din părul şaten-închis din strânsoarea degetelor lui grăsulii.

Tati şi-a bătut talpa de treapta cea mai de jos şi s-a uitat la noi cu ochii mijiţi.

– Ia zi, drăguţă. Tanti Joleen de-alături poa’ s-o ajute cu bebele pe mămică-ta. Aşa că ia spune-mi tu, Loni Mae, vii cu mine?

Tati nu se mai dusese de luni bune la peşte. Îl luase până la urmă bâţul, se apucase să ciocănească în mobile şi să

trântească uşa de plasă. Era prin casă o zdrăngănealăca de vânt înaintea furtunii.

În ziua aceea, mama a zis:

– Boyd, da’ du-te odată. Te suceşti prin casă ca un animal în cuşcă.

Aş fi dat aproape orice ca să merg la pescuit în mlaştină cu el, să desenez orice lighioană vedeam, să fiu numai ochi şi urechi ca în alte dăţi.

Dar cum s-o fi făcut? Trebuia să rămân pe loc. Acum că Philip apăruse, era trebuinţă de mine acasă. Îl ţineam în braţe cât vorbea mama la telefon, cât se odihnea ori trebăluia prin gospodărie. Ştiam cum să-l facă să se hlizească cu sughiţuri. Era activitatea mea de după şcoală, distracţia de sfârşit de săptămână şi acum şi slujba de vară. Mama nu mai clătina din cap la neajutorarea mea, nici nu mai ridica ochii spre cer.

Tati s-a răsucit pe călcâie şi bocancii i-au scrâşnit în pietriş. A scos din garaj undiţa şi taşca de ace şi plute. Mi-am vârât în gură vârful cosiţei împletite şi am supt-o până a rămas subţire de-un fir, privindu-l cum se depărtează către capătul pontonului, cu vesta kaki îngreunată de plumbi şi momeli şi taşca atârnându-i la capătul braţului stâng. S-a întors şi s-a uitat înapoi un minut întreg, lăsându-şi pe umăr capul în aşa fel încât pe faţă să-i cadă lumină. Am ridicat mâna să-i fac semn, numai că în ochi îi intrase un licăr de soare şi n-a văzut. S-a rotit înapoi spre barca cu fund plat, a pus în ea piciorul şi dus a fost.

Ar fi putut să doarmă la locul de pescuit, coliba aceea intrată la apă care se iţea pe malul gloduros, sau să pornească în patrulă îndată după timpul petrecut în mlaştină. Numai că luni dimineaţă uniforma lui de poliţist încă atârna acasă în şifonier, aşteptându-l călcată la dungă.

Cam pe la amiază a apărut şeful lui. Căpitanul Chappelle era înalt şi arătos în uniforma kaki, iar cizmele i-au ţăcănit pe treptele verandei. Mama a ieşit în uşă înainte să ajungă el sus.

– Bună, Ruth. Am trecut numa’ să văd dacă-i Boyd bolnav ori ceva. Mama s-a întors spre mine.

– Du-te, Loni. Vezi-ţi de treabă.

Două linii verticale dintre sprâncenele ei mi-au spus să nu mă lungesc la discuţie.

N-am auzit ce şi-au zis, deşi m-am chinuit din bucătărie să pun laolaltă cuvinte din sunetele joase ce răzbăteau dinspre odaia din dos. Pe când ştergeam ultima farfurie am auzit camioneta căpitanului Chappelle opintindu-se în pietrişul de pe drumeag.

Vremea s-a răcit în seara aceea, vreme de pulover, şi totuşi tati nu s-a întors acasă. Mult după ce mă băgasem în pat, am auzit voci şi m-am furişat până în susul scării.

– Trebea să-mi dau seama, Ruth.

O voce bărbătească – a căpitanului Chappelle. Geamurile pătrate ale solariului din spate se întunecaseră, balta se întindea nevăzută dincolo de

ele. Balustrada înnegrită lucea de la lumina de jos, iar în vocea căpitanului se simţea un tremur ca o vălurire de apă.

– Boyd parcă nu mai era el în ultima vreme. Doar că nu m-am gândit că vreodată are să-şi pună...

– Nu, a zis mama.

– S-a purtat aşa, mai ciudat pe-acasă? Deprimat, poate? Fiindcă în săptămânile astea din urmă...

– Nu, a zis iarăşi, mai tare, mama.

Vocea căpitanului Chappelle s-a micşorat la un murmur, însă cuvinte se ridicau spre mine. *Înecat... cu intenţie... pus greutăţi...*

Şi mama tot repeta:

– Nu.

– O rezolvăm noi, Ruth. Accidente cu barca tot timpu' se întâmplă.

– Nu lui Boyd al meu.

*

La capelă, m-am tras de lângă cutia de lemn lăcuit şi am ciulit urechea.

Aşa groaznic
accident. Mare
păcat.
Putea să se-ntâmple la or'cine, într-
o barcă. Nu ştii niciodată când îţi
sună ceasul.

Un accident, deci. Vorbele celelalte, ridicându-se pe casa scării, nu fuseseră decât un vis urât.

După înmormântare, mama şi cu mine l-am dus acasă pe Philip şi n-am vorbit despre tati. Dacă nu-i rosteam numele, puteam, cine ştie, să ne ştergem din minte că n-are să se mai întoarcă vreodată.

2

Un corp de vreo 70 de kilograme care plonjează în apă adâncă de la o înălţime de cam 60 de centimetri de suprafaţa apei, dacă e îngreunat cu un plus de 7 până la 10 kilograme de, să zicem, greutăţi de plumb, se va scufunda cu o viteză de

aproximativ 30 de centimetri pe secundă. Omul în cauză, regretând lestul de plumb, ar putea să se zbată şi să se zvârcolească, sau, neregretându-l, ar putea să cedeze ratei de scufundare până ce întunericul şi răceala apei îl copleşesc, până ce răsuflarea nu mai poate fi ţinută, până la mult prea tardivul regret final, când greutatea şi bezna şi adâncimea contrabalansează orice răzgândire posibilă, moment la care

viteza de scufundare devine irelevantă, iar peştişorii se apropie şi încep să ciupească.

Containerul de sticlă din faţa mea, care conţine figurina minusculă a unui scufundător, cu bule de aer ridicându-se din el către suprafaţă şi peştişori prin preajmă, mă încredinţează că nu voi mai vizita niciodată Acvariul Naţional, fie el şi la doi paşi de locul meu de muncă. Ochii mi se mişcă de la scufundător către silueta din spate, o tânără cu părul închis la culoare, oglindită în geam. Mă răsucesc, dar nu e nimeni acolo. Întorc privirea şi îmi dau seama că mă uit chiar la reflexia mea, sinele meu adult, de nerecunoscut preţ de o clipă pentru fetiţa ale cărei coşmaruri au obiceiul de a se furişa în persoana matură care m-am străduit să devin.

Cine s-ar fi gândit că aceste şapte sau opt acvarii înălţate la nivelul ochilor, încastrate în peretele unui vestibul al Departamentului Comerţului, ar putea să ameninţe tot ce mă ţine în siguranţă la Washington? Să mă roage cât poftesc, ihtiologii vor trebui să-şi găsească alt artist. O să rămân la desenatul de păsări, acum şi în vecii vecilor, amin.

Străbat cât ai zice peşte cele două străzi înapoi până la Muzeul de Istorie Naturală, fără să mă las abătută de un tip mătăhălos în costum de culoare închisă care încearcă să mi se pună în cale şi să-mi sufle în ureche un: „Hei, scumpo. Ce te grăbeşti aşa?” Intru, într-un târziu, în foaierul scânteietor al sanctuarului meu. Nu mă dau în vânt după spaţiul public al muzeului, gălăgios şi plin de turişti, elevi aduşi cu grupul şi hoarde flămânde. Curiozitatea lor îi face simpatici – sunt acoliţi ai lumii naturale. Iar marmura licăreşte, peste tot numai detalii arhitecturale şi obiecte de preţ. Însă în zile ca aceasta, zile posomorâte, intratul în clădire aduce cu el povara morţii: toate specimenele, mii de carcase ale atâtor specii, împăiate sau refuzate în alte moduri neantului ca să le putem cunoaşte, dar în orice caz moarte. Păsările pe care le schiţez şi pictez, moarte până la una. În zile ca asta, singura mea defensivă e să-mi imaginez că toţi fluturii prinşi în bolduri îşi iau zborul, că toate marsupialele împăiate se trezesc, că toate plantele puse la conservat înfloresc şi tapetează podeaua de marmură ca o pădure crescută pe repede înainte şi că toate păsările revin la viaţă, se înalţă spre cupolă şi dincolo de ea. În zilele în care

ceaţa se înfige în măruntaiele mele ca un parazit cu dinţi ascuţiţi, aceste viziuni au puterea să mă salveze.

Salvarea mai de durată, mai consistentă, este munca, firește. Mă pierd ore întregi în desenatul cufundarului comun, de pildă, cu capul negru ca tuşul, banda albă de pe gât şi puzderia de punctişoare şi dreptunghiuri frânte care îi curg în cascadă peste aripi. Cu un nivel potrivit de precizie, pot

scoate din pielea înţepenită de moarte a păsării un facsimil izbitor de aidoma cu viaţa.

Din foaierul muzeului pătrund pe holurile dosnice şi sure, de unde urc spre studioul meu, un birou luminat din belşug, cu un pupitru vechi de metal împins într-un ungher lângă masa de desen. Rafturile verticale au în ele coli aranjate după greutate, puse lângă creioane cu mină moale organizate după numere şi duritatea grafitului. Am pus sticlele negricioase de Rapid Draw lângă un număr nebunesc de mare de peniţe şi, lângă acestea, tuburile cu vopsele în ordinea curcubeului, ROGVAIV şi toate nuanţele intermediare.

Mă aşez la planşeta de desen şi îmi arunc privirea spre Mall, vasta peluză naţională verde şi rectilinie, presărată cu muzee şi monumente şi o alee dreaptă, blondă. Mi-a luat nouă ani să capăt un birou cu fereastră dând către Castelul Smithsonian şi către aceşti ulmi americani care îşi vor începe curând înmugurirea fragilă de martie. Însă mi-a trebuit o singură zi de lucru la Muzeul de Istorie Naturală ca să ştiu că mi-am găsit căminul. Ieri a fost a treizeci şi şasea mea aniversare, iar colegii au venit încoace cântând, insistând să suflu în lumânărelele de pe un tort micuţ. Ei nu ştiu că mareea creşte pe măsură ce mă apropii de treizeci şi şapte, numărul magic al tatălui meu, punctul lui final.

Întind mâna după o pensulă. Azi, pe tăblia înclinată a mesei de lucru e un *Vanellus chilensis* parţial terminat, nagâţul sudic, cu creasta de pene zvelte întinsă spre ceafă. Rafinez tenta de bronz de pe partea superioară a aripilor şi umplu conturul feţei cu cenuşiu, negru şi alb. Îmi trebuie o pensulă mărimea 0 pentru cioc, aşa că mă rotesc cu scaunul de la geam ca să aleg dintre penelurile mele curate şi uscate, aliniate la milimetru şi pregătite.

Am ajuns la vârful ciocului când sună telefonul. Pun pe masă pensula.

– Loni, sunt Phil.

Mă gândesc un crâmpei de secundă că fratele meu şi-a amintit de ziua mea de naştere. Apoi îmi vin în fire.

– Phil, s-a întâmplat ceva?

– Mama a căzut. Tre’ s-ajungi încoace. Se opreşte un

moment, apoi: Şi... ar trebui să-ţi faci planuri de stat mai mult.

Şi-a rupt încheietura de la căzătură, îmi spune, dar nu asta e problema de căpătâi.

– Se poartă ciudat, Loni. Memoria ei...

– Hai acuma, oricine la vârsta aia mai uită chestii, zic tăindu-i vorba.

Am fost acasă anul trecut şi am observat într-adevăr că-şi cam pierde răbdarea cu mine, dar nu e decât intensificarea unui obicei de-o viaţă.

– Tammy zice că e o chestie de-aia declanşată timpuriu.

Mama are doar şaizeci şi doi de ani, iar nevasta lui Phil, Tammy, nu-i vreo expertă în medicină sau psihiatrie. Nu vreau diagnostice de la cumnată-mea.

– Bine. Să văd dacă-mi pot lua câteva zile libere.

– Nu, ascultă-mă, Loni. Ia-ţi mai mult. E-o chestie importantă. Şi avem nevoie de tine aici.

Arareori mă roagă câte ceva. Totuşi, momentul nu e ideal ca să lipsesc de la lucru. Noua administraţie a adus o echipă de nespecialişti în ştiinţe, majoritatea absolvenţi de administrarea afacerilor care se învârt în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani, să examineze rata de eficienţă a muzeului Smithsonian. Le-aş spune „feţe proaspete şi tinere” dacă nu ar fi atât de imperioşi şi de acriţi, mascându-şi lipsa de experienţă cu autoritatea strictă care li s-a dat de a o face pe şefii cu şefii noştri. Aş avea răbdare până şi cu juneţea lor dacă nu ar fi atât de decişi să scape de nişte oameni pricepuţi.

Puştanul pus tartor peste Ornitologie se numeşte Hugh Adamson. Lunea trecută a adunat personalul şi ne-a împroşcat cu jargon corporatist gen *restructurare* şi *consolidare*. „Vom încuraja pensionarea anticipată”, a zis. „Pe cei care pleacă nu îi vom înlocui şi vom sancţiona cu stricteţe orice absenţe nemotivate.”

Codul nostru vestimentar e destul de relaxat la lucru, însă Hugh apare la costum în fiecare zi. Sacoul pare nou pentru el, pantalonii îl strâng în coapse, cămaşa apretată perfect îl taie pe gâtlej. „Obţinerea restructurării prin reducerea personalului”, a zis vârându-şi un deget arătător între guler şi piele, „nu ar trebui să afecteze moralul.”

Am aruncat o privire spre şeful meu, Theo, a cărui faţă îmbătrânită şi mustăcioasă era absolut impasibilă. Angajaţii federali sunt greu de silit să plece, însă aceşti birocraţi de şcoală nouă vor găsi o cale. Ce nu pricep Hugh şi amicii lui e că uităturile severe nu au tendinţa de a motiva pe nimeni în branşa noastră. Institutul încurajează gândirea expansivă, iar abilitatea

de a respira în atmosfera câmpului tău de competenţă este obligatorie ca să faci ştiinţă la cel mai înalt nivel. Oamenii de la Smithsonian îşi pun cu adevărat viaţa în ce fac. Însă tinereii ăştia – sunt cu toţii bărbaţi tineri, albi – par orbi la orice nu se găseşte pe agenda lor. Pe care, în momentul de faţă, primul punct este conformismul. Plecatul pe o perioadă îndelungată în Florida de Nord o să le pice greu la stomac.

O apuc pe culoar ca să mă consult cu bibliotecara secţiei de Botanică, Delores Constantine, care lucrează la Smithsonian de patruzeci de ani. Ea e memoria instituţională a acestui loc şi modelul meu într-ale longevităţii în serviciu. Mai e şi ţepoasă ca un mănunchi de scaieţi.

Holul care duce spre Botanică e mărginit de dulăpioare pline cu plante uscate puse pe coli de hârtie alcalină. Azi mi le imaginez în chipul unei grădini verticale, cu orhidee şi epifite picurând din laturi, un iz fantomă de pădure umedă.

Intru în bibliotecă.

– Delores?

– Aici, în spate.

Stă în picioare pe un taburet şubred între etajere înţesate cu cărţi. La nivelul ochilor, tivul fustei ei mov ia contact cu o pereche de gambe pătate de vârstă. Ridică două tomuri mari deasupra capului şi le împinge într-un raft de mai sus.

– Delores, te ajut cu ceva? E în regulă să faci asta?

Mă ţintuieşte cu privirea prin lentilele alungite, bifocale.

– Ce vrei mai exact, Loni?

Împinge cărţile la locul lor şi coboară de pe scăunaş.

Îi spun de apelul de la fratele meu şi de puţinul pe care-l ştiu despre starea actuală a mamei.

Nu zice nici un: „Of, fată, îmi pare rău”.

În loc de asta mă conduce spre masa ei şi mută un teanc de cărţi. Fără să se aşeze, dă clicuri de mouse şi se uită la monitor cu gâtul sucit într-un unghi dureros.

– Vezi aici? zice arătând cu degetul. Ăsta e formularul FMLA. Concediu din motive familiale.

Se îndreaptă de şale şi trage o foaie din imprimantă, oferindu-mi-o cu o mână albăstrită de vene.

– Îl completezi, ceri opt săptămâni libere şi te duci să ai grijă de mama
ta
.

– Opt săptămâni? Sub nici o formă. Îşi pune o mână în şold.

– Nu trebuie să le foloseşti pe toate. Fir-ar, legea îţi dă şi douăsprezece

dacă ai nevoie. Dar cu toţi costumaţii ăştia umblând pe-aici, ar fi mai bine să rămâi la opt.

– *Două* săptămâni în oraşul natal ar fi mai mult decât pot îndura, zic.

– Cinsteşte-ţi mama, Loni.

Delores are şi ea o fiică pe undeva, dar e un punct sensibil. Discută rar. Într-una din puţinele dăţi când a venit vorba despre asta, a dat din umeri şi a spus: „Nu-i e pe plac, cică, felul în care dau sfaturi. Dar nu orice om pe care-l iubeşti are să-ţi şi răspundă la iubire”. Apoi s-a întors la treabă.

Delores pune un vraf de cărţi într-un căruţ.

– Ceri opt, iar dacă foloseşti doar două, întoarce-te şi pari incredibil de dedicată muncii tale.

Îşi mişcă buzele într-un zâmbet reţinut, cu ochii măriţi de lentile. Fiind o persoană care se îndeletniceşte cu plantele, Delores nu este pentru mine cel mai potrivit consilier de carieră. Eu încondeiez păsări, şi Delores arareori se gândeşte la păsări. E bine ştiută pentru felul în care se bate cu degetul în tâmplă, zicând: „Am spaţiu limitat aici, copile. Şi e pentru botanică toată ziua, în orice zi”. Ştie totuşi mai multe decât lasă să se înţeleagă, mai ales despre cum funcţionează locul ăsta.

– Te duci, completezi formularul şi mergi cu el la resurse umane, zice oferindu-mi exact povaţa care îmi trebuie.

Când ajung în prag, apucă încă un teanc de cărţi şi adaugă:

– Trei lucruri de ţinut minte: numărul unu, Smithsonian nu plăteşte concediile pe motive familiale.

– Dar...

– Numărul doi, vezi programul nostru de colaborări. Tallahassee, cred, are un muzeu căruia i-ar prinde bine ajutorul tău. Te plătesc la bucată, aşa că poţi rămâne oficial în concediu.

– Program de colaborări?

Delores se îndreaptă spre un raft.

– Informează-te.

Dau din cap aprobator şi mă răsucesc pe călcâie.

– Care-i numărul trei?

– Nu sta un minut peste timpul pe care l-ai solicitat. Pe-aici e Revoluţia Franceză, s-au pus pe lustruit ghilotina.

Mă întorc la mine, completez formularul dat de Delores şi caut pe site-ul Smithsonian „programe colaborare”. O sun apoi pe Estelle, cea mai apropiată prietenă a mea din Florida, care răspunde negreşit la orice apel.

– Estelle, muzeul tău este în programul de colaborări? Cu al

meu?

– Bună, Loni. Da, sunt bine, mersi, tu?

Dacă eu mă mişc lent, ea se mişcă iute. Însă acum, de data asta, când contează, vrea să mă domolească. Îmi pot imagina exact unde e, la biroul ei

curatorial de la Muzeul Ştiinţei din Tallahassee, ba chiar pot aproxima cu ce e îmbrăcată – vreun taior superb cu irizaţii de piatră scumpă, cămaşă albă ca laptele şi bijuterii complicate, buclele lungi şi roşcate împinse la spate ca să îngăduie telefonului să se lipească de ureche.

– Estelle, zic. Te rog, spune-mi şi gata.

– Da, suntem în program. Ce credeai, să am cea mai bună prietenă la Smithsonian şi să nu mă dau peste cap ca să capăt o colaborare? Consiliul nostru a aprobat acum şase luni, cred că ţi-am şi spus.

– Aşa. Mă gândeam eu!

– Pari un pic bucuroasă după voce, Loni.

– Mda. Păi, verifică, te rog, dacă nu vă trebuie cumva o pasăre călătoare artistă.

– Vii acasă?

– Doar pentru puţin timp.

– Iuhuu! Şi, apropo...

– Nu e nevoie să stabilim chiar acum, zic. E doar bine de ştiut că există o posibilitate.

Îmi ia trei zile să capăt aprobarea ştampilată şi să-mi înduplec propriul şef, pe Theo. Se aşază la birou să semneze, apoi leapădă pe masă stiloul şi îşi trece peste faţă palma, de la mustaţa încărunţită până la bărbie.

Încerc să-l liniştesc.

– Theo, am de gând să revin curând. Două săptămâni cel mult.

– Îhâm, face el.

– Mă întorc la timp pentru proiectul despre fragmentarea pădurii – un program la care se lucrează de nişte ani, necesitând documentarea atentă a populaţiilor de păsări şi nenumărate ilustraţii. Promit, îi spun în încheiere.

Îmi pun în bagaj trusa de artă, o cutioară în care aşez creioanele preferate, o pană de scris şi câteva peniţe, un cuţitaş, piatra mea de Arkansas pentru ascuţit şi mai multe tuburi boţite de vopsea decât îmi vor trebui. Îndes blocul de desen şi alte câteva obiecte mărunte în geanta încăpătoare de pânză, apoi sting lumina în birou.

Colega mea ilustratoare, Ginger, se apropie în fugă dinspre secţia de Botanică, cu trupul alungit unduindu-se dintr-o parte într-alta şi părul în dezordine mişcându-se înainte şi înapoi ca un mănunchi pufos de mălură în bătaia brizei.

– Loni, dacă tu pleci, pe mine cine mă apără de Gândăcioşi?

Ca departamente, nu suntem foarte respectuoşi unii cu alţii. Geologii sunt Pietroşii, iar Delores şi Ginger sunt Plăntoşii. Aici, la Ornitologie, noi suntem Păsăroşii, ihtiologii sunt Peştarii, entomologii Gândăcioşii, cei de la Paleo sunt Osoşii, iar celor de la secţia de Antropologie le zicem doar Antro, fiindcă altfel ar trebui să le zicem Omoşii. Ginger e artistă specializată pe botanică, dar îşi petrece mult timp atârnând pe la uşa mea şi trăgând chiulul. De obicei ea mă consolează după cea mai recentă întâlnire eşuată, spunându-mi că-s frumoasă şi că-mi pierd vremea cu tâmpiţi şi invidiindu-mi părul lung şi drept care nu se cârlionţează ca al ei în umiditatea din D.C., sau se plânge de Gândăcioşi, care îi cer mereu favoruri într-ale ilustraţiilor.

– Opt săptămâni întregi! suspină.

– Nu stau atâta, zic luându-mi trusa. Şi-o să lucrez cât sunt plecată.

După ce am vorbit cu Estelle, m-a sunat înapoi să îmi spună că a găsit în sfârşit fonduri pentru câteva schiţe importante cu păsări din Florida.

Theo iese din biroul lui de la capătul culoarului. Luminatorul îi amplifică silueta molatică. Îşi netezeşte mustaţa sare-şi-piper. Theo mi-a fost mentor de la prima expediţie pentru Smithsonian, când echipa noastră de cercetători s-a vârât într-o pădure tropicală peruană înnoroită în căutarea lui *gallito de las rocas* (*Rupicola peruvianus*), o pasăre moţată cu penaj portocaliu strălucitor. Kilometri buni mi-am târşâit picioarele în urma lui, aproape stoarsă de puteri şi cu doar două înghiţituri de apă rămase, având drept punct focal talia lui îngroşată ce se revărsa din nădragii verzului şi întrebându-mă cum de poate un tip aşa de cărnos şi mai în vârstă cu douăzeci de ani decât mine să reziste atâta. Apoi s-a oprit fără veste şi a ridicat degetul arătător al mâinii drepte către pasărea de culoarea mandarinei pe care veniserăm s-o vedem. Fără Theo, aş fi trecut pe lângă ea.

Încearcă să o facă pe durul.

– Ai completat formularele alea de concediu?

– Da, şefu’.

– Şi ai primit avizul de la Resurse

Umane? Dau din cap că da.

– Ultime cuvinte? zice.

– Nu-i lăsa să-mi desfiinţeze postul.

– Numai să te întorci la timp, Loni. Atâta am de spus.

– Mesaj recepţionat.

Îi dau o pălmuţă peste braţ, limita fizică a afecţiunii permisă de ghidul angajatului federal, şi împing uşa către următorul culoar.

Şi cine-i acolo să mă întâmpine dacă nu Hugh Adamson? Şi-a pus o cravată roşu-intens care face o cută la locul de contact cu un ac de aur.

– Doamnă Murrow, un cuvânt doar?

Nu m-am priceput niciodată să ascund cum mă simt, şi tare mă tem că pe la şedinţele cu Hugh nu m-am arătat atât de stoică precum Theo. Fie pentru că am pus vreo două întrebări sâcâitoare ori fiindcă expresia feţei m-o fi trădat, Hugh mă tratează cu o deosebită lipsă de consideraţie.

Îşi aruncă ochii pe un suport de documente.

– Doamnă Murrow, văd că aţi solicitat opt săptămâni de concediu fără plată potrivit reglementărilor referitoare la concediul din motive familiale. Deoarece astăzi este 15 martie, asta face ca data revenirii la serviciu să fie 10 mai. Vă informez, prin urmare, că 10 mai înseamnă 10 mai, iar dacă vă prezentaţi la serviciu pe 11 mai şi nu în ziua de dinainte – 10 mai –, contractul dumneavoastră de muncă va fi, în mod regretabil, desfăcut.

Îi ofer un zâmbet fals, închizând ochii şi ţinându-mi buzele strânse ca să nu-mi scape vreo bazaconie despre de câte ori a spus „10 mai” sau despre cum îi tratează ca pe nişte cretini pe cei mai în vârstă decât el.

Poate că intuieşte ce îmi umblă prin cap, fiindcă îşi coboară vocea cu rezonanţă altminteri prepuberă şi zice:

– Crezi că n-o s-o fac?

– Pardon?

– Văd cum te uiţi la mine la şedinţe, de parcă aş fi un răhăţel cu ochi fără habar de nimic.

– Hugh, nu cred că am...

– Aşadar... ai face bine să te întorci pe 10 mai, Loni, fiindcă pe 11 o să-ţi punem curul în praştie şi-o să ne luăm adio.

Dau din cap că am înţeles şi trec pe lângă tânărul nostru despot. Niciodată n-am priceput expresia aia, „curul în praştie”. În cazul de faţă, ar putea fi una dintre acele catapulte gigantice cu elastic pe care le folosesc studenţii beţi ca să azvârle baloane umplute cu apă în capul trecătorilor inocenţi. Poate Hugh a fost Prăştier Şef al frăţiei lui. I-ar plăcea, cine ştie, să pună în găoacea cu elastice şi să azvârle din vreun turn al Castelului

Smithsonian orice om de ştiinţă trăitor pe micul său tărâm al puterii.

Ca să-mi recapăt echilibrul, o apuc pe coridorul cu piei de păsări. Nu sunt împăiate păsările de aici, nici în vreun fel drăgălaşe. Şi totuşi mă linişteşte să deschid sertarele largi, plate şi să le văd, chiar dacă au picioarele legate şi le lipseşte până şi viaţa dintr-un album ilustrat oarecare. Ornitologii, s-ar părea, sunt deopotrivă obsedaţi de conservarea speciilor şi

ucigaşi, învăţând să scobească măruntaiele din păsări şi să lase penele la locul lor. Însă o piele de pasăre, dacă e preparată corect, poate servi de referinţă pentru secolul următor şi chiar mai departe în timp. Cum e sertarul plin cu cardinali: pui, bărbătuşi, femele, specimene cu penaj de iarnă, cu penaj de vară şi toate varietăţile din interiorul varietăţilor.

Împing la loc sertarul şi continui să hălăduiesc pe coridoare, lăsându-mă pătrunsă de semiobscuritatea fluorescentă şi de mirosul de conservant care ar putea să ne mureze încetişor creierele, momindu-ne să acceptăm ore suplimentare neplătite şi stârnind în noi o stranie codeală de a pleca. Vizitatorii gălăgioşi nu văd niciodată labirintul de dincolo de vitrinele lucitoare cu exponate şi dioramele luminate feeric – nu e nevoie să afle vreodată de tulpinile deshidratate de la Botanică sau de oamenii dezasamblaţi de la Antro, puşi la păstrare în casete etichetate: „Cranii”,
„Femururi”, „Tibii” şi „Fibule”. La Orni avem păsări moarte din podea până în tavan, însă măcar nu le separăm în piesele componente.

Aproape am ajuns la Pietre când împing o uşă de sticlă mată care dă în rotonda mare, cu elefantul ei împăiat încremenit în mijlocul iureşului. Descriu un cerc, îmi arunc privirea peste balcon către cupolă şi şoptesc o rugăciune către lumea naturală să mă aducă înapoi întreagă şi sănătoasă, mult înainte de 10 mai.

3

17 martie

Petrecăreţi în verde se împleticeau din bar în bar când am pornit eu la drum ieri, lăsând în urmă Washingtonul primăvăratic, un colaj de natură şi lucruri ieşite din mâna omului – mugure violet şi trotuar, lemn-câinesc şi automobil. Arbuşti mărginind aleile şi arătându-şi inflorescenţele roz.

Am părăsit delicateţea primăverii pentru un verde fierbinte şi saturat, lăsându-mă purtată de sistemul de ghidaj al maşinii

către sud, prin Virginia şi cele două Caroline, apoi Georgia şi mai departe încă, spre un loc unde alungirea nord-vestică a Floridei se încovoaie şi staţiunile de pe malul mării se pierd într-o zonă de coastă cu desişuri de mangrove şi pârâiaşe cât un lat de palmă. Ceva mai în interiorul ţărmului faţă de Golf stă orăşelul meu de baştină, Tenetkee, unde apa face tranziţia, agale, către uscat.

Intru în oraş, şi un strop din familiara dorinţă de a mă afla oriunde altundeva mi se şi insinuează prin cutia toracică. Cobor geamurile. Aerul e îngreunat de umezeală, vântul are izuri de ploaie. Opresc la unul dintre cele doar şase semafoare din Tenetkee şi scormonesc prin suportul pentru pahar după un elastic cu care să-mi strâng părul de pe grumazul lipicios. La al treilea semafor trag în parcarea Azilului St. Agnes, ori, cum aveam noi, puştii, obiceiul să-i zicem, Palatul Moşnegilor. Aş vrea să fie cu adevărat un palat, de dragul mamei mele. Clădirea are o faţadă victoriană, în culoarea voioasă a turtei dulci, cu o rampă de beton ce duce spre uşi glisante.

Stau în parcare şi mă uit cum se deschid uşile automate la apropierea câte unei persoane, apoi se închid după ce respectivul om trece. Mă cercetez în oglinda retrovizoare, netezindu-mi părul şi întinzând nişte machiaj peste pistrui. Arareori mă dau cu fond de ten, însă aş vrea să evit povaţa insistentă a mamei de a mă „aranja şi eu un pic”. Nu ajută la mare lucru – machiajul nu face decât să formeze picuri bej de sudoare pe care îi şterg cu un şerveţel. Ochii, măcar, arată în regulă – albul se diferenţiază clar de irisurile verzi. M-aş fi aşteptat să-i văd injectaţi de la atâtea ore de condus.

Mai zăbovesc nişte minute în maşină, uitându-mă lung la exteriorul clădirii. Fiindcă mama şi-a fracturat încheietura, s-a dus la St. Agnes să facă terapie fizică şi ocupaţională. Phil a sugerat la telefon posibilitatea unei mutări permanente. M-am arătat sceptică, însă fratele meu a descris un nivel de haos în casă pe care mi-e greu să-l asociez cu mama noastră cea atât de sensibilă la dezordine: recipiente cu mâncare desfăcute în dulapul cu albituri şi haine murdare îndesate prin sertare de birou, ochiuri de aragaz lăsate pornite, umblete în toiul nopţii prin curţile vecinilor şi insistenţa de a şofa după mai multe ciocniri costisitoare. Anul trecut, când am fost aici câteva zile, nimic din toate acestea nu mi-a sărit în ochi. Dar presupun că, în vreme ce încheietura mamei se lecuieşte şi ea se reface în Palatul Moşnegilor, eu şi cu Phil vom pune totul cap la cap.

Când ajung la ea în rezervă, o găsesc aşezată pe un scaun de vinilin, cu braţul în ghips şi prins într-o legătură.

Se porneşte instantaneu, cu voce arţăgoasă de domnişoară

bătrână în care se simt multe pahare de lichior de mentă şi sute de cuie.

– Gata sunt, Loni, ia-mă acasă.

Fără vreun: „Bun venit, scumpo, a trecut ceva vreme, mă bucur să te văd”. Nu tu pupături şi lacrimi.

– Bună, mami! De mult nu ne-am văzut!

– Nu schimba vorba, fir-ar, ai venit să mă iei acasă, să mergem atunci.

Soţia lui Phil, Tammy, coafeză de meserie, a aranjat părul mamei în doi cârlionţi înţepeniţi cu spray şi rotunjiţi ca nişte cutii de supă ce i se ridică de două degete pe creştet, cu vârfurile cărunte curbându-se în jos şi atingându-i tâmplele. Fără să aibă intenţia, cumnată-mea a înzestrat-o pe mama cu aspectul unei cucuvele boreale, *Aegolius funereus*. Dacă, după cum pretinde Tammy, îşi adaptează fiecare coafură personalităţii clientei, ce-ar indica aranjamentul capilar aici de faţă? Înţelepciune? Insomnie? Instinct de vânător?

Mama se ridică.

– Poşeta mi-am luat-o, de-acu' să mergem.

Caut din ochi prin încăpere ceva care să-i distragă atenţia.

– Ei, ia te uită! Tammy a pus poza ta de la nuntă pe perete.

– Da, zice mama, şi când o să-i spun lui tăticu-tău cum m-aţi închis aicea, o să vă tăbăcească pielea.

Mi se opreşte o clipă răsuflarea auzind-o vorbind aşa de tata, la timpul prezent. Nu numai că a încurcat anii, dar a dat de pământ cu regula nescrisă a familiei: nimeni nu vorbeşte de tati. Şi „să vă tăbăcească pielea"? El ar fi folosit expresia asta, nu ea.

Deschide cu braţul sănătos uşa băii.

– Îmi aranjez părul şi ne-am dus.

Trage după ea uşa cu mai multă putere decât e necesar.

Valiza ei, deschisă pe pat, arată de parcă ar fi fost amestecată cu un linguroi de lemn. Şi-a făcut bagajul ca să plece acasă, dar inversez procesul, punând o bluză pe umeraşul din şifonierul spartan, apoi împăturind şi aranjând celelalte obiecte prin sertare. Sunt pe cale să închid valiza goală şi s-o bag sub pat când dau cu ochii de o bucată roz de hârtie care se iţeşte din buzunăraşul lateral ţinut cu elastic. O scot şi-o citesc.

Dragă Ruth,
Ar fi nişte lucruri pe care vreau să ţi le spun despre moartea lui Boyd.

Boyd, tatăl nostru care nu eşti în ceruri. Ochii îmi zboară la semnătură. *Henrietta*. Citesc iarăşi primul rând, apoi cercetez scrisul de mână cu înfloriturile.

Au umblat zvonuri... Atunci nu ţi-am putut spune...

Când mama deschide uşa băii, strecor scrisoarea în buzunarul din spate al blugilor, simultan împingând cu piciorul valiza sub pat.

– Nu găseşti în tot locul ăsta un beţişor de urechi! o aud.

– Ştii ce, îţi aduc eu câteva.

Am şi ieşit pe uşă până să se agite iarăşi că vrea acasă. Farmacia din Tenetkee e la doar trei intersecţii de Palatul Moşnegilor, mergând pe jos – ba numai un cvartal şi jumătate dacă scurtez prin parc –, şi pe drum pot să citesc scrisoarea. În clipa în care uşile glisante se dau deoparte păşesc în arşiţă, cât pe ce să dau peste un bărbat mai în etate, înalt şi bine legat.

– Ehei, salutare, Loni Mae.

Văd piepţii unei uniforme de ranger de la Agenţia de Vânătoare & Pescuit şi inima începe să-mi bubuie înainte să ridic ochii spre faţa lui. E cu un an sau doi mai mare decât mama, însă părul i-a rămas negru şi pare mai tânăr. Îmi zâmbeşte larg, radios.

– Domnule căpitan Chappelle! zic întinzându-mă spre el şi îmbrăţişându-l. Uau. Scuze. M-aţi luat prin surprindere. Nu mi-a mai zis nimeni „Loni Mae” de când… ştiţi, cu tata…

– Ştiu bine, cum nu. După o clipă de tăcere adaugă: N-o să uit în veci că Boyd a plecat dintre noi, oricâţi ani ar trece.

Să aud numele lui în public e ca un claxon strident. În scurtele deplasări la Tenetkee nu dau prea des peste vechi prieteni de-ai tatălui meu.

– Încotro te-ai pornit? Voiam s-o văd pe mămică-ta, dar o să merg cu tine oleacă, spune Chappelle coborând odată cu mine pe rampa de beton. Aud că trăieşti colo-şa, în nord.

Recit detaliile de bază despre Washington şi Smithsonian, măsurându-l cu privirea pe fostul şef al tatălui meu, care încă se ţine drept şi în putere. L-am auzit cândva pe tata zicând: „M-aş încrede în omul ăla cu viaţa mea”.

– Copchilaşi ai? zice.

Soarele e în spatele lui şi mijesc ochii.

– Pardon?

– Băieţi şi fete, adică?

– A, nu, domnule.

– Măritată?

– Nu, domnule. Încă nu.

– Şi-ţi place colo-n Washington, sau cum?

– Da, domnule.

„Da, domnule. Nu, domnule.” Vorbesc ca un copil, cu o uşoară tărăgănare de Florida furişându-se în mine odată cu manierele sudiste.

– Păcat de mămică-ta, zice. Io, unul, m-am hotărât că nu mă prinde vârsta din urmă.

– Aşa s-ar părea.

– Toată ziua-s la sală, la trânte cu ea!

Îşi scoate iarăşi la iveală zâmbetul fermecător.

Un moment de ezitare până ce se declanşează dresajul mamei.

„Întreabă-l ceva despre el”.

– Ăă... şi copiii dumneavoastră ce fac?

– Oh, suspină şi se uită în jos. Ştii, de la Shari n-am veşti prea des. Îi prin Alabama. Iar Stevie, păi... Înghite în sec. Stevie a murit, ştii... accident de maşină... în ianuarie...

Se opreşte şi strânge din buze.

Căcat, normal că am auzit de asta – impact frontal, Stevie abia ieşit de la dezintoxicare, maşina lui pe partea greşită a autostrăzii.

– Of, nu. Îmi pare nespus de rău.

Chappelle trage aer în piept şi încearcă să-şi vină în fire, cu un nod în gât.

– Aşa că acuma-s singur cuc în casă. După slujbă merg să trag de ce fiare poate corpu’ ăsta să ducă, dup-aia lucrez prin curte pân’ se lasă noaptea. Chipul i se luminează puţintel. Hei, da’ ce zici să-mi vezi grădina? Mămică-tii i-au plăcut mereu plantele, aşa-i? Mai ţii minte unde stau.

– Da, domnule, ţin minte.

Uite-mă iar. Loni-copila, de vorbă cu un adult. La asta sunt redusă în Florida.

– Păi... să treci, m-auzi? Lunea-i bine. Acu-mi iau liber lunea – program flexibil, ştii, zice şi îndreaptă spre mine un deget. Deci... când vii?

– Ăă... luni?

– Fată de ispravă.

Ajungem la drogherie, iar el se uită la ceas.

– Te las colo şi mă duc s-o vizitez pe mămică-ta. Dacă plec pân’ te-ntorci, ne vedem luni, bine?

Se depărtează, o barcă lăsându-mă în siajul ei.

Împing uşa de sticlă de la Farmacia Tenetkee, cu abţibildul ei decolorat

– un pinguin înconjurat de ţurţuri. „Ce RĂCOARE e aici”, scrie pe abţibild, o rămăşiţă din vremurile când aerul condiţionat era un miracol rar. Iau beţişoare pentru mama, plătesc şi plec. Iarăşi mă opresc în lumina necruţătoare a soarelui, strângând atât de tare beţişoarele, că fac plasticul să se îndoaie. Nu suport întorsul acasă. Oricât de scurtă ar fi vizita, locul mă pune mereu faţă în faţă cu tatăl meu.

Strada Mare e pustie fiindcă e prea al naibii de dogoritor ca să stai pe-afară. Trec pe lângă Agenţia Imobiliară Elbert Perkins, cu jaluzelele trase. Apoi păşesc pe lângă Magazinul de Rochii Velma, unde vitrina e căptuşită cu un celofan gălbui şi crăpat ce colorează în sepia, ca pe un ziar vechi, rochia de bal fără bretele, în alb şi negru, de pe manechin.

Trebea să-mi dau seama, Ruth, i-a spus tânărul căpitan Chappelle mamei într-una dintre rarele nopţi răcoroase de când aveam doisprezece ani. *S-a purtat Boyd aşa, mai ciudat? Deprimat? Fiin'că avea greutăţi de plumb în toate buzunările...*

Întorc capul de la vitrină.

De cealaltă parte de bulevard, falsele coloane georgiene ale impozantei primării pretind o măreţie pe care micuţul Tenetkee n-a avut-o nicicând. Iar pe diagonală, sfidând orice tentativă de unitate arhitecturală, se află firma de contabilitate a fratelui meu, cu faţada lucitoare de sticlă fumurie şi ornamente de metal, bogăţie luată cu împrumut, bănuiesc, de la avocaţii cu care împarte clădirea. Mă îndrept într-acolo. Succesul timpuriu al lui Philip se datorează cu siguranţă încrederii în sine a unui copil care s-a simţit iubit din plin. N-are decât douăzeci şi patru de ani şi deja a intrat în clubul Kiwanis, le-a fost prezentat bărbaţilor de vază din oraş şi s-a apucat de jucat golf, toate lucruri necesare pentru a câştiga un număr maxim de clienţi din localitate şi nu numai. Phil are ceea ce alţii numesc şarm. Şi nu e tocmai făcătură, dar eu îl cunosc mai bine decât oricine. Îmi vine să trag de mânerul strălucitor şi pătrăţos al uşii de la clădirea lui dichisită şi să răcnesc înăuntru: „N-ai decât să te descurci singur, ce mama dracului! Eu am avut motive să plec din oraşul ăsta!" Numai că partenerii lui Phil şi avocaţii de pe cealaltă parte a holului ar ridica privirile şi-ar îngâna: „Sor-sa aia ciudăţică. Oploşită prin nord. Se crede mare sculă de basculă". Prin urmare, în loc de asta traversez strada.

Un iz rânced de ceapă prăjită mă cuprinde când trec pe lângă Bistroul F&P, ale cărui iniţiale au inspirat glume şcolăreşti vreme de generaţii. După cum mi-a explicat în cele din urmă rânjind băiatul care stătea în spatele meu la engleză, într-a zecea: „F&P, nu te-ai prins? E de la ce te scapi pe gaura curului de la fasolele şi pesmeţii lor".

– Scârbos! exclamasem întorcându-mă la caiet exact la timp ca să mă aleg cu o „privire din aia” de la doamna Abbott.

Era nouă în oraş şi purta o centură care-i transforma rochia de lână împletită într-un tort cu trei straturi. Citeam *Iarna vrajbei noastre*. Steinbeck

o ducea pe culmile extazului pe doamna Abbott. Când ne-a întrebat despre finalul cărţii, am ridicat mâna.

– Nu pricep, am zis. Ce căuta el în locul ăla? Era cumva în prelungirea unui doc? Şi de ce are la el lame de ras?

Sâcâită deja pentru că vorbisem în timpul orei, doamna Abbott a scuturat din grăsimea obrajilor.

– Intenţionează să se sinucidă.

– Dar n-o face! am zis răsfoind grăbită paginile. Uitaţi aici! El zice... la pagina 298... „Trebuia să mă întorc.” M-am uitat cu faţa înfierbântată la doamna Abbott. Deci *greşiţi*. Se întoarce acasă la copii.

– Domnişoară, ridică-te de pe scaun, s-a răţoit doamna Abbott mijind ochii. Mie să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta. Te rog să ieşi afară.

Asta însemnând: „Marş la cabinetul directorului şi aşteaptă-ţi soarta crudă”. La uşă am întors capul ca să-i arunc o ultimă privire lui Estelle, care şi-a pungit gura cu aparat dentar în semn de solidaritate. Doamna Abbott mă îmboldea ca pe un viţel de concurs şi, astfel mânată din urmă, am pornit peste plăcile de gresie mohorâte, alb-negre, către ceea ce numeam „Camera Ororilor”.

M-am aşezat pe hol, aşteptând cu inima bubuind ca doamna Abbott să stea de vorbă cu directorul. Când a revenit, îmi închipuiam c-o să mi se facă morală, o să fiu sechestrată în şcoală câteva ore şi-o să mi se ţină încă o prelegere moralizatoare după. În loc de asta, mi-a cuprins cu stângăcie braţele cu degetele ei ca nişte cârnăciori.

– Îmi pare rău, Loni. Tare rău îmi pare.

Am ajuns să pricep în acea zi, pe când mergeam în lungul culoarului şi dădeam de perete uşa dulăpiorului meu, pe când îmi mâncam prânzul de nemâncat, că alţii ştiu ceva ce eu nu ştiam. Până atunci mă silisem să uit cuvintele care se ridicaseră în susul treptelor în după-amiaza în care tatăl meu nu mai venise acasă. *Intenţionat... greutăţi în buzunări... deprimat*. Toată lumea discutase după aceea de un „accident”, ceea ce însemna că vorbele căpitanului Chappelle nu avuseseră sensul pe care îl crezusem. Probabil că spusese „*ne*intenţionat”. Dar atunci, în al doilea an de liceu, la patru ani după eveniment, am

văzut totul limpede. Nu mai practicase nimeni din oraş acel joc al minţii. Strânsoarea stupidă a doamnei Abbott îmi spunea că ea, directorul şi orice puştan necopt şi cu păr unsuros care trecea în goană pe lângă mine pe hol se gândeau la tata ca la tipul lui Steinbeck cu lamele de ras. Doar că tipul lui Steinbeck se întorsese acasă.

La biserică ne învăţa că dacă te sinucizi ajungi în iad, eşti straşnic pedepsit, nu te alegi cu banii pe asigurare. Noi primiserăm banii. Ce se alesese, atunci, de rai? Dăduse cu ochii Sfântul Petru de formularul însemnat cu „Moarte Accidentală”?

Am ajuns la Palatul Moşnegilor şi i-am înfăţişat mamei beţişoarele de urechi.

– Loni, mă bucur să te văd. Ştii ce, sufăr de aprindere, zice trăgând dramatic aer în piept, fără să arunce măcar o privire la beţişoare. Auzi? Flegmă. Data viitoare când te mai duci cu tăticu-tău în mlaştină, zi-i să îmi aducă nişte frunze de ciumărea. Nu-mi trebuie un copac întreg, numai o mână de frunze. Pentru inhalaţie.

Are abilităţi paranormale? Mă gândesc la el, aşa că se gândeşte şi ea? În mintea ei, tata e plecat în mlaştină cu ale lui. Atunci eu cât am, zece ani? Unsprezece?

Smucesc de noi amândouă ca să ne trezim la realitate.

– Mami, ţi-am adus beţişoarele.

Şi cum stăm cu regula noastră? Nu aducem vorba despre tati. Ar trebui să respecte regulile.

Mama zice:

– Nimic nu-i mai bun decât ciumăreaua când ai o aprindere.

Prestaţia asta a ei de Lecuitoare din Popor nu e chiar o prefăcătorie – a învăţat despre puterile plantelor de la mama lui tati, Mamaia Mae. Deşi nu acestui destin îi fusese ea menită. La şaisprezece ani, mama şi-a făcut debutul în societatea din Tallahassee cu mănuşi albe, rochie de bal şi un dans cu tăticul ei la Cotillion. Ambii părinţi erau profesori la Universitatea de Stat Florida – tatăl ei preda zoologie şi mama era specialistă în clasici – şi o pregăteau pe Ruth să devină pianistă de concert. Toate acestea s-au sfârşit când s-a măritat cu tata.

Bunica Lorna îşi termina de predat cursul intitulat Abordări Filosofice în Grecia Antică, după care şofa un ceas până la noi în Tenetkee ca să spună lucruri precum: „Ruth, doar fiindcă te-ai măritat cu Boyd nu înseamnă că trebuie să te transformi în el”.

Mama s-a adaptat însă împrejurimilor rurale învăţând de la soacră despre ierburi de leac şi grădinărit mai multe decât aflase vreodată de la propria-i mamă despre cultivarea trandafirilor.

Acum, în rezerva minusculă de la Palatul Moşnegilor, zice:

– Spune-i deci lui tăticu-tău de ciumărea, vrei? Nu mai vine deloc să mă vadă, se plânge afundându-se în scaunul de vinilin.

„Da, ce să spun, nu mai vine să mă vadă nici pe mine, ducă-se pe pustii.” Îmi iau însă înapoi gândul. Nu pe pustii s-a dus, a fost o pustiire tâmpită, fără noimă, care ne-a tras pământul de sub picioare.

– Mami, trebuie să plec. Mă întorc mâine.

O pup pe obrazul moale şi răcoros. E limpede că nu e în apele ei, altfel nu mi-ar îngădui.

Pe chip i se aprinde panica.

– Vrei să spui că ar trebui să dorm aici?

O parte din mine vrea s-o ia pe sus din cămăruţa asta cât o debara şi s-o ducă înapoi la casa noastră din mlaştină, cu verandă, solariu şi garaj separat duhnind a compost şi oale de lut.

– Mda, zic. Dormi aici. Numai până ce ţi se vindecă încheietura. O posibilă minciună. Îi întorc spatele să plec.

Zice:

– Ce-i aia care-ţi iese din buzunar?

Duc mâna la spatele blugilor. Scrisoarea. Am uitat s-o citesc.

– A... da... e, ăă... o listă de cumpărături. „Minciuna numărul doi”, îmi spun. Ne vedem mâine!

De data asta, de cum se închid după mine uşile glisante, trag şi despăturesc hârtia roz.

Dragă Ruth,

Ar fi nişte lucruri pe care vreau să ţi le spun despre moartea lui Boyd. Au tot umblat zvonuri şi bănuiesc că ţi-au făcut rău. Atunci nu ţi-am putut spune, dar acum s-a făcut vremea. Dacă nu te superi, o să trec pe la tine într-o zi sau două să vorbim.

A ta,

Henrietta

Henrietta. Încerc să alătur numelui o faţă. N-am noroc.

Împăturesc iarăşi biletul, cobor pe rampă şi intru în parcare. Un bărbat cu păr subţiat, ca de puf alb, şi pe faţă cu peri cărunţi şi inegali se apropie, mişcându-se mai iute decât ar lăsa de înţeles vârsta. N-ar trebui să fie înăuntru? Mă strigă pe numele de familie:

– Hei! Murrow! Mi s-a şi proţăpit dinainte. Ai face bine să

caşti ochii, de nu vrei să pluteşti ca tăticu-tău, cu faţa-n sus în smârc.

Trag aer în piept.

Bărbatul mârâie ca un animal.

– Şterge-o din oraş, fato!

Un bărbat tânăr, cu halat medical roşu, dă colţul clădirii, scuturând un muc de ţigară.

– Hei, Nelson! se răţoieşte. N-ai voie în incintă! De câte ori să-ţi spun?

Dă-i drumu'!

Bătrânul sare înapoi, ia distanţă. O apucă spre parcare şi apoi spre stradă. Peste câteva clipe însă, capul cu păr rărit se întoarce şi ochii lui urduroşi îmi prind privirea.

Îl cunosc de undeva?

Se suie într-o camionetă albastră hodorogită, porneşte în grabă şi dispare.

4

Trag pe aleea de pietriş din faţa familiarei clădiri cu două niveluri şi îmi duc valijoara sus, în fostul meu dormitor. Pe palier păşesc peste un pahar cu creioane răsturnat, o casetă veche de piele şi un glob cu zăpadă Weeki Wachee, apoi îmi croiesc drum printre cutii de carton pline şi pe jumătate pline. Phil şi Tammy s-au apucat deja de împachetat lucrurile din casa mamei. Cine le-a spus să o facă? Camera mamei e în aceeaşi stare de neorânduială. Netezesc cutele de pe cuvertura crem de catifea reiată care e acolo de dinainte să moară tata.

Bluza mi se lipeşte de spinare ca plasticul ud. Nici o boare de vânt nu suflă pe ferestre, doar o lumină solară dură care face pereţii şi duşumeaua să arate plate şi nefinisate, deşi orice suprafaţă e zugrăvită, tapetată, lăcuită şi mochetată.

Tammy a adunat cutii cu cărţi marcate „DE DAT" în faţa aparatului de aer condiţionat de la fereastră. Cărţile sunt printre puţinele lucruri din casă de care sunt ataşată. Orice ar avea de gând ea şi Phil, n-o să-i las să dea cărţile de pomană.

Salt ditamai cutia ca să ajung la ventilator, apoi îmi vine o idee. Cu ea în braţe, mă duc la parter, ies pe uşa din plasă şi cobor treptele verandei până ce ajung la portbagajul maşinii mele. Nu am nici un plan în afară de păstrare. De opt ori urc şi cobor treptele în cadrul misiunii de salvare. A noua cutie nu are capac. E plină cu romane poliţiste şi volume non-fiction despre

crime. O pun şi pe asta pe bancheta din spate. Nu sunt oare rezonabilă? Aproape toate volumele au semne de carte făcute din fâşii de hârtie. Mama avea

obiceiul să-i spună tatălui meu: „De ce nu citeşti ceva ca lumea?”, la care el îi răspundea cu câte o uitătură absentă şi-şi vedea de romanul poliţist. Mă surprinde că le-a păstrat şi pe astea.

Deasupra e însă o carte despre păsări, cu ştampila *Profesor Thaddeus (Tad) Hodgkins, Departamentul de Zoologie, Universitatea de Stat Florida*. O scot din cutie. Alături de ilustraţii, cu scrisul de mână fluid al bunicului Tad, sunt trecute date şi locuri ale observaţiilor făcute, starea vremii şi însemnări despre comportamentul păsărilor. Adnotări nepreţuite.

Nu bunicul Tad a fost cel care m-a învăţat despre păsări, ci tata. Îmi place totuşi să-mi imaginez o primă conversaţie între profesorul chelios şi scorţos şi băiatul de la ţară venit să-i facă curte fiicei, amândoi rigizi şi formali la început, bunicul Tad punând întrebări de genul: „Şi la ce oră o s-o aduci înapoi acasă?” şi „Nu îţi place, nădăjduiesc, să conduci cu viteză?”, până ce, cumva, ating subiectul păsărilor. Atunci chipul bătrânului se preschimbă. Îşi dă pe spate capul şi ascultă, zicând: „Ştiu, da, ştiu, şi ciocănitoarea neagră…” şi-apoi discuţia se lansează, accentul tânărului e totuşi cam prea ţărănesc pentru ce i-ar conveni profesorului pentru fata lui, însă: „Băiatul se pricepe la păsări!” exclamă bunicul Tad aruncându-i o privire soţiei, care îi răspunde cu o încruntătură, feţele celor doi bărbaţi sunt o unduire de zâmbet şi bunica Lorna e dezgustată de amândoi.

Urc iarăşi la etaj şi cobor cu lădoiul cel mai greu de până acum. Când mut în braţe greutatea ca să deschid uşa de plasă, cutia alunecă şi îşi varsă conţinutul. Mă ghemuiesc şi pun la loc cărţile, una câte una. Un volumaş cu spirală rămâne deschis, expunând o pagină scrisă de mână, şi mă uit mai cu luare-aminte. Sunt pe jumătate afară, pe jumătate înăuntru şi citind mă las în amândoi genunchii, apoi mă aşez, apoi iau în mână caieţelul şi mă reazem cu spinarea în cadrul uşii.

Iarăşi mi-e greu să adorm. Îmi zornăie mintea de dacă şi de parcă, mă abate de la somn.

Iar şerpoiul ăla de tată al lui Boyd a apărut azi să ceară un împrumut, dar până la urmă a împroşcat cu venin, fiindcă numai asta face, în puţinele dăţi când apare. Aş vrea să mă opresc din

gânditul la el şi la efectul pe care îl are asupra lui Boyd.

Doc zice că nedormirea e un efect al sarcinii, cel mai bine e să mă întind pe partea stângă, cu o pernă sub burtă şi altă pernă între genunchi. Dar tot mă aplec în faţă. Imposibil să-mi odihnesc corpul sau mintea. Îmi vine să cobor în vârful picioarelor şi să cânt o nocturnă, numai că s-ar trezi Boyd. Ori să stau

printre ierburile mele, bergamotă şi lavandă, doar că o să scârţâie uşa de plasă. Cu mâinile în ţărână aş putea...

Un scrâşnet de roţi pe pietriş mă face să ridic privirea. Phil şi Tammy. Azvârl în cutie caietul cu spirală, mă ridic în picioare şi-o salt în braţe, lăsând să se închidă cu plesnet uşa de plasă. Phil opreşte motorul exact când închid portbagajul. „Poartă-te prietenos", mă îndemn. Îmi arunc un braţ deasupra capului şi îl flutur.

Phil îşi desprinde făptura alungită de pe scaunul şoferului – e ca un flamingo kaki. Cum de poate fi aceeaşi aţă de copil care se juca odinioară în curtea asta, târându-şi după el jucăria preferată, un abac de lemn? Tammy se dă jos şi ea din cealaltă parte, măsurându-mă cu privirea cum îşi măsoară uliul prada. Păşesc spre ei.

– Hei! strig, un salut pe care nu-l folosesc niciodată la Washington.

– Hei, zice Tammy, fără să-şi ia ochii de la mine.

E, în rochia ei de spandex, numai ascuţişuri, dacă nu îi pui la socoteală burtica rotunjită şi bretonul vopsit cu şuviţe care i se curbează rigid către sprâncene.

Phil mi se pare, de fiecare dată când îl văd, mai înalt şi mai descărnat. A moştenit părul şaten-deschis al tatei, însă favoriţii îi sunt tăiaţi scurt şi colţuros şi are o frezăîn scări pe creştet, o tunsoare bărbătească modernă întreţinută, vezi bine, de Tammy. Se apleacă să mă pupe de formă pe obraz.

Arăt cu ochii spre casă.

– Aţi început să faceţi bagajul, ha?

– Mda, răspunde din spate Tammy.

– Deja o mutaţi? îl întreb pe frate-meu.

– Am găsit ceva chiriaşi.

– Oaa! exclam. „La naiba cu purtatul prietenesc." Am discutat cumva despre asta?

– Uite, Phil a făcut un inventar..., începe Tammy.

– Inventar? zic uitându-mă la frate-meu. Tammy continuă.

– ... ca să stăm de vorbă ca oamenii civilizaţi şi să decidem cine ia ce. Mă rotesc spre ea.

– Eşti incredibilă!

Ochii i se fac mari şi se uită la Phil, care ridică palma a împăciuire. Tammy se răsuceşte pe călcâie şi-o apucă clic-cloc spre casă, cu vârfurile tocurilor-cui chinuindu-se să se aţină pe aleea cu pietriş.

Phil se lasă pe capota maşinii. A arătat mereu o siguranţă de sine exagerată. Bărbia pătrăţoasă şi ochii adânciţi în orbite l-au făcut o „partidă” pentru de-alde Tammy. Însă pentru mine nu e decât un ţânc palid şi sfrijit care-şi zuruie mărunţişul din buzunar. Îi ştiu toate ticurile nervoase, piciorul care i se zbânţuie pe sub masă, darabana bătută cu degetul, energia care dă pe dinafară. Mama avea obiceiul să-i spună „percuţionistul”. Şi, cu toate că sunt cu doisprezece ani mai în vârstă, pare să se fi autodesemnat factor de decizie.

– Ai închiriat casa? Fără să mă întrebi?

– Loni, tu nu erai aici. Clopoţei, veseli clopoţei.

– Am venit cât de repede am putut! Mi-ai spus să-mi iau mai mult concediu decât cer de obicei, şi am făcut asta, cu ceva bătaie de cap! Iar tu, între timp, pur şi simplu ai luat fără mine o grămadă de decizii.

Îşi saltă dosul de pe capotă.

– Uite ce-i, Elbert Perkins a venit la mine cu o ofertă tentantă pentru casă. Oamenii ăştia voiau de fapt să cumpere, nu să închirieze. I-am convins s-o ia în folosinţă pe termen scurt. De ce să laşi un bun imobiliar să zacă nefolosit?

– Un bun imobiliar? Phil, asta e locuinţa familiei noastre. E casa mamei noastre.

– Loni, nu mai poate să stea singură. Las fraza să se decanteze.

– Şi ştii ce tarife sunt la St. Agnes? adaugă.

Micul contabil al familiei. Mereu l-am luat uşor, fiindcă să rămâi fără tată din pruncie e ceva din care nu-ţi mai revii. Dar de data asta s-a terminat cu duhul blândeţii. Cu tot surâsul ăla şarmant şi palma pe care mi-a aşezat-o pe umăr.

– Haide, surioară, c-o să meargă.

De unde îşi scoate optimismul ăsta enervant? Scrisoarea roz din buzunar arde ca fierul roşu, şi o parte din mine ar vrea s-o împartă cu el. Numai că avem regula. *Nu vorbim despre tati*. Fratele meu mă cârmeşte în direcţia casei şi a haosului ei de necuprins.

5

Slavă Domnului, au plecat până la urmă. În vreme ce amurgul cade peste baltă, ies afară. Pontonul cel ştirb şi-a mai pierdut câteva scânduri şi câteva case noi s-au insinuat în priveliştea noastră limpede, cu rogoz şi pârâiaşe. Grădina de plante medicinale a mamei îşi păstrează ungherele plăcute. Iernile sunt îndeajuns de blânde pe-aici cât să îngăduie grădinii să prospere cât e anul de lung. Busuiocul ei e ca un tufiş, iar rozmarinul s-ar face copac dacă nu i-ar tăia necontenit crengile. Pare să-şi fi ţinut grădina îngrijită chiar dacă interiorul casei a devenit o ruină.

Las capul pe-un umăr ca să văd mai bine locul unde se întâlnesc, pe trunchiul stejarului de Virginia, cele două ramuri groase. A fost cândva locul meu de chibzuit. Mama se temea să nu cad de acolo, dar tati zicea: „Ruth, dă-i pace. Ăla-i cuibuşoru' lu' Loni Mae".

Acolo sus mi-am rafinat simţul auzului, în vreme ce mama şi vecina noastră, Joleen Rabideaux, stăteau pe veranda din spate sorbind din ceai şi trăgând pe furiş din ţigări. Joleen avea forma unui cartof pus pe două scobitori şi povestea cu nesaţ orice delict senzaţional petrecut între Pensacola şi Port St. Lucie. Bărbatul ei era dispecer la Vânătoare & Pescuit, aşa că poate de acolo îşi căpăta ştirile.

Am auzit-o zicând odată:

– Te-ai gândi că Boyd stă prea mult la peşte? Ehei, păi să mă crezi că Marvin al meu vorbeşte toată ziua-n staţie când îi la muncă, şi când vine acasă se duce glonţ şi s-aşază la radiou' ăla de amatori a lui? Şi cân' nu face asta, meştereşte la el. Mi-a zis ieri: „Joleen! Am găsit o frecvenţă nouă!" Şi-am intrat în odaia de oaspeţi şi l-am găsit cu-n pistol de lipit într-o mână şi numa' piese de radio împrăştiate-n tot locu'. Poa' să umble Boyd teleleu cu barca-n zilele libere, da' Marvin nu-i cu mine nici când îi cu mine.

În altă zi a spus:

– Nu toţi ăia din secţie îs buni şi cinstiţi, să notezi ce-ţi zic io.

Mi-am imaginat cuvinte pe foaie şi note cu creion roşu, ca la şcoală. „Să notezi ce-ţi zic io.”

– Marvin îi la radio acolo şi el ştie.

Odată, când aveam cam şapte ani, mama a dat buzna afară din casă şi mi-a spus că îndată are să vină madam Rabideaux. Niciodată nu mai

rămăsesem singură acasă. Am aşteptat şi-am tot aşteptat. M-am uitat în cămară după fantome de miez de zi printre săculeţele cu făină, crupe şi fasole uscată. M-am dus în salonul cu geamuri şi am simţit mozaicul podelei răcoros pe tălpi, apoi la etaj pe veranda de dormit, unde casa părea să respire, sugând şi împingând plasele. După aceea am fugit afară la stejar şi m-am cocoţat acolo unde mă ştiam în siguranţă.

După un timp, o voce de dedesubt a ţipat răguşit:

– Hei, îi careva?

Doamna Rabideaux deschisese uşa de plasă şi striga înăuntru. Purta un sarafan roşu de bumbac care semăna cu un bulb de ceapă. M-am dat jos din copac şi am stat la spatele ei până ce s-a răsucit şi a tresărit.

– Aolică! a zis. Mai să-mi sară inima.

Am jucat cu ea nouă partide de Parcheesi. Spre sfârşit, ori de câte ori nu era rândul ei se lăsa în spătarul scaunului şi învârtea ochii într-o parte. Am auzit, până la urmă, camioneta de la Vânătoare & Pescuit a tatei pe drumeag, şi când m-am întors am văzut-o la volan pe mama. Tata stătea pe locul pasagerului, cu un bandaj de tifon înfăşurat peste braţ şi umăr.

I-a spus lui tanti Joleen:

– L-am prins pe Garf Cousins ăl bătrân c-arunca gunoaie pe-o râpă şi i-am dat o amendă de cin’zeci de dolari. Şi mă crezi că Garf a scos cuţitu’ la mine? Cre’ că era beat.

– Păi aveai tot dreptu’, a zis Joleen.

Şi fără să stea pe gânduri i-a ars o scatoalcă peste umăr, făcându-l să se strâmbe de durere.

Tata mi-a văzut reacţia şi şi-a corectat expresia feţei, deşi cu vocea i-a luat mai mult.

– N-ai grijă, Loni Mae. I-un fleac de zgârietură, a zis străduindu-se să zâmbească. Lu’ alde domnu’ Cousins are să-i meargă mult mai rău. Are şanse mari s-ajungă la Raiford.

Garf Cousins chiar a ajuns la penitenciarul de stat şi a purtat ani buni râcă familiei noastre. I-a trimis lui tati şi o ameninţare cu moartea din închisoare, care l-a făcut doar să mai zăbovească acolo. Dar ce s-a ales de Joleen? Pun rămăşag că ar şti-o pe autoarea scrisorii, femeia aceea pe nume Henrietta. Din câte ţin minte, Joleen şi Marvin s-au mutat la

puţin timp de la moartea tatei. Într-o zi erau la ei şi-n următoarea nu mai erau, casa era golită şi uşa, rămasă întredeschisă. Locuinţa lor e şi acum în paragină, lângă drum.

În dormitorul copilăriei, mă sui în patul meu cel vechi de o persoană, cu cuvertură de bumbac în dungi, şi aprind lămpiţa de citit. Unii citesc ca să adoarmă, eu mâzgălesc. În caietul cu schiţe, desenez veranda din spate cum arată din stejarul de Virginia, pe Joleen cu faţa ei rotundă şi părul rar, prins la spate în coadă. Mama stă de partea cealaltă a mesei de răchită, cu o ţigară secretă în scrumiera aşezată dinainte. Încerc să schiţez chipul mamei, dar nu-mi iese. Îi şterg trăsăturile cu radiera şi încerc iar. Şi iar.

În Florida, imaginile au tendinţa să se înfăţişeze nechemate în blocul meu de desen. Cele care mă tulbură ajung mototolite. Sunt deja în coşul de hârtii trei studii ale bărbatului bizar care m-a acostat în parcarea de la Palatul Moşnegilor. Plus un desen al pontonului nostru primejdios. Rupt. Boţit. Azvârlit. Desenului care-mi dă de furcă al mamei îi zic *Ridică ochii la mine!* Dar nu reuşesc să-i prind *zeama*.

Cuvântul ăsta, „zeamă”, le-ar şoca pe Doamnele Binecrescute din Tallahassee, însă în ciuda rezonanţei obscene, e deseori folosit printre ilustratorii de păsări. E ca „esenţa”, doar că are ceva mai multă substanţă – o forţă vitală, spiritul păsării care se întrevede printre trăsăturile de penel. Dacă nu-l poţi desena, dacă nu îţi apare în imagine, ai dat greş. Mereu m-am descurcat mai bine cu lighioane decât cu oameni, dar te-ai gândi că aş fi în stare să surprind *zeama* propriei mele mame.

Îmi spune lumea că arăt ca ea. Aşa că încerc din nou, concentrată pe trăsăturile comune: buzele în linii drepte, ascuţimea bărbiei, părul de ciocolată neagră. Sigur, al meu îmi atârnă şuviţe pe laturile feţei, aşa că în desen i-l coafez altfel pe al ei şi îi înfăţişez şi surul care i se furişează pe la tâmple. Cu toate astea, nu mă aleg decât cu un autoportret modificat. Eu, la vârsta ei.

Dau pagina şi încerc o scenă nouă – tânăra mea mamă la pian, cu părul lung lăsat liber, cu urme de la clamele care i l-au ţinut strâns toată ziua. E îmbrăcată cu o rochie de gală din bumbac, mai elegantă decât bluzele călcate, cu nasturi, pe care le purta peste zi. Dacă interpretează o nocturnă, atunci dincolo de cadrul imaginii tatăl meu este probabil la pescuit, în tabăra lui din mijlocul mlaştinii. Notele pe care le cântă nu apar în

desen, însă dacă ar putea i-ar reda melancolia.

În desenul meu, o învârt spre mine cu taburetul de la pian. Însă tot opune rezistenţă. „Hai, mamă!” zic cu voce tare, dar faţa iese bosumflată. E târziu, aşa că arunc deoparte blocul de desen şi sting lumina. Clinchetul ploii pe acoperiş se face un răpăit fioros. Natura s-a pus pe turnat cu găleata. Îmi imaginez sunete de pian la parter – degetele mamei dansând pe clape. A

cântat oare o nocturnă în acea ultimă noapte, presupunând că tata era bine, uscat şi la căldură în tabără? Când de fapt el n-avea parte de nimic din toate astea. Era doar plecat de pe lume.

6

18 martie

De dimineaţă ies să stropesc ierburile mamei. Cum de-a putut să ţină impecabilă grădina în vreme ce restul s-a dus de râpă? Trag furtunul cel lung, răsucesc rozeta şi întorc capătul întâi într-o direcţie, apoi în alta. Miresmele se ridică – astringenţa picantă a cimbrului şi mentolul difuz al salviei, mirosul ca de petale de margaretă al muşeţelului şi răcoarea de conifer a rozmarinului. Lavanda, care n-a înflorit încă, e surprinzător de mută. Îndrept ceaţa de stropi către busuioc, iar aroma se ridică îndată, e ca un lămâi care mănâncă o pizza.

Intru iarăşi în casă. În sufragerie sunt obiecte pe care Tammy le-a luat de pe poliţă: şervete de in cu margini de dantelă şi o faţă de masă asortată care au aparţinut cândva bunicii Lorna, porţelanuri de Limoges cu chenare aurii care n-au ieşit niciodată din dulap, un set de boluri de tek şi toate celelalte lucruri drăguţe ale mamei cărora însă le purta pică din pricina ostilităţii dintre ea şi propria-i mamă. O bucată de bandă adezivă ţine lipit de perete un tabel cu mai multe foi, intitulat INVENTAR. Pun mâna pe o pagină, mă uit şi-o las la loc, întorcându-mă spre încăpere şi căutând din priviri ceva roz – un plic, sper. Cel în care s-a aflat scrisoarea aceea, cu cerneală lucioasă şi hârtie proaspătă. Nu-mi trebuie decât adresa expeditorului.

O explozie de zgomot la uşă lasă loc unui tropăit de picioare, nişte voci subţirele strigă „mătuşă Loni!” şi cele mai strălucitoare lumini ale oraşului se năpustesc spre mine. Nepotul meu, Bobby, e slăbuţ şi iute la cei cinci ani ai săi.

– Ce ne-ai adus?

Ştie că trec pe la magazinul Muzeului de Istorie Naturală înainte de orice vizită în Florida. Sora lui, Heather, mai

sofisticată la şase ani, se ţine în spate, balansând o poşetă de lac. Părul ei negru, tuns palmier, se ciufuleşte când îi strâng tare pe amândoi. Mă urmează nerăbdători până la geantă, însă eu îmi încreţesc fruntea.

– Hm... credeţi că am ceva pentru voi?

– Da, ai! declară Bobby.

Părul lui tuns periuţă e moale la atingere.

– Da, am, recunosc scoţând la iveală o şapcă cu cap de rechin, cu dinţi albi de pâslă îndreptaţi în jos.

Şi-o pune pe cap şi se uită în oglinda de deasupra policioarei cum rechinul de pluş îi înfulecă creştetul. Porneşte să alerge în cerc, ţipând:

„Aaaa!”

Pentru Heather am adus o geodă netedă de agat care îi scânteiază în palmă.

– Cred că se potriveşte cu ochii tăi, zic.

Piatra e străbătută de irizaţii de cafeniu, auriu şi o tentă de albastru-verzui.

Ochii ei de agată se ridică spre mine.

– Ce tare!

Îşi coboară iarăşi privirea asupra geodei de parcă ar căuta să ghicească în ea un secret mare.

Tammy intră ţanţoş, lăsând să se izbească în urmă cadrul uşii de plasă.

Fără vreo introducere, zice:

– Ştii pe una, Henrietta?

Îi acord toată atenţia mea.

– De ce?

– A venit o cucoană aici, când băgam în cutii, şi-a zis că tre’ să stea de vorbă cu Ruth, că-i important, bla, bla, bla.

– Şi-a spus şi numele de familie? Tammy îşi pune o mână în şold.

– Hm... nu cred. În orice caz, i-am zis că Ruth s-ar bucura mult să fie vizitată la St. Agnes.

Se uită în oglinda de deasupra poliţei şi îşi împinge părul în sus de amândouă părţile.

– Cum era? o întreb.

– Cine?

– Henrietta!

– N-ai de ce să te agiţi aşa, Loni. Nu ştiu. Bătrână.

– A, păi asta scurtează lista, mormăi.

– Conducea o maşină fainâ, Coupe de Ville, roz perlat. Tare

dulcică. Întorcând spatele oglindirii proprii, Tammy zice: Aa, mai e ceva ce-ar trebui să...

– Da?

– I-am spus mamei tale că în casă e o problemă cu electricitatea.

– Ce?

– Da, păi nu zice decât: „Când mă întorc la mine? Duceţi-mă acasă, acasă!” Ce poţi să-i spui?

Deschid gura să răspund, dar n-a terminat.

– Prietena mea Deedee, care lucrează cu oameni din ăştia, zice că trebuie să-i spui o poveste – că s-a stricat acoperişu’, că trebuie schimbate cablurile, că de aia trebuie să se mute de acasă un timp. Şi-apoi, din cauza *afecţiunii* ei, o să uite unde-a stat şi-o să se simtă de minune în locu’ cel nou.

Îi râd în nas, literalmente.

– Serios? Scuză-mă, Tammy, dar n-o să scornesc o poveste de doi bani.

Orice i-am spune, trebuie să fie adevărat.

– Bine, păi încearcă tu asta. Dar ţine minte, îs mai deştepţi unii *fără*

masterat decât ăia cu.

Mai că dau în clocot, aşa că înainte să ating punctul de fierbere îmi rup privirea de la Tammy şi îi strig pe copiii din camera de alături:

– Hei, oameni buni! Sunteţi gata de îngheţată?

– Iaurt. Cumpără-le doar cremă de iaurt degresat, Loni. Îi întorc spatele şi iau două mânuţe umede într-ale mele.

Elegantul Salon Wakulla Springs are o sufragerie ca pe vremuri, unde nu s-a pomenit de cremă de iaurt, aşa că, vai, suntem nevoiţi să comandăm profiterol de modă veche cu frişcă şi cireşe maraschino, servit în pocale răcite pe milieuri de hârtie. Eu sunt pentru o viaţă sănătoasă, dar cât de des mă văd cu puştii ăştia? Printre linguriţe reci îndesate în gură, Heather îmi povesteşte ce pozne fac unii colegi din clasa întâi, cum învăţătoarea, ca să-i cuminţească, ar trebui probabil să încerce metoda semaforului, cum aveau la grădiniţă, şi cine e cea mai bună prietenă a ei. Bobby îşi dedică întreaga atenţie îngheţatei.

Mă uit în jur. Femeia mai în etate de la masa de lângă fereastră ar putea fi Henrietta, iar eu n-aş avea de unde şti. Nepoată-mea mă aduce înapoi.

– Cine-i prietena ta cea mai bună, mătuşă Loni?

– Ei bine, Heather, pe prietena mea cea mai bună o cheamă Estelle, şi ştii când ne-am cunoscut?

Un clătinat din cap.

– Când aveam cam vârsta ta. Şi tot suntem prietene. De fapt, mă văd cu ea chiar în seara asta.

De masa noastră se apropie un bărbat. Elbert Perkins, agentul imobiliar. E masiv şi roşu la faţă, cu burdihanul unui amator de grătare. Poartă nădragii vârâţi în cizme, ca un fermier texan.

– Bună, Loni.

Are, cred, şaptezeci de ani, însă vocea îi e adâncă şi răsunătoare. Duce degetele la borul scorţos al unei pălării de pai.

– A, bună, domnule Perkins.

Flutură condescendent din mână în direcţia copiilor şi zice:

– Cum merge cu casa?

– Casa mamei, adică? Înclină o dată din bărbie.

– Minunat, mersi.

– Dacă vrei, îmi trimit echipa de debarasori acolo, să facă ei lună pentru tine, să te scutească de-un efort, pentru o sumă mică. O scoatem la capăt pân' la sfârşitul lunii, ţac-pac.

Îmi aţintesc privirea spre al treilea nasture de la cămaşa lui, care pare supus unei presiuni fantastice.

– Nu, mulţumesc, cred că ne descurcăm.

– Eşti sigură, zici?

Dau din cap că da, sperând să plece. Copiii îl studiază ca pe o făptură extraterestră. Într-un târziu, îmi cere să-i dau de ştire dacă am nevoie de ajutor şi porneşte fără grabă spre masa lui.

Terminăm de mâncat şi ieşim, eu şi copiii, în aerul călduţ, cu răcoreala încă simţindu-se în zâmbete. Îi las la ora de muzică aşa cum am fost instruită, după care parchez pe Strada Mare. Mai calmă acum decât ultima dată când am trecut pe lângă clădirea lui Phil, apăs pe clanţa pătrată de metal, intru în îngheţul aerului condiţionat şi mă apropii de recepţionistă, care stă la un pupitru rotunjit, cromat. Mă uit în jos.

– Bună, Rosalea.

Îmi zâmbeşte absent. Rosalea Newburn a fost cu un an în urma mea la liceul Wakulla.

– Cu ce vă pot ajuta? zice.

Ştie exact cine sunt, doar că-mi poartă pică din pricina unei dispute străvechi pe seama unui băiat de la şcoală. Pe lângă

asta, e şi prietenă de-a cumnată-mii. Dumnezeu ştie ce-or fi vorbit despre mine. Frizura de anii optzeci cu zig-zaguri şi o grămadă de fixativ îmi indică faptul că e clientă fidelă a salonului lui Tammy.

– Rosalea, vrei te rog să-i spui fratelui meu că am ajuns?

– Aveţi programare? Fiindcă e în şedinţă cu un client.

– Aştept.

Mă aşez pe canapeaua de piele şi răsfoiesc revistele. *Florida Today. Boar Hunter. Southern Living.* Rosalea se uită la mine cruciş. Încă mă mai urăşte din cauza lui Brandon Davis? Nici măcar nu mi-a plăcut de el cu adevărat, doar am fost cu el la bal fiindcă m-a invitat. De unde să fi ştiut că Rosalea era topită după tip, că-i învăţase programul şi că-l pândea zi de zi pe casa scării? Făceam echipă cu el la biologie şi cântam melodioare caraghioase ca să nu ne simţim îngreţoşaţi de disecţia vreunui embrion de rechin – „Mackie Şiş", tema din *Fălci* şi „Cred în Spiracole". Când a adus în discuţie balul de absolvire, l-am respins întâi, spunându-i că trebuie să cer voie de la mama. Dar când Rosalea şi gaşca ei au auzit că mă invitase, au început să mă facă „girafa" din cauza picioarelor lungi şi a corpului subţiratic şi s-o ţină într-un şir de răutăţi şi bârfe despre mine, moment în care, dând peste Brandon pe hol, i-am spus cu hotărâre: „DA, merg cu tine!" Mi-am făcut o rochie lungă, verde şi mulată la maşina de cusut a mamei lui Estelle, iar Brandon a venit să mă ia cu maşina lui taică-său. Când a ajuns, dăduse deja pe gât jumătate de clondir de Southern Confort, aşa că l-am împins deoparte şi am trecut la volan. Mai târziu în seara aceea, la capătul unui dans beţivănesc la sentiment, a întins gâtul pentru un sărut şi mi-a vomitat pe rochia verde cea nouă.

În următoarea zi de luni, Brandon a schimbat partenerul de laborator şi s-a alăturat Rosaleei şi celor care mă chinuiau. Au ţinut-o mult şi bine cu girafa, presărând fân în banca mea, aruncându-mi grăunţe în dulăpiorul din vestiar şi punând o poză cu o girafă lângă afişul meu de campanie pentru funcţia de preşedinte al consiliului elevilor. Au fost îngrozitor de şucăriţi când am adoptat girafa ca simbol al candidaturii mele – *Votaţi Loni: Un cap deasupra mulţimii* – şi am câştigat.

Ridic ochii din *Boar Hunter*. Femeia încă se uită urât la mine din spatele pupitrului cromat.

Estelle mă ţine la curent cu toate bârfele din oraşul natal, inclusiv cu cea despre Rosalea şi Brandon, care s-au căsătorit după liceu. S-ar părea că Brandon nu prea face mare lucru în afară de zăcut şi înfulecat mâncare nesănătoasă în faţa

televizorului. Lucrează câteva ore pe săptămână la un magazin de hrană pentru animale, dar trăiesc mai mult din salariul ei de recepţionistă.

Uşa biroului se deschide şi pe ea iese păşind săltat Tammy, clientul cel important al lui Phil. Trece de mine cu un „Hm, Loni”. Nici un „mersi că i-ai

distrat pe copii”, nici măcar un „salut”, acolo, dar nici tocmai un „pupă-mă în cur”, deci pot considera asta un progres.

– I-ai lăsat la profesoru’ de pian? zice. Dau din cap.

– Da, să trăiţi.

Phil iese din birou.

– Loni, vino încoace.

Tammy pleacă după copii, iar Phil închide uşa după mine. Mă trântesc în scaunul aflat de partea cealaltă a biroului. Aici e sanctuarul, locul unde Phil se poate dedica cifrelor mult adorate.

– Gata pentru partea financiară? mă întreabă. Pun coatele pe tăblie şi îmi îndrept spinarea.

– Vreau să ştiu mai întâi toate deciziile pe care le-ai luat fără mine.

– Îmi pare rău. Lucrurile s-au întâmplat destul de rapid, zice lăsând stiloul pe sugativă. Promit să te ţin la curent de acum înainte.

– *Înainte* să decizi chestii.

– Da. Mişcă stiloul şi răsfiră câteva foi de hârtie. Păi, uită-te la astea şi zi-mi ce crezi.

Documentele indică înfiinţarea unui fond de investiţii. În el vor ajunge renta viageră stabilită demult cu banii din asigurarea de viaţă a tatei, ajutorul social suplimentar, chiria pe casă şi ce-a mai rămas din mica moştenire de la bunica Lorna. Mama are pensie de urmaş de la stat şi un mic venit de la şcoala publică unde a predat muzică după ce a început Phil grădiniţa, împietrindu-şi faţa înainte de fiece repetiţie cacofonică a orchestrei. M-am aşteptat ca fondurile cu pricina să alcătuiască o sumă mai mare. Ne punem de acord, eu şi Phil, să aducem contribuţii lunare pentru mărirea totalului, dar ţinând cont de perioada lungă în care va avea nevoie de îngrijire, întreaga afacere se va dovedi costisitoare.

– Eşti absolut sigur că nu poate trăi singură? întreb.

– Nu fără ajutor douăzeci şi patru de ore pe zi, şi ar ieşi mai scump decât la St. Agnes. M-am ocupat eu de facturile ei, dar o păcăleşte orice eveniment caritabil care îi iese în cale.

Mă uit pe hârtii. Ce-ar fi gândit tatăl nostru? Nu-l pot întreba

asta pe Phil. Abia dacă l-a cunoscut pe tati. Măcar eu am avut parte de doisprezece ani cu el. Pentru Phil, Boyd Murrow e o abstracţiune, o poză în album, cineva care a gâdilat bărbia dolofană a fiului după care i-a întors spatele şi a dispărut de pe faţa pământului.

– Închiriezi casa mobilată? îl întreb.

– În mare parte. Unele piese le vom... hm... pune la păstrare. Bate din picior pe sub masă.

La păstrare în casa lui cea nouă, adică. Dar mama nu are cum folosi mobila, eu nu o pot transporta şi poate lui Phil şi Tammy le trebuie. De şase ani şi jumătate sunt căsătoriţi, de îndată ce au terminat liceul. Au locuit până recent într-un apartament închiriat, aşa că, în sens material, au dus-o greu. Şi cum s-o fi dus altfel, dacă şi-au întemeiat o familie înainte să ştie ce-i viaţa? Phil habar nu are că am ajutat-o pe mama să-i plătească facultatea.

– Luaţi voi mobila, zic, dându-mi binecuvântarea unei înţelegeri făcute deja. Dacă fără chiriaşi nu se poate, aş vrea măcar să salvez cărţile şi tot ce are valoare sentimentală pentru mama. Sunt încă lucrurile ei, până la urmă.

Învârte stiloul între degete.

– *Toate* cărţile? Dau din umeri.

– Vom vedea.

– Aşa. Phil ia o foaie din teanc şi-mi spune: Îl mai ţii minte pe Bart Lefton, da? Împărţim cu firma lui de avocatură clădirea asta şi m-a ajutat cu actele pentru fond.

Chiar atunci, un corp trece pe lângă peretele de sticlă fumurie al biroului.

– Hei, Bart! Phil se ridică şi deschide uşa. Bart, a venit Loni. Ai o secundă?

Bart Lefton intră, îmi strânge mâna. Are o faţă lătăreaţă şi părul cânepiu al unui băiat de Florida ajuns cam urâţel. El şi Phil au fost amici în adolescenţă, deşi Bart era mai mare cu câţiva ani. Niciodată nu s-a numărat printre preferaţii mei. Mă surprinde că a reuşit să treacă cu bine prin facultatea de drept.

– Mă bucur să te văd, Loni. Doar că nu pot zăbovi. Am un ditai cazu'. Phil, te ocupi tu de... în regulă. Eşti pe mâini bune, Loni. Îmi face din ochi şi pleacă, închizând uşa după el.

– Aşa.

Phil o ia de la început. Iarăşi ia documentul şi îl citeşte în

gând, apoi cu voce tare, cum face, îmi închipui, cu toţi clienţii lui ca să le demonstreze că pricepe bolboroselile de acolo.

– ... „Administratorii succesorali” – ăştia suntem noi – „vor avea puteri discreţionare de gestionare a fondurilor beneficiarei, soţul fiind decedat”. Ia stai aşa. Rosalea a scris despărţit „decedat”.

– Adică „soţul fiind de cedat”, zic.

– Îhâm.

Îşi notează ceva.

– Ăsta ar fi tati, adaug.

Ridică ochii. Încalc regula familiei.

Mă trag de o pieliţă de pe degetul mare al mâinii drepte.

– Mami vorbeşte de el ca şi cum încă ar umbla printre noi. Cum Phil încuviinţează din cap pe tăcute, îl întreb: Tu ţi-l aminteşti cât de cât?

Coboară bărbia.

– Păi... Mi se pare că ţin minte cum mă ridica deasupra capului şi mă făcea să râd.

Phil şi-a luat amintirea dintr-o fotografie, ştiu şi care.

– În afară de asta, nimic.

Mă străfulgeră un cadru cu tata în holul casei noastre, ţinându-l în braţe pe Phil, născut de câteva minute abia, încă acoperit cu mâzgă albicioasă, eu încremenită locului cu prosopul pe care mă pusese tati să-l aduc.

Îmi curăţ mintea de imagine. Deşi amintirile mele sunt complicate, măcar am avut momente cu tatăl meu, chiar dacă acum par şiruri de zâmbete şi încruntături ducând abrupt către un sfârşit groaznic. Phil nu-şi aduce aminte de nimic. Însă cel puţin a fost scutit să ştie ce-i mai oribil. Povestea lui e curăţică şi convenabilă – un tată plecat în mlaştină, căzut din barcă şi înecat. A mea e cu un tată care ne-a părăsit cu intenţie, care şi-a călcat legământul. Dar nu simt nevoia să împărtăşesc asta.

– Dar ce-ţi aminteşti *tu* despre el? zice Phil, o întrebare-bumerang aruncată înapoi spre mine.

Cum să nu întrebe? Nimeni nu i-a deschis acea uşă. Regula familiei l-a privat până şi de crâmpeie de poveşti. Vrea să ştie ceva, orice.

– Era un pescar excelent, îi spun. Cunoştea bine de tot mlaştina.

– Hm, face Phil.

Aşteaptă mai mult? E profundă, ezitarea asta. Pentru mine, să vorbesc despre tata e ca şi cum aş atinge un abces. Durere proaspătă, mult după ce rana ar fi trebuit să prindă coajă şi să se vindece.

– Presupun, deci, că vrei să semnez astea, zic uitându-mă

în jos la pagini.

– Mda, spune ridicând receptorul. Rosalea, vii încoace să fii martoră la o semnătură?

Rosalea intră, scoţându-şi în afară şoldul cât mă priveşte cum mâzgălesc cu stiloul în josul a trei pagini, apoi semnează şi ea unde trebuie.

– Bun, atunci, zice Phil.

Rosalea pleacă, iar fratele meu mă conduce până la uşă.

– Hei, ştii că de sâmbătă într-o săptămână casa trebuie să fie golită? Mă gâdilă broboane de sudoare la subraţ.

– În duminica de după, când am terminat cu toate, ai vrea să treci pe la mine, să punem de-un gătit?

Îmi creşte inima auzindu-i invitaţia. Plănuisem ca în acea sâmbătă noapte să plec, să mă întorc duminică în D.C., să fiu odihnită pentru ziua următoare de lucru.

– Uau, ce drăguţ...

Mă poticnesc. Ar însemna două zile întregi petrecute cu cumnată-mea.

– Tammy se duce la o petrecere de burlăciţe în duminica aia, spune, aşa că n-o să fim decât eu şi copiii. Şi tu, dacă vii. Chiftele, ştii tu, chestii simple.

– Mi-ar plăcea, zic.

– Pe la patru, aşa?

– OK.

Mă întorc să plec, gândindu-mă unde voi dormi în acea noapte de duminică, odată ce casa îmi va fi trasă de sub picioare. Poate la Estelle.

Când să deschid uşa biroului, mă întorc spre fratele meu cu o idee subită.

– Auzi, erai la mama când a apărut cucoana aia, Henrietta?

– Aia cu maşina roz?

– Exact. Ai reţinut cumva numele ei de familie? O uitătură opacă.

Nu îi spun cât de urgent e să vorbesc cu ea şi nici că scrisoarea ei a aprins cea mai primejdioasă dintre emoţii – speranţa.

– Bun, dacă îţi vine cumva în cap, să-mi spui, în regulă?

O înclinare uşoară a bărbiei de la fratele meu fericit şi neştiutor.

7

Următorul popas, Palatul Moşnegilor, cu alte câteva obiecte de toaletă. Cinci minute de aşezat respectivele obiecte la locul

lor şi încă treizeci şi cinci de minute de obiecţii înţepate de-ale mamei.

– Mami, aoleu, zic în cele din urmă, tare n-aş vrea să plec, dar întârzii la întâlnirea cu Estelle, şi ştii ce trafic e pe drumul spre Tallahassee.

Ador şoseaua care duce afară din Tenetkee. În primul rând, fiindcă duce afară din Tenetkee. În al doilea, fiindcă trece direct printr-o oază de peisaj de Florida intact – Pădurea Naţională Apalachicola. Are două benzi înguste, iar pe ambele părţi cresc pini de mlaştină drepţi, subţirei, cu ramuri care încep de la vreo şase metri în susul trunchiului. Geamurile îmi sunt deschise şi aşchii de soare străbat printre copaci.

Acum mult timp, când am plecat de acasă la facultate, drumul ăsta însemna lumea cea largă. La Universitatea de Stat am descoperit cine puteam să fiu dacă nu era prin preajmă mama să ţâţâie nemulţumită. Pe atunci fugeam de aici. Acum alerg încoace.

Parbrizul mi-e pătat de musculiţe împerecheate (*Plecia nearctica*) care se preumblă în roiuri dense pe deasupra şoselei, reproducându-se în zbor, fără să le pese de maşinăriile de două tone care se năpustesc spre ele şi le distrug fericirea. Slobod un jet de lichid de parbriz, însă ştergătoarele nu fac decât să le toace într-o pastă lipicioasă cu arcuiri de curcubeu.

Trec de sediul administraţiei statale şi opresc lângă o clădire de apartamente de pe Monroe Street, bej şi modernă, cu peluze frumoase şi intrare sclipitoare. Nu e nevoie de sacul de dormit cu *Salvaţi de clopoţel* cu care veneam pe la petrecerile în pijamale din tinereţea noastră. Estelle are acum o cameră de oaspeţi.

Apuc cutia de Coconut Treats pe care am adus-o şi o strecor în sacoşa de pânză. Tocmai când întind mâna după gentuţa de voiaj, cineva se năpusteşte spre mine pe tocuri.

– Uhuu! mă cuprinde Estelle într-o îmbrăţişare de animal de pluş slăbănog.

E toată dichisită, ca de obicei, fustă cafenie strâmtă şi bluză fără mâneci, cu o panglică dantelată în dreptul taliei. Părul acela lung şi roşcat se păstrează buclat chiar şi la capătul unei zile umede de lucru în Florida.

Îmi trec băierile genţii peste umăr, iar Estelle îmi deschide calea mergând cu spatele, vorbind la foc automat.

– Să-mi spui mai multe despre drumul până aici, şi ce mai face mama ta? Phil şi Tammy sunt cuminţi?

I-am trimis ieri un mesaj, dar vrea noutăţile momentului.

Cât vorbesc, tot întinde pieziş gâtul spre mine, zicând: „Ai venit!” şi zâmbindu-mi caraghios.

Ajungem la ea acasă. Stilul ornamental al lui Estelle e cald – podele de lemn lustruit şi covoare groase de lână, sofale smântânii şi perne în nuanţa scoarţei de copac şi a argilei.

– Îţi pun geanta la Roger în bi... în camera de oaspeţi adică, zice.

– Unde ziceai că e Roger?

– Plecat cu lucrul. Houston.

Iubitul ei e jurnalist. E de treabă, n-am ce zice, însă mă simt uşurată că sunt între patru ochi cu Estelle. Vocea îi răsună când intră în dormitor.

– O să mă schimb. Fă-ţi un ceai, sau orice vrei.

Umplu ceainicul. Estelle e foarte primitoare, în parte fiindcă suntem prietene şi în parte din pricina strădaniilor ei de ani buni de a mă aduce înapoi în Florida. La început mă suna o dată pe lună şi îmi citea cu voce plină de înţelesuri din rubrica de oferte de muncă din *Tallahassee Democrat*, îmbogăţind descrierile posturilor cu promisiunea unei puzderii de bărbaţi hetero, simpatici şi necăsătoriţi care îmi aşteptau, cică, întoarcerea. Încă mă sună o dată pe lună, iar frecvenţa cu care ţinem legătura ne păstrează proaspătă prietenia, în ciuda diferenţelor dintre noi. Ea e cu moda, eu nu tocmai. Părinţii ei s-au mutat în Florida din Baltimore, familia mea e pe-aici de generaţii. E în domeniul meu, dar a făcut şi un masterat de administrarea afacerilor. Dacă n-ar fi stat în banca din faţa mea în clasa întâi, dacă n-ar fi fost un colac de salvare în lumea periculoasă din afara curţii mele, poate că n-am fi ajuns niciodată prietene.

Iese din dormitor în nişte şalvari afgani cu imprimeuri şi o cămaşă de culoarea limetei cu paiete minuscule. Veşmintele de după program ale lui Estelle sunt alese cu aceeaşi grijă ca ţinutele scumpe cu care se duce la lucru. Deschid cutia de Coconut Treats.

– O, nu. Deja? E vorba de-un tip?

Estelle îmi cunoaşte istoria romantică, alcătuită în mare parte din intersectări trecătoare.

– Nu, nici un tip, zic.

Pe parcursul prieteniei noastre, ciocolata a avut aplicaţii farmacologice, iar bomboanele Coconut Treat sunt echivalentul terapiei intensive. Nu sunt de găsit decât la Stuckey’s, un magazin de pe marginea autostrăzii care vinde orori duşmănoase destinate turiştilor precum prespapieruri făcute din capete de pui de aligator ori scărpinătoare confecţionate din

gheare amputate. N-aş pune piciorul acolo dacă nu ar fi vorba de o necesitate absolută.

– Atunci ce?

Se pune pe canapea.

– Locul ăsta! exclam.

– Casa mea?

– Nu, la mine în oraş. În Tenetkee. Şi, normal, *Acasă*. Am dat nas în nas cu fostul şef al tatei ieri, când ieşeam din Palatul Moşnegilor. Nu suport să mă confrunt cu... ştii doar... toate alea.

Estelle este singura persoană cu care am vorbit vreodată despre moartea tatei. Cojesc celofanul de pe cutia de ciocolăţele.

– Auzi, când eram la şcoală o chema cumva Henrietta pe vreo mamă de-a prietenelor tale?

Îşi pungeşte buzele.

– Nu-mi vine în minte nici una. Dar pot s-o întreb pe mama. De ce? Trag din buzunar epistola roz.

– Uită-te la asta. Se uită.

– Păi... e o veste bună.

– Estelle, cum se poate ca un lucru care are în el cuvântul „moarte” şi mai are şi cuvântul „Boyd” să fie o veste bună?

– Scrisoarea zice: „Acum s-a făcut timpul”. Deci tanti asta trebuie să aibă nişte informaţii pe care nu le ştiai. Gen... ce zvonuri vrea să risipească ea?

– Mda, asta m-a curentat şi pe mine un pic când am citit. Dar m-am luptat din greu cu autoiluzionarea, cum bine ştii. Luându-mi înapoi foaia roz, adaug: Şi apropo, am aici lista ta.

Las scrisoarea Henriettei deoparte şi scot din buzunarul din faţă al blugilor peticul de hârtie pe care l-am împăturit de şaisprezece ori, de parcă micşorându-l fizic i-aş reduce din povară.

– Iuhuu!

– Estelle. Tu glumeşti, nu? Sub nici o formă nu am cum să-ţi desenez optsprezece păsări.

– Plătesc la bucată, zice cu un zâmbet.

– Una pot desena, maxim două. Dar am de gând să stau prin zonă doar două săptămâni, şi mare parte din timp o să-l petrec golind casa mamei.

Estelle se lasă pe pernele canapelei.

– Singurul fel în care o să faci tu curat în două săptămâni în casa aia e dacă aduci un camion de gunoi şi arunci totul în remorcă.

Îmi imaginez tămbălăul cu pricina şi mi se face un pic rău.

– Trebuie să amesteci corvoada asta cu ceva ce îţi *place* să faci, continuă cu aere de ştie-tot şi îşi îndreaptă o şuviţă roşcată. Cum e desenatul de păsări.

Dau ochii peste cap, dar întind spre ea cutia cu ciocolăţele, apoi iau şi eu una. Ne mestecăm drajeurile lăsând amestecul de zahăr-cacao-triptofan-endorfine să ne îmbibe creierele. Estelle se lasă iar în perne cu un aer visător.

– Ţii minte ce planuri aveam când eram în gimnaziu?

– Să ţinem o prăvălie plină cu brăţări de mărgeluşe făcute de noi şi să avem copii-fetiţe care să fie cele mai bune prietene?

Estelle se luminează.

– Exact! Deci asta poate fi o versiune a planului!

– Ce anume?

– Tu şi cu mine lucrând împreună. Mai iau o muşcătură. Mestec. Înghit.

– Uite de ce nu, Estelle: A) Nu avem copii-fetiţe.

– Nu încă.

– B) Nu locuiesc aici.

– Nu încă.

– C) Vrei optsprezece păsări în două săptămâni. Estelle soarbe din ceai.

– Hei, eu încerc doar să îţi dau ce-ţi place. Dar dacă ai de gând să-ţi petreci tot timpul frângându-ţi mâinile după figurinele Llandró ale lui Ruth...

– Taci naibii!

Se opreşte în mijlocul mestecatului.

– Te-ai ofticat, sau cum?

Estelle ştie că îmi sare iute ţandăra, dar trebuie totuşi să fiu atentă.

– Uite ce-i, am draci. Aşa că te rog, fără glume despre maică-mea şi posesiunile ei.

– Bine, gata. Am priceput.

– Şi nu zic nu *tuturor* desenelor. Lista e pur şi simplu prea lungă, şi cu cât e mai lungă lista, cu atât cresc şansele să ne certăm.

Am tendinţa să mă iau la harţă cu curatorii. Când primesc comentarii de genul „capul e prea compact şi coada ar merge mai lungă”, trebuie să decid care parte merită contestată. Dar mă şi trezesc în toiul nopţii cu modificări pe care ei nu le-au observat, de pildă că aripa uliului-porumbar ar trebui să fie cu

un milimetru mai înaltă ca să creeze o senzaţie cât mai veridică de plutire. Curatorii sunt sâcâitori, însă perfecţionismul propriu mă face de fapt să fiu dificilă. Chiar dacă nimeni altcineva nu bagă de seamă, vreau să revin asupra detaliului respectiv şi să fiu mulţumită.

– Tu? Să te cerţi cu mine? Nu-mi pot închipui aşa ceva, zice Estelle trăgându-şi pleoapa inferioară. Să vedem dacă pot să le mai reduc din număr. Dar te rog să nu spui că n-o să meargă, fiindcă nimănui nu-i ies păsările mai bine decât ţie.

– Laude fără acoperire.

– Mda. Eşti varză de fapt. De asta te-am şi vrut.

– Eşti conştientă că trag de timp şi mă apucă morocăneala când vin termenele-limită.

– Zi-mi ceva ce nu cunosc, drăguţă. Se uită la unghii. Apoi ridică privirea, cu acel licăr de geniu în ochi. Gata, ştiu. Facem un pact. Ne certăm la lucru – dezacorduri de creaţie constructive. Dar în afara muzeului domni-va pacea. Cele personale şi cele profesionale nicicând amestecate nu vor fi.

– Şi cu nopţile de popcorn cum rămâne?

– Orice discuţie profesională e oprită în timpul *acelui* sacru ritual.

– Chiar e cu putinţă? zic.

– Păi, na, dacă eşti aşa o scorpie la muncă, ceva trebuie să facem ca să ne păstrăm prietenia.

– Chibzuinţa ta mă mişcă până la lacrimi.

– Ştiu, Loni. O adevărată domniţă din Sud mi-s, ca tine.

8

26 martie

O săptămână mai târziu, după ce-am asudat butoaie de apă sărată orânduind şi împachetând prin casă cu Tammy şi după multe ceasuri petrecute la Palatul Moşnegilor ascultând plângerile mamei, mă îndrept spre Muzeul Ştiinţelor din Tallahassee. Estelle mă aranjează într-un studio lăsat liber de Bridget, artista lor plecată în concediu de maternitate. Ştiu că e parte din complotul lui Estelle de a mă face unealta ei preasupusă, însă nu pot nega uşurarea pe care o simt într-un locşor răcoros şi întunecos unde pot să aprind o singură veioză deasupra unei mese şi să desenez în tihnă.

Muzeul e într-o margine a oraşului Tallahassee, înconjurat

de trasee în natură şi îndeajuns de departe de centru cât să simţi că interiorul şi exteriorul nu sunt două lumi complet diferite. O mică arie rezidenţială din cealaltă parte a pădurii e ascunsă vederii, aşa că muzeul lasă impresia că ar fi singura structură construită de mâna omului de prin zonă. Spaţiul

expoziţional îi înfăţişează pe locuitorii originari ai Floridei, atât oameni, cât şi animale, ba are şi o sală întreagă dedicată păsărilor.

Înainte să încep desenatul, car înăuntru zece cutii cu cărţi de-ale mamei şi le clădesc la grămadă lângă o canapeluţă. Maşina mea le-a fost adăpost, dar am consumat o groază de combustibil fosil ca să le mut şi mă bucur să găsesc un locşor cu aer condiţionat unde să nu fie puse în primejdie de Tammy. O fereastră cu jaluzea dezvăluie nişte palmieri albaştri şi palmetto, oferind totodată lumină naturală de calitate. Prind în piuneze de tăblie două coli, una pentru desenul principal, cealaltă pentru ce-mi mai vine în minte. Ideea mi-a sugerat-o cândva un profesor de arte de la Universitate, şi câteodată gândurile răzleţe şi imaginile care se revarsă pe a doua coală sunt chiar mai folositoare decât subiectul de care mă ocup momentan.

Modelul e pielea unui cuc-de-mangrove, împrumutată de la departamentul de Orni al USF. Cucul e numărul doi pe lista lui Estelle şi încep cu el fiindcă specimenul de la Universitate pentru pasărea numărul 1 – găinuşa-vineţie – a fost prost preparat, cu un penaj matifiat şi anost care nu amintea în nici un fel de frumuseţea păsării vii. Pielea cucului-de-mangrove e în stare mai bună. Cu mână uşoară şi creionul meu extra-moale #6B, conturez picăturile alungite ca nişte lacrimi de pe coada cucului. Lucrez iute, căutând ceva mai mult decât simpla acurateţe. După aceea amestec culorile. Pieptul alb capătă o tentă mai închisă, transformându-se din crem într-un gălbui negricios.

Mă uit la ceas, au şi trecut trei ore. Mă ridic şi îmi întind oasele, apoi traversez studioul ca să arunc o privire prin cărţile mamei. Observ caieţelul care s-a deschis singur în bătaia vântului şi îl trag din teanc. Pe întinderea paginii, cu litere mari scrise de mână, e cuvântul „GRĂDINĂ”. Deschid la întâmplare.

Îmi trebuie mai multă culoare. De încercat floarea-soarelui, in. Dacă albastrul nu se ciondăneşte cu purpuriul, rozul, albul florilor mele de saschiu. Mae mi-a dat butaşii ăştia. Ce dor mi-e de ea! Odată, când pliveam amândouă, a zis: „Pun rămăşag că te bucuri pentru saschiu”, iar eu: „Păi da, creşte frumos”. Şi ea a zis: „Boyd nu ţi-a spus niciodată?” şi eu: „Ce să-mi spună?” S-a

îndreptat de genunchi. Mae, în capotul ăla albastru cu imprimeu şi şosete albe trase pe glezne. A zis: „Saschiul e pentru farmece de dragoste. Îl mănânci cu drăguţul tău şi eşti aranjată pe viitor”. Am râs, dar ea a urmat: „Nu crezi că-i adevărat? Boyd al tău a avut fierbinţeala iubirii, şi încă rău. Nu dormea, nu mânca, era sigur că n-o să vii cu el. Mi-a cerut un leac, dar el trebuia să ţi-l

dea. Probabil că nici n-ai văzut petalele albe pe care le-a amestecat în salata aceea de ou".

Mae credea cu adevărat în asemenea lucruri. Ei bine, cu farmece ori nu, l-aş fi urmat pe Boyd oriunde. Şi acum, câteodată, când se poartă ca un neghiob afurisit, vin încoace şi frec saschiu între palme, iar mirosul mă duce direct la picnicul acela, la izul salatei de ou a lui Boyd şi la gustul sărutărilor lui.

Ia te uită. Mă ridic, ies din clădire şi cotesc asudată pe cărarea care duce în natură. Titlul „GRĂDINĂ" de pe caieţel induce în eroare şi e probabil menit să abată atenţia celor care-şi vâră nasul ca mine.

Mă surprinde că avea un jurnal? A fost mereu mândră de rubrica pe care a ţinut-o în perioada de la FSU în *Flambeau*. Şi îmi corecta necontenit greşelile gramaticale – însă niciodată pe ale tatălui meu. Însă, în ciuda abilităţilor ei scriitoriceşti, jurnalul nu-mi aparţine ca să îmi fie îngăduit să-l citesc.

Intru înapoi, îndes caietul în adâncul cutiei unde l-am găsit şi mă apuc de următoarea pasăre. Raţă-fluierătoare. Cap rotunjit, gât scurt, punct alb pe cioc. Am văzut pasărea asta de destule ori, cu tata. Chiar nu îmi place să mă gândesc la el, însă jurnalul mamei mi l-a adus, fireşte, în minte.

Odată, într-un ochi de apă departe de copaci, s-a aşezat la pupa canoei să pună un vierme în cârlig, străpungându-l în două locuri. Vântul se împletica peste unda apei, făcând-o să tremure. Iarba de baltă făcea *fâşşş*, iar briza ne răsucea domol barca.

– Acu' uite la ce-ţi arăt, Loni Mae. Aşa se-nţeapă viermele fără să-l omori.

Degetele mari îi erau late, cu urme de tăieturi pe burice. Mi-am ferit privirea, simţind milă pentru viermişor.

– Tati, cine te-a-nvăţat să pescuieşti? Tăticu-tău?

A tras înapoi către spate vârful undiţei, i-a făcut vânt şi a lăsat mulineta să se învârtă. Un *pleosc* abia auzit.

– Păi, Loni Mae, io cred că m-am învăţat singur.

– Cum era tataia Newt când erai tu mic?

Voiam să ştiu dacă era mai de treabă pe atunci, mai puţin afurisit. Tati s-a uitat pe întinderea plată a apei.

– Loni Mae.
– Da, domnule?
– Ştii care-i ăl mai bun lucru cu mlaştina?

Am scuturat din cap.

– Că-i aşa de *liniştită*, a şoptit ridicându-şi spre buze degetul mare şi arătătorul, împreunate.

La mine se referea. *Şşş*. Vântul foşnea printre ierburile din baltă şi se auzea un broscoi orăcăind, răsunător ca un clopot. Peste umărul lui tati, trei păsări cafenii, una cu o dungă verde lucitoare în dreptul ochiului, au făcut câţiva paşi repezi pe apă, apoi şi-au întins aripile şi şi-au luat zborul. Ţipau: *uee-uee-uee?*

– Loni Mae.

Vocea tatei era unul dintre sunetele mlaştinii. Mi-a urmărit direcţia privirii în timp ce păsările se înălţau.

– Raţă-fluierătoare, a zis.

Desprind de masă desenul. Ierburi de baltă unduindu-se, labe palmate ieşind din apă, burice de deget cu urme de tăieturi. Rup, fac cocoloş, arunc.

Estelle apare la uşa studioului, învârtindu-şi pe deget capătul unei şuviţe lungi şi roşcate.

– Cum merge cu găinuşa-vineţie?

– Pfff, zic. Să fi văzut ce piele au încercat să-mi dea.

– Loni, eşti în Florida. Ele trăiesc aici. Găseşte una. Îmi trebuie până luni desenul.

Mă uit îmbufnată la ea.

– Adică să ies pe teren? Fiindcă, la drept vorbind... Vorbeşte peste mine.

– O să te ajute să nu-ţi pierzi antrenamentul. Mă înfoi toată.

– Ce vrei să spui, adică?

– Vreau să spun că-s prietena ta şi ştiu ce-i bine pentru tine.

– Vrei să spui că eşti o curatoare băgăcioasă. Scoate limba la mine.

– Vrei să ieşim la prânz?

– Nu pot. Am planuri.

Planurile de prânz implică un sendviş storcit cu unt de arahide pescuit de pe fundul genţii. Muşc din el cât conduc maşina spre locul cu canoe de închiriat recomandat de ornitologul de la USF. L-am întrebat când mi-a împrumutat pieile de pasăre. N-a fost, prin urmare, ideea lui Estelle. Eu m-am

gândit prima.

Pe drum, opresc la Echipamente Sportive Nelson ca să-mi iau o cureluşă pentru binoclu. Prăvălia asta e pe-aici de pe vremea tatei. Tot numai ornamentaţii de lemn înnegrit, capete împăiate de cerbi, arme de vânătoare şi manechine în ţoale de camuflaj. Un peşte aşezat în poziţie de luptă pe un perete împopoţonat cu momeli. Tati mă lua câteodată cu el cât se întindea la vorbă cu proprietarul, domnul Barber, şi cu omul de la casă, domnul Phelps. Cine împuşcase cine ştie ce căprior, şi nu-i spusese nimeni că-i o căprioară de fapt, la vremea asta din an? Cine se înfruptase din nu ştiu ce peşte căruia ar fi trebuit să-i dea drumul înapoi în baltă? Dar nu se limitau să bârfească cine ce răutăţi mai făcuse. Vorbeau şi despre ce nadă merge la biban şi pe ce vreme, ce fază a lunii afectează peştele, ce culoare are apa, ce fir e bun, ce poziţie a norilor. Domnul Phelps se jura că peştele trăgea mai bine când el purta o anumită pălărie.

Găsesc cureaua pentru binoclu, apoi mă fâţâi printre rafturi cum făceam odată, cât discutau adulţii. Locul miroase a tutun de pipă. Bărbatul de după tejghea e ofilit şi mijeşte ochii niţel, dar nu cred să fie domnul Barber. Vorbeşte cu un muşteriu, dar când trec ridică privirea şi-mi face un semn din cap aproape imperceptibil.

Când aveam vreo unsprezece ani, puteam să dispar printre mărfurile verde-închis şi cafenii din prăvălie, ştiind prea bine că nu am voie să ating primejdioasele cârlige ori cutiile mari şi multicompartimentate cu scule. Îi auzeam vorbind pe bărbaţi, o dată despre capriciile vremii, altă dată despre avioanele zburând la joasă înălţime care aruncau baloturi în mlaştină. Mă întrebam la ce le trebuie paie tocmai acolo.

– Io-ţi spun una, zicea tati. Dacă dau de indivizii ăia,

i-am săltat. Eram la capătul unui rând. Am ridicat

capul şi am întrebat:

– Da’ nu se udă de tot? Paiele alea?

Feţele celor trei s-au întors spre mine şi s-au oprit din vorbit.

– Hei, Loni Mae, a spus tata. Nu vrei tu... să le arăţi lu’alde domnii Phelps şi Barber ce-ai desenat azi? S-a răsucit spre ei: Am văzut un vultur-pescar şi ce să vezi, fata asta l-a desenat aidoma.

M-am înroşit în obraji. Tenişii parcă îmi cântăreau fiecare

câte un chintal. Şi după aceea mi s-a blocat fermoarul de la rucsăcel. L-am deschis până la urmă şi am scos blocul de desen.

Domnul Phelps a ridicat o sprânceană. Domnul Barber a întins mâna.

– Îmi dai voie?

A luat blocul de desen, l-a pus în faţa lui pe tejghea şi s-a apucat să se uite, încreţind fruntea. Şi-a mutat apoi ochii spre mine.

– Tu l-ai desenat?

Am dat din cap

că da.

– Nu l-ai copiat din vreo carte,

ceva? Am dat din cap că nu.

– Aş vrea să-l cumpăr, don’şoară. Cât ai

cere pe el? Am simţit că mă mănâncă

pielea capului.

– Vreţi să...?

– Cât ar fi un preţ bun? a zis fără să zâmbească vreun pic, negociind tranzacţia ca şi cum aş fi fost un distribuitor de cârlige pentru pescuit.

M-am uitat la tati. Pe chip i se vedeau un surâs şi un semn de întrebare. Nu voiam să vând desenul.

– Zece dolari, am bâiguit.

N-avea să plătească atâta în veci.

– Vândut, a zis şi a rupt foaia cu vulturul-pescar din caiet.

A deschis apoi sertarul de la casă, a scos o hârtie de zece şi mi-a pus-o în palmă.

Tati m-a cuprins de după umăr cu braţul şi a zis:

– N-am ştiut până acu’ că te ţii aşa de tare-n afaceri.

S-a uitat apoi la domnul Barber, cu gura până la urechi.

A fost prima mea vânzare. Când am ajuns data următoare în prăvălie, am văzut desenul înrămat şi suit pe perete.

Mă uit după el acum, codalbul pe care tata l-a numit vultur-pescar, desenat de o mână de copil. Dar probabil a dispărut demult, odată cu domnul Barber.

Mă aflu în faţa unui hăţiş de momeli şi năluci din cauciuc moale: Coadă Despicată, Larvă Creaţă, Domnul Twister, Cloncănel, Măzăriche, Super Sărăţică şi Vierme de Gumă Hiperflotant de culoare roz-aprins. Tati ar fi ştiut exact la ce se foloseşte fiecare. Mie doar îmi plac numele şi culorile. În ciuda eforturilor lui, nu am învăţat niciodată să pescuiesc.

Dincolo de rafturile cu momeli, tipul de după tejghea bate cu palma într-o pungă de hârtie doldora şi-i povesteşte clientului

cum stă treaba cu furnicile de foc.

– Tre’ să împrăştii chestia asta pe lângă muşuroi ’nainte să se însereze. Al’fel, vine acasă lucrătoarele, vede morman de morţi în jur şi se duce altundeva de-şi face casă.

Muşteriul cumpără otrava şi iese. Prăvăliaşul mă ţintuieşte cu privirea de parcă aş avea de gând să şterpelesc ceva, aşa că apuc Viermele de Gumă Hiperflotant şi i-l duc la casă. Are, între degetul meu mare şi arătător, consistenţa unui lob de ureche. Pun pe tejghea momeala, pun şi cureluşa pentru binoclu şi întâlnesc privirea mijită a omului.

– Se mai prind pe-aici dungaţi ori curcubeu? zic. E surprins de întrebarea mea.

– Nimic care să merite vr'o laudă. Şi mi-i oarecum să-ţi spun, drăguţă, da' cu ce-ai luat tu colo n-o să-nhaţi nici un biban dungat.

Îmi iau restul, apuc cureaua pentru binoclu şi îndes nada gumoasă în buzunarul blugilor.

– A, ştiu. Asta-i pentru altceva. La bibanii dungaţi nu merge decât cu năluci de suprafaţă.

Habar n-am cum de ştiu asta.

Pe chipul prăvăliaşului se schimbă ceva. R-E-S-P-E-C-T. Merită din plin cei 2 dolari şi 75 de cenţi pe care i-am dat pe momeala asta năstruşnică.

Locul de închiriat canoe e la încă jumătate de ceas distanţă, din care cel puţin zece minute pe un drum hopuros din grăunţe de calcar. Tipul cu barbă de după tejgheaua cu aşchii sărite ridică ochii la mine fără pic de zâmbet. Când îi spun că vreau să închiriez o barcă, se aşază şi apucă un formular mic şi un ciot de creion.

– Câţi sunteţ' de toţi?

– Unul, zic.

– Doar matale?

Coboară ochii fără să-şi lase şi bărbia în piept.

– Mda, doar eu.

Ia de pe un raft nişte loţiune contra insectelor.

– Ai mai umblat cu canoea vr'odată? zice oprindu-se cu creionul în aer.

– Da.

– Singură?

Mă întorc spre el.

– Da. Eu singură.

– Bun, păi îmi trebuie o semnătură ş-un card de credit.
– Ce fac ţânţarii? zic scoţându-mi Mastercardul la iveală.
– Îs bine,
sănătoşi. Tot
nu zâmbeşte.

Semnez declaraţia pe propria răspundere, îi dau cardul şi completez formularul cu adresa lui Estelle. Dacă îmi scriu adresa proprie, omul de-aici are să mă creadă turistă, iar pentru băştinaşul de Florida nimic nu e mai ridicol. Aş vrea să cred că mi-am pierdut accentul de Florida, dar prin partea locului engleza americană standard e tratată cu suspiciune. Tipul îmi trece cardul printr-un străvechi dispozitiv manual care foloseşte copii la indigo. Nu credeam să le mai utilizeze cineva. Trage din aparat dreptunghiul de plastic, întind mâna după el, dar îşi face palma căuş deasupra.

– Dacă nu ţi-i cu supărare, o să-l ţin io pân' ce te întorci. Ăsta, ori permisu'.

Să-i înmânez permisul meu de conducere din D.C. m-ar pune pe loc în categoria nordiştilor, însă nici ideea de a-mi lăsa cardul de credit nu-mi place.

– Dar ce-o să te oprească să faci cumpărături online cât sunt plecată? Se îndreaptă de şale.

– Îi zice integritate.

– Uau. OK.

Ochii îi sunt limpezi şi cenuşii, cu o tentă de auriu lângă pupile. Nu ştiu de ce aş avea încredere în el, dar am.

Îmi înmânează o hartă prost imprimată a traseelor acvatice şerpuitoare, întortocheate. Mă ţin după el prin clădire, către ponton. E cam de vârsta mea, destul de în formă şi nu arată deloc rău dacă nu pui la socoteală bărboiul de patriarh. Cămaşa de lucru de un albastru spălăcit e subţiată de purtare şi pare la fel de moale ca un cearşaf vechi, vârâtă în nădragi într-un fel deloc neplăcut, iar mânecile suflecate dezvăluie tendoane întărite de căratul canoelor. Îmi aduce aminte de toţi băieţii de provincie cu care m-aş fi putut da în bărci, asta dacă aş fi vrut să rămân o fată de provincie.

La ponton se întoarce spre mine şi-mi întinde o padelă.

– Acu', uite-aşa se pune picioru-n canoe, îmi explică de parcă aş fi o începătoare. Te ţii jos. Dacă se dă de-a dura…

– Uite ce, n-o să-ţi răstorn şalupa ta frumuşică de aluminiu.

– OK, atuncea ştii să nu stai niciodată-n picioare într-o canoe.

– Da, cum să nu, zic şi-mi dau ochii peste cap, gest care pare, până la urmă, să-l liniştească.

– Petrecere frumoasă, zice zâmbind pe neaşteptate şi arătându-mi, în spatele bărbii, un şirag de dinţi perfecţi.

Stă şi se uită la mine cum urc.

Când bag padela în apă, în ciuda bravadei, mâinile îmi tremură. Uit un moment să răsucesc băţul la capătul fiecărei mişcări, şi prova se mişcă uşor spre dreapta, apoi uşor spre stânga, ca atunci când m-a învăţat tata, demult, să umblu în canoe. Nu mă uit în spate la bărbos, fiindcă îi confirm tot ce crede. Nu-mi ia mult însă, şi mişcările padelei se fac mai puţin smucite. „Apa te-nvaţă”, aşa avea obiceiul să-i spună tata. Întinderea lacului e plată, şi curând vâsla alunecă îndeajuns de ritmic.

Tipul strigă după mine:

– Să nu te rătăceşti!

Mă uit în urmă, apoi iarăşi în faţă. Îndrept canoea paralel cu pădurea de mangrove aplecată către unda apei în petice de hăţiş. O libelulă dansează pe prova canoei, iar cicadele slobod un văicărit metalic – crescând, scăzând, înălţându-se iar. Las padela în apă şi fac ambarcaţiunea să alunece într-un canal îngust. Păianjeni-de-apă se deplasează pe suprafaţa bălţii, lăsând dâre minuscule. Scena are farmecul ei, n-am uitat însă ce pericole pândesc dedesubt – crabi şi şerpi cu clopoţei, aligatori şi ştiuci-crocodil. Apa asta maronie l-a înghiţit pe tatăl meu.

Atunci, demult, după ce m-am convins singură de povestea cu „accidentul”, n-am putut totuşi s-o pun cap la cap cu iscusinţa tatei într-ale navigatului. Am prefirat deci în minte scenarii felurite. Agăţase un peşte în cârlig, se încurcase în fir şi-şi pierduse echilibrul. Căzuse din canoe şi dăduse cu capul de-o buturugă de chiparos. Sau fusese nevoit să coboare din barcă ca să verifice vreo plasă pentru somni desprinsă de plutitor şi uitase să-şi scoată vesta grea de pe el. În alte teorii, se băgase în apă ca să culeagă un iris-de-mlaştină pentru mama şi fusese supt într-una dintre acele gropi cu noroi fără fund. Trupul i-l găsiseră la câţiva metri de canoea întoarsă cu fundul în sus. Am combinat o vreme varianta capcanei de somni cu cea a gropii fără fund şi m-am oprit acolo. Trebuia să isprăvesc odată şi-odată cu întrebatul. Trebuia să o ajut pe mama cu bebeluşul.

După o cotitură prind o bulă neaşteptată de aer rece, binevenită plăcere în arşiţa nemişcată. Pe cât de repede vine, se şi duce. Întind padela ca s-o opintesc iarăşi în apă şi aud

instrucţiunile tatei: „Asta-i, Loni Mae. Te-ntinzi în faţă şi tragi apa la tine. Mâna de deasupra ţi-o împingi în jos şi faci din mâna de dedesubt punctu’ de rotaţie. Acu’ alunecă înainte”.

Furişată pe după un pâlc de păpuriş, încetinesc ca să mă uit după găinuşa-vineţie, *Porphyrula martinica*. Tatăl meu îi spunea pui de baltă. Nici o piele moartă de pasăre nu poate surprinde uşurinţa cu care păşeşte făptura asta peste frunze de nufăr şi trestii plutitoare. De aceea am şi venit

astăzi aici, până la urmă – să prind *zeama* puiului vineţiu de baltă. Mă aţin pe lângă smocurile de papirus, orez sălbatic şi iarba-ştiucii. Nu aud, o clipă, decât apa şi padela mea. Apoi apar găinuşele de baltă, înrudite cu cele vineţii, şi încep să înoate împrejurul meu. Ciocurile le sunt albe şi penele, negre, în vreme ce găinuşele-vineţii sunt albastre, violet şi verde cu irizaţii de curcubeu. Încep să cloncăne ascuţit, toate odată. „Auzi-le cum râd de noi", ar fi spus tata.

„Să te întorci acolo, până nu-ţi pierzi antrenamentul", a spus Estelle.

Dar ce a vrut să zică mai exact?

Ochesc un carrao prin desişuri, împungând glodul după melci cu ciocul ca un foarfece. Plângători, aşa li se spune, din cauza ţipătului plin de jale pe care îl scot când îşi caută perechea. Aproape ca scâncetul unui copil de ţâţă. Schiţez la repezeală picioarele lungi şi ciocul subţiratic şi curbat al păsării, penajul în tente de cafeniu şi alb. Apoi vâslesc mai departe.

Alte meandre pe canal, dincolo de care văd o tabără de pescuit care seamănă cu a tatei – o baracă veche şi albă de lemn săltată pe piloni. Nu poate fi a lui, totuşi. A noastră trebuie să fi putrezit şi să fi căzut în apă de mult. Trag totuşi canoea la mal.

Nu se vede nici ţipenie. Înclinaţia faţă de apa mlaştinii e alta decât la vechiul nostru loc, dar încerc uşa, care se deschide îndată, fără nici un scârţâit. Pe duşumeaua verandei închise cu plasă se vede un strat lucitor de vopsea.

Intru în odaia din faţă, dar aud în spatele meu ceva, o voce gravă, şi când întorc capul, văd prin plasă un om care se apleacă peste canoea mea. Rahat, sunt la el în casă, iar dacă are o armă, e dreptul lui să mă împuşte în cap. Mă furişez cât mai silenţios în partea din spate a cabanei, în căutarea unei uşi de la bucătărie prin zona unde ar fi fost a noastră. Când păşesc pe o scândură care scârţâie, omul tresare, ridicând ochii în direcţia mea. Părul alb îi stă ridicat pe creştet. E acelaşi individ în vârstă din parcare. Dau înapoi împleticindu-mă, descopăr uşa bucătăriei şi cobor cele trei trepte până pe nisipul umed. Mă uit pe după colţul casei. S-a întors la inspectatul canoei mele şi nu vreau să îl bag în sperieţi. Mă depărtez puţin de perete şi apoi,

ca să-i arăt că nu am gânduri rele, zic:

– Hai noroc!

Bărbatul se îndreaptă de şale şi mă măsoară cu privirea. O fi el bătrân şi poate rătăcit la minte, dar tot e mai solid decât mine.

Îmi vine să-i spun: „Sunt Loni cea mică şi amărâtă”.

Dă din cap, auzindu-mi parcă gândul. Când faţa i se relaxează, am parte de aceeaşi senzaţie ca atunci, în parcarea Palatului Moşnegilor, ca şi cum ar trebui să-l ştiu de undeva. Se uită iarăşi în spate, la canoea mea.

– De un' ţi-ai luat rapănu' ăsta? Zâmbesc.

– Ştiu, nu-i cea mai uşoară lotcă de pe iaz. Am luat-o cu împrumut. Îmi aruncă o căutătură piezişă.

– Jigodia de Adlai Brinkert ţi-a-nchiriat monstru' de colo?

– Aşa îl cheamă?

Studiez chipul bătrânului.

– Ai auzit ce ţ-am spus deunăzi, aşa-i? Mă gândesc un pic. „Tăticu-tău... să pluteşti..." Se stropşeşte:

– Habar n-ai cine-s.

– Nu, domnule.

– Vino încoace, spune pornind spre cabana din care numai ce m-am furişat.

Mă ţin după el. Deschide uşa de plasă.

– Intră, copilă!

Fac un semn spre canoe.

-Trebuie să...

-Nu-ţi fură nimenea chestia. Hai încoace!

Urc, ascultătoare ca o oaie, treptele verandei.

Mă duce într-o odaie din dos, cu paturi pliante exact ca cele de la baraca noastră de pescuit de altădată. Arată spre perete.

– Ţii minte aia?

E o ramă, şi în interior desenul unui codalb făcut în creion.

– L-am tot ţinut io, am aşteptat să ajungi faimoasă, da' n-ai ajuns, aşa-i? Mă răsucesc şi mă uit drept în ochii lui. La St. Agnes, bărbatul în halat purpuriu a strigat la el: „Nelson!...Dă-i drumul!" Nelson. Echipamente Sportive Nelson.

– Domnul Barber?

Zâmbeşte cu gura până la urechi. Îi lipseşte un dinte în vecinătatea caninului drept.

– Da’ să nu sufli o vorbuliţă că m-ai văzut. La nimenea, ai auzit?

Îmi ia mâna şi mi-o strânge cu putere. Faţa i se tulbură iarăşi, sălbăticită, ca atunci când l-am văzut în parcare.

– Nu, fireşte, zic aruncând o privire spre uşă. Dar de ce nu?

– Că mă vor mort, de-aia! Ştiu prea multe.

– Despre...

– Tu să te pui cu burta pe carte, fetiţă, şi să scapi din oraş înainte să vină şi după tine. N-ai cum să te baţi cu ei! Au pus laba pe tine, încep să-ţi scoată toţ' dinţii, zice şi arată către gaura din dantură. Asta-i celula lor de caznă. Una-două ajungi ca amicu' George Washington – cu protează-n toată gura. Ştii că-ţi poate pune-n plombe microfoane să te-asculte?

– Nu, n-am ştiut. Dar, domnu' Barber, ţineţi minte că în ziua aceea, în parcare, aţi zis ceva despre tata, zic înghiţind o gură mare de aer, ăă... plutind...

– Cu faţa-n jos, aşa-i, şi ai face bine să te păzeşti, că altfel...

– Dar oamenii care se înecă... nu se scufundă?

Închid ochii, însă tot o simt – apă cafenie peste tot, o greutate deasupra pieptului.

– Mde, mde, am auzit ce zvonuri umblă. Să-ţi spun una, Boyd nu şi-a pus capăt zilelor, cum nu mi-aş pune nici eu vreodată. Şi nu mi-aş pune! Că atunci ar zice că-s nebun! Nu, l-au aranjat ei cumva. Strânsoarea i se înteţeşte iarăşi pe braţul meu, iar pupilele i se micşorează. Da' tu cum de m-ai găsit, pân' la urmă?

Aşa de tare mă strânge, că începe să-mi amorţească palma.

– M-am cam rătăcit, de fapt. Mi-ar prinde bine un sfat ca să ies din mlaştină.

– Aşa. Păi, trebe doar să te-ntorci la pezevenghiu' de Brinkert, da? Mâna i se relaxează, îmi dă drumul.

– Mda. Mi-a dat el un fel de hartă, numai că... Păşesc spre uşă, încercând să par degajată.

Se ţine după mine, mă urmează până la canoe.

– Ehei, asta-i făcută anume ca să te-ncurce. Ascultă la mine, că io ştiu, zice şi arată cu degetul. Te ţii pe braţu' ăsta ca la o sută de metri ş-apoi i-un pasaj mic-mititel care pare că nu duce nicăirea. Pe-acolo treci şi-ai ieşit în ditai lacu'. Mergi 'nainte prin el, un pic spre ora trei aşa, şi o să vezi o despicătură

în mal. Treci printr-însa şi, cât ai bate din palme, o să vezi şandramaua lu’ Adlai Brinkert colo-n sus.

Zâmbeşte iar, arătându-şi caverna din latura danturii. Apoi zâmbetul îi piere.

– Da-ncoace să nu te mai întorci. Şi să nu spui la nimenea de tăticu-tău.

– Păi ce... ce să nu le spun?

– Ştii tu, zice, cu o uitătură care îmi arde ochii. Şi-acuma şterge-o de aci. Dau din cap aprobator şi încep să împing canoea la apă.

Domnul Barber mă urmează.

– Până ce mi-a furat prăvălia, am fost prieten cu toţi. Cu toţi. Barca e în apă aproape cu totul, păşesc în ea şi mă aşez pe stinghie.

– În nimenea să nu te-ncrezi, zice. Asta-i deviza mea.

Ceva mocneşte în ochii lui care cată în gol. Dă bărcii un brânci tare, eu dau agale din padelă, dar aş vrea să aud mai mult. Cu apa lăţindu-se între noi, strig:

– Domnule Barber, spuneţi-mi, vă rog, ce ştiţi despre tata.

– Am zis să te duci de-aci.

Păşeşte spre latura cabanei şi apucă o carabină. Nu o îndreptă spre mine, nu tocmai, dar o cuprinde la piept, aşa că iau distanţă în direcţia pe care mi-a arătat-o. Înaintez către pasajul aproape ascuns. Când întorc capul, îl văd încă stând pe mal, gheboşat şi precaut, cu puşca în braţe, petrecându-mă cu privirea în vreme ce trec printre copaci şi mă depărtez.

Ajung într-un lac deschis, întocmai cum mi-a spus. Câţiva ferăstraşi cu glugă înoată la distanţă sigură de canoe, ignorându-mă. Ferăstraşul e una dintre păsările de pe lista Estellei şi mă bucur că am găsit ceva care să-mi distragă atenţia. Blochez padela în locaşul ei şi scot la iveală blocul de desen, atentă să nu scap din vedere despicătura în mal de la ora trei. Sunt destul de departe acum de Barber şi adrenalina s-a potolit, dar să fie adevărat oare ceva din ce-a spus? Schiţez chivăra rotunjită de pene întunecate a ferăstraşului, ciocul ca un patent cu vârf subţire şi un ochi galben intens. Tata îi spunea păsării „aia crestată”.

Păsările lopătează nestingherite cât desenez eu, iar canoea se roteşte în derivă, apucând-o spre buruienile de baltă care foşnesc blând.

O plescăitură zgomotoasă la nici şapte metri distanţă face păsările să se ridice în zbor. O egretă dă alarma cu şuier

sacadat, aducând cu zgomotul paraziţilor radio, în vreme ce se înalţă. Un aligator a încercat să-şi facă rost de ceva de mâncare şi a dat greş. Harta pe care mi-a dat-o Brinkert e ca diagrama capilarelor unui creier. Nu cred ca lacul ăsta să apară pe ea. O împăturesc şi mă ţin de îndrumările primite de la bunul prieten al lui George Washington.

– Să nu te rătăceşti! a chiuit tipul cu canoele.

– Să nu-ţi pierzi antrenamentul! a zis Estelle.

– Să nu spui la nimenea, m-a avertizat domnul Barber.

– Să-i zici lui tăticu-tău să mă viziteze! a zis mama.

Domnul Barber nu este cea mai confuză persoană din Florida.

Îi urmez indicaţiile. Soarele zugrăveşte tivuri aurii pe nişte nori subţiratici şi dantelaţi, cocoţaţi exact deasupra copacilor cei mai înalţi. Îmi ia ceva vreme, dar nimeresc până la urmă pe canalul cel mare, cu punctul de închiriat canoe la vedere. Adlai Brinkert aşteaptă la margine de ponton, cu forma subţiată ajunsă o siluetă pe fundalul straturilor de cer rozaliu. Probabil că îl reţin de la pauza de masă.

A fost ziua mea cea mai ciudată în Florida de până acum, dar găinuşa-vineţie nu am găsit-o, aşa că va trebui să revin. Trag la ponton simţind o veche şi familiară osteneală în şale şi în braţe. Adlai întinde o mână aspră, zdravănă, şi mă agăţ de ea.

9

31 martie

Se împlinesc acuşi două săptămâni de când mă aflu aici. Mâine se mută chiriaşii în casa mamei. Toată ziua, în camerele zăpuşitoare, Phil, Tammy şi cu mine am tot împachetat chestii, am tras praf în piept şi-am şters urmele de mizerie de prin unghere. Am spălat podelele, am aspirat scamele şi-am curăţat pânzele de păianjen din fiecare cadru de geam. Au mai rămas încă aşa de multe de făcut, că până la urmă l-am sunat pe Elbert Perkins, agentul imobiliar, cerându-i să îi roage pe chiriaşi să-şi mai întârzie data mutării. Au zis că nu vor.

Stau pe un taburet, cu o cârpă în palma înmănuşată în cauciuc, şi şterg prin interiorul dulăpioarelor din bucătărie.

– Îmi spui că punea vase murdare prin dulapuri şi nimeni n-a observat asta? Pfuai.

Mă ridic de pe scăunaş ca să clătesc cârpa. Tammy e în spatele meu.

– Uite, Loni, am făcut o groază de curat după mamă-ta, dar

nu puteam ţine pasul cu toate obiceiurile ei ciudăţele.

Azvârl în chiuvetă cârpa şi-mi trag mănuşile de pe mâini.

– Chiar aşa, Tammy? Şi ea, care ridică în slăvi obiceiurile *tale* ciudăţele. Phil îmi face din cap un gest de reproş.

– Îmi trebuie o pauză, spun.

– Da, îţi trebuie, încuviinţează el.

Soarele întinde fâşii galbene peste baltă, ca nişte lumini de scenă. Mă îndrept spre maşină să-mi iau blocul de desen şi creionul, apoi mă duc la stejarul meu de Virginia, îi ating scoarţa şi ridic ochii. Nici măcar nu-i o decizie cu adevărat, nu fac decât să-mi îndes caietul cu schiţe în cureaua blugilor, să apuc strâns între dinţi creionul şi să mă caţăr.

Deşi m-am mai mărit între timp, locaşul plat unde ramura cea mai groasă se întâlneşte cu trunchiul şi-a păstrat dimensiunea numai bună de stat.

Frunzele tremură-tremură în jur în vreme ce linii fine se adună pe pagină: ierburi de baltă încovoiate de vânt. Schelălăitul unul motor în depărtare sună ca luntrea cea veche, de cinci cai putere a tatei. Înainte să mă lase să merg cu el, îl aşteptam aici, ciulind urechea ca să aud bâzâitul ambarcaţiunii cu fund plat, la început nu mai tare decât cel al unui ţânţar.

Dădeam apoi cu ochii de el şi iar dispărea după iarba lungă, urmând şerpuirile canalului, luând prin surprindere o egretă albă. Când aproape ajungea la doc, mă dădeam jos într-o clipită şi o luam la goană spre el. Mă prindea de după mijloc şi mă sălta oblic pe şold, ca pe un sac cu nutreţ. Vedeam, prin părul care mi se revărsa peste faţă, verdele ierbii. Se prefăcea că se clatină, deşi nu eram grea. Acasă mă punea iarăşi pe picioare.

– Iac-aşa, donşoară Piele şi Os.

Mama cobora de pe veranda din spate.

– Un nespălat, zicea atingându-l pe falcă să-i simtă perii bărbii. Tata se trăgea mai aproape şi îşi freca faţa de obrazul ei.

– Să-mi spui acu’că nu-ţi place.

– Gata, du-te şi te bărbiereşte, se burzuluia mama încercând să nu zâmbească.

Pe o parte a foii am iarbă de baltă, o egretă albă, barca atingând uşor pontonul cu prova. Pe cealaltă parte, treptele verandei şi o mână de femeie pe un obraz pistruiat. Iarăşi bag schiţele la curea, după care mă las să alunec în jos. După ce scot furtunul şi ud plantele medicinale ale mamei, mă simt gata să intru iarăşi în casă, aş că urc scările până la camera ei. Oftez

văzând cât a mai rămas de strâns acolo. Phil s-a oprit lângă fereastră şi se uită către baltă. Mă alătur lui.

– Nu suport chestia asta, zic.
– Ştiu, îmi răspunde lăsându-şi încheietura mâinii peste umărul meu.

– Adică na, ce-o să se aleagă de Arnold? adaug.

– De tatuul ăla zici tu?

– Era aşa de fericit sub verandă.

-Loni, Arnold a ridicat tabăra şi s-a mutat în pădure acu' vreo douăzeci de ani.

– El şi puiuţii lui, zic. Ţii minte cum ai dus tu reşoul acolo, ca să-i fie cald lui Arnold?

– Mami nu s-a prea bucurat. Iau vocea mamei:

– *Aţi da voi foc casei pentru arătarea aia urâtă?*

Zâmbim amândoi, apoi tăcem un timp. Phil vorbeşte în cele din urmă:

– Cei care se mută aici par genul care o să aibă grijă de casă.

Simt o urmă de regret, pentru prima oară, şi la el. Dar nu-l ţine mult. Îşi retrage braţul de pe umărul meu, se răsuceşte pe călcâie şi ne vedem de corvezile gospodăreşti.

Mai devreme am insistat să împachetăm lucrurile pe categorii şi să folosim ambalaje ca lumea, dar deja pe la şase am ajuns să asamblez cutii de carton şi să arunc lucruri în ele fără pic de ordine, obiecte de toate felurile înfăşate în cârpe de vase, şervete brodate şi feţe de pernă. Am crezut, după ce două săptămâni am tot golit casa, că o să mai rămână câteva lucruşoare abia, dar numărul lor pare să crească pe măsură ce energia noastră se sleieşte.

Când pecetluim şi ultima cutie, Phil spune:

– A verificat cineva şi prin pod? Ne pleoştim instantaneu toţi trei.

Cărăm jos încă şaisprezece cutii de carton prost îmbinate. Până să umplem remorca de camion, plus cele două maşini ale noastre, s-a făcut 9.45 şi e întuneric. Oprim, la ora 10, în dreptul unui mini-spaţiu de depozitare, care ar fi, se presupune, în proprietatea unui tip pe care îl cunoaşte Phil. Becurile zumzăie de insecte şi iluminează porţile cu rulou ale garajelor aflate de cealaltă parte a unui gard solid din plasă metalică. Nu e nimeni pe nicăieri şi porţile sunt ferecate.

– De ce se cheamă, totuşi, Depozitare 24 din 24? întreb.

– Păi fiindcă *păstrează* chestii non-stop, îşi dă Phil cu părerea. M-am gândit, în fine, şi că porţile o să fie deschise mereu.

– Rahat! ţip şi dau un pumn în gard cu o asemenea putere, că îl fac să vibreze.

Trece un tren, înecându-mi în vuiet înjurătura inutilă.

O maşină de teren lucitoare se scurge pe lângă noi agale, iar la volan e un tip cu faţă de dur şi cu tatuaje. Tipul se holbează insistent în direcţia noastră.

– Cine dracu' mai e şi ăla? zic.

– Habar n-am, face Phil. Ori un interlop, ori un cetăţean vigilent din cartier.

– Iar în Florida sunt la fel de răi şi unii şi alţii, comentez, făcând-o pe Tammy să se uite la mine pe sub sprâncene.

Vehiculul opreşte la vreo sută de metri mai încolo, pe şosea. I se aprind luminile de marşarier. Ne împrăştiem grăbiţi, fiecare la câte un volan, şi o luăm din loc.

În oglinda mea retrovizoare, un braţ plin de tatuaje iese pe geamul maşinii de teren cu ceva lung şi negru. Rugându-mă să nu fie o puşcă, apăs pedala cu toată forţa.

10

1 aprilie

E Ziua Păcălelilor, iar perechea de papuci ridicoli, pufoşi şi roz pe care i-am găsit în camera de oaspeţi a lui Estelle fac *fâş-scârţ* pe podeaua bucătăriei. Aseară m-am dus la culcare la unsprezece şi am dormit patru ore mari şi late, trezindu-mă la trei dimineaţa cu o spirală dublă de gânduri. O parte e practică: ce să fac cu bulendrele mamei, cum să formulez o rugăminte imploratoare către Theo ca să-mi dea liber mai mult decât cele două săptămâni cât am promis că lipsesc şi cum să desenez toate păsările lui Estelle în timpul ăsta. Pe celălalt şirag şerpuitor al grijilor: luminile de marşarier ale maşinii de teren, hârtia roz cu scris înzorzonat – „unele lucruri pe care trebui să ţi le spun" – şi enigmaticul Nelson Barber zicând: „Boyd nu şi-a pus capăt zilelor... L-au aranjat ei cumva".

La patru fix descind în camera de zi şi îmi dau cu presupusul în privinţa câtorva telecomenzi până ce găsesc butonul pentru sonor redus şi un maraton *Mitocanii în Beverly Hills* pe postul Nostalgia.

La şase pun la fiert apă pentru ceai, iar când revin în camera de zi îl descopăr pe iubitul lui Estelle, Roger, la uşa apartamentului, lângă o geantă de sport neagră, cu ochii pironiţi asupra domnişoarei Jane Hathaway care, în

uniforma kaki de cercetaşă, porneşte să descopere kookaburra sălbatică. Roger are părul brunet cârlionţat şi mai mulţi dinţi decât ar putea vreodată fi necesar. Postează articole online pentru câteva publicaţii de-ale trustului Gannett, inclusiv *Tallahassee Democrat*, iar scriitura lui are sesizabile tente ironice.

– *Mitocanii în Beverly Hills*? se miră el.

– Mda. Poţi să-i spui terapie pentru cei privaţi de somn.

– Pe bune? O gaşcă de ţărănoi care o ard aiurea p-acolo şi se poartă ca tâmpiţii?

Înlemnesc. Poate că accentul meu yankeu de căpătat sună ca al lui, dar nu-mi pică bine când oameni din nord se mută în sud pentru vremea caldă şi apoi ajung să nu-i respecte pe cei din sud. Recit teza unei lucrări făcute demult, în anul întâi, pe subiectul televiziunii:

– Uite ce, Roger, *Mitocanii în Beverly Hills* e bazat pe un arhetip clasic: străinul în ţară străină.

– Aşa deci?

Mă sprijin de cadrul uşii din bucătărie şi-mi încârlig un papuc roz peste celălalt.

– Fiindcă, vezi tu, privitorul se identifică cu rezidenţii din Beverly Hills, care trăiesc după regulile lumii „normale”. Însă Jed, Bunica şi Elly May ne inversează aşteptările. Ajungem să-i simpatizăm pe *ei* fiindcă propriile noastre norme culturale se dovedesc fără inimă şi lipsite de logică.

– Foarte interesant, zice el uitându-se la ceas.

– Da, este, Roger, fiindcă ajungem să pricepem că „ţărănoii” naivi, însă buni la suflet sunt mai înţelepţi decât cei care se consideră sofisticaţi şi isteţi.

Stă cu gura întredeschisă şi ochii goi.

– Cam multe rahaturi pentru ora asta aşa dă matinală.

I-a trecut pe lângă ureche argumentaţia mea pătimaşă, bietul deştept-prostuţ.

– Plus că îmi place când Bunica fuge după Jethro cu tigaia în mână, adaug.

Aproape că pufneşte în râs, socotindu-mă pe mine proasta. Estelle apare în pragul uşii dormitorului lor, cu ochi încă tulburi de somn.

– Mă duc la sală, spune Roger. A, Loni, cât ai de gând să stai pe-aici? Îi arunc o privire lui Estelle.
– Hm, păi... nu prea mult.

– Să ştii că am un amic la agenţia imobiliară, cred că te poate ajuta să-ţi găseşti ceva. Pe un termen oricât de scurt vrei, îmi zice uitându-se la Estelle.

– Aha, îngaim. Mersi.

Iese, iar eu rămân preţ de încă vreo două ore în papucii roz. Estelle se bagă la loc în pat. Când se trezeşte în cele din urmă de-a binelea, mă întreabă:

– Ai dormit bine?

– Fantastic, mint.

– Ies într-o secundă, zice şi mai zăboveşte jumătate de oră.

Apare din baie într-un chimono de mătase pictat manual, cu părul încă umed. Se apucă să spargă ouă într-un bol.

– Bun, deci cum stăm?

– Cred că Roger se teme să nu mă mut aici.

– Ai de gând să rămâi o vreme?

– Plănuiam să mă întorc în D.C. îndată după ce se mută chiriaşii. Dar au mai rămas o grămadă de chestii. Şi nu le pot duce pe toate la magazinul caritabil. Trebuie organizate.

– Îhî, face ea în timp ce bate ouăle.

– Şi ţi-am spus, ţii minte, de individul ăla care m-a acostat în parcare la palatul Moşnegilor. Am aflat cine e. Nelson Barber! A păstrat până şi un desen de când eram mică, lucru care ar fi drăguţ dacă n-ar fi aşa de înspăimântător. Şi mi-a zis de la obraz: „Nu cred că tăticu-tău şi-a pus capăt zilelor”. Sigur, scenariul său avea de-a face cu o conspiraţie şi cumva... cu dinţii lui George Washington.

Estelle face să alunece pe farfurie o omletă lucioasă.

– Ce?

– Cam vorbeşte în dodii.

Întinde două şervete pe masă şi-mi face semn să iau loc.

– Hei, apropo de vorbit în dodii, am întrebat-o pe mama dacă îşi aminteşte de vreo Henrietta.

– Şi?

Clatină din cap.

– Mi-a servit o zeamă lungă despre alte mame de-ale prietenelor noastre, dar despre Henrietta nimic.

– Mda, în fine, dacă Tammy nu a recunoscut-o pe cucoana asta probabil că nu e din localitate. Fiindcă nu e femeie în

Tenetkee să nu vină la salonul lui Tammy. Dar dacă Henrietta ştie ceva nou despre tatăl meu, cred că trebuie să o găsesc.

Uşa apartamentului se deschide şi Roger îşi aruncă în vestibul geanta de sport.

– Gata?

Mă uit la Estelle, apoi iarăşi la el. Abia am luat o îmbucătură din sublima omletă cu brânză fontina şi ceapă verde. Mi-e făcută boţ în falca stângă.

– Cine, eu?

– Mda. Charlie e la birou acum, dar pleacă la prânz.

– Roger, acum mănâncă, îi atrage atenţia Estelle.

– I-o pui la microunde când ne întoarcem, face el.

Înghit dumicatul pufos de ou care nu va mai fi niciodată la fel de moale ca acum.

– Stai aşa, cine-i Charlie?

Charlie se dovedeşte a fi amicul lui Roger de la agenţia imobiliară, care îmi arată un apartament cu un dormitor, mobilat parţial, într-o clădire aflată la doar două intersecţii mai încolo. Zice că se poate închiria pentru minimum două săptămâni. Cum e mai ieftin decât m-ar costa o săptămână la hotel, accept şi îi scriu un cec. Ştiu că mă cam pripesc, dar mă va feri de popasuri nedorite în biroul lui Roger sau, şi mai rău, să ajung „musafiră" la Tammy şi Phil. O odaie sau două unde să oploşesc cutiile rămase cu lucrurile mamei mă va salva şi de statul sub un bec cu lumină crudă, într-un mini-spaţiu de depozitare izolat şi sinistru, cu un container de „păstrat", unul pentru „aruncat" şi încă unul de „dat".

I-am spus ieri lui Tammy:

– Ar trebui să păstrăm lucrurile pe care mama le-ar putea considera importante.

N-a făcut decât să se uite lung la mine.

Îmi mişc fizicul până la Estelle ca să-mi iau gentuţa de voiaj, şi de acolo îl sun pe mobil pe Theo. Pe fundal se aud râsete şi hârjoneli de copii. M-am băgat peste duminica dedicată nepoţilor.

– Theo, îi zic cu aer degajat, mă bucur că te-am prins. Uite ce, ştiu că am zis că-mi limitez concediul la două săptămâni...

Celălalt capăt al firului e mut.

– Dar m-am poticnit la nişte chestii şi am nevoie, ăăă...

– Câte zile în plus?

– Şapte, aşa mă gândeam. Dacă trag tare, pot fi...
– Încă şapte zile, zice.
– Cum merge cu proiectul despre fragmentarea pădurii?

– Merge înainte fără tine, zice Theo.

– Ah...

Iarăşi tăcere.

Într-un târziu mă încumet să-l întreb:

– Şi ce mai zice... ăsta... Hugh?

– Îşi vede de... consolidare.

Aş vrea să aflu mai multe şi, în acelaşi timp,

n-aş vrea. O voce mititică zice din spate:

– Tataie, haide!

– S-ar părea că trebuie să te duci, Theo. Aşteaptă-mă pe 9 aprilie, de mâine într-o săptămână. OK, pa!

Arunc o privire spre Roger, care se tot învârte prin preajmă cât formez numărul lui frate-meu.

Într-o oră, Phil şi Tammy sosesc pe stradă cu camioneta şi cealaltă maşină burduşită, dăm totul jos din maşina mea şi cele două vehicule ale lor şi ducem lucrurile în apartamentul „mobilat”, adică dotat cu un pat fără aşternuturi, o canapeluţă cu imprimeuri şi o masă de bucătărie şubredă. După ce lăsăm la pământ fiecare cutie, Phil scoate din buzunarul de la spate o cariocă şi-i dă un număr, anunţându-l cu voce tare în vreme ce îl notează. Pe măsură ce socoteala creşte, la fel se întâmplă şi cu nivelul meu de stres. Când ajungem la treizeci şi unu, deşi Tammy şi-a ales deja tot ce pofteşte din preţiosul inventar, mai dă târcoale un pic, să se asigure că nu i-a scăpat nimic de soi. Zice la plecare:

– Distracţie plăcută cu hârburile!

O ia din loc în vreme ce Phil coboară pentru ultima cutie. Mă aşez pe canapeluţă întrebându-mă care ladă ar putea conţine un cearşaf de întins peste saltea. Pe peretele din bucătărie e fixat un telefon galben cu disc şi cu un fir care duce la un robot telefonic de modă veche. Mă ridic, înalţ la ureche receptorul şi aud că are ton. Va trebui să mă asigur că nu plătesc pentru linia asta de fix.

Urcă şi Phil cu ultima cutie.

– OK! zice.

Scoate carioca şi anunţă cu un zâmbet:

– Treizeci şi doi!

Nu-şi dă seama probabil că totalul este de fapt patruzeci şi

doi, de vreme ce am zece cutii cu cărţi sechestrate la Muzeul Ştiinţelor din Tallahassee. Creierul lui de contabil s-ar oţărî la lipsa asta de precizie. Se şterge cu mâneca pe la tâmplă.

– Ne vedem la patru, bine?

– Patru? Ăă... da, bine. „Grătarul”, îmi aduc aminte. O să fiu acolo, îi promit.

Trec la geam şi-l văd tropăind pe alee. Nepricopsitul tocmai mi-a lăsat plocon treizeci şi două de cutii cu ciurucuri de organizat, şi totuşi abia aştept să merg la grătarul lui.

11

Pe drum spre casa lui Phil opresc la Palatul Moşnegilor. Aşa de ocupaţi am fost ieri cu casa, că n-a mai venit nimeni să o vadă pe mama, deşi cineva ar trebui s-o viziteze zilnic. Încă nu s-a obişnuit cu locul, şi de ce s-ar obişnui? Am descoperit o carte despre ierburi prin cutii şi i-am adus-o, fiindcă are câteva rime sprinţare pe care ar putea să şi le amintească.

– Mami, uite ce-am găsit!

Se uită lung şi absent la carte. Ar putea la fel de bine să fie şi Codul lui Hammurabi.

Aşa că insist.

– Are poezioarele alea în ea – cu plante şi calităţile lor speciale.

Chipul îi e golit de curiozitate. Coafura atât de asiduu muncită de Tammy s-a pleoştit pe-o parte.

Deschid volumul.

– Pe asta o ţii minte? E de scriitoarea aia celebră,

Anonima. Nici o reacţie.

Citesc cu voce tare.

Roiniţa
ajută la
îngândurare
grija o
alungă
face inima tare.

Îngână ultimul vers odată cu mine, dând din cap. Trag aer în piept. Poezioarele astea i-au rămas înfipte în minte când poate alte amintiri n-au izbutit. Răsfoiesc şi dau peste alta.

– Uite şi salvia. Ai un pâlc mare, ştiu, în grădină, zic. Recit iarăşi:

Salvia cu înţelepciune creşte

Şi ţine casa ferice, să ştii.
Cel care grădina şi-o îngrijeşte
Niciodată singur nu s-o prăpădi.

Se îmbufnează.

– Ehei, ştii şi tu, ca şi mine, că asta nu-i adevărat, zice uitându-se în ochii mei, cât se poate de prezentă.

Entuziasmul pentru cărţulie seacă instantaneu.

– Bun, mami, tre' să plec.

Nu-i o minciună. Trebuie să ajung la Phil.

– A, păi ce vizită scurtă, spune ea încruntându-se.

Pe drum spre ansamblul imobiliar din Spring Creek unde stă Phil, trec pe lângă un automobil roz Coupe de Ville care se îndreaptă în direcţia opusă. Henrietta! Virez în ac de păr în primul loc unde lăţimea şoselei mi-o permite şi încerc s-o ajung din urmă. Maşina se opreşte într-un târziu la o benzinărie prăfuită, iar eu trag de partea cealaltă a pompei. Din maşină iese o adolescentă cu păr lung – o nepoată, posibil?

Îmi iau un aer degajat:

– Aia e maşina Henriettei?

Fata se uită la mine ca la o sărită de pe fix.

– Care Henrietta?

– Nu ştiu, bunica ta poate, sau vreo mătuşică?

– Mătuşică, zice pufnind scurt în râs. Tanti, cred că eşti dă prin zonă, aşa-i?

Nu-mi cade bine „tanti" ăla.

– Da, sunt, tu?

– Eu tocmai ce-am ajuns dân New Jersey. Mă ajuţi, poate, cu ceva indicaţii preţioase? Caut plaja Fernandina, şi GPS-ul îmi arată „fără semnal".

Scot o hartă a Floridei pe care o am în torpedou. Fetişcana râde.

– Ce haios!

– Ce?

– Nu ştiam că mai foloseşte cineva chestiile alea.

„Şi cine s-a rătăcit?" Cât îi arăt sărmanei copile calea spre vacanţa ei de primăvară cu burta la soare, arunc priviri furişe înspre maşină, ba chiar îi dau un ocol prin spate, să ochesc

numărul, odată ce pare îndeajuns de încrezătoare cât să-şi vadă de drum. Mda, e de New Jersey.

Urmărirea nu foarte spectaculoasă a maşinii roz şi poveţele prieteneşti de călătorie m-au făcut să întârzii la grătar. În drum spre casa lui Phil trec pe lângă un perimetru larg de nisip alb şi gri de unde copacii au fost retezaţi şi trunchiurile, înghesuite într-o movilă fumegândă. E „rasul şi pusul pe foc” atât de obişnuit în Florida, care mie îmi sună mult a „viol şi cotropire”. O bordură de iarbă verde, de un metru şi ceva lăţime, separă lotul de şosea, cu puieţi de palmier la intervale egale. „În curând!” scrie pe panouri. Vilele Armonia, Domeniile Belcrest, cum s-or mai chema, înseamnă habitat pierdut şi altă puzderie de case urâte cu pereţi de rigips în viitorul ca un joc de Monopoly al acestui stat. Măresc viteza şi virez brusc ca să evit un oposum mort pe şosea, cu măruntaiele roşii expuse şi lucitoare. Laguna Lamantinilor e în stânga mea.

Opresc la poarta păzită.

– Murrow, îi zic gardianului cu pălărie de sergent de instrucţie, şi omul ridică baricada alb-negru.

Toate casele seamănă ca două picături de apă, însă Tammy şi-a evidenţiat uşa cu un săculeţ croşetat în care se află un ciot gros de creion şi un carneţel. Deasupra e un catren vesel, închipuit din litere de aţă: „De nu suntem aici/ Cu barca am plecat/ Dar scrie-ne o vorbă/ Şi nu fi supărat”. Patru omuleţi fac din mână de pe o şalupă mititică din aţă.

Bat, şi când Phil deschide, răcoarea aerului condiţionat izbucneşte afară. Şi-a pus un şorţ roşu de bucătar şi are în mână un platou cu hamburgeri care prin culoare şi duhoare duc cu gândul la oposumul din drum.

– Intră, Loni.

Ezit. Ce-o fi în neregulă cu mine? Arătosul, prezentabilul meu frate mă invită înăuntru. Ar trebui să mă bucur.

– Chiar acum voiam să arunc ăştia pe grătar, zice.

Traversăm camera de zi, cu masa de cafea unde sunt răsfirate în evantai reviste, către un dreptunghi verde lucitor ce se vede dincolo de uşa glisantă, pe care Phil o deschide cu sunetul unui sas depresurizat. Iată-ne iarăşi în lumina intensă.

Prietenul lui Phil, Bart Lefton, avocatul, stă la masa de plastic cu o sticlă de bere în mână. Bart zâmbeşte în felul lui radios şi prefăcut. Presupun că Phil a avut nevoie de-o plasă de

siguranţă – nu putea să mă invite doar pe mine şi pe nimeni altcineva.

O arcuire de udeală se ridică între ei. Bobby şi Heather, în costume de baie, se dau pe-un tobogan cu apă albastru.

– Bună, mătuşă Loni! face din mână Bobby, în vreme ce Heather îşi face vânt pe lunecuş.

Are obrajii roz şi e ud ciuciulete. Ce mi-ar plăcea să mă alătur lui şi surorii lui, să sar în apa care aruncă în jur picuri de diamant şi cade pe iarba udă.

Heather ajunge la celălalt capăt al plasticului, se ridică în picioare şi mă strigă, cu un lujer negricios de păr curbându-i-se spre gură. Acum şase ani şi jumătate, când Phil şi Tammy erau în ultimul an de liceu şi Tammy a rămas gravidă, m-am gândit că s-a zis cu viitorul fratelui meu. Aflată în D.C., tot ce puteam face era să spumeg de draci. După naşterea lui Heather am venit să le spun amândurora de la obraz ce cred. Însă apoi bebeluşa m-a apucat de degetul mic, şi furia mi s-a evaporat ca roua florilor.

Bobby se lasă să alunece cu burta peste porţiunea lungă de albastru, încrezător de fiecare dată că pământul se va afla acolo ca să-l întâmpine. Carnea pusă de Phil pe grătar a început să sfârâie şi să fumege.

– Unde ziceai că e Tammy? întreb.

– La o chestie cu albume. Întoarce capul spre amicul lui. Cum îi ziceau, Bart, petrecere „de căcat”?

– Aşa, da.

Se hlizesc amândoi, parcă ar fi în clasa a şasea.

Phil mă surprinde încercând să-mi imaginez despre ce-i vorba.

– E, de fapt, „decupat”. Decupează poze şi le pun în nişte caiete speciale. Face asta şi Georgia, iubita lui Bart.

– Da, le cam mănâncă tot timpu’ liber,

zice şi Bart. Phil se întoarce pe jumătate

de la grătar.

– Tammy repară nişte albume vechi cu fotografii de-ale mamei.

– Sunt la Tammy

albumele? Phil agită

spatula.

– Hai, nu te enerva acuma. Le-am copiat pentru tine. Întoarce pe dos o chiftea, făcând flama să se ridice. Ieri a dat peste nişte tăieturi din ziare pe care nu le mai văzusem până

atunci. Erau într-un dosar-plic la spatele albumului. Vrei să vezi? Îmi înmânează spatula. Stai un minut cu ochii pe burgeri. Şi mai avem de vorbit despre bani. Au apărut chestii noi.

Îmi pune spatula în palmă şi dispare dincolo de geamul glisant, lăsându-mă în curte cu Bart. Împung carnea cu latura spatulei.

– Loni, tu n-ai bere! îşi dă seama Bart.

– Nu-i nimic, stai liniştit.

– Ba nu!

Se duce înăuntru şi el.

Copiii se hârjonesc, se dau pe tobogan şi râd. Bart iese cu trei beri reci, urmat de Phil cu nişte dosare de carton subţire. Ia în primire spatula şi aruncă pe masă hârtiile.

Bart duce o sticlă spre frunte, apoi la tâmplă, închizând ochii de plăcerea răcoririi.

Iau loc şi întind mâna după foaia de deasupra. Tăieturile din ziare sunt vechi şi alandala, e limpede că nu asta vrea Tammy pentru albumele ei. Primul titlu este: „Rangerul Boyd Murrow salvează o pasăre rănită”. În imagine, tatăl meu stă la poalele unui arbore tupelo. Greu de spus, însă e vorba probabil de un ibis alb pe care l-a ajutat cumva. În fotografie e mărunt, însă zâmbitor. Aud vorbele lui Nelson Barber de parcă mi s-ar uita peste umăr. *Vezi colo? Boyd nu şi-ar fi pus capăt zilelor.*

Trec la următorul articol decupat. „Elevă din localitate obţine bursă de merit.” Doamne, ce mai imagine! Sunt în ultimul an de liceu şi incapabilă să mă ţin cu spatele drept. Părul lung îmi atârnă ca două draperii abia întredeschise pe amândoi obrajii şi am gheboşarea unei fete înalte care încearcă să atragă un băiat scund. Mama, cam de aceeaşi înălţime, stă mai dreaptă decât mine. Şi-a petrecut braţul pe după umărul meu, dar eu rămân posacă, trăgându-mi bustul cât mai departe de ea cu putinţă şi lăsând astfel un spaţiu între noi.

Următorul articol se cheamă: „Furtuna nu a oprit barza” şi, cu litere mai mici, „Un cuplu local s-a ales cu un bebeluş pe timp de tornadă”. Tatăl meu îl ţine în braţe pe Philip, sănătos şi mai mare decât un nou-născut, dar în scutece încă, în faţa unui pin-de-mlaştină din curtea noastră care a fost doborât de vânt. Fratele meu s-a născut fără ajutorul vreunui doctor ori măcar al unei moaşe. Abia mai târziu aveam să aflu că presiunea scăzută din timpul unei tornade poate provoca prematur travaliul. Mă îngrozeau şuierul vântului, ţipetele mamei şi chestia aia cleioasă şi urlătoare care ieşise din ea. Dar am făcut ce mi se spusese, am adus prosoape şi fir de pescuit pentru tăiatul cordonului. Odată ce s-a potolit vântul, am pornit pleoscăind prin grădina inundată ca să aduc tătăneasa pe care mi-o ceruse mama, iar frunzele zdrobite le-am amestecat cu Crisco aşa cum îmi spusese şi m-am uitat la ea cum freacă trupşorul cu amestecul

înainte să-l înfeşe într-o bucată mare de flanel. Ne-am croit apoi drum peste crengile căzute până la camionetă. Tata ţinea în braţe bebeluşul şi-o sprijinea pe mama. N-o mai văzusem aşa de slăbită. Am intrat în cabină şi tata mi-a întins mie copilul, punându-i cu grijă căpşorul în încheietura cotului meu. Şi cât a durat drumul

plin de hurducături şi obstacole până la spital m-am tot uitat la făptura aceea prea devreme venită pe lume, rugându-mă să trăiască.

– Cât de prăjit îţi place, Loni? îl aud pe Phil.

Revin la grătarul din cale-afară de încins. Phil aşteaptă răspuns, neavând habar de câte au dus la ziua asta chinuitor de obişnuită.

– Ăă... bine pătruns, zic.

Tăieturile din ziare sunt un talmeş-balmeş. „Ofiţerul Anului, Boyd Murrow.” Tatăl meu, în uniformă proaspăt călcată, dinaintea unui steag al statului Florida, dând mâna cu un tânăr şi arătos Frank Chappelle. Un alt poliţist de la Vânătoare & Pescuit e pe fundal, un personaj slăbănog, cu mutră posacă şi urechi clăpăuge. „Locotenentul Daniel Watson, precedentul Ofiţer al Anului.”

Tăietura din urmă e ce mai veche. „Logodiţi: Ruth Hodkins şi Boyd Murrow.” Părul lung al mamei se ondulează pe la vârfuri. Are nasul presărat cu pistrui şi un zâmbet de adolescentă, cu toate că va termina curând facultatea. Tatăl meu abia pare în stare să-şi stăpânească fericirea sălbatică ce-l împunge pe dinăuntru. Sunt tineri, aşa de tineri, cu viaţa toată în faţă. Gata să-şi construiască un cuib.

– Uită-te în al doilea dosar, zice Phil încruntându-se.

Bart face câţiva paşi spre gardul care mărgineşte canalul.

Dosarul conţine încă un tabel din cele care mă umplu pe mine de entuziasm. Philip îmi dă lămuriri:

– Tot venitul lui mami, inclusiv contribuţiile noastre, în balanţă cu costurile lunare de la St. Agnes.

– Aşa. Mi-ai arătat în biroul tău.

Fratele meu ar vrea să iubesc şi eu cifrele ca el, dar nu pot. Îmi ţin socoteala bugetului propriu, însă calculatul nu-i nici o bucurie. Trec în grabă peste detalii. Singura diferenţă e în josul foii.

Ridic privirea.

– Mai devreme ieşea la socoteală. Acum de ce nu mai e destul pentru cheltuielile cu St. Agnes?

– Fiindcă mai devreme avea banii ăia din asigurare.

– Şi unde-s?

– Îmi vine rău numai când mă gândesc, oftează.

– Ce s-a întâmplat?

– A fraierit-o careva. Cred că înainte să cadă. A lichidat fondul ca să acopere nu ştiu ce impozite false pe care au făcut-o să creadă că le datora.

– Cum, tot fondul? Cine? Cum?

– Da, tot. Un grup din străinătate, s-ar părea. Destul de rudimentari tehnologic, dar au tras lozul câştigător cu mama. Acum au dispărut de mult şi ne-au lăsat să plătim taxe şi penalităţi pe bani de care se bucură alţii.

– Păi trebuie să reclamăm! Trebuie să-i prindem pe nenorociţii ăia!

Bart s-a întors agale la masă. Mă uit la el, apoi la Phil. Calmul lor îmi spune că au reclamat deja şi că şansele de a-i prinde pe hoţi sunt puţine.

Mă trântesc pe spătarul de plastic al scaunului. Demenţa e ceva de groază. Mi-o imaginez pe mama la telefon cu escrocii, luată pe sus şi nedumerită.

– Totuşi, zice Phil, eu şi cu Bart avem un plan.

Mă uit la faţa latră a avocatului. Învârte berea între degete şi zâmbeşte plin de mulţumire de sine.

– Când fratele tău cel isteţ, Phil, căuta informaţii despre pensiile angajaţilor de la stat, a dat peste un fapt remarcabil.

Frate-meu deschide un pachet de chifle ambalate.

– Copii! Ieşiţi acum, haideţi să vă şterg!

Dau amândoi fuga şi Phil răvăşeşte cu un prosop părul ud al lui Bobby, apoi hâţână prosopul pe la degetele mari ale picioarelor lui Heather, ca s-o facă să râdă. Are o gingăşie părintească pe care a reuşit s-o cultive fără să urmeze vreun model.

– Şi-acu' luaţi-vă nişte haine uscate pe voi. Şi nu cumva să lăsaţi costumele alea de baie ude pe covor!

Puştii o zbughesc înăuntru. Se întoarce spre mine zâmbind. Nu-i zâmbesc la rându-mi.

– Tocmai treceai în revistă ruina noastră financiară.

– Păi, asta încercam să-ţi spun. Am făcut nişte cercetări pe drepturile sociale de stat şi ar mai fi încă o sumă frumuşică pe care ne-o datorează statul Florida.

– Aşa?

– Vezi tu, fiind în forţele de ordine publică, tata se afla într-o categorie de risc ridicată. Pe lângă procentul din salariu pe care l-a obţinut mama drept compensaţie, cei de la Vânătoare & Pescuit ar fi trebuit să-i mai dea încă douăzeci şi cinci la sută, fiindcă accidentul s-a produs în timpul serviciului. Plus că ar mai

fi şi o sumă deloc neglijabilă de 300 000 de dolari pentru ofiţerii ucişi în misiune. Şi n-am primit niciodată aşa ceva.

– Ei, stai, stai aşa, Phil, asta... nu. Nu-i... în direcţia cea bună.

Îmi văd tatăl pe ponton, în acea zi, cu vesta împovărată de plumbi, cu taşca de pescuit îngreunată.

– De ce nu?

I-aş putea spune. Să-l prind un moment singur şi să-i zic adevărul. Dar vocea lui Bart mă zgârie pe timpan.

– Tocmai am făcut o petiţie la tribunal...

– Bart, ne scuzi un pic? zic fără să mă clintesc din loc.

– A, sigur! Se uită la mine, apoi la Phil. Eu doar... tre' să... ăăă... Deschide uşa de sticlă, o închide după el.

– Phil...Tati nu era în misiune în ziua când a murit.

– Ba da, cum să nu, zice bătând cu degetul în masă. Am văzut hârţogăria. Scrie acolo negru pe alb: „În misiune".

– Ce hârţogărie?

– Raportul de incident.

– Ce-i ăla raport de incident?

– Loni, nu începe acuma să faci nazuri.

– Nu fac nici un naz.

Deşi soarele e pe cale să coboare, umiditatea a crescut iar copacii încep să zuruie de cicade.

– Vreau doar să văd şi eu „hârţogăria" de care vorbeşti. Eu n-am văzut nicio „hârţogărie" vreodată.

– Fiindcă n-ai căutat, spre deosebire de noi, zice Phil şi clatină aproape imperceptibil din cap.

– Atunci de ce nu-mi arăţi şi mie? Am reuşit să nu ridic deloc glasul.

Mă fixează cu privirea şi rosteşte răspicat, de parcă aş fi la grădiniţă:

– Fiindcă nu am hârtiile. Sunt la birou.

– Păi, vreau să le văd. Ştie toată lumea că n-a fost în misiune atunci. Era în mlaştină, în timpul liber.

Controlez vibraţiile care ameninţă să-mi distorsioneze vocea.

– Timp liber în mlaştină? Ce dracu' mai e şi asta? Şi în ce fel diferă de „În misiune"? Patrula prin mlaştină. Şi de ce te-ai înfuriat aşa? Te-ai făcut toată roz.

– Era timpul *lui*. De odihnă şi recreere.

Un „iu-huu" ascuţit se aude dinspre casă. Tammy s-a întors mai devreme. Fierb pe dinăuntru. Trebuie să mă răcoresc înainte să am de-a face cu ea. Phil m-a minţit când a spus că n-o

să fie de faţă. Şi mai trebuie să scoată pe gură şi toate prostiile. Capul stropitorii revarsă apă peste peluză şi stropii răpăie pe toboganul albastru de plastic. Mă ridic şi o iau la fugă, mă

arunc ca o vidră pe suprafaţa înclinată şi derapez până mă opresc cu faţa şi hainele ude, la fel ca iarba ajunsă la nivelul ochilor.

12

S-ar părea că Tammy nici n-a avut de gând să rateze masa, ci doar partea cu gătitul. Ea şi cu prietena ei, Georgia, apar de după sticla glisantă a uşii. Dacă Georgia ar fi o pasăre, o prepeliţă ar fi – cumva buimacă, decisă totuşi să nu rămână în urmă. Stilul rotunjit al coafurii rezonează cu forma ei generală, respectând regula lui Tammy că fiecare freză trebuie să i se potrivească muşteriului.

– E gata masa? întreabă Tammy, apoi ea şi Georgia chicotesc de parcă ar fi o întrebare pe care e absurd să o pui unor bărbaţi.

Mă salt de pe tobogan şi păşesc spre ele.

Georgia mă priveşte întrebător, dar se mulţumeşte să-şi atingă uşor cu palma părul de culoare caramel.

– Salut, Loni.

Pun mâna pe prosop. După încă nişte trăncăneală Bart şi Gloria îşi iau un rămas-bun ceremonios, pretinzând că n-au intenţionat, de la bun început, să rămână la cină.

– O bere şi-atât, râde Bart.

După ce m-am uscat acceptabil, pun masa înăuntru, cu Phil, ca să scăpăm de ţânţari. Heather se aşază de cealaltă parte, aducând mult cu poza mamei din decupajul acela. Nasul un picuţ cârn, răsfirarea pistruilor. Copilul ăsta m-a sunat pe mobil de dimineaţă şi mi-a lăsat un mesaj vocal, şovăielnic dar clar: *Ăă, mătuşă Loni, aici Heather. Ăă... poţi să aduci cărţile tale cu păsări?*

– Le-ai adus? mă întreabă în şoaptă de peste masă.

– Nu acum, domnişoară, zice Tammy înclinând capul pentru rugăciune.

Fac cu ochiul, apoi îmi las bărbia în piept. Cât mâncăm, Tammy veghează la manierele copiilor.

– Heather, fără coate. Reacţionează apoi la foielile lui

Bobby: Mătăluţă nu vrei să stai locului? Parcă te pregăteşti să decolezi.

Mă umflă râsul, ceea ce o face să se uite la mine cu sprâncenele închipuind un V. Mă întorc spre frate-meu:

– Phil, tu mai alergi?

– Sigur. Tu?

– Hm... da.

Nu-i spun că totul s-a dus pe copcă de când m-am întors în Florida.

– Ar trebui să facem mâine o tură amândoi.

Zice aşa ca să se afle în treabă. N-o să mai aducă vorba despre asta. Tammy se uită când la mine, când la el, dorindu-şi să fie inclusă.

– Ai vrea şi tu, Tammy? spun.

– Aa, nu. N-o să mă vezi pe mine făcând sport pe arşiţa asta. Bucuroasă de întrebare şi bucuroasă să refuze.

După cină, Phil urcă la etaj să le facă baie lui Bobby şi lui Heather, în vreme ce eu o ajut pe Tammy să strângă masa. Le-am promis copiilor c-o să le citesc, aşa că sunt dornică să termin repede. Pun pe blat ultima farfurie şi ultimul pahar, însă Tammy îmi taie calea. Întinde degetul către perete, spre o tablă albă de scris.

– Acum, Loni, vreau să-ţi arăt ce program am făcut. Dacă tot o să stai un timp...

– N-am de gând să...

– ... eu mă duc lunea şi miercurea, tu te poţi duce marţea, joia şi sâmbăta, iar Phil o să se ducă vinerea şi duminica.

Mă uit la ceasul de deasupra uşii.

– Şi ne ducem...?

– La azil, dragă.

Trec pe lângă ea milimetric şi intru în sufragerie.

– Nu fugi aşa.

– Te ajut să strângi masa!

Îi aud pe copii tropotind înfundat deasupra. Ridic de pe masă sosul de salată şi îmi iau traista cu cărţile despre păsări, aruncându-mi-o peste umăr. Dacă nu urc curând, o să pierd ocazia de a le citi. Bag sticluţa cu sos în frigider.

– Programul, Loni.

Închid frigiderul şi mă întorc spre ea.

– Păi, Tammy, chiar n-o să mai stau foarte mult. Aşa că ce-ar fi să mă duc eu în fiecare zi?

„Vreau să scap odată din bucătăria

asta”. Tammy îşi înfige pumnii în
şolduri.
– A, deci ăsta-i încă unu’ din voiajele tale de venit-văzut-plecat?
– Pardon?

– Credeam c-ai venit să ajuţi. Da’ cred că o să fie ca de obicei. Vii valvârtej, te dai bine pe lângă maică-ta, apoi fugi şi ne laşi pe noi s-o ştergem la fund.

– Mă dau bine pe lângă maică-mea? Tammy, nu cred că vorbeşti despre familia *mea.*

– A, e familia *ta.* Aia pe care n-o bagi în seamă de obicei? Clipesc. „Nu isca o ceartă”.

– Adică, nu oamenii de la St. Agnes o şterg la... dacă are nevoie să...

– De unde să ştii tu? Vântul te aduce pe la noi, te plângi de casele astea de „carton” din orăşel – adică locuinţele noastre – şi iar ai plecat pe aripile vântului, lăsând-o pe mama ta să creadă că ai ajuns aşa o vedetă, că nu mai suferi să petreci un minut în Plictiseni.

Îmi scapă un hohot de râs amar.

– Of, Tammy, ai cam dat-o în bară aici. Mama mea nu m-a considerat niciodată o vedetă.

– Am dat-o în bară? Ba cred că mătăluţă ai dat-o, Domniţă Institutul Smithsonian. Eu am fost aia care a observat că mama voastră îşi pierde minţile!

Cina s-a chircit în stomacul meu într-o minge de grăsime dură şi inflamabilă.

– Uite ce cred despre programul tău, Tammy. E foarte banal. Ce-ar fi să-i punem şi nişte graffitti?

Iau markerul şi scriu pe tablă cu litere mari: *Tammy e o cre...* Traista îmi cade de pe umăr pe cotul braţului, făcându-mi mâna să se oprească. Dacă îmi termin gândul, o s-o pornesc în noaptea înfierbântată, trântind uşa după mine. Va trece ora culcării fără cărţi cu păsări, fără citit, fără mătuşică.

Îmi trag pe umăr băierile plasei şi continui să scriu. La *cre* adaug *-astă de val!* şi desenez un val înălţându-se după semnul exclamării, revărsându-se în toate direcţiile, stingându-mi focul. Pun capacul la marker şi mă întorc spre cumnată-mea.

– Acum, dacă mă scuzi, am o întâlnire cu nişte pasionaţi de istorie naturală.

Urc scările cuprinsă de un tremur nervos. Heather şi Bobby ţopăie în pijamale şi îmi scandează numele.

– Mă-tu-şa Lo-*ni,* mă-tu-şa Lo-*ni*!

Phil, neştiind că m-am ciorovăit cu Tammy, trece pe lângă mine pe hol, îmi atinge braţul şi spune cu voce scăzută:

– Începe cu Bobby.

Cu toate ţopăielile, Bobby e probabil frânt după atâta dat pe toboganul cu apă, fiindcă nici n-a apucat Omiduţa cea Flămândă să mănânce prunele că îmi şi observ tânărul ascultător respirând regulat, cu pleoapele închise.

Când intru la Heather, o văd pe pat, în capul oaselor.

– Le-ai adus?

– Hmm, cred că le-oi fi uitat, zic.

– Ba nu.

– A, uite-le aici! exclam şi scot din traistă câteva dintre cărţi.

Alege unul dintre ghidurile aviare ale bunicului Tad şi mă întreabă de poza cu săltăreţul-negru, o pasăre de ţărm cu picioare roşii şi cu partea inferioară a ciocului mult ieşită în evidenţă.

– Cu partea de jos prinde ca într-o paletă

peştele, îi spun. Întoarce pagina, iar eu citesc:

– Colibriul-albină cubanez este cea mai mică pasăre din lume.

– Ce tare, zice şi întoarce încă o

pagină. E cât se poate de

trează.

– Heather, ar trebui să te culc.

– Bine, zice şi se întinde în pat, cu cartea bunicului ei alături, deschisă la pasărea-ţesător şi la cuibul ei care aduce cu o desagă de iută. Îmi cânţi?

Trage de timp, dar ce naiba, nu prea am des ocazia să fac aşa ceva.

– Noapte bună, Heather, somn uşor..., încep să fredonez şi ea râde, prea mare pentru cântecelul cu pricina.

Îmi înmoi vocea şi încetinesc ritmul cântecului până ce faţa i se linişteşte. „Dormi în pace-n cuibuşor”... Îmi arunc privirea asupra cărţii de lângă ea, cu împletitura întortocheată a cuibului atârnând uşoară de pe o creangă. „Dacă vântul va bătea, crengile s-or legăna.” În vreme ce articulez cuvintele, înţeleg cântecelul cum n-am făcut-o până acum – e vorba în el de un cuib de pasăre care cade. „Cuibul îl va răsturna, puişorul va cădea.”

Ochii i s-au închis de acum, dar zice cu voce molatică:

– Nu puişor. Heather.

– Da, Heather.

O pup pe frunte, strâng cărţile şi mă îndrept spre uşă în vârful picioarelor.

– Noapte bună.

Phil mă conduce până la ieşire, iar Tammy răsare îndată în urma lui.

– Ce-ai vrut să zici cu „creastă de val”? Şi... ne-am înţeles ori nu? O să te duci în zilele repartizate?

Phil, domol şi fără să clipească, toarnă o minciună:

– Loni mi-a zis că a notat datele şi că e în regulă cu programul. Îmi cere să fiu pacifist în această casă. Şi, Loni, te ţin la curent cu mersul dosarului, adaugă lăsându-şi capul pe un umăr.

De cererea la stat vorbeşte el, de acea abordare necugetată...

– Phil, nu...

– Noapte bună, Loni.

Acestea fiind zise, fratele meu mic şi neghiob închide uşa.

13

2 aprilie

Tândălesc prin apartamentul gol toată dimineaţa, deloc productivă. O sun, în cele din urmă, pe Delores Constantin de la Biblioteca de Botanică. Mi-e dor de Smithsonian.

– Alo... ha, zice, făcând cel mai probabil două lucruri deodată.

– Delores, eu sunt, Loni.

– O, slavă Cerului! Cum o mai duci, puştoaico?

– Sunt bine. Încă în Florida.

– Aşa.

– Pe-acolo ce se mai petrece? Vreo dramă?

– A, mă ţin departe de drame, doar mă ştii. Însă ne-a venit un transport de eşantioane şi ajut la catalogarea lor, ca de obicei.

Ştiu că, până şi când vorbeşte, se uită prin josul ochelarilor la ceva având de-a face cu botanica.

– N-ar trebui să se ocupe stagiarii noştri de asta?

– Ba da, numai că, dacă îi las de capul lor, îmi fac vraişte sistemul. Aşa că e bine să-i mai ţin din scurt. Ceva noutăţi?

Nu se poate, cu Delores, să o suni doar de dragul statului de vorbă.

– Nu mare lucru.

– Ce face mama ta?

– Nu e tocmai în formă. „Cinsteşte-ţi mama, Loni”, mă gândesc. Ţi-am povestit vreodată că a avut o grădină de plante medicinale?

– Nu cred s-o fi făcut.

– Încă îi merge minunat, zic şi parcă văd iarăşi, în ochii mamei, acea luminiţă de când i-am citit primul poem despre ierburi. Auzi, Delores, ştii

secţiunea aia cu atlase botanice vechi din sertarul cel mai de jos, lângă masa ta? Nu-i nici unul disponibil online, aşa-i?

– Mă tem că nu. De ce?

– A, mă gândeam că poate găsesc pe acolo ceva ce i-aş putea aduce mamei.

– Să-i faci un bucheţel asortat, adică?

– Într-un fel. Bunica mea din partea tatălui ştia multe despre plantele de leac şi ştiu că şi mama a absorbit o măsură din cunoaşterea asta. Dacă aş găsi câteva nestemate de preţ ca să le împart cu ea, cine ştie...

Delores îmi continuă gândul:

– ... v-aţi putea întări cumva legătura.

– Mda, asta-i... da.

– Să văd ce găsesc. Eşti aproape de Universitatea de Stat Florida, aşa e? Am putea să aranjăm un împrumut inter-biblioteci. Ştii ce, nu mai pot vorbi acum.

– OK, Delores. Mă bucur că te-am auzit.

14

În holul de la St. Agnes, televizorul e pornit şi pus pe *Raport de Florida*. Am tendinţa să fiu atrasă de televizor deoarece, cât am fost mică, mama mi-a interzis cu hotărâre să mă uit. Pun pe tejgheaua de la recepţie cutia cu lucruri de-ale ei pe care i-am adus-o şi urmăresc redarea înregistrării unui apel la urgenţe – o femeie ţipă ascuţit la operator: „Podeaua dormitorului s-a prăbuşit chiar acum, şi cumnatul meu e acolo! E sub casă!” Cadrul se schimbă la o locuinţă mică de beton înconjurată cu benzi de delimitare ale poliţiei. O reporteriţă cu păr galben şi gropiţe în pielea genunchilor păşeşte spre aparatul de filmat, intonând: „Un bărbat doarme liniştit în patul său când, deodată, un crater gigantic îl înghite fără vreo urmă. Fratele lui îl strigă pe nume, dar s-a dus”. E arătat apoi fratele, cu faţa schimonosită de suferinţă, zicând: „Mi-a răsunat vocea acolo, în gaura aia, a pustiu”.

O atingere pe umăr îmi întrerupe transa TV. E Mariama, una dintre cele câteva femei din Africa de Vest angajate de St.

Agnes. Are cu vreo zece ani mai mult decât mine şi e cu o palmă mai înaltă. Zâmbeşte blând, cu buzele împreunate.

– Ce mai faceţi? întreabă.

Mariama e responsabila secţiei de îngrijire a demenţei şi am cunoscut-o ieri, când mama a fost mutată aici din aripa de recuperare. Poartă un halat practic, ruginiu şi tenişi în picioare, iar părul îi e prins la spate ca să-i scoată în evidenţă fruntea înaltă. Accentul ei de Sierra Leone e plin de vocale rotunjite şi de R-uri moi.

– Sunt bine, cred. Cum merge pe-aici?

Începe să păşească în direcţia salonului mamei, aşa că îmi salt cutia şi o urmez.

– Mama dumneavoastră nu vrea să participe la activităţi, îmi spune. E în regulă. E totul nou pentru ea.

– E nedumerită, zic. Încă nu înţelege de ce e aici.

– Ştiu, şi e mai tânără decât majoritatea. Şi eu aş fi nedumerită, zâmbeşte Mariama. Când capătă expresia aceea care spune: „Nu ştiu pe unde *pustiile* sunt”, încercăm să-i abatem atenţia. Dar trebuie să ştim cam ce i-ar plăcea.

– A, păi cântă la pian, sau cânta. N-o să mai poată până nu i se vindecă încheietura, presupun. Dar îi place muzica clasică. „Ce-i mai place mamei?” mă întreb. Găsesc în cele din urmă răspunsul: Să rezolve integrame. Şi îi plac cărţile. Pot să-i mai aduc cărţi.

– Bun, face Mariama. E bine aşa. Ne oferiţi un arsenal de distracţii. Pronunţă „ah-senal”.

– Aşa, şi uitam de grădinărit. Se pricepe la plante.

– Chiar? E folositor de ştiut.

Semiluni minuscule de aur îi licăresc în lobii urechilor. O femeie agăţată de un cadru de mers behăie:

– Marian! Marian!

Îi arunc o privire Mariamei, dar îmi zic că e mai bine să nu mă bag. Ridică o sprânceană.

– Asta-i Eunice a noastră, zice şi coteşte abrupt la stânga ca să se ocupe de respectiva femeie.

Când ajung la ea, mama nu-şi pierde timpul cu politeţuri.

– Camera asta e absolut aiurea. Şi nu-mi găsesc lucrurile mele. Pun cutia pe podea şi scot din ea o legătură crem.

– Exact, aşa că ţi-am adus câteva. Uite aici aşternutul.

Trag de pe patul ei de o singură persoană acoperământul maro cu auriu din poliester şi desfac cuvertura pluşată, întinzând-o peste cearşafuri. O surprind uitându-se la mine cu privirea aceea a ei care înseamnă: „Eşti fără leac”.

– E cam mare, e drept, zic, dar e foarte moale şi are bumbii ăştia în relief.

Îşi încrucişează braţele peste piept.

– O să se târâie pe jos şi-o să se murdărească într-o zi. Nu-şi are locul aici, o ştii foarte bine.

Mă apuc să împăturesc la loc cuvertura.

– Sunt sigură că ce ai vrut să spui, mami, este: „Mulţumesc, Loni, pentru atenţia ta, dar nu sunt foarte sigură c-o să funcţioneze”.

– Nu, nici vorbă.

Frecuşul aprinde gămălia unui chibrit.

– Bun atunci, ţine-o pe aia urâtă.

Fac ghemotoc cuvertura pluşată, îmi înhaţ geanta şi pornesc spre uşă, trecând pe hol, ca din puşcă, pe lângă Mariama.

– Aveţi cumva...? începe Mariama, dar dacă deschid gura s-ar putea să arunc foc şi pară.

Arunc cuvertura de pat făcută ghem în maşina mea înfierbântată. Nu mă mai opreşte nimic s-o iau din loc. Doar că am lăsat cutia aia pe jos, în mijlocul camerei, şi mama, cel mai probabil, o să se împiedice în ea. Zăbovesc aşa un minut, inhalând arşiţa, apoi mă întorc.

Pe ecranul din hol, aceeaşi jurnalistă cu păr galben schimbă replici cu prezentatorul. Doar nu vorbesc şi acum tot de craterul ăla? E ditai subiectul într-un oraş mic.

Mariama e pe culoar, cu un braţ de rufe curate.

– Bună! zic. Îmi pare rău că te-am ignorat. Pune prosoapele deoparte.

– A, vă grăbeaţi, înţeleg. Dar am uitat să vă întreb dacă n-aveţi cumva o minciunică.

– Pardon?

Rosteşte răspicat, pe silabe.

– O min-ciu-ni-că terapeutică.

Poate e de la accentul ei, dar n-am habar ce zice acolo.

– Să vă explic. Unele familii le zic celor dragi câte ceva nu tocmai adevărat, iar dacă aşa stau lucrurile, vrem să ne asigurăm că spunem aceeaşi poveste.

– A, ca o minciună?
– Da, numai că mică. O minciunică. Îmi feresc privirea, apoi cobor vocea.

– Cumnată-mea vrea să-i spun mamei că instalaţia electrică din casă e stricată...

Chipul Mariamei se relaxează.

– Da, povestea cu electricitatea. Merge foarte bine.

„Să nu-mi spui acum că Tammy a avut dreptate."

– Mi se pare prea ciudat să îmi mint mama, îi mărturisesc.

Mariama începe să meargă, trecem pe lângă o vază cu cârciumărese.

– Ştiu, zice. Ruth e cea care v-a învăţat să nu minţiţi niciodată. Când încuviinţez din cap vorbeşte mai departe: Dar acum aveţi sarcina să îi faceţi viaţa mai uşoară. Aşa că minciunica ajută.

Un bărbat, în pragul unei uşi, se chinuie să se ridice din scaunul cu rotile.

– O, nu, Myron! Mariama ridică ochii şi mâinile. Detectez un dram de iritare. Dar iuţeşte pasul, trece într-o latură a scaunului şi îl face pe bărbat să se aşeze iar zicându-i: Să nu cazi cumva.

Când intru iarăşi în cameră, mama îmi spune:

– Ce-i aia de colo?

Arată spre cutia de pe podea. A uitat de cuvertură, a uitat de nervii mei.

– Nişte lucruri care îţi plac. Exact ca în cântec. Împinge aer printre buze:

– Pff.

– Şi vreo câteva care sunt probabil în plus. Să luăm aşadar nişte decizii. Scot o buiotă, un burete vegetal şi vreo opt perii de păr. Pe care vrei să le păstrezi?

– Păi... pe toate, dragă! răspunde.

Târăsc cutia până la scaunul de vinilin pe care e aşezată şi pledez pentru logică:

– Nu, adică... oricum nu poţi folosi mai mult de-o perie odată, deci pe care o preferi?

– Toate sunt preferate.

Un flacon cu aspirină de la fundul cutiei e expirat de doi ani. Îl îndes în coşul de gunoi.

– Nu cumva să-l arunci! mă ceartă. Încă le pot folosi.

Strâng din buze şi dau deoparte şerveţelul de hârtie care separă obiectele de toaletă de îmbrăcăminte. Ridic la vedere o

rochie în care am văzut-o de multe ori.

– Aia nici măcar nu-i a mea! se stropşeşte. Când las capul în piept, sâcâită, remarcă: Ţi-e strâmbă cărarea.

Îi e atât de firesc să găsească bube la orice, că nici nu-i trebuie o memorie funcţională.

Atenţia i se mută spre fereastră, aşa că pun rochia şi alte haine pe umeraşe. Mai este un obiect, la fundul cutiei, pe care nu l-am observat fiindcă era acoperit de haine. Desfac şerveţelul de pe el şi văd că e de piele – un toc de pistol? Capsa închizătorii a ruginit şi pielea e toată zbârcită, ca şi cum ar fi petrecut vreme lungă în apă. E al tatei. Dumnezeule! Era cu el tocul, îl avea la el în ziua aceea? Mama se întoarce şi se uită la el, apoi la mine. Îl înfăşor repede în şerveţel şi îl pun la loc în cutie.

15

Iarăşi pornesc în căutarea găinuşei-vineţii. Bărbosul proprietar al punctului de închiriat bărci e în parcare când ajung, trăgând nişte vâsle din remorca unei camionete.

– Eşti din D.C.? mă întreabă de îndată ce pun jos piciorul.

Se uită la numărul de Washington al maşinii. Plăcuţa parcă răcneşte:

Turistă! Fandositǎ! Piţipoancă!

– E de împrumut, zic. Am maşina la reparat. Dar de ce îmi pasă ce gândeşte tipul ăsta?

Intră în urma mea, îmi ia cardul de credit şi mă înzestrează cu o canoe.

Dar nu-şi dezlipeşte de mine privirea.

Aburii zorilor se ridică din ape. Vâslesc spre o altă parte a mlaştinii astăzi, unde cresc chiparoşii „cu picioarele-n smârc”, după cum îi plăcea tatei să spună. Coronamentul este înalt, ca domul unei catedrale, şi alunec către un peisaj de lumină şi umbră. Mănuchiuri de ferigi coboară în cascadă de pe trunchiuri, printre licheni roz de mărimea petelor de pojar, iar buturugi de chiparos se iţesc de sub undă precum pălăriile unor gnomi scufundaţi. Sesizez o delicată orhidee „fluture de Florida”, cu pată răsfirată pe mijloc aducând cu o inimă, agăţată de un trunchi.

Petrec trei ore căutând fără succes găinuşa-vineţie, apoi mă dau bătută şi vâslesc iarăşi spre ponton. Omul cu canoele nu-mi iese în întâmpinare. Vorbeşte înăuntru cu un amic posesor al unor favoriţi laţi, cu vestă de blugi zdrenţuită şi tatuaje fioroase pe braţe, cu şerpi şi pumnale. Arunc o privire pe uşă afară şi văd o camionetă mare de teren parcată diagonal, ocupând două locuri. Individul cu favoriţi mă cercetează temeinic, începând de la faţă,

îşi coboară privirea până în vârful picioarelor mele şi o ia de la început. Întoarce capul spre Adlai.

– O să fac deci cum ţi-am zis, spune, după care iese şi se urcă în camioneta neagră cu tracţiune integrală.

Mă uit după el ca să-mi dau seama dacă maşina huruie ca aceea care ne-a băgat în sperieţi pe mine, Phil şi Tammy.

Adlai iese de după tejghea.

– Ai văzut ceva ce-ţi
place? Mă întorc spre
el.

– În mlaştină, adică? Sigur. Întotdeauna. Dar încerc să găsesc o pasăre anume.

Se uită lung pe fereastră.

Îmi dau seama că am încă padela în mână.

– Mă duc să aşez asta.

– Nţ, nu-mi fă mie treaba. Mi-o ia din mână şi îşi face loc pe alături. Şi-aşa n-am de lucru.

Ce-l macină oare? Atârnă afară vâsla şi revine trântind uşa. Aştept să-mi dea înapoi cardul.

Ar trebui să mă întâlnesc cu Estelle în Tallahassee. Însă atunci când ajung la Muzeul Ştiinţelor descopăr că nu e în birou. Asistenta ei îmi spune că s-a dus până la editura universităţii.

– „Dar n-o lăsa să plece” au fost exact cuvintele ei!

Asistenta lui Estelle este tânără şi entuziastă. În clipa asta nu-mi pot aminti numele ei.

– OK, zic. O să fiu în studio la Bridget.

– A, scuze. Estelle mi-a spus exact aşa: „N-o lăsa să înceapă vreun proiect!”

Încă zâmbeşte.

– Deci o să aştept aici.

Mă aşez de cealaltă parte a pupitrului ei într-un scaun adânc, ca o cutie. E aidoma cu scaunele de la biblioteca universitară pe care obişnuiam să le numim „Cercul Aţipelilor”. De câte ori n-am visat cu gura deschisă în scaunele acelea! Bat darabana cu degetele pe rezemătoarea tapiţată. Fata cea zâmbitoare îşi menţine zâmbetul. De-aş avea un mobil inteligent mi-aş verifica e-mailul, însă telefonul meu e intenţionat nu prea isteţ, aşa că bag mâna în geantă să găsesc ceva, orice, de citit.

Îmi cade sub degete un caieţel
– agenda mamei intitulată GRĂDINĂ. Am avut de gând să i-l dau azi, dar

atâta m-a bătut la cap, că am uitat. Îl deschid, măcar ca să evit zâmbetul scânteietor al asistentei lui Estelle.

Rozmarin – floare
funerară Roiniţă –
consolare
Busuioc-de-câmp – alină rănile

Nu am găsit la Pepiniera Parson's busuioc-de-câmp. Rozmarin, atunci, pentru comemorare. N-o să se ofilească precum florile de nu-mă-uita. Boyd a zis: „De ce eşti aşa supărată, Ruthie? Nu-s decât plante!" Cum poate să nu înţeleagă? Doar a fost acolo, a ţinut-o în braţe. Nu. Mă. Uita. Acum îmi pune palma pe burtă şi zice: „Crezi că-i băiat, ori fată?" şi: „Când o să-i spunem lu' Loni Mae?" Of, ştiu că a trecut un an. Ştiu că e o nouă şansă. Dar încă se pot întâmpla lucruri groaznice. Aşa că ies în grădină şi asud. „Ruthie", a zis ieri, „crezi c-ar trebui să sapi colo atâta? Am auzit de-o chestie, toxo nu'ş cum" – dar l-am întrerupt şi i-am spus: „Boyd, cuvântul e toxoplasmoză, şi n-o să am nimic atâta timp cât port mănuşi". Am văzut apoi cum i se mohorăşte faţa. Ar fi trebuit să mă abţin să-l corectez. Dar n-o să mă ţină el departe de grădina mea.

– Bună, spune Estelle.

Păşeşte legănat şi eşarfa îi flutură în urmă. Închid agenda, îmi salt fundul din scaunul cel adânc şi o urmez în biroul ei.

– Mă bucur că ţi-ai adus o carte, zice. Scuze pentru asta, dar m-am întâlnit cu şeful editurii universităţii. Fredonează: Sunt aşa de încântată! Unde vrei să mâncăm? mă întreabă îndată ce se aşază. Great Earth ori French's? Estelle e pe repede-înainte. Mută din faţa ei o hârtie şi ridică privirea. Hei, da' de ce ai faţa aşa înroşită?

– Nu-i înroşită, zic ducându-mi palma la obraz. Şi... Great Earth e-n regulă.

– Aşadar, ne-am ales cu un proiect de carte.

Creierul ei e la viteză maximă, al meu încă se luptă cu conexiunea proastă.

– Ce proiect?

– Mai întâi să-ţi vedem desenele, zice.

Le întind pe masă, iar ea le manevrează folosind doar buricele degetelor, răsfirându-le şi zăbovind asupra cucului-de-mangrove, apoi asupra raţelor-fluierătoare. Când ajunge la pasărea carrao, înclină lent şi

aprobator din cap. Nu întreabă: „Şi unde naiba e găinuşa-vineţie?” Spune doar:

– Sunt bune, da. Ridică ochii spre mine, numai zâmbet. Dar ce-i cu tine, totuşi?

– N-am nimic.

– Lasă minciunile.

– Estelle, nu-mi ziceai ceva de... un proiect?

– OK, dar să-i dăm bătaie, fiindcă trebuie să ajung înapoi aici la şedinţa de la unu jumate.

Pune mâna pe poşeta drăguţă care se asortează cu pantofii trandafirii cu toc, iar eu mă ţin după ea în hainele cu care am fost pe canoe.

La Great Earth, ne oploşim într-un separeu cu spătar înalt de pe colţ. Estelle spune ceva, însă eu încă aud în cap vocile tinere ale părinţilor mei din jurnal şi cuget la nevoia mamei de busuioc-de-câmp şi flori de nu-mă-uita.

– De ce am senzaţia că nu mă asculţi? zice Estelle.

– Ba te ascult. Mai spune-mi despre proiectul cel entuziasmant. Vreau să vorbească ea ca să nu fiu nevoită s-o fac eu.

Trage o gură bună de aer.

– Am fost însărcinaţi de legislativ să redactăm un manual de istoria naturală a Floridei pentru clasa a cincea. E un prototip pentru şcolile gimnaziale din tot statul.

Estelle poate spune „prototip” cu maximă seriozitate.

– Aşa.

– Loni, pentru asta m-am zbătut eu! Trecem dincolo de cataloagele de muzeu şi intrăm în adevărata muncă editorială. Cărţi care ajung la oameni. Mijeşte ochii şi se apleacă în faţă. Ştii de ce trebuie noi să scoatem cartea asta, Loni?

Acel „noi” îmi trimite un junghi de durere în tâmpla dreaptă.

– Fiindcă o mie de oameni pe zi se mută în Florida şi-şi aruncă la canal mizeriile, sufocă mlaştinile, îşi construiesc căsoaie urâte, îşi fac prea multe ieşiri la autostradă şi cel mai apropiat contact al lor cu viaţa sălbatică e cu mortăciunile de pe şosea.

– Parc-aş fi vorbit eu, spun.

– Dar creează totodată o nouă generaţie de cetăţeni ai

Floridei. Şi puştii ăia pot creşte fie aruncând cu ambalaje de la McDonald’s în lamantinii pe care îi sperie cu bărcile lor de curse, fie – aici încetineşte morişca vorbelor – e cu putinţă să li se deschidă ochii la păsările tale splendide, să cunoască vietăţile de care mustesc mlaştinile, să primească cu braţele

deschise ecosistemul ăsta uluitor care e împrejurul nostru şi să-l conserve înainte să dispară de tot.

– Suntem pe aceeaşi lungime de undă,

Estelle. Zâmbeşte.

– Mai trebuie să convertim populaţia generală.

– Vrei să spui pe copiii de la şcoala generală...

– *Chiar* ascultai. Bun, n-aş vrea să pun presiune pe tine, zice ca preludiu la presiunea respectivă, dar ai avea mult de lucru. Puzderie de păsări de desenat...

Faţa îi e deschisă, în aşteptare.

– Eh, păcat că n-o să fiu aici când îi vine vremea, zic lăsându-mi palmele pe masă.

Aruncă o ocheadă la meniu.

– Eu nu vreau decât să plantez sămânţa. Nu-i nevoie să-mi răspunzi pe loc.

– Îţi răspund pe loc. Nu pot s-o fac.

– Niciodată să nu spui niciodată, Loni.

– Estelle, nu mai încerca să mă faci locuitoare permanentă a Floridei. Ospătarul nostru se apropie din spate. Are voce ca de glaspapir.

– Hei, doamnele, v-aţi hotărât?

Ochii îmi sunt la nivelul braţelor lui, decorate cu şerpi albaştri şi cuţite.

Ridic privirea spre chipu-i nezâmbitor. E tipul care stătea de vorbă cu Adlai la centrul de închiriere. Conduce o maşină neagră cu tracţiune integrală. Comand în pripă o supă de dovleac şi îi întind meniul.

Mă ţintuieşte mai departe cu privirea.

– Io-s Garf. Dacă aveţi nevoie de ceva.

Se răsuceşte apoi pe călcâie şi se retrage în direcţia bucătăriei. Întorc capul alene spre Estelle.

– Dumnezeule, îl cheamă Garf. Cred că e juniorul. Fiul.

– Poftim?

– Garf. Garf Cousins jr., adică!

– Chelnerul? Nu cred că e genul tău, Loni. Îmi dau ochii peste cap.

– Nu, altceva voiam să spun. Pe cine ar mai

chema Garf? Estelle se sprijină de spetează.
– Vrei să-l întreb?

– Nu! Familia lui o urăşte pe a mea. Taică-său l-a ameninţat cu moartea pe tata, zic şi arunc o uitătură furişă în spate, spre bucătărie. Dar hai să vorbim despre altceva. Prefă-te că avem un prânz plăcut, relaxat.

– Păi nu aşa şi e? Ce mai fac Phil şi

Tammy? Trag aer în piept.

– Încerc să n-o las pe Tammy să mă calce pe nervi. Şi lui Phil i-a venit o idee ciudată. Vrea să scoată mai mulţi bani de la stat, spun coborând vocea. Dar nu-mi place deloc. Ar putea arunca în aer totul şi i-ar putea oferi lui frate-meu mai multe informaţii decât vrea de fapt să afle. Nu mai vorbesc că s-ar putea să ne sărăcească în loc să ne umple cuferele. Am încercat să-l descurajez, dar Phil, cum ştii, nu-mi urmează sfaturile.

Şerpii albaştri şi pumnalele apar iarăşi când Garf ne aduce mâncarea. O fi tras oare cu urechea? Parcă se aţine prea mult pe lângă masă.

– Mulţumesc, zic.

– Cu plăcere, domnişoară Murrow.

Pune un plus de accent pe numele meu şi zâmbeşte arătându-şi dinţii pătaţi de nicotină.

După ce se depărtează, Estelle revine la discuţia cu voce normală.

– Şi-ar fi un lucru aşa de rău să afle ce s-a întâmplat de fapt? Ai doi oameni care spun că poate nu a fost ce-ai crezut tu.

– Şş. Care doi oameni?

– Doamna aia care foloseşte hârtie roz şi ţicnitul din

mlaştină. Îmi întind şervetul în poală.

– Două surse de mare încredere. Şi dacă „ce am crezut eu” e confirmat negru pe alb pentru cândva fericitul meu frate Phil?

– Loni...

– Uită-te la mine. Ce ştiu m-a făcut deja o ciudată, lunatică, dusă cu pluta...

Estelle muşcă din sendviş.

– Poţi să mă opreşti

oricând. Termină de

mestecat.

– Nu crezi că Phil are oricum să afle la un moment dat? Şi că s-ar putea să-ţi poarte pică fiindcă i-ai ascuns totul?

– Poate, zic şi bag în gură o lingură de supă aurie.

Nucşoară şi tarhon, un şfichi de ardei cayenne. „Şi roiniţa, să mă aline.”

Terminăm de mâncat, punem mână de la mână şi aşezăm banii peste nota de plată. Garf Cousins jr., sprijinit în cadrul uşii, ne petrece cu privirea când plecăm.

16

O apuc de data asta pe un alt drum Tenetkee, pe lângă Lumea Materialelor, cu şirurile de cerbi din ghips aliniate lângă un batalion de scăldători pentru păsări. Mă arde să spun cuiva singura glumă pe care am născocit-o, care e cam aşa: Plănuiesc să deschid un magazin de băuturi alcoolice lângă Lumea Materialelor. (Pauză de efect.) O să-l numesc Lumea Spir(i)tului.

Radioul maşinii e pus pe un post AM. DJ-ul exagerat de volubil anunţă:

„O nouă recoltă de piese cu antren pe The Mighty 1290”. Dau o mulţime de ştiri şi reclame, dar şi cântecele pe care le ascultam cândva la maximum traversând în maşină, cu prietenii de la liceu, şirurile dese de palmetto ţepoşi. Mă îndrept spre casa lui Frank Chappelle, fiindcă m-a rugat să trec şi fiindcă ar putea fi singura persoană care să-l abată pe Phil de la neghioaba-i întreprindere. Phil a zis că în raportul de incident scrie „În misiune”, iar logica îmi dictează că Chappelle a fost cel care a completat rubrica – o mică fraudă pentru a ne aduce câteva beneficii care ne-ar fi fost refuzate altfel.

Numărul lui de telefon nu-l am, dar cândva era în regulă, în orăşelul meu, să apari şi neanunţat.

Casa căpitanului Chappelle e construită din bucăţi mari de piatră ca din poveste şi are şi horn, ieşind în evidenţă pe strada asta de locuinţe făcute din plăci. Pini australieni înalţi mărginesc aleea. Sunt o specie invazivă, au fost aduşi cu multă vreme în urmă ca să usuce pământul buretos. Vârfurile împănoşate se leagănă în briză şi fac *şşşşşş.* Pe alee, lângă un Chevrolet Suburban cu însemnele celor de la Vânătoare & Pescuit stă un Cadillac argintiu, nu chiar modelul de anul ăsta, dar deloc rău. O copertină cu dungi albe şi verzi umbreşte veranda, cu o viţă de caprifoi atârnând de deasupra.

Soneria scoate un ţârâit scurt. Când se ţineau grătarele în familie cu cei de la Vânătoare & Pescuit, Shari Chappelle era cea care răspundea la uşă. O liceană zveltă pe-atunci, cu păr lung, castaniu şi maniere impecabile de gazdă.

Aud ceva mişcând în interior, apoi uşa se deschide. În spatele uşii de plasă s-a oprit un bărbat înalt, măsurându-mă sever cu privirea.

– Bună ziua, domnule căpitan.

Faţa îi e schimbată de un zâmbet.

– A, bună! Intră, Loni Mae.

Tare aş vrea să nu-mi mai spună aşa. Aşa mă dezmierda tata. Dar eu sunt cea care, până la urmă, s-a băgat în sufletul lui apărând la uşă pe nepusă masă.

Cum înăuntru e penumbră, căpitanul Chappelle aprinde un bec. Casa a fost luxoasă la vremea ei, însă draperiile de damasc atârnă inerte acum, iar particulele de praf licăresc în lumina ferestrei.

– Ce surpriză binevenită, în ziua mea liberă, zice. Te-am aşteptat mai devreme, dar n-are a face. Vrei să bei ceva? Am suc de merişoare.

Se îndreaptă spre bucătărie, apucând-o în lateral.

– Sigur.

Se întoarce cu două pahare umplute, le aşază pe farfurioare şi îmi face semn să iau loc.

– Merişoarele pot să le gust, îmi spune lăsându-se pe scaunul de vizavi.

De altceva nu prea am parte zilele astea.

– Cum aşa?

Nu se lansează în explicaţii.

– E bine să ai tovărăşie. E-o tăcere în casă de-ţi dă fiori. Stevie şi cu mine... am locuit în aceeaşi casă în ultimii câţiva ani, ştii.

Faţa i se înnegurează.

Ezit, dar spun până la urmă:

– Trebuie să vă fie greu fără el.

Chappelle se uită în gol, dincolo de mine.

– Habar nu ai.

– Îmi pare foarte, foarte rău.

– Ei, da’ destul cu asta. Ultima oară când am vorbit te-am invitat să-mi vezi grădina.

Îşi lasă palmele pe genunchi şi se ridică.

– Da, aş vrea.

Ieşim pe uşa din dos şi coborâm un şir de trepte din lemn. Pasul îi e sprinten şi spinarea lată, fără sporul de greutate pe care îl iau oamenii de vârsta lui. Pe lângă casă, curtea e presărată cu meişor-roşu şi petice uscate.

– Încolo nu te uita. De-aicea începe să arate ca lumea. Arată spre hortensiile care cresc în inflorescenţe dese, globuri pufoase de mărimea verzelor, verzi, purpurii şi roz. Ştii, poţi face să-ţi iasă culori diferite pe aceeaşi plantă, îmi spune. Depinde de cât de acid faci solu’.

Camelii portocalii şi roşii delimitează perimetrul grădinii. Nu au pic de miros, parcă spre a echilibra dulceaţa grea din dreptul verandei din faţă.

– Deunăzi am trecut pe lângă casa mamei tale. O închiriaţi, sau ce? La încuviinţarea mea, mă întreabă: Şi-atunci tu unde stai?

– Aa... prin Tallahassee. Înclină pieziş capul.

– Tally? Unde? Şi *de ce*?

– Unde? Păi... pe Calhoun Street... clădirii i se spune, nu ştiu de ce, „Parc Capitoliu”. Sună de parcă ar trebui să fie ori o pajişte mare şi verde, ori un garaj cu şapte niveluri, închei râzând.

– Şi de ce Tallahassee?

– Aa, am ceva de lucru pe-acolo. Hei, aia e rubarbă? zic şi arăt spre şirurile cândva ordonate de frunze verde-închis şi tulpini roşii.

– Îţi place rubarba? Să-ţi tai niţică.

Scoate un briceag din buzunar şi îl deschide.

Protestez, dar s-a şi lăsat într-un genunchi, alungând şi bodogănind tăunii din jur câtă vreme retează tulpinile. Din tăieturi i se scurge pe mâini suc sângeriu.

– Nevastă-mea făcea o plăcintă cu rubarbă de nota zece, spune şi iar se uită în gol către zare, cu încheietura mâinii odihnindu-i-se pe un genunchi.

Divorţul lui a stârnit multe bârfe. Într-o zi, când era la slujbă, soţia lui, Rita, şi-a luat copiii şi a plecat. Era ceva legat de bani – n-am priceput eu chiar totul, dar ştiu ce efect a avut tărăşenia asupra tatălui meu. Într-o noapte i-a zis mamei:

– Cum să frângă ea un flăcău ca Frank Chappelle? Şi să-i ia *copiii* din casă? Tulpină după tulpină de rubarbă sucombă sub cuţitul lui.

– Tatăl meu vă credea pâinea lui Dumnezeu, îi spun. Ridică privirea.

– Eh, nu gândea el prea limpede aici. Nu-s un om atât de bun. Nu ştiu ce să spun la asta, aşa că îi

dinte.

– Domnule căpitan, când a murit tata... Mă întrerupe fără să se mai uite în sus.

– Chiar c-a fost o tragedie când s-a dus tăticu-tău.

– Îhâm. Şi aţi fost aşa de bun cu noi după aceea, aţi aranjat să primim ajutoarele alea şi v-aţi asigurat că avem ce ne trebuie.

Mă priveşte de unde stă îngenuncheat. Ochii îi sunt încă de un albastru tăios şi uitătura îi e neclintită.

Înghit în sec.

– Vreau să vă spun atât, că ştiu ce s-a întâmplat de fapt, iut zic şi clipesc
e.

Se ridică şi îşi pironeşte în pământ ochii. Cred că are pe puţin un metru
nouăzeci, e cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât mine. Faţa îi e umbrită, are într-o mână briceagul şi în cealaltă tulpinile picurătoare de rubarbă.

– Loni Mae, să nu crezi tot ce-auzi.

– Nu, presupun că nu, răspund. Soarele e orbitor şi încerc să nu mă uit în sus. Am putea... ăă... să intrăm în casă?

Păşeşte spre treptele din dos şi aproape că lasă uşa de plasă să se trântească în urma lui, dar o prind la timp şi mă strecor înăuntru. Se aşază pe un scaun, cu rubarba încă în mână. Mă aşez şi eu, iarăşi, pe scaunul de ratan.

– Domnule căpitan, uitaţi cum e. Phil, fratele meu, nu ştie... amănuntele morţii tatei şi, dacă ar fi posibil, aş prefera să las lucrurile aşa. Cum nu zice nimic, continui: Dar i-a intrat în cap ideea că de vreme ce tata a murit „la datorie” – închipui cu degetele nişte ghilimele în aer –, mama ar fi îndreptăţită să primească de la stat nişte beneficii pe care nu le-a căpătat niciodată. Vrea să completeze... nu ştiu, cereri ori altceva ca să încerce să obţină banii ăştia. Am încercat să-i spun că tata nu era de fapt în timpul serviciului când a... ştiţi... murit, aşa că s-ar putea să nu fie direcţia bună de urmat. Phil n-a vrut să mă asculte, dar dacă i-aţi spune dumneavoastră – dacă, de pildă, i-aţi spune ce aţi făcut...

Se foieşte în scaun, se uită în altă parte.

– ... cu documentaţia, raportul incidentului,

atunci... Se uită pe geam.

Continui să dau din gură.

– N-aş vrea să vă pun într-o situaţie dificilă. Ar fi ceva absolut neoficial. Şi fiindcă Phil era atât de mic atunci când s-a întâmplat totul, nu aţi avea de discutat cu el decât despre chestiunea asta cu în timpul serviciului/în timpul liber. Restul... Clatin din cap. Eu ar trebui să fiu cea care, ştiţi, să-i spună... dacă... atunci când va fi timpul.

Mandibula puternică i se relaxează. Zâmbeşte.

– Sigur, Loni. O să vorbesc io cu el, îmi spune pe un ton liniştitor. Dacă eşti sigură că-i neoficial.

Dau din cap că aşa-i şi scot un petic de hârtie din geantă.

– Uitaţi. Aici sunt numerele lui. De la muncă şi de mobil.

Pun hârtiuţa pe masa de cafea dintre noi. Gesticulează cu smocul de rubarbă.

– Da’ ia zi, ştii cum se gătesc astea, aşa-i? Le fierbi pân’ ce s-au muiat, cu mult zahăr, al’fel or să aibă gust amar.

Se ridică şi porneşte spre bucătărie.

– Ăă... domnule căpitan? zic către spinarea lui.

Îmi simt limba în gură uscată ca o scovergă, dar e acum ori niciodată. E singura persoană care ar putea să aibă o idee despre cauza reală a morţii tatei.

– Mă întrebam dacă v-aş putea ruga să-mi spuneţi...

E deja în bucătărie, unde scoate o coală de hârtie albă, groasă, gata să înfăşoare în ea rubarba.

– Ăă... ştiţi noaptea când aţi venit pe la noi ca să-i spuneţi mamei... ce s-a întâmplat... Am ajuns între timp în spatele lui, la blatul din bucătărie. Aş putea să vă întreb... adică, înainte de asta, la serviciu, cum... cum părea tata?

Întoarce capul, împachetând încă tulpinile.

– Nu ştiu dacă l-ai cunoscut bine pe bunicu-tău Newt, tatăl lui taică-tău.

– Doar un pic.

– Bătrânu’ Newt, un hoinar ş-un cartofor ş-un... cum era melodia aia veche?

Zâmbeşte, dar nu recunosc cântecul.

– În or’ce caz, nu vreau să-ţi jignesc familia ori ceva, da’ Boyd nu se-nţelegea cu babacu-său. Newt era un golan care-o lua din loc la crăpat de zori şi se-ntorcea doar când n-avea de pileală şi nici bani să-şi cumpere. Bun, şi când te-am văzut io la St. Agnes, m-am dus cu gându’ la ziua aia de groază când mi-am pierdut prietenu’ cel mai bun, iar tu l-ai pierdut pe tăticu-tău. Mi-am dat seama de-un lucru pe care nu l-am legat de nimic atunci, dar pot să-ţi zic că Newt bătrânu’ a dat târcoale prin oraş chiar înainte de... accident. Mă-ntreb dacă nu l-o fi supărat cumva pe tăticu-tău, dacă nu l-o fi scos din fire cumva, cât să-l facă să se poarte, hm, necugetat. Că altminteri ştii cât era de priceput Boyd pe apă.

„Apa cafenie care i-a pătruns în plămâni.” Închid ochii, îi deschid iar. Căpitanul Chappelle mă studiază.

– A fost un bărbat de ispravă, Loni Mae. Îmi pune în mână rubarba înfăşurată în hârtie. Mă aştept ca data viitoare când treci să-mi aduci şi mie o plăcintă.

Porneşte spre uşa din faţă şi îl urmez.

– Mama ta ce mai face?

– A, e bine, cred.

– Să nu îmbătrâneşti, îmi spune când deschide uşa de plasă. Asta e deviza mea.

Sunt pe verandă deja, azvârlită din casa lui în izul dulceag de caprifoi.

– O să mai trec, zic. Ajunsă la maşină, flutur din pachetul meu alb.

Mulţam pentru rubarbă. Şi... să nu uitaţi să-l sunaţi pe Phil!

Stă şi se uită cum urc la volan. Dau înapoi pe alee, folosindu-mi toate manierele elegante pe care le-am învăţat de la mama.

– Pa-pa, fac, toată numai plăcintă de rubarbă şi miere.

Plec cu un pachet pe care nu l-am vrut şi cu un răspuns pe care l-am căutat. Atunci de ce mă simt ca şi cum aş sta în picioare într-o canoe?

17

3 aprilie

Deşi nici nu m-am trezit bine în apartamentul ăsta straniu, aproape gol, sunt conştientă de grabnica scurgere a săptămânii în plus pe care i-am cerşit-o lui Theo. Trebuie să mă concentrez asupra sarcinii principale: distilarea conţinutului acestor numeroase cutii de carton. Mă aşez pe canapeluţa cu imprimeuri şi le inhalez aroma, aducând cu cea a rumeguşului de cedru din cuşca unui hamster. Spintec un recipient de carton însemnat cu „HAINE” şi scot la iveală alte câteva rochii de atârnat în şifonierul îngust al mamei. Sub rochii sunt pantaloni şi bluze, unele în stare mai decentă decât altele. Pe fundul cutiei e capotul ei alb şi vaporos. L-ar mai folosi acum? Sau îl direcţionez către lumea bunurilor la mâna a doua?

Prima decizie a zilei, şi sunt deja în impas. Ies pe afară să iau aer, dar e ca o saună, aşa că nu ajung departe. În hol, cutia poştală metalică ce corespunde apartamentului meu, 2C, e deja însemnată cu un abţibild pe care scrie „L. Murrow”. Zici că m-

am mutat aici pe viaţă.

Întoarsă în apartament, mă întind, lăsându-mi labele picioarelor să atârne peste rezemătoarea canapelei cu două locuri. În loc să iau o decizie în privinţa capotului, închid ochii şi alunec în derivă, pornindu-mi proiectorul mental.

Am nouă, poate zece ani. Aşchii de lumină intermitentă încadrează fereastra vechiului meu dormitor. Ar trebui să fiu adormită, dar pentru o

clipă încăperea e luminoasă ca-n miez de zi, apoi se întunecă, apoi se luminează, apoi se întunecă. Cineva, afară, îşi face de lucru cu un comutator al întregului cer, închis-deschis, deschis-deschis şi iarăşi închis în ritmuri inegale. Începe să plouă slab cu un huruit surd, dar fără bubuit de tunet care să însoţească fulgerele. Sunt rufe pe sârmă, hăinuţe minuscule de păpuşă zbuciumându-se în vânt. Uşa de plasă se loveşte înfundat de cadru şi mama iese grăbită afară, în întunecatul-luminos-întunecat. Pulpanele albe şi vaporoase ale capotului i se înalţă în urmă.

Tatăl meu stă în uşă.

– Ruth, zice. Ruth, lasă-le.

Mama întinde mâna să culeagă o cămăşuţă. Huruitul înfundat zguduie iarăşi casa, apoi picuri mari de ploaie încep să cadă precum alicele. Mama îşi coboară braţele pe lângă corp. Lumina pâlpâie încă şi furtuna sună acum ca un bombardament pe acoperiş, mama însă nu se clinteşte. Nu face decât să stea sub sârma de rufe şi să se ude până la piele. Părul, capotul, rufele se lasă în jos, alungite de greutatea apei.

Tata coboară lent treptele în răpăitul ploii. O ia în braţe şi o ţine aşa vreme lungă.

Pun mâna pe blocul de desen şi schiţez o dungă subţire – sârma de rufe de deasupra. Alte câteva mişcări ale creionului meu dezvăluie braţe care se ridică, apoi părul lung căzând în valuri peste un halat diafan, lung până la pământ.

Desenul mă duce încotro vrea până ce ajung la faţa mamei, ascunsă de o cămaşă mititică. E o problemă de perspectivă. Rup foaia din bloc, o mototolesc şi o arunc.

Mai stau un minut, bătând cu capătul creionului în masă. Apoi mă ridic şi recuperez cocoloşul de hârtie, îl netezesc şi o iau de la început, folosind foaia mototolită drept referinţă. E o problemă pe care o pot rezolva. Desenez iarăşi scena. Tatăl meu coborând treptele în ploaie. Rufele atârnând îngreunate pe fir, tivul capotului, înnoroit şi îmbibat de apă. Conturez braţele mamei, încovoierea umerilor. Însă chipul ei îmi opune rezistenţă.

Ridică privirea spre cutiile de carton. M-am lăsat distrasă. „Nu uita de sarcina principală”, mă îndemn. Pun deoparte blocul de desen, iau nişte plase pentru cumpărături şi le umplu cu

lucruri destinate magazinului caritabil. Când ajung la capot, îl ridic, îi arunc o ultimă privire şi-l aşez în cutia cu obiecte pe care i le voi duce mamei.

Când ajung la St. Agnes scot din ambalaj rochiile şi capotul. În timp ce le pun pe umeraşe în şifonier, mama zice pe la spatele meu:

– Mulţumesc, dragă. Mă răsucesc pe călcâie.

– Pardon?

– Am zis că-ţi mulţumesc, Loni.

Fac un pas şi-mi lipesc palma de fruntea ei.

– Te simţi bine, mami? Văd că febră nu ai.

– Păi sigur că nu am.

– Doar că niciodată... în fine, nu contează. Pun mâna pe un umeraş.

– Niciodată nu spun mulţumesc? Strâng din umeri, iar mama adaugă: Nu m-am purtat mereu corect cu tine, aşa-i?

Nu sunt gata pentru aşa ceva. Lumea face chestii din astea pe patul de moarte.

– Eşti ca tatăl tău. El mereu a avut grijă de mine.

Mă străfulgeră imaginea lui îmbrăţişând-o în ploaie. Şi apoi altă imagine iute, nemaivăzută decât cu ochii minţii: tata în picioare, în canoe, cu vesta de pescuit îngreunată cu plumb.

– A avut grijă de tine, zic, atentă să nu las vreun semn de întrebare în afirmaţie.

„Până ce n-a mai avut.”

Vâr mâna pe sub şerveţelul de hârtie de pe fundul cutiei ca să mă asigur că nu mi-a scăpat nimic. Ah, de-aş găsi ceva care să-mi spună că tata a fost un om bun, că a avut de fapt grijă de noi, că nu i-am părut o povară din cale afară de grea! Împăturesc şerveţelul, strâng şi cutia, îmi adun lucrurile. Mama se ţine după mine afară din rezervă, în salonul comun. Televizorul, ca întotdeauna, e pornit. Rulează filmul *Notorious*. Ea se aşază şi eu zăbovesc, fiindcă e scena mea preferată, când Cary Grant vine în cele din urmă s-o scoată pe Ingrid Bergman din ghearele lui Claude Rains, care i-a dat otravă, iar ea, slăbită cum e, îi spune lui Cary: „*Chiar* mă iubeşti, *chiar* mă iubeşti”. Cuvinte la care bărbatul răspunde: „De mult. Mereu, de la început”. Mă trec fiori de fiecare dată când o văd.

În parcare, mă uit zadarnic după maşină. Unde naiba e? Apoi îmi amintesc – am lăsat-o pe strada de lângă parc. Trec de F&P Bistro, căutându-mă de cheie, şi sar înapoi... *pfuai!*... ca să nu mă împiedic de un morman de... ce-s ăştia? Mă uit mai bine. Sunt turturele – şase ori şapte – moarte toate,

înghesuite pe trotuar lângă anvelopa mea din stânga-faţă, cu gâturile atârnând în unghiuri bizare şi picioruşele retezate.

– Dumnezeule! zic cu voce tare.

Mă ghemuiesc peste grămăjoară şi văd că păsările sunt legate împreună cu o sfoară de bumbac subţire. Observ, atârnând de o turturea care încă mai are o gheruţă, un cartonaş semănând cu o etichetă pentru preţ de modă veche. O întorc pe dos. Văd scris cu litere de mână: *Ia-ţi zborul, L.M. L.M.?*

Astea sunt iniţialele mele. Un tip tânăr, de treizeci şi ceva de ani, se năpusteşte spre mine cu pas rapid şi legănat de mărşăluitor. E slăbănog, cu mustaţă roşcovană şi păr creţ şi scurt.

– Ce faci? se răsteşte. Ce-ai făcut? zice făcându-se tot mai rozaliu pe măsură ce se apropie, apoi sloboade un ţipăt. Copilaşii mei! Întinde un deget spre mine. Criminalo!

Mă ridic. Când mă răsucesc, văd cum se închide, în pripă, un ochi romboidal în storul din geamul bistroului.

Roşcatul plânge, se vaietă şi se ghemuieşte pe asfalt să atingă păsările. Apoi îşi scoate cu o smucitură telefonul mobil şi bate trei cifre în el. Fără să-şi ia ochii din ai mei, zice în microfon:

– Aş vrea să anunţ un omor! Şi am prins-o pe criminală! Un interval de tăcere.

– Bine. Ne găsiţi aici.

Se ridică alene şi-mi spune:

– Nu cumva să-ncerci să scapi. Vin forţele de ordine.

– Domnule, nu eu am omorât păsările.

– Ba tu.

– Nu, le-am găsit zăcând aici. Eu iubesc păsările. Niciodată n-aş...

– Ai intrat la mine-n mansardă, colo-şa – arată cu degetul – când eram la muncă şi mi-ai furat păsările! De ce-ai făcut asta? De ce le-ai *legat*? Of, bietele de ele. Eşti o fiară! Le dresez de când au ieşit din găoace! Se întorceau întotdeauna acasă. Toate, până la una.

Se aude ţiuitul unei sirene şi un echipaj de poliţie se opreşte scrâşnind din pneuri lângă maşina mea. Primăria e îndeajuns de aproape ca poliţiştii să fi putut, la fel de bine, veni

pe jos.

Un agent mătăhălos, negru, se dă jos din maşina de poliţie.

– Lance?

Dau fuga şi-l îmbrăţişez. Uniforma îi e de poliester, ţeapănă şi rugoasă.

– Loni? N-am ştiut că eşti în oraş. Phil nu-mi zice nimica.

Ce faci aici? Faţa roşcovanului se strâmbă.

– Vă zic eu ce face! Comite crime!

– Aşa-i, zic. Se petrece ceva sinistru. Roşcovanul îi dă înainte:

– Mi-a ucis păsările!

Lance se întoarce spre el, se uită la păsări, apoi iarăşi la mine. Scutur din cap.

– Nu, n-am făcut-o eu. Dar uită-te la etichetă.

Lance se pune pe vine şi întoarce cartonaşul. E clădit cumva ca şeful meu, Theo, doar că-i mai tânăr şi mai solid. Citeşte cu voce tare: „Ia-ţi zborul, L.M”.

– Cine-i L.M.? întreabă ridicând ochii la mine.

Tu, cumva? Înalţ din umeri.

– Nu-mi imaginez de ce...

Lance se uită iarăşi la etichetă.

– S-ar putea să fie şi semnătura altcuiva. Se uită cu ochi mijiţi la mine şi la roşcovan.

– Alfie, ai supărat pe careva?

– Nu. În afară de târfa asta nebună, nimeni n-ar face aşa ceva păsărilor mele.

Lance se ridică la înălţimea-i deplină de jucător de fotbal american şi-şi lasă palmele pe centura cu armă de la brâu.

– Alfie, ţi-aş mulţumi dacă ai păstra un limbaj civilizat. N-ai vrea să fii săltat chiar tu, sper?

Alfie închide gura, însă o voce din capul meu rosteşte, cu cadenţa domnului Barber: „Şterge-o din oraş, fato”.

18

4 aprilie

Mă trezesc la orele mici ale dimineţii cu imaginea acelor turturele contorsionate, cu gâturile rupte şi picioruşele retezate.

Am mai mereu de-a face cu păsări moarte, dar într-un fel ordonat. Când încerc să mă scufund iarăşi în somn, încep să mi se rotească în cap evenimentele zilei.

După declaraţia plină de obscenităţi dată de Alfie la secţia de poliţie, Lance a căutat prin nişte baze de date şi prin micuţa carte de telefon din

Tenetkee – încă în versiune tipărită – ca să vadă cine ar mai putea să aibă iniţialele „L.M.”. A obţinut rezultate inutilizabile, dar a promis că va continua investigaţia.

– Hei, pot să mă uit un pic la cartea aia de telefon? am zis.

Mi-am coborât degetul pe pagini căutând numele Henrietta, dar nu am găsit nici măcar unul.

La cererea mea, apoi, Lance a scos mobilul şi mi-a arătat pe el cele mai recente fotografii cu fetele lui gemene. Am zis-o, şederile mele aici sunt scurte, aşa că nu-i văd prea adesea pe amicii din şcoală ai lui Phil. Însă Lance şi Phil au fost dintotdeauna apropiaţi, ba acum locuiesc în acelaşi ansamblu rezidenţial. Drumurile ni s-au mai întâlnit de-a lungul anilor. Lance ştie că nu i-aş omorî lui Alfie păsările.

La ieşirea din secţia de poliţie, un individ blond şi supraponderal, trecând pe lângă mine pe stradă, mi-a aruncat un „Hei, Loni” tărăgănat.

Nu l-am recunoscut din prima. Avea un dinte din faţă mai alb decât restul.

A continuat:

– Mi-a spus Rosalea că eşti în oraş.

– Hei, ăă... Brandon.

Brandon Davis, însurat acum cu Rosalea Newburn, secretara cea înţepată a lui Phil, a luat mult la cântar de când l-am văzut ultima oară.

– Care-i treaba? a zis Bradon.

– A, ştii, doar am venit s-o văd pe mama şi...

– Ai trecut pe la poliţie?

– Ce?

A ridicat bărbia spre uşa secţiei.

– Mmda... nu-i nimic, de fapt.

Brandon urma acum să-i spună Rosaleei, care urma să le raporteze prietenelor şi, până ce tărăşenia dădea înconjurul oraşului, aveam să ajung în zeghe, cu lanţuri pe glezne, la curăţat de buruieni pe autostradă.

Brandon a zâmbit, parcă prea voios.

– Probleme cu păsăretul? Probabil că abia vorbise cu Alfie. Şi-a dus pumnul la gură ca să-şi oprească un rânjet. Bun atunci, mă bucur că ne-am văzut.

Ar fi simpatic să încetez cu derulatul în cap al ciudăţeniilor zilei de acum trecute şi să mă întorc la somn. Mă uit iarăşi la ceas. Patru dimineaţa. În dormitorul meu pustiu, aprind lumina, iau blocul de schiţe şi zugrăvesc

masacrul turturelelor cu detalii macabre. Cunosc aceste păsări. Se împerechează pe viaţă, pot zbura în medie cu 150 de kilometri pe oră pe distanţe de până la 600 de kilometri şi se întorc acasă indiferent cât de îndepărtat sau nefamiliar ar fi locul în care sunt eliberate. Cineva însă le-a transformat într-o chiseliţă inertă de organe zemuitoare şi împuţite doar ca să facă o declaraţie dementă, cu iniţialele mele pe ea.

Mă ridic din pat şi mă uit în oglindă la faţa plină de cute. Părul mi-e o claie neţesălată. Trag de el cu o perie, chiar dacă n-o să mă vadă nimeni. Încă e toiul nopţii, dar m-am trezit de-a binelea, aşa că nu-mi rămâne decât să fac ceva care mă va obosi. Ieri am adus aici toate cutiile cu cărţi de la muzeu.

Deschid o ladă de carton. *Călătorii prin lumea cărţilor:* „DE PĂSTRAT”. Povestirile astea şi ilustraţiile lor bicolore m-au fascinat întreaga copilărie. *O mie şi una de nopţi*, Lewis Carroll, „Cântăreţul din Hamelin”, „Lochinvar”, toate condensate suficient cât să facă un copil curios. Şi câteva dintre basmele cu zâne ale lui Andrew Lang. Printre ele unul pe care mi l-a spus tata, lăsând deoparte cartea, fiindcă ştia pe de rost povestea, despre o împărătească a zânelor care trăia în mijlocul mlaştinii. Era pe cât de frumoasă, pe atât de înfricoşătoare, mânioasă câteodată şi alteori arătându-se binevoitoare, arareori zărită de muritori. Se preschimba adesea într-un stârc albastru şi-şi veghea din înalt împărăţia şi toate făpturile din ea. Pe cei mai mulţi oameni îi credea nevolnici, în afara celor pe care îi ajuta să treacă pe celălalt tărâm. Însă dacă un om viu avea o dorinţă cinstită şi ea i-o socotea nobilă, se ridica din mlaştină cu adevăratul ei chip, cu păr de muşchi verde şi ochi precum cele mai tăioase raze de soare, şi-i cerea omului cu pricina săvârşirea unei sarcini aproape cu neputinţă de dus la capăt. Şi dacă omul izbândea, îi îndeplinea dorinţa.

Afară, cerul a început să se facă roz. Îmi cam dau seama că maldărul

„DE PĂSTRAT” are să fie prea mare. Trebuie să dovedesc mai mult sânge-rece ca să pot ajunge acasă, în locul de care aparţin, apartamentul meu prietenos din Logan Circle, D.C., cu o pătură irlandeză de mohair aruncată peste canapea şi tabloul cu ibisul stacojiu pictat de prietenul meu Clive Byers pe perete. Mi-e dor

de şoferul de pe autobuzul 54 care zice „Bună dimineaţa!” de fiecare dată când urc pe 14th Street şi „O zi bună să aveţi!” când cobor pe Constitution, şi mai simt lipsa colegilor de la Smithsonian şi a implicării lor profunde în lumea naturii. Ba mai ies, după program, şi la câte o întâlnire ocazională, chiar dacă peştele din balta aceea sfârşeşte de regulă prin a fi aruncat înapoi. Aici însă, în Florida, sunt o sortatoare singuratică, o fiică înlănţuită de datoria familială, o soră care se tot pune contra. Cu cât mai

iute mă achit de sarcina asta, cu atât mai repede mă pot întoarce la sinele de dinainte.

Deschid un volumaş broşat, o retipărire a *Ierbarului* lui Gerard, la o pagină unde s-a pus ca semn de carte un instantaneu foto – o poză cu mine la opt sau nouă ani, cu o stropitoare de tablă galvanizată în mână şi un zâmbet larg. În câte o zi mai fierbinte, mama îmi dădea voie să deschid gura în şuvoiul gâlgâitor de apă şi să iau o înghiţitură.

Când pun la loc poza, cade alta. Iarăşi eu, poate un an mai târziu, după un episod de creştere accelerată. Nu am decât vreo zece ani, însă arăt ca o adolescentă de paisprezece cu dinţi de lapte şi carenţe alimentare. Nu la fel de lipsită de griji. O îndes în spate cu cealaltă şi citesc pagina pe care o semnala:

Gălbenele (calendula). Leac pentru bolile copiilor.

Gălbenele. Nu am văzut asta în jurnalul GRĂDINĂ al mamei? Încerc să nu încalc hotare, dar dacă aş putea face o legătură între exemplarul acesta din *Ierbarul* lui Gerard consultat de ea şi propriile-i însemnări scrise de mână? M-ar ajuta, poate, să ajung la esenţa ei. Până la urmă, adnotările din cărţile cu păsări ale bunicului Tad îmi arată interacţiunile lui cu mediul. Poate, într-un fel similar, aş putea socoti micul volum al lui Ruth un produs al istoriei naturale. Scot la iveală jurnalul.

Gălbenea (Calendula) – Iarba Soarelui.
Nu este perenă. Culoare galben-caisă ca floarea de cosmos, dar cosmosul
= fibros şi înalt, o buruiană. Gălbeneaua = seninătate. Floarea lui Loni – Boyd a venit cu o glastră drăguţă în camera mea de spital după naşterea ei. Păstrez an de an seminţele şi le pun iarăşi în pământ, deşi ea nu bagă de seamă nici atâtica. Ierbarul lui Gerard spune că petalele sunt comestibile. Ar merge atunci o prăjitură de gălbenele pentru o atitudine mai solară în privinţa mamei ei. Nu cred că-i merit îmbufnările. Recunosc că eram nervoasă. Doctorul ăla şi calmul lui care te scotea din sărite, femeia de la biserică care îşi tot împingea spre mine bebeluşul ei viu şi părintele Madden cu platitudinile lui. „Încă un îngeraş în rai”, cică, şi: „O să ai altul”. Îmi venea să răcnesc la preotul ăla:

„Nu pricepi NIMIC! EU DOAR PE ĂSTA ÎL VREAU! DOAR PE EA!” Şi câtă vreme eu fierbeam, Loni se juca, neştiutoare şi netulburată. Asta a fost partea cea mai rea.

Închid cartea. Simt cum mi se adună în piept o greutate familiară. Mă uit iarăşi la cele două poze cu mine. Numărul unu: ajutorul la grădinărit. Numărul doi: animăluţul neştiutor. De la un punct încolo, indiferent ce-aş fi făcut, nu i-am mai putut intra în voie. S-a obosit cineva, măcar, să-mi spună că pierduse un copil? Şi uite-mă acolo, exasperantă, incomodă şi cu strungăreaţă, cât ea jelea un copil-fetiţă perfect, pierdut.

Pe podeaua apartamentului sunt împrăştiate cărţi, iar eu încă n-am reuşit să fac nimic. Culeg un album cu reproduceri după John Baldessari care a stat cândva pe măsuţa de cafea a bunicii Lorna şi îl răsfoiesc până la o poză alb-negru pe care aveam obiceiul s-o privesc cu nesaţ. Un bărbat tânăr oprit în faţa unui palmier, într-un cartier de suburbie. Sub fotografie, cu litere negre, e scris: „GREŞIT”. Văd acum că este o glumă vizuală – o parodie a sfaturilor Kodak de pe vremuri pentru cadre bine făcute. Copacul pare să-i crească din cap. Cuvântul explicativ al lui Baldessari e însă mai pătrunzător. De aceea cred că m-a fascinat atât fotografia. Ştiam ce ştia tipul ăsta. Nu făcea nimic, şi totuşi era GREŞIT. Mersi pentru asta, mami. M-ai ajutat să apreciez arta.

Mă ridic de pe duşumea, mă dezbrac de pijama şi trag pe mine nişte haine de zi. Pe undeva, lumea s-a apucat să facă lucruri cu sens. E mult prea devreme, dar am nevoie de acel studio micuţ din spatele Muzeului de Ştiinţe din Tallahassee. Estelle a avut dreptate. E bine să ai un loc în care să te duci.

Parchez în capăt pe Sullivan Road. Afară, chiar şi la ora asta, e umed şi îmbâcsit, însă nu sunt singură pe străzi. O femeie, mult în faţa mea, într-o rochie cu buline şi încălţată cu tenişi, înaintează cu determinare. E bondoacă, un cartof pe două beţe, exact ca Joleen Rabideaux. Mă uit iar. Doar n-o fi *chiar* Joleen Rabideaux? Dau fuga s-o ajung din urmă. Judecând după mers şi după albastrul venelor de pe gambe, ar cam fi de vârsta potrivită. Şansa e infimă, însă dacă ar fi Joleen aş putea-o ruga să mă pună la curent în privinţa Henriettei şi să mă ajute cu descifrarea acelei scrisori. Aş putea afla şi de ce s-au mutat alde Rabideaux în toiul nopţii. Distanţa până la ea scade, femeia se uită în urmă, însă nu-s destul de aproape ca să pot fi sigură. Se strecoară pe o cărare nisipoasă printre copaci. Ajung la locul

unde a dat colţul, dar nu văd nici urmă de ea. Parcă a intrat în pământ.

Aerul condiţionat din interiorul Muzeului de Ştiinţe îmi face pielea de găină. Aşez la vedere pielea păsării lui Estelle numărul 5, sitarul-marmorat – un oaspete migrator în Florida, exact ca mine. Trasez ciocul de două ori mai lung decât capul, aducându-l la subţirimea unui ac de cusut, apoi umplu

spatele şi aripile cu un mozaic pestriţ de cafeniu, alb şi negru. Are picioare lungi şi un gât superb. Sper ca pasărea asta să se aleagă cu un loc proeminent în expoziţie.

Pe a doua foaie, o tânără îngenunchează pe ţărâna neagră, cu spatele la privitor şi părul negru prins în coc. Pliveşte buruienile îndesite prin dreptul preţioaselor ei tulpini de menta-albinei, jaleş-de-baltă, măcriş şi rută. Îşi şterge obrazul cu dosul încheieturii, evitând murdăria de pe mănuşă.

Ar trebui să mă duc astăzi s-o văd pe mama, însă, la drept vorbind, nu prea am chef. Da, e o persoană mai vârstnică, luată din casa ei, care speră să vină cineva şi să-i mai întrerupă singurătatea. Însă notaţia aceea din jurnal...

„şi câtă vreme eu fierbeam, Loni se juca”... dă o culoare nouă circumspecţiei mele de-o viaţă.

Nisipar. Înfăţişez pasărea pornită în zbor ferice spre nord, întinzându-şi aripile superbe de nuanţa scorţişoarei.

De-o fi să mă duc totuşi la St. Agnes, o să-mi iau şi blocul de desen cu mine. O să încerc să prind *zeama* complicatei mele mame. Dacă e chiar în faţa mea, cum să mă abţin din a-i surprinde imaginea? Şi, atâta vreme cât desenez, cum mă poate ea răni?

19

Ajung la St. Agnes şi chiar încerc o schiţă tihnită, însă mama vorbeşte fără oprire:

– De ce m-ai adus aici? E ca la puşcărie! Am greşit cu ceva?

Încerc de câteva ori s-o distrag – integrame, cărţi –, însă nimic n-o consolează. Mariama, până la urmă, vâră capul pe uşă.

– Aici eraţi! Ruth, prânzul e gata şi-i foarte gustos astăzi. O convinge pe mama, cu vorba bună, să meargă cu ea.

Doar vremea prânzului să fie? Fiindcă m-am trezit dis-de-dimineaţă, am senzaţia că am trăit deja o mie de vieţi. O apuc pe şoseaua cu pini-de-mlaştină şi mai că adorm la volan.

Adlai pregăteşte o barcă pentru mine, cu tendoanele antebraţelor rotindu-se când apucă de marginea bordului. Când

mă aplec ca să-l ajut să împingă la apă canoea, se întoarce spre mine încruntat, de parcă nu mi-ar vrea ajutorul. Dar odată ce m-am aşezat în barcă zice: „Sper c-o găseşti de data asta” şi înclină din cap uşor, pieziş. I-am spus oare de găinuşă?

Când am pătruns bine în mlaştină, mă întreb dacă nu mă apropii cumva de locul domnului Barber. De ce nu l-am întrebat pe *el* despre Henrietta?

Când ies dintr-un pasaj îngust într-un ochi de apă deschis trebuie să vâslesc din greu contra vântului. Un bărbat care pescuieşte într-o ambarcaţiune cu fundul plat ridică două degete, salutul minimalist al barcagiului. Cămaşă cu mâneci lungi, şapcă şi ochelari de soare, însă favoriţi groşi, până la gură, precum chelnerul de la Great Earth. Să fie Garf Cousins?

Vâslesc repede spre un pasaj lateral şi nimeresc într-un păpuriş. Încetinesc însă canoea fiindcă, în sfârşit, văd pasărea care până acum mi-a tot scăpat. Ca un umblător pe picioroange, găinuşa-vineţie îşi strânge ghearele picioruşelor galbene în jurul unei tulpini de papură. Nu mă observă, captivată de melcii pe care plănuieşte să-i mănânce.

Cu padela întinsă peste genunchi, las canoea să se apropie şi întind mâna, cu încetinitorul, după blocul de desen. Ciocul precum o acadea în două culori – galben în vârf, portocaliu mai către ochi – e îndreptat spre suprafaţa apei, iar penajul albastru şi verde licăreşte în lumina soarelui. Schiţez capişonul albastru-deschis şi corpul oval, evidenţiindu-i irizaţiile. Pasărea îşi împinge capul în apă şi înghite, după care o ia pe un traseu şerpuitor. Trece pe lângă un pâlc de nuferi, frunză lată după frunză, apoi intră în trestii şi n-o mai văd defel, oricât aş cârmi canoea. Mă uit la desenul meu. Scot un „Hai-ho” tare şi mai trasez la iuţeală câteva linii ca să-i indic mişcarea şi intensitatea uităturii, cu accente pe albastrul intens, de nuanţa stânjenelului, de pe cap şi piept, acvamarinul de pe spinare şi de pe aripi, cu tonuri de măsliniu către vârfuri, şi negrul de tuş al penajului de dedesubt.

Îmi doresc să am cu cine petrece momentul ăsta. Când eram la studii postuniversitare şi mai plecam în câte o expediţie, arătam toţi ca domnişoara Jane Hathaway din *Mitocanii în Beverly Hills*, doar că purtam echipament închiriat de nailon în locul uniformei ei kaki de cercetaşă. Şi aveam parte de o mulţime de momente „hai-ho!”.

Ies din păpuriş şi vâslesc mai departe, ştiind că aş putea cu uşurinţă să mă rătăcesc, în ciuda acestei diagrame care

arată ca un lob cerebral.
„PIERDUTĂ ÎN MLAŞTINĂ!”, cum titrase cu ţipăt un titlu recent din *Tallahassee Democrat* – o fetiţă se rătăcise acolo împreună cu câinele ei. Ciobănescul german se întinsese peste ea şi stătuse aşa toată noaptea ca s-o ţină la căldură. Mai adesea, totuşi, cei „pierduţi” în mlaştină îşi pierd intenţionat urma. Ca Nelson Barber. Ce-o avea de gând oare? Şi de ce fuge? Întinderea asta mocirloasă a fost mereu un ascunziş numai bun pentru

secături precum indivizii aceia despre care vorbea tatăl meu cu prietenii, tipii care aruncau baloturi din avioane. Şi canaliile care aşteptau la sol să pună mâna pe ele.

Odată mersesem cu tata, în barca lui cu fundul plat, către tabăra de pescuit, unde îşi ţinea canoea. Ambarcaţiunea cu motor era pentru ajuns acolo, canoea era pentru prins peşte. „Nu te poţi furişa la peşte cu huruitoarea”, îi plăcea tatei să spună. Nu eram departe de tabără când am trecut pe lângă doi bărbaţi într-o barcă nouă şi lucioasă, un Boston Whaler. Tata, îndeobşte, ar fi zâmbit şi-ar fi salutat cu un: „Merge treaba?”, în parte ca să afle dacă trage peştele şi în parte doar ca să afirme frăţia pescarilor de pretutindeni. Însă de data asta nu a zâmbit, ci doar a înclinat scurt bărbia. S-a uitat în urma lor după ce am trecut, iar bărbaţii aceia ne priveau şi ei. M-a lăsat în cabană, a încuiat uşa şi a zis:

– Loni, acu’ stai aici. Îndată mă-ntorc. Şi a luat-o din loc grăbit.

Am păşit spre partea din faţă a căsuţei, care stătea cocoţată pe picioroange deasupra apei. Apoi către partea ancorată în nisip, cu ramuri de stejar cocârjate peste ferestre. Şi iarăşi în faţă. Apa bătea în pilonii de dedesubt. Am făcut de câteva ori aşa. Un peşte a plescăit, o creangă a scârţâit. Auzeam de dedesubt broaşte, greieri, vânt şi apă. Când era cu mine tata, sunetele acestea păreau o pătură moale pe care îmi puteam odihni gândurile. Însă în ziua aceea mă înştiinţau numai cât de departe eram de casă. Am atins plasele de la geamuri şi pereţii coşcoviţi. Şi m-a pălit înţelegerea – n-aş fi putut ieşi singură din mlaştină nici dacă de asta mi-ar fi depins viaţa.

Am auzit, după mult timp, strigăte, însă acolo, pe baltă, sunetele par mai aproape când vin de hăt departe şi departe tare când sunt la doi paşi. Era vocea tatălui meu.

– Mâinile sus!

Apoi am auzit o altă barcă şi iarăşi strigăte. Într-un târziu, după un interval de tăcere care mi s-a părut lung, mica şalupă de cinci cai putere a tatei s-a auzit zumzăind după cotul canalului, aşa că am dat fuga la uşă. A descuiat-o, scăldat în sudoare şi zâmbind cu gura până la urechi.

– Bun, acuma cine-i gata de pescuit? a zis, de parcă eu l-aş fi făcut să aştepte.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ehei, nişte flăcăi s-au plictisit de-nchisoare şi şi-au zis să-şi ia o ţâră de liber. L-am chemat pe căpitanu' Chappelle să m-ajute să-i duc 'napoi unde li-i locu'.

– Oamenii pe lângă care-am trecut? A încuviinţat din cap.

– Cum de-ai ştiut? am vrut să aflu.

– Am bănuit io.

– Ce-ai bănuit?

– Ai observat tatuaju'? Un Iisus mare şi lat pe braţ? Nu-l observasem.

– Totdeauna şi-l fac pe Iisus la penitenciar.

Nu a lămurit ce şi cum, ci s-a mulţumit să scuture din cap zâmbind.

– Să nu pierdem vremea, fato, hai la pescuit!

În ziua următoare a apărut în ziar că tata îi ochise pe evadaţii de la Raiford într-o barcă furată şi ceruse sprijin. El şi căpitanul Chappelle făcuseră arestarea. Tata obişnuia să spună că munca lui nu era mereu o încântare, dar că exista întotdeauna şi posibilitatea asta.

Soarele se apropie de linia orizontului de-acum şi, din câte îmi dau seama, aproape că m-am întors la şopronul cu canoe de închiriat. Trec printr-un tunel întunecos de mangrove şi alunec peste o ramură foarte lăsată spre apă. A naibii să fiu de nu-mi cade în canoe, numai că nu sunt frunze pe creanga asta, ba se şi mişcă!

Trebuie să trimit fără întârziere în apă acest pericol cafeniu şi lucitor. E ori un şarpe de apă, mare, dar inofensiv, ori un şarpe-mocasin, iar singura cale de a şti e... *căcat!* Gura mare şi albă se repede spre mine să dea atacul. Îl pocnesc în cap cu padela şi abat asaltul, ba poate că l-am şi ameţit, dar nu e timp de stat pe gânduri – folosesc latul vâslei ca pe o spatulă şi desprind de pe bordul bărcii lighioana cât de repede pot. Capul i se roteşte spre mine când fac asta, cu un control muscular uluitor, şi tresar, aplecându-mă spre stânga în clipa când şarpele ţâşneşte spre dreapta. În momentul acela restul corpului îi alunecă în spate, în apa maronie, iar capul îi e smucit şi rămâne în urmă. Încep să vâslesc de mama focului.

Mă trezesc la debarcader fără să-mi dau seama ce alegeri

am făcut ca să ajung aici.

Adlai zâmbeşte când mă apropii de masa lui.

– Cum ţi-a mers?

– Doamne, răspund. N-o să crezi ce tocmai am păţit.

Privirea i se întinde dincolo de mine, să vadă dacă nu i-am buşit canoea. Încep să-i povestesc despre şarpe cu răsuflarea tăiată, simţind cum adrenalina îmi furnică pielea când descriu păţania.

Un zâmbet se iveşte încet, furiş pe buzele lui lipite.

– Crezi că-i de râs? bombăn.

-Nu, doar că-mi place cum povesteşti. Cu... însufleţire. Îşi reprimă surâsul.

– Auzi, nu-i un moment bun să te ţii de poante! îl cert. Clipeşte iute.

– Nu mă ţin, ăă, eu doar... Îşi îndreaptă atenţia spre ciotul de creion din mână. Ar trebui să-ţi tai chitanţă.

Minutele din urmă îmi ţopăie prin faţa ochilor.

– Ar fi opt dolari, spune în cele din urmă şi ridică ochii de pe foaie.

– Încasează-i de pe card, spun. Stai aşa. Cât e ceasul? zic şi mă uit la al meu. Ţi-am ţinut-o o după-amiază întreagă. Nu vin optsprezece dolari pe jumătate de zi?

Las pe tăblie blocul cu schiţe.

– E-n regulă aşa, doamnă.

„Doamnă”?

– Păi, *domnule*, aş vrea să plătesc pentru timpul consumat. Îşi boţeşte gura de parcă a mestecat un miez de nucă stricat.

– Nu-mi zi „domnule”, te rog.

– Deci...

– Zi-mi Adlai.

– Atâta timp cât nu mă iei cu „doamnă”. Loni, mă prezint şi îi întind mâna.

– Ştiu.

Îmi răspunde cu aceeaşi strânsoare fermă pe care mi-a oferit-o când m-a ajutat să urc pe ponton.

– Încântată. Şi-acum... ce-i cu ăia opt dolari? Sunt clienta cu numărul o sută, sau ce?

– Ce nostim, zice fără să arate nici urmă de amuzament. Ai fost pe-aicea mai multe ori la rând, în timpu’ săptămânii, când afacerea se mişcă mai greu. Zi-i, deci, reducere de fidelitate. Pentru tine şi pasageru’ de colo, spune arătând cu capul spre

blocul de desen care zace pe tăblie. Orişicât, azi meriţi un premiu pentru curaju’ şi mintea ta limpede!

Ridică din sprâncene.

Amuzamentul lui e iritant, însă zâmbetul lui îmi dă ceva ce, pesemne, aşteptam de la început – o idee despre ce se află dincolo de exteriorul blănos. E mai tânăr decât îl face barba să pară.

20

5 aprilie

Astăzi am sortat cu orele şi îmi trebuie o pauză. Mă întind pe cuvertura pufoasă. Jurnalul mamei e în geantă. N-o să-mi pice bine, n-ar trebui să mă uit. Însă curiozitatea triumfă. Bag mâna, îl scot şi citesc.

Măghiran – alinare pentru un suflet
plecat Levănţică – protectoare a copiilor
Urechea-iepurelui/ urzica-lânoasă – „Vinde-ţi haina de pe tine şi cumpără urzică-lânoasă”.

Levănţica în centru, cu măghiranul, care creşte scund, pus de jur împrejur. Culpeper recomandă să se planteze măghiran pe mormânt, deşi nu am mormânt. Urechea-iepurelui cea moale pentru marginea exterioară.

Săpând la levănţică pentru transplantul în cercul meu, am dat peste un pui de pasăre, abia căzut din cuib, care şi-a pierdut de curând suflarea. Mădularele îi sunt alungite, faţa, întinsă înainte, cu ciocul transformat într-un zâmbet galben şi întărit prea mare pentru căpşorul păsării. Trupul mititel e tot numai potenţial molatic. Însă viaţa l-a părăsit. Boyd ar zice: „Îngroapă-l, Ruth, până nu vin furnicile”. Dar mai am nevoie de un minut. La fel cum a fost şi cu ea. Să o ţin în braţe şi să nu-i zic rămas-bun.

Ochii puiului – închişi şi mari, cap moale, piele transparentă, ca un şerveţel de hârtie umezit. Puncte întunecate de cealaltă parte – inimă, organe. Aşa i-a fost şi ei pielea. Pârâiaşe negricioase vizibile, sânge nu de mult în mişcare. Păsărică, te aşez la odihnă în noul tău cerc, cu măghiran sădit pe deasupra.

Un mormânt în locul altuia.

Îmi lipesc obrazul de cuvertura pufoasă, acum a mea de vreme ce mama a respins-o. În acest apartament în care şuieră vântul a pustiu, e un refugiu intim. Când mijesc ochii, reliefurile crem aduc cu un câmp de bumbac reprodus la scară. Întind mâna după blocul de desen ca să schiţez

recolta asta în miniatură, însă din mâna care desenează iese altceva: un pui de pasăre, abia căzut din cuib.

În jurnalul ei, mama încearcă să facă faţă mâhnirii. Separă fizicul în părţile componente, încercând să găsească o noimă în inefabil. Deşi n-aş spune că gândim asemenea, recunosc procesul. E ce fac în fiecare zi la masa de desen.

Să fi scris astfel şi după moartea tatei? În intervalele mici cât eram la şcoală sau ajutam cu bebeluşul Philip, eu şi ea ajungeam în părţi opuse ale casei. Eu îmi adunam morman jalea. Ce făcea ea cu a ei?

Sar la capătul jurnalului, însă ultima adnotare are o dată de dinainte de naşterea lui Philip. Iar tati ne-a părăsit la şase luni după asta. Să mai fie şi alte jurnale pe undeva? Intru în camera mare şi scormonesc prin toate cutiile cu cărţi, dar nu am noroc.

Însă ceva tot găsesc. Între paginile unui volum cartonat despre ucigaşi în serie bag de seamă un semn de carte improvizat, cu câteva însemnări scrise de mână. E un plic cu fereastră şi o adresă a companiei de electricitate la expeditor. Pe ea, cu scrisul tatei, apare: *Marvin > extra 2-benzi.* Şi literele *AVP DPP,* mai jos de care se văd nişte mâzgăleli la care mă holbez un minut întreg înainte să-mi dau seama că sunt indicaţii pentru ajuns undeva cu maşina. *Şos. 319 cu 263, D la Commonwealth*. Mi-au mai rămas atât de puţine lucruri de la tata, că peticul ăsta de hârtie mi se pare ceva preţios, care merită salvat. Parcă îl văd cu mâna stângă încleştată pe creion şi înclinând din cale-afară toate literele.

Îmi sună telefonul. E Phil.

– Hei, băgăm un cros?

Nu a propus-o, deci, doar de formă. A vorbit serios când a spus că ne-ar prii să alergăm o tură împreună.

– Păi... mda, zic. În clipa asta?

– Nu. Pe la cinci jumate? Începem de la mine de-acasă?

– OK.

Închidem. E încă o senzaţie aşa de nefamiliară ca Phil să mă invite să facem ceva împreună!

Mă uit la plic, apoi la ceas. Înainte să mă văd cu el, s-ar putea să am suficient timp să caut încotro duc aceste indicaţii.

21

Unde puii mei îmi sunt ţoalele de alergat? În D.C. – cel puţin înainte de venirea lui Hugh Adamson – alergam de trei ori pe săptămână, în ora de pauză de la prânz. Ultima oară când m-am aventurat pe afară, tânărul nostru expert într-ale eficientizării m-a aşteptat la uşa biroului să mă informeze că ar fi trebuit să-mi iau doar jumătate de oră pentru masa de prânz şi că depăşisem intervalul cu zece minute.

Însă alergatul în D.C. mă ţine întreagă la minte. Mă ţine totodată în formă şi pentru campionatul intern de softball de la Smithsonian, unde activez la bătaie în cadrul echipei de la Istorie Naturală. Dar capacitatea de a da în minge nu înseamnă nimic dacă nu eşti în stare şi să goneşti. De aici şi joggingul din zilele de luni, miercuri şi vineri. De obicei încep prin a traversa peluza de la National Mall către Castelul Smithsonian. Trec de Muzeul Aerului şi Spaţiului, apoi dau ocol Capitoliului. Trag tare pe final, pe lângă aripa estică a Galeriei Naţionale, apoi o las uşor de tot cât străbat grădina cu sculpturi. Vara stau şi mă uit la arcuirile apei care se ridică acolo din fântâna arteziană. E un havuz circular cât bazinul balenelor de la SeaWorld, cu opt arcade de apă crescând treptat până ce se îmbină în mijloc, la fel de înalte ca teii înconjurători. După ce arcuirile îşi ating apogeul, se diminuează gradual, se fac firicele abia ţâşnind. Le urmăresc ridicându-se şi coborând până se face vremea să mă întorc înăuntru.

Acum, în Florida, nici nu mi-ar trece prin cap să mă pun pe alergat la amiază. Orice sport în aer liber trebuie planificat strategic ca să nu-ţi provoace un stop cardiac. Pe fundul valizei mele, şortul şi tricoul de alergat se ivesc în cele din urmă. Le trag pe mine, înşfac pantofii şi ies din apartament devreme ca să pornesc spre Phil.

Am, pe bancheta din dreapta, plicul cu sigla companiei de electricitate. Dacă tata a apucat-o pe şoseaua 319 şi pe 263, atunci venea spre Tallahassee. Însă ura din rărunchi Tallahassee. Mă îndrept spre Capital Circle, unde şoseaua 263

coteşte spre aeroport. Nu e o parte a oraşului pe care s-o frecventez, şi mă întreb ce l-o fi adus aici. Zona e departe de universitate şi are un aspect industrial în spaţiul deschis şi presărat cu pini al periferiei micii noastre capitale de stat. Fac dreapta la Commonwealth, cum indică instrucţiunile tatălui meu, însă nu am nici un număr de stradă.

Oare încotro s-a dus? Fabrica de îmbuteliat Coca-Cola? Sediul filialei Boys Town din Florida de Nord? Sunt câteva lucruri care cu siguranţă nu se aflau aici pe vremea tatei – o companie IT şi un laborator de biotehnologie care ocupă un spaţiu deloc neglijabil. Mai conduc o vreme, apoi fac cale întoarsă. La un moment dat văd un indicator minuscul, Comisia pentru Conservarea Speciilor Terestre şi Acvatice, cu emblema de la Vânătoare & Pescuit. Virez pe un drum de serviciu foarte lung, care mă duce la o parcare din faţa unei clădiri joase pe care până acum nici măcar nu am observat-o.

Iau plicul. *AVP DPP*. Mijesc ochii ca să desluşesc ce scrie pe uşa de sticlă. „Agenţia de Vânătoare & Pescuit, Departamentul de Perfecţionare Profesională.” Să fi venit aici pentru instruire? Mă uit la ceas. E deja cinci. Cobor şi încerc uşa, dar e încuiată. Mă întorc şi mă aşez pe capotă, cu blocul de desen în mână.

Clădirea e neînsufleţită, ceea nu mă ajută prea mult. Schiţez dreptunghiul uşii şi copiez literele zugrăvite pe sticlă. Soarele de ora cinci se reflectă în faţadă, iar nişte copăcei punctează parcarea. O funcţionară iese pe uşă, agitând un mănunchi mare de chei. Încuie. E cam de vârsta mea şi e zorită. Sar din maşină şi o acostez.

– Mă scuzaţi, doamnă... Când se întoarce spre mine continui: Aş vrea să vă întreb ceva, care sunt responsabilităţile acestui serviciu? Ale Departamentului de Perfecţionare?

Se uită către parcare, apoi la ceas.

– Cer scuze că vă deranjez, doar...

Recită un enunţ pregătit cu siguranţă dinainte.

– Printre activităţile noastre se numără programele de instruire, arhivarea, rapoartele avertizorilor de integritate, auditurile inspectorului general, un buletin informativ săptămânal, lucruri de acest gen. Dacă reveniţi în timpul orelor de program...

– Sigur, în regulă.

Se depărtează grăbită, poate că, la fel ca mine, a întârziat la o întâlnire.

Complexul Laguna Lamantinilor se învecinează cu un parc municipal. De cum bat, Phil deschide uşa. Coborâm pe cărarea spre parc şi Phil se ghemuieşte să-şi lege şireturile. Lance

Ashford iese pe uşa lui, în uniformă.

– Hei, Phil. Hei, Loni.

– Salut, Lance.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Sper că te ţii departe de belele.

Nu i-am spus nimic lui Phil de incidentul cu turturelele. Lance dă mâna cu frate-meu şi-i arde o scatoalcă peste umăr. Mie îmi zice:

– Îl ţii în frâu pe gagiu' ăsta, Loni? Mereu ai fost tare *strictă.*

Urcă în maşina de poliţie, iar eu trec la geamul dinspre partea şoferului. Îi spun cu voce joasă:

– Ceva noutăţi despre... ăă... porumbeii voiajori? Clatină din cap.

– Am găsit nişte fire de păr lungi şi albe încurcate în sfoară, dar puteau să fi fost deja pe jos, ori să fi trecut vreun câine flocos pe-acolo să amuşine păsările, înainte să le găseşti tu.

Singurul câine flocos cu blană albă la care mă pot gândi nu e câine deloc.

– Aşa că... nu mare lucru, scuze.

Ceva din faţa maşinii îi atrage atenţia, stârnindu-i un zâmbet. Lance se uită prin parbriz şi-şi flutură degetele mâinii drepte. Îi urmăresc privirea şi văd două fetiţe, de cealaltă parte, care fac mutre şi chicotesc.

Pornesc cu Phil la pas spre parc. Îşi leagă iarăşi şireturile. Poate alergatul îl ajută şi pe el să rămână în toate minţile. Că doar e contabil. Genul ăsta de muncă m-ar îmbolnăvi la bibilică.

– Gata? zice ridicând ochii spre mine cu acelaşi zâmbet pe care îl are de la grădiniţă.

N-o să uit în veci ziua în care am plecat la facultate şi Philip, de şase ani, şi-a înălţat privirea şi a zis: „Eu nu vreau să pleci". Ar fi trebuit să mă ghemuiesc lângă el, să-i spun că voi veni des acasă şi că n-o să mă piardă niciodată. În loc de asta, m-am răsucit pe călcâie şi m-am suit în autobuz, fugind de un moment crucial care a colorat de atunci încolo relaţia noastră.

Însă şi exerciţiul fizic poate crea legături, sau cel puţin asta nădăjduiesc. Phil are picioarele mai lungi decât mine, e cu doisprezece ani mai tânăr şi merge sistematic la sală, aşa că e avantajat. N-am mai ieşit să alerg de aproape trei săptămâni şi trebuie să mă străduiesc să ţin pasul. Străbate o distanţă scurtă, ocolind pe după un lăcuşor.

– Îţi convine ritmul ăsta?

Trag în piept suficient aer cât să răspund:

– Îhî, e în regulă aşa!

Arată spre telefonul lui mobil.

– Vezi, pot să măsor distanţa şi durata ori de câte ori alerg, plus câtă energie ard, bazat pe indicele de masă corporală.

Tipul ăsta se dă în vânt după măsurat chestii.

– Am putea... ăăă... s-o lăsăm un pic mai uşor?

Mă ascultă, slavă Domnului. După care îmi spune:

– Auzi, Bart a înaintat acţiunea azi. Zice că nu crede să dureze chiar aşa de mult.

– Bart... a făcut ce?

Phil nici măcar nu respiră precipitat.

– Ei, ştii doar, chestia aia cu statul. A zis că-i mai bine să o facem prin instanţă, ca un soi de mini-proces, fiindcă aşa mami obţine mai repede banii. Odată ce stabilim că tati era-n misiune...

Mă opresc pe cărare.

– Phil, doar ţi-am spus să nu începi cu asta! Nu te-a sunat căpitanul Chappelle?

– Căpitanul...?

Phil se mişcă mai departe, întorcându-se şi pornind cu spatele până ce încep iarăşi să alerg.

– Frank Chappelle, zic ajungându-l din urmă. Fostul şef al lui tata.

– De ce m-ar suna?

Se întoarce iarăşi cu faţa la cărare.

– Phil, să-l pui pe Bart să renunţe la acţiunea aia, sau... orice are de făcut ca s-o oprească.

– De ce? Ce s-a-ntâmplat?

– S-a întâmplat că e vorba de fraudă, frăţioare. Dacă obţinem bani pe baza faptului că tata era în misiune, falsificăm... chestii.

Încerc să par că ştiu jargonul legal, dar nu fac decât să emit gâfâieli. Se prea poate ca frauda comisă acum douăzeci şi cinci de ani să iasă la iveală cu ocazia acestui „mini-proces” tâmpit, cu un impact emoţional pe care nu am cum să-l formulez în cuvinte.

Phil menţine ritmul.

– Loni, ţi-am mai spus, apare chiar pe formular: „În misiune”.

– Şi e semnat de Frank

Chappelle? Ridică din umeri.

– Îmi spui, deci, că nu-ţi pasă dacă e bazat pe fraudă.

O chemare sfredelitoare se aude din văzduh. *Ti-chi, ti-chi, ti!* Un pănţăruş de Carolina.

– Loni, dacă nu facem asta, cum o să plătim pentru întreţinerea lui mami?

– Întreţinere? pufnesc. Nu eşti foarte simţitor.

Phil, alături, bătuceşte pământul ritmic: talpă-răsuflare, talpă-răsuflare, ritmul percuţionistului.

– Ştii ce vreau să zic. Ai de gând să iei totul asupra ta?

– Hai s-o luăm la goană, propun.

Mă năpustesc la viteză maximă, însă Phil mă depăşeşte de parcă abia a pus piciorul pe-un skateboard. Pe seama unor asemenea lucruri se iau la ceartă familiile, până la urmă. Bani, adevăr şi loialitate. Dar mai ales bani. Dacă o s-o ţină aşa, paralele din indemnizaţia de deces o să se evapore, iar Phil ar putea ajunge să afle nişte adevăruri pentru care nu e pregătit. Of, de ce naiba nu l-a sunat Chappelle pe frate-meu?

22

Fac un duş, apoi obţin de la informaţii numărul lui Chappelle. Sun, dar nu răspunde, nu răspunde, continuă să nu răspundă. Tot ce avea de făcut era să-i spună fratelui meu că a scris acel „În misiune” ca să ne obţină nişte ajutoare. I-am cerut atât de mult?

Sun din oră în oră. Sun noaptea târziu. Sun ca o ibovnică dispreţuită, închizând şi formând iarăşi numărul. Devine ridicol, şi în cele din urmă mă bag în pat. Dis-de-dimineaţă, îndată ce mă trezesc, o iau de la capăt.

Atunci îmi pică fisa. A încercat să-mi spună când am fost acolo, dar am fost prea politicoasă ca să întreb la ce anume se referă. Când mi-a oferit sucul de merişoare, mi-a zis că altceva nu poate să guste. Nu asta se întâmplă cu bolnavii, sau cu cei pe moarte? Părea totuşi cât se poate de viguros. Dar dacă a leşinat? Dacă şi-ar pierde cunoştinţa, cine l-ar ajuta? Ar putea să zacă acolo cu zilele şi nu ar şti nimeni.

Pornesc cu maşina spre casa lui. Cerul e înnorat, iar viţele umbresc veranda ca într-o scenă de film *noir*. Sun la uşă, aştept, apoi bat. Mai aştept, ciocănesc mai tare. Dacă omul e mort, n-o să răspundă orice aş face. Deschid uşa de plasă şi încerc clanţa. Tot nu-mi vine a crede că lumea de prin Tenetkee nu-şi încuie uşile. Intru tiptil.

– Domnule căpitan?

Dacă e viu şi îl surprind îmbrăcându-se? Ar fi groaznic. Îl strig iarăşi, mai tare.

– Domnule căpitan?

Apoi dau cu ochii de el, îmbrăcat complet, însă căzut la pământ. Cu picioarele în hol şi restul lăbărţat pe podeaua bucătăriei. *Rahat*. Mă aplec şi îi pun palma pe piept. Inima îi bate, însă are faţa însângerată.

– Domnule căpitan, zic cu voce răsunătoare.

Buza îi e umflată, iar pe blat, deasupra lui, e sânge. Are pe-o parte a capului o zdrelitură zdravănă care se potriveşte cu forma cadrului uşii. Iau telefonul şi sun la urgenţe, fiindcă până şi micuţul Tenetkee ştie ce-i aia o urgenţă.

Când apare ambulanţa, îl însoţesc la spital. Pe drum pâlpâie din pleoape şi întredeschide ochii.

– Loni Mae! bâiguie, părând nu prea sigur de ce s-a întâmplat. Nu e momentul să-i spun: „Vă rog, nu-mi mai spuneţi aşa”.

– Cred c-am leşinat, murmură.

Apoi leşină iar. Ajungem la spital şi infirmierii îl iau din raza mea vizuală. Mă aşez pe un scaun frământându-mă ca şi cum aş fi o rudă iubitoare, deşi nu ne înrudim nicicum.

După mult timp, un doctor iese în sala de aşteptare.

– L-am tratat pe domnul Chappelle şi e stabilizat acum, zice cercetându-mi chipul. Aţi fost de faţă… când s-a lovit?

– Nu, eu l-am găsit. Am sunat la el acasă şi, văzând că nu răspunde, am mers la el şi l-am găsit lungit acolo…

Doctorul nu mă scapă din priviri. Trebuie să verifice, presupun, să nu se fi produs vreun abuz asupra unei persoane vârstnice. Încep să mă simt vinovată, deşi n-am avut nimic de-a face cu leziunile lui.

Doctorul îşi aruncă scurt privirea asupra fişelor, apoi o întoarce spre mine.

– Se poate să se fi lovit în cădere, dar trebuie să anunţ când suspectăm… altceva. Ziceţi că era sânge pe blatul din bucătărie?

– Da, şi m-am gândit că trebuie să fi leşinat, nu ştiu. A dat cu capul de cadrul uşii, apoi de marginea blatului, apoi… Nu m-aş crede nici eu, dacă aş fi doctorul. Pot vorbi cu el? îl întreb.

– O să doarmă un timp. Ce-ar fi să mergeţi acasă şi să vă întoarceţi mai târziu? O să avem mare grijă de…

Se opreşte, aşteptând să definesc relaţia. Faţa lui

întreabă: „Tatăl? Unchiul? Un amant mai vârstnic?”

– Sunt... o prietenă de familie.

– În regulă. Bun, nu este nevoie să o lungim prea mult, dar înainte să plecaţi aş vrea să vorbiţi cu Yolanda.

O tânără cu halat face un pas din spatele lui.

– O să vă ia datele de contact.

Yolanda mă duce într-o încăpere mică şi nu doar că pune pe hârtie toate datele mele, ci mă pistonează şi cu întrebări gen: „De când îl cunoaşteţi pe pacient?”, „Sunteţi îngrijitoarea principală a pacientului?” şi: „Depinde de dumneavoastră domnul Chappelle pentru adăpost ori sprijin financiar?”

Când întreabă dacă am acces la contul lui bancar, zic:

– Ştiţi ce, familiile noastre sunt prietene. Nici măcar nu locuiesc în oraş.

Sunt bunul samaritean aici, ce Dumnezeu. Nu sunt... ce insinuaţi.

– OK, doamnă Murrow. Nu aveţi de ce să vă supăraţi. Doar că există nişte proceduri pe care trebuie să le urmăm.

Pentru numele Cerului! Îmi înhăţ geanta şi plec.

23

7 aprilie

Îi spun perfuzie, fluide, hidratare. Soarele matinal izbeşte cu razele în punga limpede cu lichid care atârnă lângă patul căpitanului Chappelle, conectată printr-un tub de plastic la acul înfipt în braţul lui. S-a deshidratat puternic s-ar părea, lucru care l-ar fi putut face să-şi piardă cunoştinţa. Însă tot mai simt uitătura suspicioasă a doctorului. M-a oprit să revin ieri, însă sunt aici în dimineaţa asta, în ciuda propriei rezistenţe.

Ochii lui Frank sunt închişi, iar unul e umflat şi vânăt prin locul unde a dat cu fruntea de cadrul uşii ori de blatul din bucătărie, în prăbuşire. Plasturele de pe buză îl face să arate ca un pugilist care a pierdut meciul. Monitoare ţiuitoare îi măsoară semnele vitale.

Şi eu ce am a face cu toate astea? Până nu demult eram o artistă ocupată din domeniul istoriei naturale, cu o poziţie de invidiat într-un oraş alert. Acum sunt într-un orăşel adormit şi vizitez vârstnici plăpânzi, unul la azil şi acum altul la spital.

Sora medicală a spus că am fost singurul său vizitator. Pe

altcineva nu are ca să-l culeagă de pe duşumeaua casei. Nu mă simt deloc în largul meu cu acest rol şi urăsc să-l văd pe căpitanul Chappelle priponit la tuburile şi firele alea. Mă bucur însă că monitoarele indică semne de viaţă.

Într-un târziu deschide ochii. Pare la început înfricoşat că mă vede, apoi confuzia se risipeşte. Zice răguşit:

– Loni Mae.

– Domnule căpitan.

Întinde o mână şi i-o prind într-a mea. Are strânsoarea puternică.

– Ehei, fată, zice şi se opreşte să tragă aer în piept. Nu ştiu ce s-ar fi ales... dacă nu veneai tu.

– De fapt, am trecut ca să vă întreb...

– Eşti ca un înger păzitor, rosteşte hârâit. Oftez.

– Păi, după ce s-a dus tata, dumneavoastră aţi fost îngerul *nostru* păzitor.

O tăcere prelungă.

– Ce s-a-ntâmplat cu tăticu-tău, Loni... îmi pare rău.

– N-aţi fost dumneavoastră de vină.

– Ba da. Am fost. L-am văzut, am văzut cum era, acolo...

Închide ochii şi pare să se cufunde în ceva mai adânc decât somnul.

– Domnule căpitan, spun. Apoi mai tare: Domnule căpitan! Îi ating umărul. Frank?

Vreau să-şi urmeze gândul acela.

Monitoarele ţiuie ritmat. Îi pronunţ iarăşi numele, dar a căzut într-o toropeală de moarte. Nu e totuşi mort. S-ar putea deci să am o altă ocazie de a-l întreba ce a fost pe cale să spună. Stau cu el până se termină programul de vizite şi o infirmieră îmi face vânt afară. O apuc atunci spre micul studio de la Muzeul de Ştiinţe din Tallahassee. E liniştit pe timp de weekend, iar paznicul din tura de după-amiază mă cunoaşte deja. Mă salută.

Ridic jaluzeaua. Mă aşez la masa de desen, însă nu încep imediat. Îmi umblă prin cap cuvintele lui Chappelle. „L-am văzut, am văzut cum era...” De ce nu şi-o fi terminat fraza? Ar fi putut să-mi spună, odată pentru totdeauna, pentru ce tatăl nostru cel bun şi vesel ne-a lăsat singuri pe lume.

„Concentrează-te. Pasăre.” Aşez la vedere modelul minuscul şi mort de vrabie-de-savană şi consult ghidul de teren

al bunicului. „Vrabie-de-savană. Bună alergătoare. Luată prin surprindere, se va strecura prin iarbă, zbughind-o.” Pe margine, bunicul Tad a scris cu litere îngrijite: *10/02/72, jumătate de milă nord de Wakulla Springs.*

Lista lui Estelle pune accent pe păsări mai aparte din fauna Floridei, însă asta de faţă e cea mai comună cu putinţă. Încerc totuşi să-i onorez cu precizia mea demnitatea măruntă, ochii fardaţi cu galben şi petele de

cafeniu de pe pieptul alb. Desenez şi un fir de iarbă pe care să stea, încercând să creez senzaţia de mişcare dată de briza care face să se legene şi să se aplece tulpina lungă. Şuierul vântului umple schiţa şi odată cu el se iveşte şi vocea tatălui meu.

– Uite colea, Loni Mae.

Mi-am mutat privirea de la păsărica ce se balansa pe o trestie la peştele din capătul firului lui tati, zbătându-se şi încovoindu-şi coada spre gura cu cârlig în ea, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

Tati zâmbea cu toată gura.

– Cre' că are vreun kil.

Corpul cu pete al peştelui se mişca argintiu-albastru-verde şi auriu în soare. Tati a scos cârligul din buza peştelui şi l-a apucat de coadă, gata să-l izbească cu capul de latura bărcii.

– Nu! am zis, iar peştele i-a săltat din mână şi-a poposit pe fundul canoei, zbuciumându-se şi plesnind din coadă.

Tata a pus momeală în alt cârlig şi m-a urmărit cum priveam peştele. Branhiile i se mişcau înăuntru şi în afară, înainte şi înapoi, cu tot mai puţină energie. Culorile au început să se estompeze, se zbătea mai puţin acum şi, în cele din urmă, ochiul i s-a făcut sticlos.

– E mai bine pentru peşte în celălalt fel, a zis tata.

După aceea, la cabana de pescuit, tati a luat un file, l-a tăvălit prin făină şi l-a pus în tigaia care sfârâia. Până să merg cu el în mlaştină nu-l mai văzusem să gătească, nu mă întrebasem niciodată ce mânca acolo, în şopronul umed de lemn unde ţânţarii ne muşcau în ciuda plaselor, iar broaştele cântau aproape şi departe, aproape şi departe cât era noaptea de lungă.

Am mestecat o bucată de peşte prăjit de el, am înghiţit-o şi am zis:

– Aş vrea să stăm tot
timpu' aici. Tati a întins
mâna după ketchup.

– Nu cred că mămică-ta s-ar descurca prea bine fără
grădina ei. Am rămas cu furculiţa în aer.

– Mămica poate să rămână colo. Cu grădina ei.

Tati a întors capul spre mine. Mestecând, şi-a plecat într-o

parte fruntea.

Când m-am suit în patul pliant, tati a zis:

– Ştii, Loni Mae, câteodată cineva mai poa’ să fie nerăbdător cu tine, da’ asta nu-nseamnă că nu-i pasă. Mi-a aşezat pătura. Cămaşa lui de flanel mirosea a cină, a aer proaspăt şi a frunze vechi. Noapte bună, drăguţă.

M-a pupat pe frunte.

Paşi înaintea mea. Poate că sunt vizitatori ai muzeului. Alături de vrabia mea de baltă, a doua coală de hârtie conţine haşurile unei plase. Tata e încadrat de grinzi albe, roase de vreme, şi deasupra se vede o porţiune de tavan albastru. Aici l-am cunoscut cel mai bine. De data asta nu fac bucăţi a doua coală, nu o mototolesc şi nu o arunc. În schimb, îmi strâng lucrurile şi sting lumina.

24

8 aprilie

Mă aşez la masa şubredă din apartamentul ăsta pe care n-o să-l simt niciodată al meu. I-am spus lui Phil că vreau să văd formularul, raportul de incident, baza „mini-procesului" lui. Acum însă, cu plicul care conţine formularul între degete, nu mai ştiu. L-am cules ieri, în drum, din cutia poştală de pe hol pe care scrie „L. Murrow 2C", iar de atunci a tot stat neatins pe masă. De ce mi-e frică? Spintec plicul şi apuc foaia triplă, două documente capsate împreună. Nu îmi pârjoleşte buricele degetelor. N-o să-mi ardă retina. Desfăcută, hârtia nu e decât fotocopia proastă a unui formular oficial. Multe rubricuţe. Ochii mi se îndreaptă spre scrisul cu litere mari: „MOARTE PRIN ÎNEC ACCIDENTAL". Da, apare şi „În misiune" şi da, actul e semnat *Cpt. Frank P. Chappelle.* Trec la pagina a doua.

„COMPLETARE la formularul 537b". Încă un document standard. Cam pe la jumătatea foii e o însemnare de mână: *Portofelul decedatului găsit pe uscat, aprox. 30 de metri de locul corpului. Conţinut: Permis de conducere Fl., permis de pescuit Fl., insignă de ranger Vânătoare & Pescuit/ Act Identitate, 2 fotografii. Nu s-a găsit numerar în portofel.* Adăugirea e semnată de un oarecare lt. Daniel J. Watson.

Mă uit lung la o ciobitură în vopseaua de pe pervazul ferestrei. Ce vrea să zică asta, „portofel găsit pe uscat"? L-a dus apa pe ţărm? L-a aruncat tati acolo, într-un gest de renunţare la bunurile pământeşti? Nu vreau să-mi închipui.

Ca să-mi alung imaginea din cap, scot la iveală lista cu păsări. Următoarea la care am de lucru: pescăraşul-cu-centură. Va trebui să-mi cumpăr nişte verde oxid de crom pentru creasta aceea zburlită, ori poate să

amestec verde-crud cu albastru-cobalt şi cu un pic de negru de fum. Ce naiba, nu ştiu.

Mă ridic, mă apropii de fereastră şi mă uit în jos la peticele de iarbă. Pe deasupra ierbii ţâşnesc mierle, ciugulind solul după gângănii, acoperind cu ciripelile zumzetul aerului condiţionat.

„Nu s-a găsit numerar în portofel." Ce a vrut să sugereze tipul ăsta, Watson? Tatei nu i-ar fi trebuit bani în mlaştină. Iau iarăşi formularul. Watson şi-a datat semnătura la două luni după moartea tatei. Revin la prima pagină. Data trecută după semnătura lui Chappelle e la câteva zile de la „accident". Fratele meu nu a adus vorba de această a doua pagină. Şi cine e, până la urmă, lt. Daniel J. Watson?

Rămân un minut cu privirea aţintită înainte. Apoi scotocesc prin hârtiile de pe podea până ce dau peste dosarul cu vechile decupaje din ziare. Răsfoiesc vreo câteva până să ajung la poza neclară cu tata şi Chappelle dându-şi mâna. *Aici* am văzut numele. Sub fotografie stă scris lămuritor: „Locotenentul Daniel Watson, fost Ofiţer al Anului". Stă mai în spate, fără să zâmbească.

Estelle răspunde la ciocănitul meu.

– Pot folosi computerul lui Roger? o întreb.

Roger, din fericire, nu-i acasă. Mă aşez la computerul lui costisitor, cu două ecrane, şi bat în caseta de căutări: *Dan Watson, Tenetkee Florida.*

Estelle zăboveşte în uşa camerei de oaspeţi.

– Ce se întâmplă?

Împing spre ea raportul despre accident.

– Vezi la a doua pagină. Păi, de ce să fie găsit portofelul pe ţărm dacă el era.

.. Îmi completează gândul.

– ... în apă. Spun cumva că ar fi fost jefuit?

Mă rotesc spre ea în scaunul ergonomic al lui Roger.

– Mlaştina nu e, în general, un loc unde să ceri cuiva portofelul. Şi totuşi... cine te-ar opri dacă ai face-o? Am dat odată, cu tata, peste nişte puşcăriaşi evadaţi.

– Hm, da.

Înclină aprobator din cap, fiindcă povestea asta a auzit-o curând după ce s-a întâmplat. Îşi aruncă iarăşi privirea peste raport, apoi îl aşază pe masă, lângă mine.

– O să fiu la mine în cameră dacă ai nevoie de ceva.

Mă întorc spre monitor. Căutarea lui *Dan Watson, Tenetkee, Florida* nu a scos la iveală rezultate demne de menţionat, aşa că tastez *Dan Watson*, fără localitate, şi obţin o mie de Dan Watsoni feluriţi, profiluri zâmbitoare şi articole de presă, plus puzderie de alte menţionări. Încerc *locotenent Daniel J. Watson* şi sunt trimisă la un site numit Pagina Memorială a Celor Căzuţi în Misiune. E o înşiruire de agenţi de poliţie ucişi în misiune. S-ar părea, aşadar, că locotenentul Watson nu mă va lămuri în privinţa morţii tatălui meu.

Site-ul indică vârsta lui Watson la momentul decesului (32 – mai tânăr şi decât tata), cauza (împuşcare), data incidentului şi statutul făptuitorului (indisponibil). Alături e o adnotare cu privire la incident. *Lt. Watson a fos împuşcat în faţă în timp ce încerca să aresteze o persoană care vâna ilegal pe timp de noapte. Lt. Watson a fost dus la Centrul Medical Universitar, unde a decedat din cauza rănilor suferite. Suspectul este încă liber. Lt. Watson a lăsat în urmă o soţie.*

Nu ar trebui s-o fac, însă nu mă pot abţine. Introduc în căsuţa de căutare numele tatei. Rezultatul: *Agent de poliţie Boyd Murrow.* Vârsta*: 37.* Cauza: *Înec.* Rezumat al incidentului: *Agentul Murrow s-a înecat aflându-se în patrulare cu barca.*

Atâta tot.

Mă ridic, încep să mă plimb încoace şi încolo prin încăpere, iarăşi mă aşez şi apăs pe X-ul din dreapta sus a ecranului.

În dreapta jos e data de astăzi, 8 aprilie. Pare cu neputinţă. I-am spus lui Theo că mă întorc negreşit pe 9 aprilie.

Îl sun pe mobil.

– Loni, dacă ai de gând să-mi spui că nu vii mâine... Mă rotesc cu scaunul de la ecranul fiţos al lui Roger.

– Da, asta am de gând să-ţi spun, Theo, şi ştiu că nu e convenabil pentru tine, dar...

– Ar trebui, deci, să am poate încredere în hârtiile pe care le-ai semnat, nu în tine. Pe foaie scrie opt săptămâni, e deja destul de greu să...

– Poţi să ai încredere în mine, Theo! Doar că m-am lovit aici de o situaţie delicată şi...

– Uite ce, n-am voie să-i fac cu ou şi cu oţet pe cei care îşi

iau concediu din motive familiale. Dar, Loni, sunt în mijlocul unui proiect mare. Şi presupun că îţi dai seama că, dacă întârzii fie şi o zi peste termen, Hugh Anderson o să ţopăie de fericire când te dă afară. Şi tare aş vrea să nu se întâmple.

Îi pasă. E şucărit, dar îi pasă.

– Nici eu, Theo. Nici eu. Dar n-ai grijă. Mă întorc cu *mult* înainte de 10 mai.

– Cu mult înainte, repetă neîncrezător.

– Înainte. Promit.

Să-i spun că e şeful meu preferat din toate timpurile? Să-i spun că respectul şi grija lui sunt calităţi pe care le preţuiesc mai mult decât aproape orice altceva?

– Theo,

murmur.

Numai că a închis.

Estelle apare în prag.

– Pot să te ajut cumva?

– Distrage-mă. Înveseleşte-mă. Uşurează-mi viaţa. Stă un minut pe gânduri, apoi zice:

– Vino încoace.

O urmez în camera de zi, unde se întinde pe mocheta ei moale şi crem.

– Haide, zice făcându-mi loc să încap lângă ea.

Ne întindem amândouă aşa, cu privirea în tavan. Apoi îşi modulează vocea, făcând-o să semene cu cea a unei instructoare de yoga.

– Acum închide ochii.

– Estelle...

– Nu vorbi. Doar fă aşa. Mă supun.

– Aşa... imaginează-ţi acum un moment în care nu aveai nici o grijă.

– Estelle...

– Ştiu ce fac. A, dar am uitat chestia de căpătâi. Vocea i se înmoaie iarăşi.

– Trage aer adânc în piept. Trag aer, îl dau afară.

– Încă o dată.

Execut.

– Lasă duşumeaua să te susţină. Nu-ţi trebuie nici un muşchi. Lasă podeaua să facă toată treaba şi să te sprijine.

Inhalez cu putere.

– Acum lasă imaginea să se dezvolte, mai întâi neclară, cu momentul lipsit de griji. Unde eşti? Cine mai e cu tine? Nu răspunde. Doar lasă imaginea să crească în jurul tău. Absoarbe imaginea asta a mulţumirii.

Respir şi vizualizez o poză nedesluşită. Mâinile mele, mai mici, ţinând un ac foarte subţire. Culeg mărgeluşe de sticlă cu vârful acului şi le las, una câte una, să cadă pe un fir transparent. Vizavi stă o versiune mai tânără a lui Estelle. Are şi ea un ac şi bagă mâna în tava cu mărgele minuscule de sticlă, scânteietoare precum grăunţele de nisip.

Când deschid ochii, Estelle nu mai e alături. Mă ridic alene în capul oaselor.

Apare din camera ei.

– Te-ai împrospătat?

– Mda, a fost bine. Cât am stat aşa?

– Cam douăzeci de minute. Mă salt de pe duşumea.

– Mulţam, scumpo. Îmi iau geanta. Hei, vrei să auzi o chestie scrisă de mama?

Scot volumaşul intitulat GRĂDINĂ şi îl deschid la o pagină pe care am însemnat-o cu un abţibild. Estelle se tolăneşte pe canapea ca să asculte.

Citesc cu voce tare:

A venit pe la noi Estelle, micuţa prietenă a lui Loni, şi fetele tropăie acum prin grădină şi crănţănesc din acadelele pe care le-a adus Boyd din călătorie. Se prăpădesc de râs.

Estelle zâmbeşte şi dă din cap.

– Astea eram noi. Continui:

E bine să o văd pe Loni distrându-se şi nu îmbufnată ca de obicei. Privind-o, intuiesc cine este ea pe lume. Comparată cu micuţa Estelle, e şovăielnică, însă caraghioasă – încercând să-i ţină prietenei piept la jocuri şi isteţime. Are ceva proaspăt în ea, o deschidere pe care arareori mi-o arată mie. Şi totuşi într-o noapte, săptămâna trecută, când am intrat să-i spun noapte bună, m-a rugat să-i citesc, ceva ce nu făcuserăm de mult. Am luat o carte cu basme, m-am aşezat lângă ea, cu picioarele în dresuri cocoţate pe pat, şi ne-am lăsat imaginaţiile să hălăduiască prin acelaşi teritoriu. După câteva pagini citite, Loni s-a aplecat şi m-a pupat pe braţ, iac-aşa, apoi a ridicat ochii, cu o feţişoară de iepuraş speriat. Mi-am văzut de citit, fără să văd

de fapt cuvintele de pe foaie. Se teme de mine chiar într-atât? M-am baricadat împotriva acelei drăgălăşenii? Am terminat povestea şi am zis: „Ne oprim aici?” N-am fi putut isprăvi, oricum, toată cartea într-o seară. Dar când am venit cu ideea să-i citesc iarăşi, a zis: „Lasă, e în regulă”.

Cu dispoziţia de acum, hlizindu-se cu prietena ei, pare mică şi prostuţă, dar totodată stăpână pe sine, un copil-mister, crescând într-un chip care s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu mine. Voi insista să-i citesc. O vom face iar.

Estelle se încruntă.

– Şi a făcut-o?

– Ce să facă?

– Să-ţi citească iar.

Mă ridic, ca să evit privirea scrutătoare a lui Estelle, şi bag înapoi în geantă volumaşul.

– Nu ştiu. Nu cred. Tata îmi mai citea câteodată. Puteam şi eu să citesc, adică, aşa că... nu despre asta e vorba, de fapt.

– Ba cam e...

– M-am gândit că o să-ţi placă fiindcă apărem amândouă la vârsta de atunci.

Mă întorc la canapea şi înşfac o pernuţă, moment în care observ că şosetele lui Estelle sunt decorate cu imagini de ouă prăjite.

– În ce clasă eram, a treia? A patra?

– Cam aşa. Nu, era gravidă cu Phil, cred că aveam cam unsprezece ani.

– Hm. Chiar şi pe-atunci, mama ta era un pic... nu ştiu... zgrunţuroasă?

– Da, dar poate că încerca... să nu fie. Mă joc cu broderia din marginea pernei. În orice caz, n-ar trebui să-i citesc jurnalul.

– Te ajută totuşi să faci lumină în privinţa relaţiei voastre...

– Estelle, ai căpătat tonul ăla de „sunt psihiatra ta”.

– Atunci să faci bine şi să mă asculţi, fiindcă sunt înţeleaptă.

– Hei, zic, numai ce m-am gândit că ţi-ar plăcea o poză cu tine copil.

– Şi e singura parte din chestie pe care o pot comenta? Mă uit lung la ea. Îşi răsuceşte pe deget o şuviţă de păr.

– Bun, atunci, spune. Oho, ce drăguţe mai eram! Tropa-trop, cronţ-cronţ. Râs şi voie bună.

– Aşa mai merge.

25

Sunt la Echipamente Sportive Nelson şi compar două perechi de mănuşi pentru vâslit fără degete când simt un iz rânced de sudoare. Până să

mă dezmeticesc, bărbatul care a fost cândva proprietarul magazinului s-a şi înfiinţat lângă mine.

– Trebea să te duci şi să răscoleşti rahatu', aşa-i? N-ai putut să laşi câinii adormiţi să doarmă şi nici căcatu' să zacă.

Ultimele vorbe îmi pulverizează pe gât picuri de scuipat. Mă răsucesc şi văd părul alb ca de puf şi faţa bobotită, nebărbierită. De pe raftul din stânga mea, domnul Barber a luat un cuţit de vânătoare cu tăiş ascuţit, zimţat. Îl învârte în mână, urmărindu-i sclipirile într-un crâmpei de lumină solară.

Profit de jumătatea de secundă cât se uită în altă parte ca să ţâşnesc spre tejghea, în raza vizuală a vânzătorului care priveşte printre gene. Nelson Barber dă să se ia după mine.

Slăbănogul de la casă începe să vorbească peste capul meu, piţigăiat şi tărăgănat.

– Pune-l jos acu', domnu' Barber. Că doar ştiu, pe toţ' dracii, că n-ai parale să-l plăteşti.

Nelson îi răspunde cu voce mai groasă şi mai aspră:

– Şi de ce, mă rog? Să-ţi spun io pentru ce am parale. O cutie cu gloanţe de puşcă, şi-ai face bine să mi le vinzi.

Vânzătorul rosteşte cântat:

– Barber, ţi s-a spus mai mult de-o dată să nu pui picioru' pe proprietatea asta. Şi cartuşe de carabină nu ţi-aş vinde în ruptu' capului.

Barber ripostează:

– Am dreptu' să mă apăr de cine m-atacă, nu mai zic de vulturii hoitari ca alde voi, mă! Să iei aşa unui om mijlocu' de trai! Vulturi, nu alta!

Un alt bărbat îşi face apariţia din încăperea din dos, şi împreună cu vânzătorul îl alungă pe Nelson din prăvălie. Bărbatul celălalt, mai solid, îi smuceşte cuţitul din mână în vreme ce Barber se uită peste umăr la mine.

– Io ţi-am spus să nu te-ncrezi! Da' tu ai venit aicea!

Tipul mai solid îi dă un brânci zdravăn, şi creştetul alb se zdruncină.

– Valea, căpiat bătrân! ţipă vânzătorul.

Îmi simt pulsul zvâcnind în tâmple. Mă bucur că nu mai are în mână cuţitul şi mă bucur că sunt departe de el. Strâng în pumn mănuşile şi-l petrec cu privirea până dispare.

Aveam de gând să mă duc până la cabana lui Barber, să-l întreb despre Henrietta. Acum însă, că m-a găsit el, decid să nu mai umblu cu barca azi şi mă retrag, în schimb, în apartament ca să mă apuc de sortat. Moartea de la prea multe decizii e preferabilă oricând morţii de la un cuţit de vânătoare.

26

Am înşiruit în lungul plintelor cărţile, cu cotoarele în sus. Sunt posesivă când vine vorba de cărţi aşa cum e mama în privinţa periilor ei de păr tâmpite – vreau să le păstrez pe toate. Dar iată de ce: o bibliotecă personală e ca o amprentă digitală. Când mă adâncesc în volumele astea, voiajez prin vieţile mamei, ale tatălui meu, ale bunicilor.

Mă învârt încoace şi-ncolo prin apartament citind titlurile de pe cotoare. Le pun pe categorii şi le aranjez iar. Însă, dacă nu cumva am de gând să-mi cumpăr un conac de ţară cu bibliotecă lambrisată şi scăriţă, trebuie să iau unele decizii dureroase.

Printre volumele poliţiste cu coperte broşate ale tatei avem *Născut în mlaştină* şi seria „Misterele Mangrovelor”. Cred că ar trebui să le donez. S-ar putea să fie pe plac cuiva. Citesc ce scrie pe *Născut în mlaştină,* coperta a patra. Chiar sună a literatura de duzină care a exasperat-o mereu pe mama. De obicei sunt mai respectuoasă cu cărţile, dar pe asta o dau de-a azvârlita într-un ungher şi îşi lăbărţează foile. Când mă aplec s-o aşez ca lumea, observ o bucăţică de hârtie căzută dintre pagini. Încă un semn de carte, o chitanţă decolorată de la Pepiniera şi Magazinul de Grădinărit Parson’s. Pe verso, totuşi, cu scrisul de mână al tatălui meu, apare:

Frank > Elbert >
Dan Staţii emisie-
recepţie mai cine?

Aud un ţârâit răsunător şi, la început, nu-mi pot da seama de unde vine. Cu peticul de hârtie încă în mână, pornesc spre telefonul din bucătărie.

– Alo?

– Gata de încă o tură de alergat?

E Phil. Am uitat că i-am dat numărul. Mi-am consumat toate minutele pe mobil, iar cei de la agenţia imobiliară nu au deconectat încă linia asta veche de fix. Numărul de telefon e

imprimat chiar pe receptor, aşa că de ce nu l-aş folosi?

– Cum să nu, Phil, mi-ar plăcea.

Ne punem de acord pentru mâine-dimineaţă. Las receptorul în furcă, mă îndrept spre masă cu chitanţa de la Parson’s şi o pun pe o pagină albă a blocului de desen rămas deschis. Aduc apoi decupajul din ziar cu articolul despre premiul primit de tata, cu Dan Watson uitându-se din spate. Mă aşez la masa nesigură pe picioare din bucătărie şi încep să desenez – Frank şi tata dându-şi mâna, Dan, pe fundal, posac. Simt nevoia să pricep mai multe despre feţele lor decât îmi oferă imaginea bidimensională, cu rezoluţie slabă. Schiţa mea conturează mai decis zâmbetul colţuros al lui Frank Chappelle, felul în care se înalţă bărbia tatei, forţa strângerii lor de mână.

Prind desenul pe frigider cu un magnet mic în formă de măr lăsat de chiriaşul precedent. Sub o pară similară de plastic pun la vedere chitanţa cu scrisul de mână al tatălui meu.

*

Pe drum spre Palatul Moşnegilor, observ o tarabă cu flori pe marginea drumului şi încetinesc, apoi opresc de tot maşina.

În camera ei, mama stă pe pat şi se uită la *Preţul Corect*. Nu am fost în favoarea aducerii micului televizor aici, însă Tammy a trecut peste opinia mea. Emisiunea se termină, închid televizorul, mama se încruntă.

– Bună, mami! Ţi-am adus nişte lalele.

– Sper că nu-s de prin
nord. Are vorba acră
ca oţetul.

– Nu ştiu, zic. Le-am cumpărat de pe marginea drumului.

– Ştii prea bine că galbenul nu e culoarea mea preferată.

Strâng din buze. „Nu reacţiona.” În baie, las apa să curgă într-o vază şi-mi bag apoi şi încheieturile sub şuvoiul răcoros. Număr până la treizeci, aşez florile şi ies iarăşi. Pun alături de ea mănunchiul de lalele.

– Ce drăguţe sunt! zice. Unde le-ai găsit?

„Notă către mine însămi: să-i dai mereu timp.”

– Uite, ţi-am adus şi nişte cărţi.

– Of, Loni, nu mai am răbdare să citesc. Îmi obosesc ochii rău de tot.

Atunci, pentru numele Cerului, ce-o să facă toată ziua? O să se uite la concursuri televizate?

– Lasă că-ţi citesc eu. Deschid una dintre cărţile ei de poezii şi recit un pasaj care ştiu că-i place. „Lumea-i făcută din zloată şi glod...”

Mă întrerupe.

– Asta-i... e... Marge Piercy.

Şi continuă să recite următoarele trei versuri transcendente. Dau din cap a încuviinţare.

– E exact aşa, mami.

Deci nu e dusă cu totul. Trebuie doar să rămân calmă când e arţăgoasă şi să-i citesc. Poate că tata a avut dreptate, cu atâţia ani în urmă, când m-a încurajat să văd în mama o sursă invizibilă de bunătate. E ca şi cum ai aştepta să bată o suflare răcoroasă de vânt în mlaştina încinsă – impredictibilă, însă întotdeauna binevenită.

27

10 aprilie

De cum începem alergatul, dimineaţa, Phil apasă pe un buton de la ceas. Reuşesc, de data asta, să ţin pasul cu el. Dăm iarăşi roată micului heleşteu din parcul de lângă casa lui.

– Ştii, zice, nu-i decât un traseu de trei kilometri. Ar trebui să-ncercăm două ture de jur împrejur.

– Sau, răspund, am putea să dăm un ocol prin cartier, să urcăm şi să coborâm pe străduţe, să pierdem complet şirul paşilor şi apoi să ne întoarcem pe cărare.

Înghite în sec.

– Dacă asta vrei tu... Mă umflă râsul.

– Nu, Phil. Te tachinam un pic. Două ture e perfect.

Pare să se relaxeze întrucâtva, de parcă trasatul a două cercuri perfecte îi va menţine viaţa în ordine.

Întreabă de ilustraţiile pentru Estelle – câte am terminat. Totul, la el, are de-a face cu număratul.

– Păi, am predat trei deja, dar mai am încă trei finalizate.

– Şase, deci, conchide el de parcă n-aş şti boabă de aritmetică. Şi câte ţi-au mai rămas de făcut?

Îmi simt acum răsuflarea sacadată, în încercarea de a menţine ritmul pe care-l impune Phil.

– După multă muncă de convingere, a redus lista la paisprezece.

Pornise de la optsprezece, era prea...

– Deci aproape că ai ajuns la jumate. Înclin capul pe un umăr.

– Mda. Mersi, Phil. Îmi place cum vezi tu lucrurile. Mai alergăm un timp în tăcere.

Apoi spune:

– Am voie să vorbesc despre proces?

– Să ai voie? zic încercând să ţin pasul cu el.

– Da, fiindcă ştiu că te calcă pe nervi, doar că nu pricep de ce.

– Phil, eu sunt mereu nervoasă.

Îmi aruncă o privire, nesigur dacă glumesc ori ba.

– Bart zice că pare floare la ureche. Documentaţia e-n ordine şi şansele să câştigăm sunt foarte mari.

– Phil, ţi-am spus că nu e o bună...

-Numai că... na, Loni, nu ştiu cum să-ţi zic, dar... nu-s sigur că moartea lui tata a fost un accident.

„Rahat cu moţ.” Prind sub talpă o denivelare. „Până aici mi-a fost.”

– Ai văzut pagina a doua din formularul ăla?

continuă. Fac semn că da.

Trage o gură de aer.

– Portofelul pe mal, departe de corp... ciudat, nu? Bart crede că n-ar fi exclus... un act criminal.

Nu spun nimic, doar îmi vânturmai tare braţele.

– Şi-apoi tipul care a scris adăugirea aia a fost omorât. Cazul n-a fost niciodată rezolvat.

În timp ce picioarele ne bufnesc pe asfalt, acea pagină cu „Căzut la Datorie” îmi pluteşte pe dinainte ca o hologramă.

Phil vorbeşte mai departe.

– În fine, nu-s decât un contabil, ce ştiu eu? Dar m-am băgat un pic pe computer la muncă şi să mă ia naiba dacă tipu’ ăsta e-n regulă.

– Care tip?

– Locotenentul Dan Watson, care a găsit portofelul tatei. Se pare că firma noastră se ocupa de calculatul impozitelor lui. Şi încă le calculează pe ale văduvei. Nu ţi-a fost profă de mate sau ceva de genul ăsta?

– Watson? Nu... nu cred.

Un stârc albastru se înalţă de pe lac, cu aripi largi şi leneşe, lopătând către cer.

– Aşa, şi mă duc la anul în care a murit, chestie care n-a fost uşoară – datele alea vechi erau toate arhivate pe microfilm. Dar fii atentă, zice dând aerul afară din plămâni. Soţul e mort, aşa că văduva completează un formular 706.

Din tainele contabilităţii.

– Nu are de plătit taxă de moştenire pentru bunurile rămase de la soţ, dar să vezi chestie, completează şi un formular 709.

E tot numai ochi lucitori, ca atunci când era micuţ. Nu-i pot decoda jargonul contabil nici când stau pe loc.

– Loni, fomularul 709 e pentru taxe pe donaţii. A căpătat un ditai cadoul în acel an, şi nu de la soţiorul mort l-a primit.

– O s-o las mai moale, zic. Tu poţi să continui. Ne vedem la capăt. Îşi scurtează paşii şi rămâne alături.

– Loni, cineva i-a dăruit văduvei lui Watson o casă, în anul în care i-a murit bărbatul.

– Cine?

– Nu e chiar aşa de clar. De obicei, donatorul plăteşte taxa de donaţie.

Însă, foarte rar, i se permite şi beneficiarului să plătească.

Tare aş vrea să ştiu ce vorbeşte acolo. Phil aleargă pe loc.

– Şi cât m-am uitat eu pe registrele alea, Bart a făcut rost de raportul medico-legal al tatei.

O picătură de transpiraţie mă înţeapă în ochi.

– Ce raport?

– Păi... autopsie, observaţiile legistului...

Rosteşte „autopsie” ca pe un cuvânt oarecare. Îngheţată, adidaşi.

– Şi uite care-i chestia bizară, Loni. Nu a fost nici o investigaţie, de fapt. Numai raportul ăla care a declarat accidentală moartea şi nota aia ciudată pe care a adăugat-o Dan Watson două luni mai târziu.

Ne apropiem de finalul celei de-a doua învârteli în jurul lacului. Aş vrea să tacă odată şi să mă lase să chibzuiesc. Raport de accident. Fără anchetă. Casa doamnei Watson. Ce înseamnă toate astea? *Ar fi nişte lucruri pe care vreau să ţi le spun despre moartea lui Boyd.* Henrietta cea atât de greu de găsit, oriunde ar fi ea, m-ar putea ajuta aici.

– E momentul să mărim pasul, zice.

– Aşteaptă-mă, îl rog în timp ce mă depăşeşte, nu fiindcă am un chef nebun să o iau la goană, ci ca să pot pricepe ce abia mi-a spus.

Îşi termină sprintul şi se învârte în cerc, la pas.

Îl ajung, cu speranţa că voi putea în curând să răsuflu iar.

– Aşa că... uite ce mă gândeam să facem, spune. Vorbim mai întâi cu doamna Watson.

Înclin bărbia, simţind că încă nu am destul oxigen.

– E bun aşa, deci? zice ridicând din sprâncene.

Icnesc:

– Cum adică, bun aşa?

– O să te duci tu să stai de vorbă cu ea?

– A, nu, n-am spus asta.

– Păi... firma mea se ocupă de impozitele ei, aşa că nu pot eu să discut.

Tu poţi să ai cu ea o conversaţie firească. Ţi-a fost profesoară.

– Nu, nu cred...

– Eşti fiica risipitoare întoarsă acasă. Evident că ai întrebări de pus.

– Risipitoare? Ştii ce, Phil, mi-o fi fost profesoară, dar habar n-aş avea ce să întreb.

Încă îmi trag sufletul.

– Lasă asta în seama mea, zice aşezându-şi palma pe spatele meu transpirat. Mersi, Loni.

În timp ce mai gâfâi niţel cercetez chipul subţiratic al fratelui meu. Cu ce naiba am fost de acord?

28

11 aprilie

– Doamna Watson?

Casa e modestă, ipsos peste betoane, şi întrucâtva mai spaţioasă decât casele vecinilor. Două scaune roz de metal străjuiesc uşa de la intrare. O voce auzindu-se dinspre o formă ovală, de după uşa de plasă, zice:

– Da?

– Bună ziua, doamnă Watson, sunt Loni Murrow. Fiica lui Boyd Murrow.

Îşi îndreaptă gâtul.

– Un nume pe care nu l-am mai auzit de mult.

Mă simt ca o şcolăriţă care vinde prăjiturele din uşă în uşă.

– Doamnă Watson, îmi pare nespus de rău să vă deranjez. Aveţi câteva minute?

– Câteva am.

Nu mă invită în casă.

– E plăcut aici, pe verandă, zic.
– Îhâm.

Rămâne ţintuită acolo. Poartă pe creştetul cărunt o agrafă mare care îi adună părul într-un muşuroi. Lucrul mâinilor cumnată-mii, fără îndoială. Cucoana asta nu mi-a fost, mai mult ca sigur, profă de mate. Pe aceea o chema doamna Watkins, nu Watson. N-am nici un pretext să mă aflu aici.

– Doamnă, credeţi-mă, nu vreau să vă sâcâi.

M-aş răsuci pe călcâie dacă n-aş avea în buzunar lista cu întrebări scrisă de mâna lui Phil. Dacă are informaţii noi, vreau să le aflu. Şi dacă ce aflu e groaznic, pot să aleg cât de mult sau puţin să transmit mai departe.

– Doamnă Watson, ştiu că pe aici lumea urăşte să vorbească despre trecut. Şi eu sunt la fel. De obicei zic: „Uită-te în faţă, nu în spate!” Întâmpinând o tăcere opacă, mă silesc să continui: Dar fireşte, tatăl meu, ştiţi, a răposat... în mlaştină.

– M-hm, face uitându-se dincolo de mine.

– A fost demult, dar încerc... încerc să aflu un mic detaliu, spun chiorându-mă prin plasa întunecată. Mă întrebam dacă soţul dumneavoastră, vreodată, a...

– Soţul meu nu mai este, drăguţă. A murit de nişte ani.

– Da, îmi pare teribil de rău pentru asta. Mă întrebam dacă a menţionat vreodată...

– Cuconiţă, cred că s-a făcut vremea să-mi dai pace.

– Păi... un singur lucru ar mai fi, doamnă Watson....

Deschid plicul şi scot foaia de hârtie xeroxată cu semnătura bărbatului ei. Numai că între timp a şi închis uşa de lemn de după plasă. Flutur hârtia către locul de unde a dispărut.

– Doamnă Watson. Doamnă Watson! Ce să zic. Pierdere de vreme.

Presupun că, dacă aş fi o fiică vrednică, aş profita de ocazie, dacă tot mă aflu în orăşel, să o văd pe mama. Însă pe telefonul meu deloc inteligent e o fotografie trimisă de Tammy cu programul de pe panou, şi poza îmi arată că azi nu e rândul meu. Aşa că nu am decât să fac ce poftesc.

29

Adlai saltă o canoe din fibră de sticlă.

– Gata cu aluminiu’ pentru tine, zice. Politica firmei – orice client care închiriază de trei săptămâni jumate primeşte ceva mai bun.

Întinde mâna după o padelă de frasin.

– Doamne, aia-i mult prea lungă,

îngaim. Se întoarce spre mine.

– Pardon?

– A, voiam să spun: „Ce noroc pe mine!” Mă grăbesc să schimb subiectul. Hei... ţi-au pus numele după Adlai Stevenson?

O sprânceană ridicată mă anunţă că prea multă lume îl întreabă asta.

– Aşa l-a chemat pe bunicu’.

– E drăguţ, zic ca să mă fac iertată.

Apleacă bărbia şi iese afară. Împingem barca până se atinge de lemnăria docului, apoi Adlai o ţine pe loc. Tocmai când sunt pe cale să păşesc în canoe, o egretă zboară jos, pe deasupra apei sticloase. Pasărea e cu totul albă, cu ciufi delicaţi la cap şi coadă. Ne oprim amândoi s-o privim. Egreta îşi ţine gâtul lung pliat pe lângă corp şi aripile-i aproape că ating suprafaţa strălucitoare. Oglindire – egretă deasupra, egretă dedesubt. E urmată de un şir de cercuri negricioase, aerul fiecărei bătăi din aripă ridicând apa.

– Cum îi zice ăsteia? întreabă Adlai, deşi mai mult ca sigur ştie şi el.

– De zăpadă, zic. Egreta-de-zăpadă.

– Şi-ai fi în stare s-o desenezi?

– Poate.

Privirea lui urmează fâlfâirea aripilor păsării, care se ridică spre copaci.

– Cam asta ar fi priveliştea mea preferată, zice. Când pasărea a dispărut, se întoarce spre mine, întinde palma spre canoe şi mă înştiinţează: Caleaşca te aşteaptă.

Urc, mă împinge la apă. Întorc capul şi îl privesc.

– Mulţam.

Mă salută cu un deget la frunte, îşi vâră amândouă mâinile în buzunarele de la spate şi se uită cum mă apuc să vâslesc.

„Rezistă, Loni. Rezistă.”

Peisajul pe lângă care trec mi-e familiar de-acum. Sau îmi este iarăşi familiar. Mă tot gândesc să nu dau vreun cot şi să ajung în vreun loc pe unde obişnuiam să merg la pescuit cu tata.

Însă canalele astea s-ar putea să nici măcar nu se intersecteze cu cele pe care am umblat cu el. Apele, evident, sunt toate conectate pe undeva, fie şi subpământean. Iar azi, mulţumită şefului meu din D.C., mă aflu aici ca să investighez aceste legături subterane.

Când l-am sunat pe Theo, duminica trecută, să-i spun că trei săptămâni nu mi-au ajuns, am zis şi, prostuţa de mine:

– Auzi, dacă ai nevoie să îţi desenez ceva, orice, pot să lucrez şi de aici. A oftat.

– Nu de treabă duc eu lipsă. Dar nu cred că ţi-o pot repartiza ţie. Cei de la resurse umane au nişte reguli privind concediile din motive familiale.

L-am auzit cum frunzăreşte hârtii, părând apoi să se mai învioreze.

– Dar... dacă ai vrea să te oferi *voluntară* pentru ceva... şi total neremunerată... Bob Gustafson de la Geologie mi-a cerut un serviciu.

În gândul meu: „Pietroşii? Când am desenat eu ceva ultima oară pentru Pietroşi? Şi încă pe degeaba?” Ba şi mai şi: „Cine desenează păsările în lipsa mea?”

– Gustafson are nevoie de o schiţă cu o dolină de eroziune şi câteva grote scufundate din Florida. Şi dacă tot eşti acolo deja...

– Theo, nu cred...

– Ei, dar nu tu voiai să faci ceva? Doar să nu le sufli un cuvânt celor de la resurse umane. Sau amicului tău, Hugh.

– Exact. Că doar stau zilnic la palavre cu Hugh.

Am acceptat însărcinarea până la urmă, dar, pe bune, nu mi s-a părut că are vreo noimă. Când am închis, bolboroselile din stomac mi-au amintit subtil de virtuţile şi compromisurile slujbei mele.

Apa care îi trebuie lui Gustafson nu e cea de la suprafaţă, pe care vâslesc acum, e apa care se scurge prin şvaiţerul de calcar de sub solul floridian. Râurile subpământene care alimentează mlaştina sunt o parte a trecutului precambrian al peninsulei, dar să le pun pe hârtie nu mi se pare tocmai distractiv. Am fost totuşi de acord să o fac, aşa că de îndată ce mă pierd, mai mult sau mai puţin, pe canalele întortocheate, scot blocul de desen. O să încep cu apa de mlaştină fiindcă asta îmi iese cel mai bine.

„Nu e preferatul meu”, aşa m-a învăţat mama să spun când detestam vreun fel de mâncare din farfurie şi adulţii mă întrebau dacă îmi place. „Nu e preferatul meu” reuşea să mă

menţină şi onestă şi politicoasă. Nu mi se îngăduia cu nici un chip să spun „îmi face silă”. Aşa că, dacă îmi daţi voie, desenatul apei *nu e preferatul meu*. Nici la schiţele mele de la lucru nu zugrăvesc fundalul, dacă am de ales. Desenez pasărea şi altcineva închipuie deşertul pârjolitor, pădurea de conifere sau cuşmele maiestuoase de zăpadă unde sălăşluiesc păsările.

Dar stau pe băncuţa canoei şi încerc să încondeiez apa de smârc, să văd dacă pot intra sub pielea modelului meu. Formă? Inexistentă. Ştiu ce-i pe ea

şi ce-i în ea, dar apa în sine o pot doar sugera. Nuanţă? E o învălmăşeală de somni, raci, lighioane care se hrănesc pe fundul gârlei. Nu mai vorbesc de aligatori şi de şerpi. Dar de ce să fiu politicoasă? Nu doar că *nu e preferata mea*, dar *urăsc* o mulţime de chestii la apa asta. Urăsc nămolul şi cum pute la reflux. Urăsc felul în care se încleştează de cizmele tale, pleoscăind şi gâlgâind când ţi le smulgi. Urăsc cum vibrează pământul la fiece pas, urăsc că nu e tocmai ţărână şi nici tocmai apă.

O desenez însă cât de bine pot, împreună cu prova unei canoe şi ceva pâlcuri de trestii. Schiţez interiorul canoei, chila şi băncuţa din faţă, mânerul unei padele sprijinit de muchia bordului. O cizmă, o pereche de cizme şi apoi o pereche de pantaloni kaki de salopetă crescând din ele, o cămaşă de flanel cu mânecile suflecate inegal, păr roşcat pe antebraţe, o spuză de barbă nerasă, de sfârşit de săptămână. Urechile, ochii... tatăl meu.

Canoea face *buf*. M-a dus apa spre mal.

Atâtea motive întemeiate să urăsc apa asta. Luntrea din ilustraţie nu e cea în care sunt acum. E cea în care el şi cu mine am petrecut atâtea ceasuri, cea în care s-a aflat înainte să-şi dea duhul. E canoea pe care am ucis-o.

După înmormântare, căpitanul Chappelle s-a oferit să pună barca la licitaţie, iar mama a încuviinţat fără discuţii şi fără să mă întrebe şi pe mine. Nu i-am spus niciodată că am fost la licitaţia aceea. Era la două oraşe depărtare. Mi-am luat toţi bănuţii, care alcătuiau suma de o sută treisprezece dolari şi cincizeci şi şapte de cenţi, şi m-am suit pe bicicletă. Drumul a fost lung. Am zăbovit în spaţiul de licitaţie până a apărut canoea. Era ultimul obiect pus în vânzare, şi mi-am făcut oferta. I-am ignorat pe oamenii care se holbau şi rânjeau la mine, la codiţele mele, la vocea mea piţigăiată crescând suma de fiecare dată când grăsanul din cealaltă parte licita şi el, cu faţa din ce în ce mai înfierbântată după fiecare strigare.

Grăsanul, până la urmă, a oftat şi-a zis:

– O sută de
dolari.

Iar eu:

– O sută treisprezece dolari şi cincizeci şi şapte de cenţi.

Şi toţi râdeau de se prăpădeau. Faţa îmi ardea, inima în bubuia, dar nu din cauza hohotelor, ci fiindcă învinsesem. Nimeni nu putea să dea mai mult de atât.

A urmat un moment de tăcere, apoi bărbatul:

– O sută douăzeci de dolari.

M-am uitat la licitator şi-am zis:

– Nu!

Mă gândesc că omul care conducea licitaţia era probabil un tată care îşi dăduse seama că nu am pe nimeni să mă ajute, nici un adult, însă nu putea să spună nimic, asta era, pierdusem. Era ultimul obiect pus în joc, aşa că s-au ridicat cu toţii să plece acasă. Îşi căpătaseră distracţia. Eu însă am rămas proţăpită lângă canoea care îmi aparţinea de drept şi, când grăsanul a venit să şi-o ia, m-am aşezat în ea.

Licitatorul a zis:

– Haide, domnişoară, dă-i voie omului să-şi ia barca. Am rămas însă pe poziţie.

– Vă plătesc o sută treisprezece şi dau şi bicicleta pe deasupra, am spus.

Bicicleta era aproape nou-nouţă, o primisem de Crăciun.

Bărbatul a aruncat o privire la bicicletă. Îmi venea să spun: „Eşti prea gras, oricum, pentru canoea asta”, dar mi s-a părut că n-ar cădea bine la tocmeală. Cred că avea un copil acasă, fiindcă acum nu-şi mai dezlipea ochii de vopseaua lucioasă, de spiţe, apoi a apucat bicicleta de şa şi a făcut vânt unei pedale. Aş fi pus şi altceva la bătaie, dar altceva nu mai aveam.

S-a întors, într-un sfârşit, iarăşi spre mine.

– Ai banii gheaţă?

Am dat din cap că-i am.

– Puştoaico, tu chiar vrei canoea asta, aşa-i? Am zis că da, iar el: Bun atunci, e a ta.

Şi a pornit chicotind spre maşină, împingând de şa bicicleta mea Schwinn, *tic-tic-tic.*

Licitatorul şi-a pus pe cap pălăria şi s-a încruntat.

– Cum faci să ţi-o iei acasă?

– N-o iau, am zis, fiindcă aşa de departe nu gândisem. S-a mulţumit să clatine din cap şi a plecat.

Am stat în canoe până ce soarele a început să-şi piardă din arşiţă, apoi, ei bine, n-am plănuit-o, n-am ştiut ce aveam să fac, ştiam doar că e a mea barca şi că pot dispune de ea după plac. Pe câmp, lângă locul licitaţiei, era o stivă de lemne pe jumătate despicate, şi prin preajmă am pus ochii pe ce am crezut eu

atunci că e un topor, însă era probabil o secure cu coadă scurtă. Numai că şi aşa aproape că mi-am retezat un picior când am săltat-o. Am adus-o unde stătusem de-un ceas, am ridicat-o cât de sus am putut şi-am abătut-o asupra bordului canoei. Iarăşi am înălţat-o şi am coborât-o cu putere. Era grea toporişca şi îmi era frică de ea, dar după ce am făcut o gaură m-am folosit de tălpile picioarelor şi am spart şi mai tare chila. Apoi am

început să dau în alt loc cu securea. Am distrus barca pe care o iubise tatăl meu şi nu mi-a părut rău de asta decât după ce-am isprăvit. Atunci m-am întins pe fundul plin de găuri şi am bocit aşa de tare, că mi s-a părut c-o să-mi cadă ochii din cap. M-am simţit bine pentru întâia oară de când auzisem acea discuţie la parter. „S-a purtat aşa, mai ciudat pe-acasă? Deprimat, poate?”

Aproape că se lăsa întunericul când am pornit-o înapoi spre casă, pe jos. Ştiam drumul, dar venisem încoace pe bicicletă, iar bicicleta era acum a altcuiva. Mă aştepta drum lung. Inima a început să-mi bată tare când o camionetă a încetinit lângă mine. M-am gândit la toate istoriile pe care i le spusese mamei Joleen Rabideaux la noi pe verandă. Fetiţe luate cu japca şi dispărute pe vecie. Mi-am aţintit privirea drept în faţă. Camioneta se ţinea în spatele meu. Am grăbit pasul. Am auzit cum e coborât gemul.

– Hei, Loni Mae, a spus şoferul. Ce cauţi tu pe-aicea? Căpitanul Chappelle era.

M-a dus până acasă şi, îndată ce m-a lăsat la uşă, m-a luat în primire mama. Pe unde umblasem toată ziulica şi ce credeam eu, să vin aşa după lăsarea întunericului, trebuia să-şi închipuie că-s şi eu moartă, nu avea destule pe cap? Şi pe unde-mi lăsasem bicicleta, pentru numele Cerului? De ce trebuise căpitanul Chappele să mă culeagă ca pe o fugară de pe marginea drumului? M-am dus în cameră la mine fără să-i răspund, am trântit uşa şi n-am mai ieşit până dimineaţă, ba şi atunci am fost tare ca piatra şi n-am dezvăluit nimănui ce făcusem, nici măcar lui Estelle.

*

– Azi ai avut zi scurtă! constată Adlai, surprins să mă vadă întoarsă atât de repede.

– Mda. Nu-i o zi bună pentru mlaştină.

Se apleacă studios peste chitanţa mea, de zici că-i din Manuscrisele de la Marea Moartă. Şi scrie pe ea la fel de iute ca grămăticii de la Marea Moartă.

– Dacă nu te grăbeşti, o să pierd luptele cu aligatori, îi zic. Ridică ochii.

– Să am pardon?

– Indicatorul de pe şosea, „Lupte cu Aligatori Reale Zilnic la Amiază”. În fiecare zi mă duc.

Adlai mijeşte ochii, încercând să-şi dea seama de nivelul meu de sarcasm. Chiar am ajuns odată acolo, demult, cu părinţii.

– Nu ai fost niciodată? îl întreb.

O să-l bârâi la cap de-acum şi cu turismul de prost gust din Florida, o să-i ţin o prelegere despre cum e un atentat la demnitatea statului nostru şi a celor implicaţi. Simt în mine nişte arţag, aşa că de ce nu l-aş comunica?

– Pentru o fată de la oraş ca tine ar fi interesant. Crede că sunt din metropola Tallahassee, fiindcă am scris adresa lui Estelle pe mica lui fişă. Se întâmplă că închid pentru prânz, adaugă. Vin cu tine.

– A, păi eu nu voiam chiar... N-ar trebui...

– De ce nu? Că oricum te duci, aşa-i? Mă ţin şi io după tine.

M-am jucat de-a trasul funiei şi îmi patinează picioarele. Nu se poate să nu ştie că am făcut-o pe isteaţa doar. Mă holbez la el, se holbează înapoi.

– Bun, atunci îţi accept „de ce nu?”-ul, zic.

Poate crede că mi-e frică de aligatori.

Sau de el. Dau să descui maşina, dar spune:

– Ia hai, că te iau io.

Mă urc fără tragere de inimă în camioneta lui. Motorul porneşte şi Patsy Cline începe să-şi plângă viaţa chinuită.

Locul e la doar zece minute distanţă. În afara panoului cel mare nu e nimic din cale-afară de arătos. O parcare cu pietriş, gard de metal, casă de bilete. Cu spatele rezemat de plasa gardului, dau cu ochii de individul ăla, Garf, de la restaurant, cu favoriţii lui groşi şi tatuajele albastre cu şerpi. Schimbă o privire cu Adlai.

– Îl ştii pe tip? întreb.

– Mdea.

– Numele de familie îi e Cousins?

– Mdea.

Nu mai spune altceva. Cât mă uit eu peste umăr, întrebându-mă ce caută pe aici Garf Cousins jr., Adlai plăteşte biletele de intrare.

– Nu, te rog, nu...

– Stai liniştită, îmi spune poftindu-mă să intru.

Publicul puţin numeros suie pe o rampă căptuşită cu gazon artificial, apoi ne dăm pe lângă un zid care ne împunge pe toţi cam la nivelul şoldului. Ni se deschide priveliştea unei arene

betonate, acoperită cu nisip alb şi înconjurată de un şanţ cu apă. E bâlci în toată legea – apare un tip solid, îşi încordează muşchii, apoi stârneşte un aligator adolescent cu ceva ce aduce a coadă de mătură. Aligatorul cască botul.

Fireşte, tipul nu-l momeşte destul cât să îl facă să scoată hârâitul gutural pe care-l emit aligatorii când se simt ameninţaţi, lărgindu-şi pieptul şi dând afară tot aerul cu un şfichiuit brusc, zgomotos. Speram să-l aud

fiindcă, de fapt, acel sunet a inspirat cu siguranţă poveştile despre dragonii care scuipă foc. Înseamnă: „Mai fă tu un pas, şi te-am păpat”. Ce să zic, dacă chiar plănuieşti să exploatezi un animal, ai face bine să te pui în real pericol. Însă mica mulţime e bucuroasă cu ce se alege: fălci clămpănitoare şi biciuiri din coadă, dinţi mari, ascuţiţi şi botul acela noduros, preistoric. Se tem cu măsură pentru soarta bărbatului fără cămaşă care a atras aligatorul din ochiul lui fals de apă.

Eu, una, nu m-aş apropia pentru nimic în lume de un aligator de mărimea aia. Însă aici se duc Lupte Reale Zilnic la Amiază, aşa că nu poate fi atât de primejdios, nu? Orchestrează spectacolul în aşa fel încât publicul să facă „Ooo!” şi „Aaa!” la fiecare moment dinainte stabilit. Când în cele din urmă tipul pironeşte pe spate aligatorul şi îi freacă toracele ca să-l facă să cadă în semi-toropeală, îmi trece prin minte că întregul spectacol atrage prin ceva vag sexual. Supunerea unei fiare prin întoarcerea ei pe spate şi frecatul burţii până se calmează.

– Aş face bine să mă-ntorc, zice Adlai şi îmi atinge cu mâna mijlocul, să mă îndrume pe dinaintea lui.

În momentul acela se aprinde o scânteie.

– Oo! exclam.

Electricitate statică de la gazonul artificial. Nu-i aşa?

30

Am câteva lucruri de luat de la biblioteca Strozier a Universităţii Florida, aşa că parchez în campus şi îmi bag tot mărunţişul în aparatul de taxat. Sunt lipicioasă şi transpirată de la vâslit şi de la statul în soare la spectacolul cu aligatori. Traversez curtea, trecând pe lângă librărie şi aruncând o privire spre raionul cu materiale pentru pictură şi desen. Nu şi-au schimbat dispunerea pe rafturi a mărfii de când mi-a cumpărat tata primul bloc de desen de aici, cu secole în urmă.

Dragul de el, m-a văzut într-o zi la masa noastră din bucătărie, cu limba înfiptă ferm în colţul gurii şi încercând să prind imaginea unui pănţăruş care ciugulea seminţe de pe pervaz. Tati s-a uitat peste umărul meu la hârtia de caiet liniată

şi a zis: „Îi chiar bine, Loni Mae”. Şi cât ai zice peşte eram în maşină, în drum spre Tallahassee – o oră de şofat şi un loc pe care tati îl ocolea aşa cum evita cravatele şi pantofii prea înguşti pe picior. Şi uite-mă,

într-un campus universitar, încercând să mă ţin după paşii lui mari pe întinderea peluzei, un bărbat de treizeci şi ceva de ani, fără speranţe să ajungă la facultate vreodată, printre puştani aflaţi pe drum spre întruniri ale frăţiilor şi antrenamente la înot. Pentru mine, tinerii ăştia erau o specie necunoscută până atunci.

În librărie, tata s-a coborât până la a întreba: „Unde-s sculele de pictat?” şi tânărul casier ne-a îndrumat într-acolo.

M-am pus pe mângâiat colile netede şi grele ale fiecărui bloc de desen până ce am băgat de seamă că tata se muta, ca un copilaş nerăbdător, de pe un picior pe celălalt.

– Care-i bun? a vrut să ştie.

Am ales unul de mărime medie, cu hârtie lucioasă.

– Ăsta?

A încuviinţat din cap, a plătit-o pe studenta de după tejghea şi am ieşit din prăvălie. Tati străbătea curtea cu aceiaşi paşi urieşeşti, iar eu mă ţineam pe urmele lui, strângându-mi la piept comoara.

Când ne-am suit în camionetă tati a zăbovit pe locul şoferului, fără să pornească motorul. S-a uitat lung pe parbriz, apucând în pumn volanul, cu cheile încă agăţate de degetul mare al mâinii drepte.

– Îi ca şi cum ar şti o limbă pe care n-o ştiu eu, a zis, apoi s-a întors spre mine. Da’ tu ai s-o înveţi.

Am ridicat ochii spre el. Mă acuza de ceva?

– Numa’ să nu uiţi, a continuat privindu-mă ţintă. Chiar de-i învăţa toată fanfara asta de facultate, să nu uiţi ce ştii acu’. A băgat cheia în contact, a oftat uşor şi-a zis: Îi vremea s-o pornim!

M-a lăsat să aduc blocul de schiţe în mlaştină, iar când mă vedea că mă uit după vreo pasăre se apropia cât de mult putea cu canoea, îmi întindea creionul meu numărul 2 de uz şcolar şi şoptea:

– Ia-o în stăpânire, Loni Mae.

Mă trag de la vitrina librăriei şi pornesc spre biblioteca Strozier. N-am mai intrat de ani buni. Nu-i decât un imobil de cărămidă, cu multă lumină în hol şi mai multe niveluri înţesate cu cărţi. Nimic magic. Însă bunica Lorna m-a adus aici încă

înainte să intru la facultate şi, spre deosebire de tata, se simţea perfect în largul ei în campus. Mi-a arătat cum să ridic sertarele grele ale fişetului care ocupa cândva această arie deschisă de la primul nivel. Acum stau la computer şi tastez căutând „plante şi sfaturi despre plante”. Mai mici şansele să-mi pice la noroc ceva, dar şi mai mic riscul unei hernii.

Transcriu grăbită nişte numere care apar pe ecran şi îmi croiesc drum spre rafturi.

Ascensorul scoate un „bing” moale, cobor şi trag în piept minunata mireasmă a prafului de cărţi. Rătăcesc printre şirurile de rafturi citind cotoarele din secţiunea dedicată ierburilor: Pliniu cel Bătrân, Dioscoride, Paracelsus, Turner, Albertus Magnus, Parkinson, Culpeper. E şi un volum de John Gerard, mai măricel decât *Ierbarul* pe care îl consulta mama.

La facultate am avut o profă de botanică feministă care zicea că proprietăţile ierburilor de leac au fost documentate în mare parte de bărbaţi, însă informaţiile au fost transmise din gură în gură de femei, generaţie după generaţie. Până şi pe când fetele erau socotite nevrednice de a fi învăţate carte, incantaţiile rimate pe care le auzeau de la mamele lor, precum *floarea de boragă/ te face să îi fii dragă* sau *pe pişcătura de tăun/ frunză de măcriş eu pun*, le făceau posesoarele unei cunoaşteri profunde. În sate, femeia pricepută la ierburi de leac era numită Măiastră.

Trag de pe rafturi cele mai de soi cărţi şi iau ascensorul întorcându-mă la primul nivel ca să descopăr Programul de Împrumut Inter-Biblioteci şi ce odoare de preţ mi-a trimis Delores. După ce semnez de primire şi mi le adaug la teanc, pornesc, cu braţele îngreunate, în căutarea unui loc unde să mă aşez. Poate sala Dicţionarelor.

Păşesc înăuntru şi iată-l: Cercul Aţipelilor. Scaunele acelea adânci, confortabile precum cele din biroul lui Estelle, nu au fost până la urmă aruncate, ci doar mutate la Dicţionare. Mă afund într-unul şi deschid unul dintre albumele cu plante. Cartea e sfărâmicioasă, prăfuită şi plină de bune poveţe: *Coada măgarului... protejează de trăsnet... dacă o nevastă pune în buzunarul bărbatului seminţe de negrilică, n-o să se răzleţească de casă...* Răsfoiesc. *Schinelul... leac pentru melancolie.*

Îmi iau notiţe.

Farmecele şi remediile sună vag familiar, ca şi cum le-am mai auzit în somn. *Coada-şoricelului e folosită la vrăji de dragoste.* Să fi tras cu urechea oare la mamaia Mae, o adevărată Măiastră? M-a dus odată în grădină şi mi-a apăsat de obraz nişte frunze ude. Şuviţe de păr îi scăpau din coc şi

străluceau în soare.

– Spală-te cu rouă de pe umbrarul-doamnei, a zis cu vocea ei tremurată, şi-o să fii femeie cu putere.

Am ajuns aşa ceva, mamaie? Încă îmi lipsesc atâtea puteri, inclusiv cea de a înţelege cum a sfârşit-o tata, cea de a fi cinstită cu frate-meu, puterea de a stabili, în sfârşit, o legătură cu mama. Mi-ar fi de ajutor vreo povaţă din

ierbar? Întorc o pagină fragilă. *Vindeceaua... fereşte de şerpi de apă, vedenii de înfricoşare şi deznădejde.* Nu-i de mirare că mamaia Mae avea o vorbă:
„Vinde ce ai în boccea şi cumpără-ţi vindecea”. Şi aici e ceva ce i-ar plăcea mamei: *Paracelsus credea că fiecare plantă este o stea terestră şi fiecare stea, o plantă spiritualizată.* Îngânând o expresie pe care am prins-o de la micuţa-mi nepoată, Heather, şoptesc:

– Ce tare!

În timp ce parcurg toate aceste înţelepciuni din bătrâni, un mic poem rimat îmi ciocăne în creier, un catren despre însuşirile plantelor pe care l-am învăţat de la mamaia Mae şi pe care i l-am recitat la un moment dat cu însufleţire dramatică, făcând să o umfle râsul. Cum era? Ceva despre cimbru. Închid cartea şi-mi arunc privirea, din scaunul meu cavernos, pe lângă rafturile doldora către copacii înfioraţi de vânt de afară. Cuvintele se încheagă singure şi încep să îngân poezioara, la început poticnit, însă cu tot mai mult avânt pe măsură ce-mi amintesc:

Cimbru, sau „zorii celor
duşi” Pornesc spre ţara
morţii
Ca să-i petrec pe cei
răpuşi Rămaşi în voia
sorţii.

Zile lipsite de griji, acelea, când ne puteam hlizi spre moarte. Mă adun şi mă ridic, gata de plecare. Gheboşată sub greutatea cărţilor, străbat în sens invers curtea campusului. Îmi imaginez bocancii de lucru ai tatei luându-mi-o cu paşi mari înainte şi acea spirală familiară a regretului mi se iscă în stern, cea care, dacă aş lăsa-o, m-ar mânca de vie. „De ce nu m-am dus cu el în ziua aia? Ar fi putut rămâne doamna Rabideaux la noi. M-aş fi putut duce.” Iarăşi trec pe lângă librărie şi îmi amintesc că am nevoie de un tub de vopsea pentru pescăraş. Îmi trebuie gri-albăstriu. Fac din asta singurul meu gând şi mă apuc să-l îngân în vreme ce apăs pe uşa de sticlă, *gri-albăstriu pentru pescăraş, gri-albăstriu pentru pescăraş*. Ah, păsări! Eterna mea

salvare.

– Doamnă. Doamnă. Aţi putea să lăsaţi aici cărţile?

E fata de la casă, cu mine vorbeşte. Îmi lepăd povara într-un lăcaş pătrăţos şi fata îmi dă un număr. Aleg tubul de vopsea şi îl plătesc, îmi salt iarăşi în braţe volumele grele şi păşesc spre maşină, unde deschid portbagajul ca să aşez totul înăuntru. Când dau să mă apropii de locul şoferului observ că roata mi-a fost dat cu cretă, poate de cei de la

administraţia parcării. Numai că însemnul e unul ciudat, cu litere multiple mâzgălite cu alb. Mă aplec să mă uit mai bine. E ca un graffitti pe negrul rotunjit al anvelopei: NORDISTO VALEA ACASĂ.

31

Estelle apare în uşa apartamentului ca răspuns la ciocănelile mele insistente.

– Cred că sunt hărţuită, îi zic. Sau... aşa ceva.

– Cum? Hai, intră.

Ultima oară când ne-am întâlnit în cabinetul ei purta un taior din material jacquard verde-smarald şi o bluză de mătase sidefie. Acum arată ca o majoretă îmbrăcată dintr-un magazin de haine la mâna a doua: fustă de tenis mov şi un maiou aproape asortat. Roger nu-i acasă.

– Cine ar vrea să te urmărească?

– E o întrebare bună. O urmez în bucătărie, unde îi povestesc despre creta de pe anvelopă. Zicea: „Nordisto Valea Acasă”. Dacă adaugi la asta şi turturelele alea moarte şi sinistre cu bileţelul pe care scria „Ia-ţi Zborul, L.M.”, mi se cam pare că cineva încearcă să mă facă să plec.

Estelle aruncă un pacheţel de floricele în cuptorul cu microunde.

– Ia să vedem. Ai scos din sărite pe careva? Roteşte cu ţiuituri butonul cuptorului, apoi îndreaptă spre mine privirea. Nu zic că ai face una ca asta.

Păşesc înapoi spre camera de zi.

– Păi... pe tipul cu păsările, fără vreun motiv întemeiat.

– Ştii o mulţime de tipi cu păsări, Loni. Mai precisă poţi să fii?

– Păi, ăla... crescătorul de porumbei voiajori, care credea că i-am omorât toate animalele de companie.

– Alfie, cumva? Ştii cine stă lângă el? Rosalea şi iubirea ta pierdută, Brandon.

– Mda, Brandon. Borăşte cu mare romantism, chiar mi-era dor. Estelle se trânteşte pe canapea şi joacă o pernuţă în poală.

– Ştii ce, există mulţi oameni oarecare în Tallahasse cărora nu le plac cei din nord. Mai ales dacă-s veniţi din Washington. Ţi-or fi văzut unii plăcuţele cu număr de D.C. şi au decis să fie amuzanţi.

– Nu ştiu. Care ar fi şansele ca „Valea Acasă” şi „Ia-ţi Zborul” cu iniţialele mele să nu aibă a face una cu cealaltă? Plus că, din ce mi-a spus

Lance, s-au găsit fire albe de păr prinse în sfoara cu care era legate turturelele, ceea ce mă face să-l suspectez pe domnul Barber. S-o fi purtat el drăguţ cu mine în copilărie, dar în starea actuală e instabil, paranoic şi posibil violent.

– Aşa deci. Consideri că un bărbat foarte probabil afectat de demenţă te-a urmărit până în Tallahassee doar ca să-ţi scrie pe cauciuc?

Popcornul umple apartamentul cu un miros uşor de ars. Se ridică să-l scoată.

– Asta mă face *pe mine* paranoică?

– Un picuţ. Dar ar trebui să-l suni pe Lance şi să-i povesteşti. Îi deschid frigiderul.

– Ţi-a mai rămas vreo bombonică de-alea cu cocos?

Estelle întinde braţul hăt, în fund de sertar şi scoate cutia.

– Mănâncă-le, te rog. Şi ce nu mănânci ia cu tine. Sunt malefice.

Aduce bolul cu floricele de porumb în camera de zi şi deschide televizorul, a doua noastră soluţie anestezică. Schimbă canalele, însă nu dă decât peste reality-show-uri plicticoase, aşa că lasă pe o emisiune de dezbateri, micşorează volumul şi vorbeşte peste el.

– Aşa... ce mai avem? În ce constau toate probele?

Sudoarea de la mersul grăbit până la ea începe să se evapore.

– Păi, cu urmăritul... cam asta ar fi. Ba nu. Domnul Barber m-a ameninţat cu un cuţit.

– Poftim?

– Sau era cât pe ce, în prăvălie.

– Asta neapărat să-i spui lui Lance.

– Îi spun. Ar fi trebuit deja. L-au cam dat afară în şuturi.

– Cine?

– Vânzătorii de la magazin.

– Mai e cineva supărat pe tine?

– M-am dus şi să mă văd cu o cucoană care n-a vrut să vorbească cu mine. Phil a zis că mi-a fost profesoară de matematică în liceu, dar n-a existat nici o doamnă Watson la Wakulla, aşa-i?

– Nu, dar era o doamnă Watkins – am avut-o la cursul de

algebră, încearcă să mă ajute Estelle.

– Da, şi eu am avut-o profă. Deci cucoana cealaltă o fi pornită pe mine fiindcă i-am bătut la uşă. Dar nu prea o văd să se aplece de şale şi să-mi scrie pe roată. În afară de asta, pe cine aş mai fi putut enerva?

Estelle zâmbeşte enigmatic. După un moment întreabă:

– Şi ce mai face maică-ta?

– Mama? Ochii mi se abat spre ecranul televizorului, dar mi-i feresc. Brusc, nu-i mai place să citească.

– Aoleu!

Mă înfig în popcorn.

– Se poate să fi găsit totuşi o soluţie. Am ales nişte pasaje scurte şi i le-am citit cu voce tare.

– Şi cum a reacţionat?

– Foarte bine, la primul. Următoarele au plictisit-o. Nu-mi vine să cred, cum să nu reacţioneze la Leonardo da Vinci? Termin de mestecat floricelele şi scot din geantă o carte, să-i citesc pasajul: „Apa este câteodată dătătoare de sănătate şi alteori veninoasă. Suferă schimbări în natura sa, căpătând chipurile multe ale locurilor prin care trece”. Păi zi, e ceva mai adevărat decât asta? Te-ai gândi că, după ce a trăit toată viaţa ei adultă lângă mlaştină, mama ar aprecia! Dar n-a avut nici o reacţie.

– Şi cea care i-a plăcut?

– Poezie. În porţii mici, de unu sau două versuri. Nu m-am gândit vreodată că o să mă bucure să-i văd lucirea aia minusculă din ochi. Dar şi aşa, trecătoare cum e starea, o să continui, cel puţin cât timp mai am de stat pe-aici.

– Bravo ţie, zice Estelle.

Întind degetele după o bomboană cu umplutură de cocos.

– De aceea m-am şi dus până în campus. Am fost la biblioteca Strozier să caut crâmpeie de soiul ăsta. Ceea ce îmi aduce aminte – aici scormonesc prin geantă – că s-ar putea să fi găsit ceva despre madama aia, Henrietta.

Estelle îşi strânge spre piept genunchii.

– Spune tot.

-Uite, mama vorbeşte despre ea în jurnal, zic şi dau la pagina cu pricina. Ascultă aici.

Ce femeie! Nu ştiu dacă nu s-o fi pricopsit cu vreo moştenire, dar de când are parale, a devenit insuportabilă. Am văzut-o la Farmacia Tenetkee azi şi mi-a zis: „Ce mai faceţi voi, oameni buni?” I-am spus că bine, iar ea: „Dacă-ţi trebuie ceva haine de gravidă, Ruth, ştiu o doamnă care se pricepe să coasă minunat”. M-am uitat la burtoiul meu, împingând în nasturii

uneia dintre cele două bluze pe care le port la fusta cea cafenie cu bandă lată. Nu-mi amintesc ca Henrietta să se fi ţinut aşa de la modă când era ea gravidă, dar a început s-o facă pe matriarha tuturor femeilor din orăşel, să se dea verişoara mai

bogată şi mai matură. I-am zis: „Mersi, Henrietta, drăguţ din partea ta”. După care mi-am cumpărat unguentul antiinflamator şi-am tulit-o de acolo.

– Hm, mormăie Estelle cu privirea proptită în tavan. Deci e vorba de cineva care avea copii nu mult mai mari decât noi, poate... şi a dat de bani. Posibil o fi plecat din Tenetkee şi şi-a cumpărat o casă mai mare altundeva?

– Nu ştiu, spun vârând jurnalul înapoi în geantă. Aş vrea ca mama să fi trecut şi numele ei de familie, poate şi-o adresă.

Estelle ia bolul cu popcorn, inspectează un bob de porumb, îl respinge.

– Nu ca să schimb subiectul, dar cum e gagiul ăla, Adlai?

– Nu ca să schimbi subiectul? zic mutându-mi atenţia spre ecran.

Gazda emisiunii întâmpină un alt invitat – o vedetă de televiziune al cărei nume nu mi-l amintesc.

– Mă întrebam dacă l-ai înghesuit deja într-un ungher, stăruie Estelle.

– Aşa deci. Mă duc cu tipul, o singură dată, la o trântă cu aligatori, şi tu crezi că s-a făcut vremea să mă agăţ de gâtul lui. Revino-ţi, fată.

Îmi apăs palmele pe genunchi şi mă ridic în picioare.

– Nu, pe bune, zice împingându-mă la loc pe canapea. Oricât de fantastic de romantică trebuie să fi fost o luptă cu aligatori pentru prima întâlnire – aici ridică din sprânceană –, ce aveţi voi în comun e plimbatul cu canoea. De ce nu-l rogi să te însoţească într-o zi?

– Estelle.

– Şi să parcheze canoea în vreun locşor umbros şi neumblat...

– Estelle, tacă-ţi

fleanca. Întoarce în

sus palmele.

– Nu vreau decât să te încurajez!

– Să fac sex chinuit şi aiurea într-o

canoe? Începe să râdă.

– Dar cine zice că trebuie să fie chinuit?

– Estelle, astea-s fanteziile tale, nu ale mele.

Pe ecran, vedeta de televiziune îşi saltă o gleznă peste genunchi şi se uită în jos, apoi ridică ochii spre gazda emisiunii.

– OK, atunci care-i ideea ta de distracţie? mă descoase Estelle.

– Dar ce facem aici, jucăm Adevăr sau Provocare? Aşteaptă.

– Dacă îţi spun, promiţi să nu mai pui întrebări? Încuviinţează din cap.

– OK, zic, uite care-i ideea mea de distracţie. Mai întâi, să fie tipul potrivit. În al doilea rând, să mai fi avut multe întâlniri cu el înainte. În ultimul rând – aici trag aer în piept şi arunc cu viteză cuvintele – un pat cu baldachin alb şi cearşafuri apretate peste o saltea fermă.

Râdem amândouă.

– Şi pe tipul cu canoele, gata să-ţi îndeplinească visele, spune Estelle.

– Ai zis că nu mai vorbim despre asta, zic şi-mi întorc ochii spre ecranul televizorului. Cine-i tipul ăsta? Parcă l-aş şti, dar...

– Ce-ar fi să deveniţi pur şi simplu amici? propune Estelle. Cere-i lui Adlai să-ţi arate din tainele canotajului.

– Tot încerc să mă uit la interviul ăsta foarte important cu persoana asta care... nu ştiu cine e, dar mi se pare interesant omul. Aşa că nu mai întrerupe.

Îmi proptesc ochii în ecran.

Estelle îmi sfredeleşte o gaură în tâmplă cu privirea. Într-un final mă întorc spre ea.

– Estelle, n-o să-l întreb nimic despre tainele canotajului pe Adlai. Are nişte asociaţi... dubioşi. Cred că e tovarăş cu acel Garf Cousins jr. care mă bagă în sperieţi. Şi, oricum, *ştiu* tainele canotajului. Şi nu mă sui niciodată într-o canoe cu un bărbat dacă nu mă simt extrem de răbdătoare.

– Şi asta fiindcă...

– Fiindcă există indivizi care au impresia că umblatul cu canoea are de-a face cu puterea. Vor la cârmă, vor să-şi încordeze muşchii, vor să-ţi arate că ştiu mai multe decât tine. Şi le scapă toată chestia. Canotajul nu e despre control, e despre cooperare.

– Şi cum ştii că Părosul n-o să *coopereze* cu tine, dacă înţelegi ce vreau să spun?

Spectatorii din studio aplaudă acum şi rulează genericul de final. N-o să aflu în veci cine a fost actorul ăla.

Estelle mă toacă la cap în continuare.

– Problema cu tine, Loni, e că ai standarde imposibile, la care n-o să se poată ridica nici un bărbat.

– Problema cu mine e că îmi trec vremea cu cineva care îşi începe frazele cu „Problema cu tine e...”

– A, şi pe lângă asta mai şi fugi de orice relaţie care arată promiţător.
– Ba nu, Estelle. Zi-mi una.
– Andrew Marsden.

– Iubitul meu din facultate? Nu. Nu am fugit. Am fost prudentă. Lui îi plăcea să-şi asume riscuri.

– Tipul ăla drăgălaş din Arizona pe care nu-l suporta motanul colegei tale de apartament?

Mă uit la tavan.

– Pisicile au un spirit acut de observaţie. Înţeleg adevărata fire a oamenilor.

– Bărbatul ăla pe care l-ai invitat în oraş în D.C, dar ai început să-l eviţi când a vrut să vă vedeţi şi în timpul săptămânii?

– Mi-a spus că lucratul meu până târziu îi încurcă programul. S-avem iertare, dar pur şi simplu nu pricepea cum stă treaba la Smithsonian.

– Loni, tu dai bir cu fugiţii. Admite. Fugi din relaţii.

Iau telecomanda şi caut prin emisiunile stocate de Estelle.

– Ai înregistrat un episod din *Mitocanii în Beverly Hills*?

Estelle e cea care m-a iniţiat în acest serial, în studenţie – înainte să scriu eseul ăla pentru curs.

– L-am păstrat pentru tine, dragă.

Apăs butonul de pornire. Flatt şi Scrugg încep să lălăie melodia de generic.

Estelle zice:

– I-auzi, poate Adlai e în secret milionar şi-o face pe ţăranul, în stil Jed Clampett.

– Gura! Crezi că mi-aş da întâlniri cu Jed

Clampett? Mă priveşte printre gene.

Hăpăi încă o bomboană cu ciocolată şi cocos.

– Cu Jethro poate, dar nu

cu Jed. Zâmbeşte.

– Da, domnişoară Jane.

Cultură la cel mai înalt nivel. Asta ne ţine vie prietenia.

32

12 aprilie

Cea de-a patra săptămână aici se apropie de sfârşit, aşa că nu am nevoie decât de alimente de bază. Voi părăsi curând acest apartament mic,

steril şi mă voi întoarce la casa mea adevărată. Sunt la raftul de cereale pentru micul-dejun din magazinul Winn-Dixie din Tallahassee. Când ridic capul, o observ pe aceeaşi femeie în vârstă pe care am văzut-o mergând pe Sullivan Road, pe lângă muzeu – cea care arăta ca Joleen Rabideaux. S-a oprit cu două borcane cu mâncare pentru bebeluşi în mână, neştiind pe care să-l aleagă.

Arunc o cutie de fulgi în căruţ şi dau să mă apropii de ea.

– Prea multe opţiuni, aşa-i?

Se uită la mine, şi în clipa aceea sunt sigură.

– Doamna Rabideaux?

Ochii i se fac ceva mai mari.

– Sunt Loni Murrow – fata lui Ruth. Trage o gură bună de aer.

– Aolică, să-mi sară ochii! Ian te uită la tine. Te-ai făcut drăguţă foc, zău aşa! E semnificativ mai scundă decât mine.

– Acum locuiţi în Tallahassee? o întreb.

Se uită în jos la borcanele din mână, apoi iarăşi în sus.

– Păi.. încă de-atuncea locuiesc... tu erai mică. De-aia nu te-am cunoscut! Zi-mi ce mai e de tine.

O lămuresc că am venit în Florida în vizită la mama, dar îmi curmă vorba:

-Bun, Loni, mă bucur tare că ne-am văzut! Tre’ să mă duc fuguţa acasă la Marvin. Singurel nu se descurcă deloc! Bine că am dat peste tine!

Şi uite-o că îşi împinge căruţul şi ia distanţă, repejor, până să apuc s-o întreb despre ea, la ce-i trebuie mâncarea de bebeluşi, ce te-ar putea mâna să te muţi din propria casă cu atâta grabă şi de ce, dacă ai trăit aici în tot timpul ăsta, n-am dat odată măcar nas în nas cu tine cât am făcut facultatea şi masterul? Şi mai presus de orice – cine e Henrietta?

– Doamnă Rabideaux! strig, dar a dispărut după rândul cu detergenţi.

O iau cu căruţul repejor pe urmele ei, dar de fiecare dată când cred că o văd, reuşeşte cumva să dea iarăşi colţul. În cele din urmă observ un căruţ plin abandonat lângă uşă şi aud schelălăit de pneuri în vreme ce o maşină iese în trombă din parcare.

„Ce mama dracului?”

Car înapoi la apartament brânza cheddar, pâinea, untul, cele şase mere şi cutia cu fulgi de cereale. Apoi pornesc cu maşina spre Tenetkee.

În drum spre St. Agnes, trec pe lângă casa de altădată a lui Joleen. Tot pustie, tot golaşă. Zugrăveala albă s-a spălăcit şi a lăsat dâre gri în urmă. Uşa de plasă atârnă într-o balama. De ce ar sta alde Rabideaux în Tallahassee şi n-ar face nimic cu locuinţa lor din Tenetkee?

Ajunsă la casa mamei, încetinesc. A căpătat deja, după doar două săptămâni de când s-au mutat chiriaşii, o altă personalitate. Nu au tuns boscheţii. Mama, chiar şi fără toate ţiglele pe casă, a ţinut din scurt tufele acelea de ixora. Am lăsat foarfeca de grădină în garaj pentru chiriaşi, dar, se vede clar, nu se deranjează ei cu simple lucrări de mentenanţă.

Înaintez cu viteza melcului prin faţa casei şi văd un bărbat ieşind pe uşa laterală – e domnul Meldrum. Au venit, el şi soţia, în ziua în care făceam curat, poate ca să ne grăbească. E rotofei, nevastă-sa e fleşcăită şi roşie la faţă. Domnul Meldrum se uită spre mine cu ochii mijiţi, umbrindu-şi-i cu palma, şi schiţează un salut vag. Vede oare că-s eu? Îi răspund la rându-mi cu o fluturare anemică a mâinii şi măresc treptat viteza.

La Palatul Moşnegilor îi dau bineţe mamei.

– N-ai vrea să explorăm cărările dimprejur?

– Sunt cărări? zice.

Ar fi trebuit să vin mai de mult cu sugestia. Împrejurimile azilului arată, de fapt, chiar simpatic – umbroase, cu pini şi băncuţe. Când pornim la plimbare o întreb:

– O mai ţii minte pe Joleen Rabideaux?

– Era fumătoare, face mama.

– Ţi-a spus vreodată de ce s-a mutat?

– S-a mutat Joleen Rabideaux? Aici, înăuntru? Nu te lasă să fumezi înăuntru.

– Nu, ţii minte, mi-ai spus că s-a mutat brusc, că au venit în miez de noapte oamenii cu mutatul, sau ceva de genul ăsta.

– Ce tot vorbeşti? Stă pe drum, la doi paşi de noi.

Îmi pironesc înainte privirea, păşind peste o linie trasată pe trotuar.

– Dar să nu ai încredere în soţul ăla al ei, continuă mama. E-un prefăcut.

Joleen i-a menţionat numele în magazin.

– Marvin? zic.

– Joleen se descurcă cu el, da-i place să-şi bage nasul. E genul care ţi-ar zâmbi când te înjunghie pe la spate.

– Nu lucra şi el la Vânătoare & Pescuit? Lui tati nu-i plăcea de el?

Nu capăt însă nici un răspuns. Ori nu mai acceptă alte întrebări, ori mintea i-a alunecat în altă parte.

– Aa, ştii cine a trecut pe la noi pe-acasă, nu demult? Henrietta. O ţii minte?

Întoarce capul într-o parte.

– Henrietta n-a fost niciodată la noi. Nu, nu ne-ar trece ea pragul.

– Serios? De ce nu?

– Stătea în cealaltă parte de oraş.

– Ăă... pe ce stradă, adică?

– Pe Strada Fandoselilor, păi cum, pufneşte dând ochii peste cap.

Trebuie să mergem musai până la capătul

cărării? După ce ne întoarcem în camera

ei, încerc iar.

– Deci, cu Henrietta, zic.

Se răsuceşte înfoiată spre mine.

– De ce tot vorbeşti despre femeia aia oribilă? Mai bine arată-mi ilustraţiile alea pe care le desenezi mereu.

Trag o gură bună de aer, dar îi fac pe plac. Scot cele mai recente desene cu păsări – sitarul-marmorat, vrabia-de-savană, găinuşa-vineţie. Se aşază pe pat şi întinde mâinile să le primească. Oricât aş vrea să cred altfel, dorinţa de a-i aduce acasă mamei proiecte artistice e încă puternică.

Deşi nu i-a păsat nicicând cu adevărat de zburătoarele din mlaştină, manevrează cu grijă fiecare desen, părând să se bucure mai degrabă de culoare decât de informaţia din ele. Mi le dă înapoi.

– Te-ai descurcat bine, zice pe un ton care înseamnă: „Ţi-ai dat silinţa şi nu ai eşuat”.

Mă laudă, în felul ei.

Mai întreb o dată de Henrietta în vreme ce o aşez la masă pentru prânz, însă mama a terminat-o cu subiectul.

Mi-a mai rămas ceva timp până la prânzul propriu, unde trebuie să mă văd cu Phil la F&P Diner, aşa că opresc la agenţia imobiliară a lui Elbert Perkins, cu geamul de la intrare acoperit cu jaluzele verticale. Intru şi trag uşa după mine, dar înăuntru nu pare să fie nici ţipenie.

– Domnu’ Perkins?

Apare în cadrul unei uşi dosnice, cu burta la înaintare.

– Salut, Loni, ce-ţi pot face ca să te ajut?

Presupun că e o aluzie sexuală, mai bine s-o ignor.

– Domnule Perkins, aş avea o întrebare despre contractul nostru de închiriere, cu, ştiţi, familia Meldrum?

Perkins îşi împinge burta spre un fişet înalt, metalic.

– Aşa, o secundă numai.

Are alte cizme în picioare azi, piele de şarpe pe sub pantalonii de stofă.

Se uită prin ochelarii înguşti într-un sertar plin de dosare.

– Iacătă-l, zice şi trage afară un dosar. Vrei să iei loc? Se aşază şi el, de cealaltă parte a biroului de culoarea chitului. Acu'... ce voiai să mă-ntrebi?

– Nu e în contract un paragraf despre responsabilitatea chiriaşilor pentru păstrarea în stare bună a proprietăţii? Am trecut cu maşina pe-acolo, de dimineaţă, şi tufele din faţă nu sunt scurtate.

Perkins mă priveşte pe deasupra ochelarilor de citit. Sub bărbie are o excrescenţă de carne. Îşi îndreaptă ochii spre contract, coboară cu degetul arătător în lungul paginii şi găseşte pasajul pe care-l caută. Citeşte:

– *Chiriaşii vor păstra spaţiul închiriat curat, igienizat şi în stare bună, iar la terminarea contractului vor returna spaţiul închiriat proprietarului într-o condiţie identică cu cea existentă la ocuparea de către chiriaş a proprietăţii, cu excepţia uzurii decurgând din folosinţă, şi vor rambursa proprietarului..., bla, bla bla... pentru daune aduse spaţiului închiriat provocate de utilizare şi neglijenţă.*

– Exact, zic. Neglijenţă. Au neglijat deja boscheţii de ixora. Domnul Perkins îşi umple cu aer trunchiul uriaş.

– Asta are de-a face mai mult cu casa în sine, nu cu spaţiul curţii. Dacă, adică, ar fi rău de tot, gunoaie prin tot locu', maşini vechi abandonate, poate... Da' boscheţii or să şi-i taie. Am auzit că alde Meldrum le au cu grădinăritul. Nu-i exclus să fi fost ocupaţi şi-atât, dulceaţă.

„Dulceaţă" nu sună a alint. Sună a „îmi pierd timpul cu tine".

– Cât să aşteptăm până să zicem ceva? insist. Asta-i întrebarea numărul unu.

– Încă două săptămâni, pe puţin. Bunele intenţii încă-s importante pentru mulţi, prin părţile astea.

De parcă eu aş fi de prin „părţi” unde bunele intenţii nu se pun la socoteală.

Se uită la ceas.

– Şi mai e o întrebare cu număru’ doi?

De parcă nu-şi mai vede capul de treburi şi eu îl reţin. Adevărata mea întrebare cu numărul doi este de ce a lăsat casa Rabideaux să rămână goală atâţia ani? Ar şti să-mi spună. Dar ajung acolo pieziş.

– Dacă aş fi în situaţia de a cumpăra pământ? Ridică din sprâncene.

– Prin partea locului?

– Zic şi eu... dacă.

„Acum nu te mai sâcâi aşa de tare, este?” Mă cântăreşte iarăşi, îndelung, din priviri.

– Vrei pământul doar, sau şi o casă cu pământul sub ea?

Pufneşte amuzat şi se ridică, întinzându-şi picioarele cele lungi de sub corpul butucănos. Manşetele pantalonilor fac cute în dreptul cizmelor. Revine la masa de lucru cu o mapă pe care scrie „Oferte Curente”. O lasă greoi pe tăblie şi apoi se aşază.

– Vrei chiar în Tenetkee, sau în districtul Wakulla în general?

– Tenetkee, în principiu. Să începem de aici.

Răsfoieşte, comentând ici şi colo şi explicând de ce se mută respectivul.

Un post în Tampa. O fiică în Georgia.

Locuinţa lui Joleen Rabideaux, cu uşa de plasă într-o singură balama, nu se găseşte în dosarul lui.

– Cum e cu casa Rabideaux cea veche? zic. Ochii i se mişcă spre dreapta.

– Aceea e o proprietate părăsită. Posesiunea e nesigură. Nu ai vrea un aşa loc, dulceaţă.

Iarăşi „dulceaţă” ăsta.

– Sunt curioasă, atât, fiindcă e aproape de casa mamei. Perkins îşi scoate ochelarii.

– Deci... chiar te-ai întoarce tu din ditai oraşu’ ca să te-amesteci cu târgoveţi de-alde noi?

Nu-i bag în seamă sfidarea.

– Poate. Ştiţi povestea locului ăluia?

Deschide gura şi ezită un crâmpei de clipă.

– Aş vrea io, zice arborând un zâmbet larg şi fals.

Acum ştiu ce e altfel la el. Şi-a reparat dinţii. I-a îmbrăcat în porţelan. Stau şi aştept, zâmbindu-i la rândul meu.

– Păi, Loni, dacă nu te superi... Mai am un client care numai ce tre’ să apară.

Deschide sertarul de sus al mesei şi scoate un pix, dar lasă sertarul deschis. Zăresc un pistol băgat în toc.

Cred că mi se arcuiesc sprâncenele, fiindcă zice:

– Vouă, ăstora din Washington, nu vă prea plac astea, aşa-i? Nu crezi în Al Doilea Amendament?

– Domnule Perkins, am făcut ceva să vă supăr?

– Nicidecum.

Îmi aruncă iarăşi rânjetul ăla plin de dinţi şi închide sertarul.

33

Phil mă aşteaptă la F&P, local ale cărui iniţiale vin *de fapt* de la Franny şi Pete. Franny încă stă pe taburetul tapiţat şi se ocupă cu socotelile, dar cândva se preumbla în gumari albi, strigându-i comenzile lui Pete şi zicându-i fiecărui puşti „drăguţă” – într-un fel prietenos – înainte să-şi însemne pe foaie îngheţata cu caramel fierbinte sau de pesmeţii cu sos de carne.

Când soseşte mâncarea, Phil îşi leapădă în farfurie, lângă ficatul prăjit cu ceapă, o mărgică de muştar iute. Să-i spun că, dintre toate alimentele, ficatul conţine cel mai mult colesterol? Îmi cobor privirea asupra peştelui la grătar din faţă, fără vreun chef să mănânc. Phil îşi taie cepele felioare, le chituieşte cu muştar de câte o bucăţică de ficat şi bagă în gură tripla combinaţie. Cine mai face aşa ceva?

Apoi, ca o strălucire de lumină, îmi amintesc. Tata avea obiceiul să mănânce exact aşa: un pătrăţel de carne, o dâră de piure de cartofi, o bucată de morcov. Era nevoie să fie în furculiţă deodată, aşa încât papilele lui gustative să se bucure instantaneu de tot. Înclinaţia asta probabil că e moştenită genetic de Phil. Ridică ochii şi mă vede zâmbind.

– Ce-i?

– Nimic.

Îşi înghite dumicaţii
tricolori. Storc lămâie
peste peşte.

– Aşadar... m-ai invitat la prânz din afecţiune
frăţească... Zâmbeşte larg.

– Sigur că da. O pauză, apoi intră în problemă: Dar m-am gândit şi la portofel şi la tipul ăsta, Daniel Watson, să ştii.

Nu rosteşte cuvântul „tata”.

– Aşa, zic. Ei bine, doamna Watson mi-a trântit uşa în nas.

– Hm, face în vreme ce taie o bucată de carne şi începe să

asambleze alt pacheţel combinat. Mă întreb dacă domnul Hapstead, de la pompe funebre, ar avea ceva să adauge.

Îşi aruncă în gură dumicatul de ceapă-ficat-muştar.

Până şi în ziua de azi o apuc pe rute ocolitoare ca să evit casa funerară.

– Fiindcă... n-au anchetat şi aşa mai departe, spune gesticulând cu furculiţa.

– Fir-ar să fie, Phil! La Hapstead? Scuze, dar... tu nu ţii minte cât de groaznic a fost.

– Aşa-i, Loni. Ai tu monopol pe chestiile groaznice.

Gata cu afecţiunea frăţească. Las din mână tacâmurile, fiindcă mi-e teamă să nu le folosesc drept arme.

Însă îndulceşte tonul:

– E-n regulă, nu-ţi face griji. Mă duc eu să vorbesc cu el.

Mă holbez la mâncarea de nemâncat din farfurie. Dumnezeu ştie ce-ar putea descrie domnul Hapstead. Buzunare îmbibate, obiecte grele.

– Nu, spun la repezeală. O să mă duc eu. Ridică ochii din strachină.

– Te duci? Dar numai ce-ai spus că...

– M-am răzgândit. În timp ce mă studiază atent, îi explic: Păi... tu şi Tammy îmi tot spuneţi că nu mă ţin de partea mea. Aşa că uite, o să fac asta.

E o minciună gogonată, sfruntată. N-am nici o intenţie să pun piciorul în salonul funerar. Nutresc o asemenea ură pentru locul ăla, încât nici măcar nu am nume pentru ea. Dar promiţându-i că mă duc, îmi împiedic frăţiorul cel fraged ca bujorul să intre în contact cu informaţii ce pot isca o pâclă cenuşie, primejdioasă, gata să se lase pe noi în orice clipă.

Phil îşi duce la buze şerveţelul şi zice:

– E fabulos, Loni. Mersi.

Mi-e ciudă pe felul în care fratele meu, deşi poate fi atât de sâcâitor, izbuteşte, cu un singur surâs autentic, să mă ungă la suflet.

Ieşim, ne zicem la revedere, el trece strada şi deschide uşa de sticlă fumurie a firmei lui. Nici nu s-a închis bine uşa, şi o şi văd pe trotuar pe tornada furioasă de Tammy, îndreptându-şi, cum altfel, spre mine traseul distrugător.

Mă ia în primire de departe:

– Loni! Avem de vorbit.

– Tammy, ce mai faci?

Îmi exersez atitudinea prietenoasă.

Mă îndeamnă după colţ, să nu fim văzute din clădirea lui Phil.

– Încerci să afli ceva despre Mona Watson? zice proţăpită lângă mine, cu coafura nemişcată în bătaia vântului. Fiindcă mi-i clientă, să ştii.

A, super, să vezi că e şucărită Tammy fiindcă i-am hărţuit amica.

– Uite, Tammy... Îşi coboară vocea.

– Şi pot să aflu aproape orice de pe la lume când le fac părul.

– Poţi? îngaim.

– Mona, ştii, are abonament, vine o dată pe săptămână. Spălat şi coafat. Phil mi-a spus că te-ai dus acasă la ea, da' nu aşa se face rost de informaţii, zice alungind cuvintele. Metodele mele-s mult mai subtile.

– Mersi, Tammy, dar...

– Dacă a fost omor, Phil vrea să ştie. La fel şi eu.

– Tammy, aş cam prefera să...

– *Nu* îi dai de capăt?

Ne privim ţintă un minut întreg. Transpiră pe sub machiaj.

– Ăă... ne plimbăm un pic?

O apucăm în direcţia parcului. Ţine pasul cu mine în sandalele ei cu toc. Peste câteva clipe ia cuvântul:

– Dacă te temi că Phil o să afle ceva de tatăl tău, vreo chestie pe care nu vrei s-o ştie el, dă-mi voie să-ţi spun – zvonurile alea tot umblă pe-aici de când eram eu micuţă.

Un interval de tăcere, timp în care continuăm să păşim, apoi:

– Phil n-a vorbit niciodată de asta. Dar maică-mea, în săptămâna nunţii mele, mi-a zis să mă gândesc bine ce fac, fiindcă băiatu' unuia care şi-a făcut una ca asta ar fi şi el în stare de aşa ceva. I-am spus să-şi ţină clanţa, că mi-e drag Phil şi că n-am de gând să mă mărit cu altcineva pe faţa pământului.

Informaţia asta mă ia pe sus. Mă uit la picioarele noastre mişcându-se pe trotuar, sandale şi tenişi, păşind la unison. Ne oprim, nemaifiind umbrite de clădiri.

Îmi atinge braţul cu un deget ascuţit, manichiurat.

– Crezi că doar tu-ţi poţi apăra fratele de adevăru', care-o fi şi ăla, despre tatăl tău, da' nici eu nu vreau să primească Phil veşti proaste! Aş vrea să se pună capăt bârfelor o dată pentru totdeauna. Acu', număru' unu, enumeră cu unghiile ei lungi. Nu prea se poate ca tăticu-tău să fi căzut pur şi simplu din barcă. Şi

numărul doi, sperăm că n-a sărit de bunăvoie. Şi numărul trei, dacă a fost vreo afacere necurată şi nu vrem ca Phil să afle asta la tribunal, am face bine, noi două, să lucrăm împreună, şi încă repejor.

Mă holbez la cele patru degete înălţate din faţa mea.

– Ce părere ai de asta, Loni? Tu faci ce săpături poţi, eu, ce pot. Şi, cine ştie, aflăm toată urâţenia înaintea lui Phil.

Înaintez prin parc, unde tocurile lui Tammy se vor afunda, şi o apuc spre maşină.

– Bun. Ne vedem mai încolo, Tammy.

Încerc să scap, dar încerc şi să ţin pasul cu o nouă lume – în care cumnată-mea vrea să-mi fie de ajutor.

Dau o tură de oraş încercând să procesez cele abia auzite. Dacă m-aş prinde pe unde e Strada Fandoselilor, aş găsi-o pe acea Henrietta şi aş lămuri totul. Trec, fără să mă gândesc, pe lângă salonul funerar. Nu-i decât o clădire cu coloane. Locul nu are ce rău să-mi facă. Şi totuşi accelerez.

Întoarsă în apartamentul meu auster, aud huruit de tunet. Închid aerul condiţionat, deschid toate ferestrele şi mă întind pe patul cu cuvertură pufoasă ca să cuget. Vântul izbeşte şi plesneşte în jaluzele, ridicându-mi perii de pe braţe. Dacă aş face cum m-a rugat Phil şi m-aş duce la Hapstead? Aversiunea pentru locul cu pricina e veche şi profundă. Ultima oară am fost la doisprezece ani şi m-am jurat că n-o să mai calc în veci pe-acolo. Afară, vântul face loc ploii, exact ca în acea zi oribilă, în locul acela îngrozitor.

*

– Iote la Loni, aşa-i de curajoasă.

E mama unui băiat de la mine din clasă. Mă holbez la cordeluţa cafenie de la gulerul rochiei ei. Mama mea îi strânge mâna în semn de salut. De partea cealaltă a sicriului stă un ofiţer, gardă de onoare.

O cucoană de la biserică îi spune mamei:

– Fata ta cea mare i-o alinare pentru tine.

Se prefiră pe lângă noi toţi adulţii din orăşel.

– Ajut-o pe mămică-ta cu bebeluşu’, asta şoptesc cu toţii, de parcă n-aş şti, de parcă nu l-aş avea pe Phil chiar acum cu mine, sprijinit pe-un şold.

Urmează domnul Zenon cel înalt şi cu faţa brăzdată.

– Ce fată mare te-ai făcut!

Lângă el e Joleen Rabideaux, scundă şi îndesată, nu mult mai înaltă decât mine, care îi spune:

– Nu-i fată deloc, s-a făcut domnişoară de-acu’.

Am mai stat eu cocoţată în stejar şi am ascultat-o pe Joleen

povăţuind-o pe mama ce să facă cu mine, cum să-mi îndrepte purtările, cum să mă ţină din scurt. Cel mai adesea mă stinghereşte, acum însă spune:

– Îs mândră de tine că te ţii aşa tare. Capu’ sus într-o criză, asta eşti tu. Îmi netezeşte părul, făcându-l să se lipească de creştetul asudat.

După Joleen Rabideaux mi se pare că o să pot îndura totul, pe toţi urătorii de curaj, pe cei cu „ţin-te tare”, pe ăia cu „putem ajuta cu ceva?” şi

ce-mi mai spun ei, ce îi spun mamei, „era pâinea lui Dumnezeu” şi
„condoleanţe pentru pierderea suferită” ori doar rostesc numele ei. Ruth. Unii nu zic decât atât. Cei de la Vânătoare & Pescuit, ceilalţi rangeri şi agenţi, toţi scrobiţi şi proaspeţi, îşi aşază cuviincioşi câte o palmă pe capul meu sau pe umăr. Putea să le fi sunat lor ceasul. Dar n-a fost să fie. Îmi vine să-i întreb: „S-a înecat, dar cum a fost cu putinţă?” Şi ce înseamnă vorbele pe care le-am auzit pe scări? „S-a purtat aşa, mai ciudat pe-acasă? Deprimat, poate?” Explicaţi-mi şi mie! Dar ei nu spun nimic şi nici eu.

Îl pun în căruţ pe Phil. Începe să-şi schimonosească feţişoara într-un fel pe care îl ştiu bine şi peste mai puţin de un minut toată lumea îi poate adulmeca scutecul, ceea ce înseamnă că pot părăsi încăperea asta oribilă. Pun o mână pe cărucior şi împing. Oamenii aşezaţi la rând zâmbesc trist la trecerea noastră. Nu-s bună la asta. Mama mi-a spus de dimineaţă:

– Ai crede că-n singura zi în care chiar am nevoie să mă ajuţi ai face şi tu ceva ca lumea!

În pragul casei de pompe funebre s-a oprit bărbatul care mi-a cumpărat vulturul-pescar, domnul Barber. Nu stă la coadă să o consoleze pe mama. Se ţine departe de restul şi se uită mohorât la întreaga scenă. Înainte să apuc să trec peste prag cu căruţul, se răsuceşte şi pleacă.

La baie, Phil urlă cât îl schimb. Mi-ar plăcea şi mie să urlu. Sunt cleioasă şi înfierbântată şi nu vreau decât să mă duc în mlaştină cu tăticul meu. Atunci, în clipa aceea, devine totul real.

34

13 aprilie

Trebuie să termin *azi* cutiile şi să le scot, pe ele şi pe mine, afară de aici. Fac socoteala în apartament. Mai am douăzeci. M-am gândit însă la o cale nouă de a mă îmboldi la treabă: să le

tratez ca pe tranşele de piei de pasăre care sunt trimise la Istorie Naturală şi trebuie despachetate. Nu e rău, dar moneda are două feţe, fiindcă în vreme ce prefer făpturile vii, păsările alea sunt moarte. *Plus că* ne sporesc bagajul de cunoştinţe. Sarcina care mi se întinde în faţă e ostenitoare. *Şi* îmi oferă ocazional o plăcere neaşteptată. Ca lada pe care tocmai am deschis-o, conţinând una dintre temele de la grădiniţă ale lui Phil: cercuri de hârtie şi o pagină galbenă,

rigidă, cu marginile tăiate franjuri. „Mami te iubsc Philip.” Un băiat cu sufletul deschis a fost mereu Phil al nostru, mereu acordat la starea de spirit a celorlalţi. Ori de câte ori intram într-o odaie, zâmbea cu toată gura şi dădea cu palma în duşumea, în sofa ori în bancheta de alături, făcându-mi semn să mă aşez acolo. Lucrurile s-au schimbat când am plecat la facultate. Mi-am rupt din mine ca să-l las în urmă, dar m-am bucurat, totodată, că scap de dezaprobarea mamei. Când veneam în vizită, la început se arăta, apoi redevenea el însuşi, pentru ca la sfârşit să redevină rece. Însă lucrarea lui artistică datează de dinainte, când nu avea motive să-şi străjuiască sentimentele. O pun deoparte pentru albumul de amintiri al lui Tammy.

Tammy. Nu-mi vine să cred că ştie. *Zvonurile alea tot umblă pe aici de ani buni.*

Sub opera de artă a lui Phil e o cutie de carton pentru cămăşi. Salt capacul, inhalez petale de trandafir şi mucegai, aerul din casa veche a bunicii Lorna. Înăuntru găsesc mănuşi – lungi, scurte, brodate.

I-am spus maică-mii să-şi ţină clanţa.

Alte două cutii rotunde adăpostesc pălării din anii şaizeci – un eşafodaj delicat de sârmă acoperit cu catifea şi frunze de mătase, o tocă bleumarin cu plasă. Ruth a păstrat aceste vestigii rămase de la propria-i mamă, pe care a ţinut-o altfel la distanţă, exact după cum a dispreţuit cărţile poliţiste ale tatei, dar le-a păstrat până la una.

Crezi că îţi poţi apăra fratele de adevărul, care-o fi şi ăla, despre tatăl
tău?

Duc pălăriile la oglinda din baie, îmi îndrept spinarea şi ridic arogant
din bărbie cât le probez. Heather nu şi-a cunoscut străbunica, dar dacă găseşte astea în dulăpior o să capete un indiciu.

Bunica Lorna se ţinea cu nasul pe sus. Dădea mese pentru prietenele ei care purtau dresuri şi tocuri joase şi discutau politică sau despre cultivarea trandafirilor. În acele zile mă invita adesea până în Tally ca s-o ajut. Cucoanele scoteau un fel de uguituri când aşezam pe masă bolurile cu salate ori când le umpleam ceştile din samovarul de argint.

Odată, cât au stat ele la taclale, am cerut permisiunea să mă retrag, m-am dus în solariu şi am luat de pe măsuţă o revistă. *Smithsonian* zicea pe ea. În josul primei pagini era o semnătură, S. Dillon Ripley. În susul paginii era o schiţă – o clădire cu fortificaţii rotunjite – şi cuvintele „Vedere de la Castel”. Domnul Ripley scria despre cum se duce la bazinul mareic, dis-de-dimineaţă, ca să privească păsările, şi aici mi-am imaginat trestiile şi

pământul buretos de acasă şi am auzit ciripitul păsărilor pe care le ştiam. Am citit articolul, apoi am răsfoit revista toată, zăbovind la fiecare fotografie.

După ce doamnele au plecat şi bunica Lorna şi-a făcut siesta, m-a dus la biblioteca Universităţii şi a zis:

– Împrumută ce carte vrei.

– O revistă pot?

A ridicat ochii spre tavan.

Când i-am spus ce revistă anume, a scos un „aa!” şi m-a parcat la o masă din secţiunea de periodice. Şi cât a dat ea note lucrărilor de la cursul de mitologie greco-romană, eu m-am uitat la ediţii trecute din *Smithsonian* legate în coperţi roşii şi grele. Am aflat despre animale, pietre scumpe şi oameni care trăiau în junglă. Însă ce mi-a trimis furnicături pe şira spinării a fost o poveste despre nişte artişti care lucrau la muzeu şi nu făceau nimic toată ziulica decât să deseneze păsări.

După ce ne-am întors, am ajutat-o pe bunica Lorna să facă curat în solariu. Am zis:

– Bunică, îmi spui cum l-a cunoscut mami pe tati?

De obicei, când aduceam vorba de tata, ridica o sprânceană şi zicea:

„Ăsta-i el, nu-i aşa?” Însă în ziua aceea s-a oprit din înfoiat o pernuţă de canapea şi s-a uitat lung în zare. Când a început să vorbească, a făcut-o de parcă ar fi vrut să depene caierul trecutului.

– Mama ta abia terminase anul întâi la USF. Era redactoare-şefă la *Flambeau* şi dădea recitaluri de pian prin întreaga Floridă. I se deschidea înainte o carieră muzicală promiţătoare, să ştii. Însă într-o zi a venit de la slujba ei de la chioşcul de îngheţată radiind cumva, de parcă ar fi alergat. A început să privească în gol şi să uite de repetatul la pian. Ajunsese să muncească nenumărate ore suplimentare umplând cornete cu îngheţată. Am bănuit eu ceva, dar nu am făcut zarvă fiindcă credeam că-i cunosc pe toţi băieţii de la universitate care ar fi putut să-i suscite interesul. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Cum poate ştii, tatăl tău nu a frecventat facultatea.

S-a oprit o clipă, apoi a reluat:

– Venise în Tallahasse pentru o sesiune de instrucţie.

Folosirea armamentului sau ceva asemenea. După ce s-a terminat cursul, mi-am zis că ăsta are să fie sfârşitul. Însă a început să ia autobuzul din Tenetkee până în Tallahassee sâmbătă de sâmbătă.

Nu am întrerupt-o. I-am privit spinarea dreaptă şi netezimea coafurii cenuşii cu tente albăstrui mişcându-se prin cameră.

– Băiatul ăla era jalnic de îndrăgostit de mama ta, a zis, fiindcă ştia că o fată ca Ruth n-are să facă pasul spre el. A tăcut şi s-a întors spre mine cu faţa. Dar, spre surprinderea tuturor, nu în ultimul rând a mea, l-a făcut.

A lăsat să-i cadă cu un bufnet ultima pernuţă de canapea.

Bunica a avut virtuţile ei. Doar că era snoabă. Se gândea la tatăl meu cam cum... ei bine, cum mă gândesc eu la Tammy.

Am face bine, noi două, să lucrăm împreună.

Ridic ultima pălărie. E delicată şi aduce remarcabil de mult cu o piele de pasăre, cu pene revărsate peste boruri şi câteva smocuri în coadă care pun accent pe partea din faţă. Fazan, mascul. Şi aici e reversul monedei. O pasăre arătoasă şi-a dat viaţa pentru o pălărie. O mamă dificilă m-a îndemnat spre o carieră pe care o ador. Şi, oricât m-aş pune împotrivă, cumnata mea, pe care am privit-o cu superioritate atâţia ani, se oferă să mă ajute. Sunt nevoită să spun da.

Mă sui în maşină şi mă îndrept spre punctul de închiriat bărci. Mlaştina e singurul loc în care pot să obţin un pic de limpezime. Trebuie, pe deasupra, să termin desenele pentru Estelle şi am nevoie de ceva inspiraţie. Trec pe lângă anunţul ce promite Lupte cu Aligatori Reale Zilnic la Amiază şi simt iarăşi scânteia electrică a atingerii lui Adlai.

Unul dintre compendiile despre plante aduse de la bibliotecă avea un capitol fascinant despre ierburi şi legătura lor cu dorinţa. Pentru elisabetani, un mănunchi de rozmarin ajuta la aranjarea unei întrevederi romantice, iar un măr sugera intenţii libidinoase. Îmi închipui reacţia lui Adlai la o rămurică de rozmarin lăsată pe tăblia tejghelei sau la un măr roşu, zemos. Sau, şi mai bine, un „fluture de Florida”, orhidee de mlaştină, fiindcă aceeaşi culegere avea o pagină întreagă dedicată proprietăţilor senzuale ale orhideelor. Numea floarea femelă „deschisă şi primitoare”, rădăcina-mascul „protuberantă şi avântată” şi planta cu totul „fierbinte şi molatică la atingere”.

M-ar certa Adlai văzând orhideea extrasă din habitatul său? Sau ar atinge gingaş petalele, mi-ar mulţumi în şoaptă şi m-ar călăuzi către un pat cu baldachin alb, în luminişul inundat de soare al codrului...?

Fac la stânga pe drumul din grăunţe de calcar fără să observ Chevy-ul galben care vine spre mine, în viteză, de pe banda opusă. Claxonează asurzitor, inundându-mi creierul cu adrenalină, şi izbesc cu talpa în pedala de acceleraţie, stârnind o trâmbă de pietriş în urmă şi evitând la mustaţă

coliziunea. Claxonul mă petrece din spate şi respir sacadat, simţindu-mi în piept izbitura inimii.

Cobor mai departe pe drumul de pietriş, cu mâna încleştată pe volan ca un şofer începător. Parchez, trag cu putere aer în piept de câteva ori şi mulţumesc evoluţiei pentru reflexul de fugă din faţa primejdiei. Şi acum s-a făcut vremea ca lobul meu frontal să treacă la acţiune. Aproape că am fost făcută terci din cauza unei fantezii imposibile, care nu va merge mai departe de habitaclul acestui automobil. Când voi intra acolo ca să închiriez o canoe, mă voi purta profesional. Ca o clientă. Plante şi păsări, nimic mai mult.

– Ehei, iote şi canoista mea număru' unu.

Adlai îmi zâmbeşte strălucitor când mă vede intrând. Nu ştiu nimic despre el. Ar putea fi însurat, tatăl a şapte plozi. Arunc o uitătură furişă spre mâna lui stângă, care nu are nimic pe degete. Dar are, probabil, o personalitate cu o mie de trăsături insuportabile. Se întovărăşeşte cu personaje insalubre. Îi întind cardul de credit şi aştept să-mi aducă barca.

Îşi încrucişează braţele peste piept.

Mă port ca şi cum nu m-ar studia, ca şi cum nu ar aştepta să mai zic ceva. Mă întorc să mă uit la flacoanele cu loţiune contra insectelor, iau una şi citesc eticheta.

– Bun, atunci! zice şi se ridică în picioare.

Aşa. Îşi face treaba, eu mi-o fac pe a mea. Sunt aici exclusiv pentru păsări.

De pe ponton, împinge la apă canoea cu un brânci puternic din cale-afară.

– Ce nai..., fac şi rotesc iute capul spre el.

Uite-l acolo, cu pumnii în şolduri şi coturile ieşite înainte, clătinând din cap. Vâslesc repede, iau distanţă.

*

Străbat mai multe pasaje înguste până să înţeleg unde am ajuns. Mă aţin pe ţărmul unui lac atât de vast, că are canale marcate, este deci parte a unui traseu bine stabilit, circulat. O barcă de curse nouă şi lucitoare trece huruind zgomotos. Numele ce se vrea isteţ, zugrăvit pe-o latură a bordului, e *Chilipir Imobiliar*. Ridic ochii şi îl văd pe pilot: Elbert Perkins. Picioare lungi, burtă proeminentă. Cum de face individul atâţia

bani vânzând locuinţe într-o localitate mititică aşa cum e Tenetkee? Siajul şalupei lui aproape că-mi răstoarnă canoea, însă întorc prova şi izbutesc să vâslesc perpendicular cu valurile nepăsătoare, în sus şi în jos, în sus şi în jos.

Găsesc, în următoarea scenă, un canal mai îngust, cu mangrove atârnând peste apă, împestriţând suprafaţa cu umbrele lor. Îmi amintesc cum vâsleam până la tabăra de pescuit a tatei pe sub asemenea ramuri, trăgând apa spre mine şi simţind cum barca se mişcă sub noi, mai mult de la padela viguroasă a tatei.

– Pssst, a zis atunci tata de unde stătea, făcându-mă să întorc capul.

Fără să se oprească din vâslit, mi-a făcut cu ochiul şi, cu un zvâcnet aproape insesizabil din cap, a indicat ceva de peste umărul lui drept. Am ridicat privirea într-acolo. Două păsări cu penaj întunecat alunecau tăcute în urma canoei. Păreau enorme, erau foarte aproape. Când au văzut că mă uit, şi-au luat zborul şi au poposit în umbra copacilor.

– Stârci-de-noapte, a şoptit tata.

El mi-a oferit păsările, el mi-a dăruit mlaştina. A încetat, de la un punct, să mă înveţe tainele mai subtile ale pescuitului. A văzut ce îmi place la plaiurile acestea şi mi-a furnizat o cale de a le descrie. „Pui de baltă”, zicea la freamătul a ceva purpuriu între trestii, sau „pescăraş” când vreo rachetă mică zbura pe lângă noi şi ne-o lua înainte, aproape de unda apei.

Odată, pe acelaşi ton, a zis:

– Fată de baltă.

M-am întors iute, să văd.

– Tu eşti aia, Loni Mae, m-a lămurit vesel măsurându-mă pieziş cu privirea. Suliţe de soare străpungeau tufele de muşchi spaniol de deasupra lui. Ba nu, s-a corectat peste câteva clipe. Am un nume mai bun pentru tine. Împărăteasa Mlaştinilor.

Am împins aerul printre buze şi am zâmbit, dar după aceea am stat mai dreaptă, am cercetat mai departe cu privirea şi am împins mai vârtos padela în apă.

Când trec de curbura unui desiş proeminent dau peste doi stârci, unul alb şi unul albastru, având ceva ce pare o dispută teritorială. Încetinesc barca. Încă un stârc alb s-a oprit ceva mai încolo, în apa puţin adâncă, fie ca să pescuiască, fie curios să afle cine va câştiga. Pasărea albă şi cea albastră zburătăcesc, încercând să se alunge una pe cealaltă, îndoindu-şi aripile în aşa fel încât soarele se loveşte în ele dintr-o parte mai întâi, apoi

din cealaltă. Le schiţez iute, încercând să păstrez atât graţia neintenţionată a mişcărilor, cât şi forţa intenţiilor lor. Preocupate de putere, teritoriu şi drepturi de pescuit, păsările acelea habar nu au cât de superbe sunt când se

ceartă. Stârcul albastru, mai ales, îmi arată din toate poziţiile o bogăţie de nuanţe.

Se potolesc în cele din urmă, în apa puţin adâncă, ţinându-se la distanţă mică una de alta, iar eu las din mână caietul de desen. Simt în mine, pe drumul de întoarcere la debarcader, zumzetul unei euforii obosite.

Adlai îmi întinde braţul să cobor, însă chipul său are o expresie neutră.

– Tocmai am văzut un peisaj adorabil, zic sărind pe ponton. Îmi întoarce spatele şi intră.

Deschid pe masa lui blocul de schiţe şi îi arăt cei doi stârci. Se uită la păsări, apoi la mine şi zice:

– Aha.

Îmi întinde cardul ţinându-l între două degete.

Ce nesimţit! Încearcă să mi-o plătească pentru că i-am ignorat de dimineaţă semnalele? Închid cu plesnet blocul de desen, smuncesc din mâna lui cardul şi plec.

Abia aştept să revin într-un loc în care lumea e prietenoasă şi climatul are în denumire cuvântul „temperat”. O lună în arşiţa asta mi-a topit, mai mult ca sigur, creierul.

35

14 aprilie

Opresc să o văd pe mama. Bandajul ghipsat i-a fost îndepărtat de pe încheietură şi au început cu fizioterapia, însă ea nu e deloc încântată. Am adus ceva cărţi cu mine, dar nu are dispoziţia potrivită.

– Păi bine, mami, fizioterapia e muncă. Nu ar trebui să fie distractivă.

– Mersi de încurajare, zice dându-şi ochii peste cap.

– Mami, pot să-ţi zic o chestie numai? Mi-ai făcut asta de-atâtea ori în viaţă...

În gât mi se pune un nod.

– Să fac ce?

– Chestia aia cu ochii. Ca şi cum ce-aş avea de spus ar fi

complet fără valoare.

– Ei bine...

– Nu. Nu-i bine. Deloc plăcut. Şi aş vrea să te rog să nu mai faci asta.

Vocea îmi tremură. Niciodată n-am mai spus ceva atât de verde în faţă.

Îmi întoarce spatele, cum a făcut mereu.

În uşă se aude o bătaie. Mariama o întredeschide şi duce mâna spre piept cu un gest circular.

Îmi cer scuze de la mama şi ies pe culoar.

– Îmi pare rău că întrerup, zice Mariama.

– Nu-i nimic, îi răspund trăgând uşa după mine. Prefer să vorbesc cu tine. Cum merge totul? Ce face familia *ta*?

Mi-a mai spus câte ceva despre fiul ei de vârsta facultăţii, student la tehnologia informaţiei.

Surâde, e limpede că întrebarea mea o bucură.

– Sunt bine cu toţii. Zdraveni şi sănătoşi, slavă Domnului.

– Şi băiatul tău tot numărul unu e la toate cursurile? Zâmbeşte.

– Jumătate din ce spune de chestiile lui tehnice îmi intră pe-o ureche şi iese pe cealaltă. Aud numai aşa, un vâjâit.

Râdem amândouă.

– Dar privitor la Ruth, zice Mariama. Îi trebuie mai multă lenjehie.

– Lenjerie?

– Chiloţei. Rufărie de corp. Nu are decât două perechi.

– Cum aşa, abia i-am adus zece perechi noi. I-am aplicat, cu fierul de călcat, şi abţibilduri cu numele.

Mariama se opreşte.

– Hm. Se poate să devină confuză şi să le arunce la coş – la gunoi, adică

– şi nu la rufe murdare. O să verificăm, dar, până una-alta, aţi putea să mai aduceţi?

– Pornesc în clipa asta.

Fac un drum lung şi plăcut cu maşina până la mall. Aici, în Governor’s Square, în incinta din Tallahassee unde se sărbătoreşte cu fast consumerismul american, muzica de ascensor ţârâie, fântânile arteziene bolborosesc, copiii chiuie şi izuri contondente de parfum se ridică dinspre raioanele şi chioşcurile care vând cosmetice. Muşteriii se îndreaptă agale spre toate lucrurile de care nu au nevoie – trei raioane dedicate bentiţelor cu sclipici, patru magazine cu poşete la preţuri nebuneşti şi nouăsprezece prăvălii de pantofi cu tocuri chinuitoare. *Hai, toată lumea! Cumpăraţi ce nu-i necesar!*

Acumulaţi ciurucuri!

O iau spre Macy’s, să-i cumpăr mamei chiloţi albi de bumbac. Dacă i-aş lua de alt fel ar fi scandalizată.

– Da, vreau pungă, zic.

O apuc în sus pe scara rulantă de la Macy's, câte două trepte dinţate odată, până ce ajung cu ochii la nivelul buzunarului din spate al unei perechi de blugi Levi's bărbăteşti. În sfârşit pot aprecia şi eu ceva în mall-ul ăsta. La capătul scării rulante, tipul se opreşte o clipă ca să se orienteze. Of, nu.

– Ehei, salutare, zice.

E Adlai, cu aceeaşi expresie plictisită pe care mi-a prezentat-o şi mie ieri.

– Oh! exclam. Ce cauţi aici?

Pufneşte într-un râs înfundat şi se joacă cu barba.

– Să am iertare?

– Scuze, am... Doar că sunt obişnuită să te văd, ştii, cu canoele. Ascund la spate plasa semitransparentă.

– Mda, chiar îmi *iubesc* mult canoele. Da' mi se permite, de fapt, să mai umblu şi prin alte părţi.

– Sigur că da, eu doar...

Scot aerul afară din piept, zgomotos. Fără cuvinte. Încerc să-i abat atenţia de la stupiditatea mea.

– Ăă... ce ţi-ai cumpărat?

– Asta-i o întrebare cam personală, zice desfăcând plasa din mână. Mi-am luat o cămaşă şi-o cravată. Tu?

– A, doar nişte – ţin sacoşa pitită la spate – chestii pentru mama. Îmi dreg vocea.

Dă din cap, mursecându-şi buza de jos cu dinţii impecabili.

– Ei, mă bucur să te văd, cum ar veni, în lumea largă. N-aş vrea să mă gândesc că exişti numai când apari pe după canoe.

Lumea se dă în vânt după gagiii care-o fac pe deştepţii.

– Aşijderea, zic şi dau să plec. Mă strigă:

– Ne vedem data următoare când apari, ha?

– Bine.

Intru în parcare, încă năucă. De ce nu vor oamenii să se menţină în categoriile stabilite de mine?

Peste drum e un local Panera. Mă îndrept într-acolo. O să-i duc echipamentul esenţial mamei după ce mai fac o oprire. Nu l-

am mai văzut pe căpitanul Chappelle de când cu spitalul, şi aud o voce în cap – vocea ei – zicând: *Nu întreba ce poţi face, doar fă ceva.* Pentru mama, asta ar fi însemnat nişte mâncare gătită în casă. Pentru mine e un recipient cu supă de la restaurant.

Întoarsă în Tenetkee, urc cu supa călâie cele trei trepte ale verandei căpitanului Chappelle şi trag în piept mirosul de caprifoi. Vine la uşă, mai subţiat parcă, însă faţa i se vindecă şi arată mai aproape de normal. A rămas bărbatul vânjos pe care l-a cunoscut tatăl meu.

– Domnule căpitan. Cum vă simţiţi? V-am adus nişte supă.

Stă încremenit o clipă, apoi împinge uşa de plasă şi-mi dă drumul înăuntru.

– Nu merit să fii aşa bună cu mine.

– Ba sigur că meritaţi. Mă tem totuşi că s-a cam răcit. Să v-o încălzesc?

– Ai vrea? zice închizând uşa în spatele meu. Da-n cazu' ăsta stai o ţâră şi mănâncă şi tu cu mine.

Descopăr o cratiţă mai mare în bucătărie şi torn acolo litrul de supă adus. Încă sunt nedumerită în privinţa vorbelor pe care le-a spus în spital, crâmpeiele de gânduri despre felul în care a murit tata. N-am venit să-l iau la întrebări, dar totuşi.

Găsesc două boluri, două suporturi pentru veselă, şerveţele, linguri.

Pun masa. El se aşază şi suflă asupra unei linguri pline ochi cu supă.

Încerc să mă gândesc la vreo bârfă locală, dar deocamdată ne mulţumim să coborâm lingurile în străchini şi să le ducem la guri. Spun într-un târziu:

– Arătaţi mai

bine. Pufneşte.

– O vreme n-o să câştig nici un concurs de frumuseţe.

– Ştiţi, cred că doctorul bănuia... că aţi fost bătut.

Rămâne cu lingura suspendată deasupra bolului. După care zice:

– Să mă bat io singur, cred. Mi-am făcut ca de obicei gimnastica, am tăiat ceva buruieni prin spate, am intrat în casă şi-n loc de-un bidon cu apă şi-o cină ca lumea am tras o duşcă de Johnnie Walker cu gheaţă. Fi'ncă altceva n-aveam în mine, zic că asta m-a lăsat lat.

Cercetez vânătaia de pe tâmpla lui, care are forma şipcii din cadrul uşii.

– Da' mulţumită ţie – înclină din bărbie spre mine – n-am

rămas lat. Dau din cap. Gata, trebuie să deschid subiectul.

– Domnule căpitan, când eraţi la spital aţi zis un lucru pe care nu l-am înţeles. Că vă simţiţi răspunzător pentru ce i s-a întâmplat tatei. Asta fiindcă...

– Am zis io aşa? Îţi bagă ăştia nişte droguri în tine de te fac să halucinezi. Sunt rele drogurile, Loni, să nu iei vr’odată.

– Nu, n-o să iau. Doar că...

– Ce trebe tu să ţii minte, copilă, e că tatăl tău a fost un bărbat deosebit, un apărător al legii. Un om bun, nu ca netrebnicii cu care aveam de-a face amândoi. Şi de aia am avut grijă să n-aibă o înmormântare standard de poliţist. A avut totu' de mâna întâi.

Bagă iarăşi lingura în supă.

– Mulţumesc. Adică da, ştiu că a fost un... „Nu pierde şirul", mă îndemn.

A fost un om bun.

– Şi se vede în tine, drăguţă. Eşti, de fapt, bucăţică ruptă taică-tău.

Mă priveşte lung. Îşi împinge apoi scaunul şi îşi duce castronul gol, şi pe al meu, la bucătărie.

Mă ţin de el.

– Dar, vreau să zic, l-aţi cunoscut atât de bine, l-aţi văzut chiar înainte de... la muncă zi de zi... Era cumva, aţi observat....?

– Loni, zice aşezând vasele în chiuvetă. Îmi face semn să trecem înapoi prin sufragerie, spre partea din faţă a casei. Îi normal să vrei să afli cât se poate de mult despre părintele tău. Poate vizita lu' tăticu-său, Newt, să fi avut vr'un efect, da' puteau fi alte o mie de chestii... care să-l facă să se poarte nechibzuit. Da' vine o vreme când trebe să te împaci cu idea că nu ştii. Sunt lucruri pe care un bărbat le ia cu el cân' se duce, şi nu ţine de noi să pricepem. Ca Stevie al meu.

Clatină din cap înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Am ajuns la uşa din faţă. Omul ăsta şi-a pierdut fiul, suferă şi nu are pe nimeni. În ciuda recentei internări în spital, simt puterea din umerii şi braţele lui când îl îmbrăţişez de rămas-bun. Aşa l-aş fi îmbrăţişat şi pe tata la vârsta asta, de-ar fi trăit.

Întoarsă la St. Agnes, un bărbat în etate, un rezident cu părul de culoarea oţelului, tuns milităreşte, mă opreşte în hol.

– Mă puteţi ajuta?

– Sigur, ce să fac?

– M-au internat aici fără motiv.

Mă uit după vreo infirmieră, şi Carleen, una dintre protejatele Mariamei, intervine.

– Ia ghici, Harold! Bucătarul te caută. Are o fripturică de miel exact cum îţi place ţie.

Mă întreb dacă gustul e ultima senzaţie de care se agaţă creierul, acel instinct animalic de a ţine corpul în funcţiune. Carleen îl ia pe Harold de braţ, ca la plimbare. Porneşte cu ea, dar cu capul îndreptat spre mine.

Mama nu e în camera ei. Scot chiloţii de bumbac moale din ambalaj şi-i întind pe masă, scriind pe banda fiecăruia, cu o cariocă, „Ruth Murrow”. Îi împăturesc apoi şi îi bag în sertar.

Mă opresc în faţa fotografiei de nuntă a părinţilor mei, tata înt-un costum simplu, închis la culoare, cu cravată şi un zâmbet de zile mari. În acel moment o aud pe mama din prag:

– Ţi-am spus că nu vreau, şi totuşi ai insistat. Mariama ridică din umeri spre mine.

– Mi-am zis că poate cercul de cusut...

– E-n regulă, spun în vreme ce mama se aşază în fotoliul ei. Mami, ţi-am adus ceva.

Nu la obiectele pe care i le-am pus în sertar mă refer. Am venit înarmată cu alte cărţi. Nu renunţ să-i citesc cu voce tare.

– Spune-i femeii ăleia să nu mai încerce să mă...

– Numele ei e Mariama, zic şi mă aşez faţă în faţă cu mama. Uite aici, ascultă. E Sir Walter Raleigh. Eşti gata?

Oftează.

– *Sângele omului, care se întinde prin rămurişul venelor prin tot trupul, poate fi asemănat cu acele ape... duse de pâraie şi râuri peste tot pământul, răsuflarea lui e aidoma aerului, dogoarea lui naturală aduce cu căldura din lăuntrul pământului.* Nu că-i o idee simpatică?

Nici o reacţie.

– Şi nu este singurul care gândeşte aşa. Tipul ăsta pe nume William Caxton are şi el o...

Îi verific expresia. Opacă.

– Să încercăm asta. Mi-a adus aminte de mamaia Mae.

– Mae? zice mama, cu o frântură de recunoaştere.

– *Străbunele noastre au păzit informaţiile practice şi cunoştinţele mistice din popor despre ierburile de leac. Erau adesea cele mai bătrâne dintre noi – Măiastrele.*

Dă aprobator din cap.

Scot *Ierbarul* lui John Gerard. Şi am găsit în el o reţetă pe care pun rămăşag că o ştia şi mamaia Mae: *Gălbenele – amestecul făcut din flori şi zahăr, luat dimineaţa, lecuieşte tremurul inimii şi se dă la vreme de molimă şi ciumă.*

Buzele mamei îşi ridică uşor colţurile, indiciul unui surâs vag. Zice:
– Doar în caz de molimă şi ciumă.

36

15 aprilie

E ziua când se plătesc impozitele şi Phil e ocupat până peste cap. Eu mi-am calculat impozitele încă din februarie, fiindcă sunt simple şi încerc să nu le acord mai mult timp decât e strict necesar.

Îi dau un mesaj lui Theo ca să ajustez data întoarcerii pentru 23 aprilie. Mesajul mă scuteşte să-i aud dezamăgirea, mă fereşte de încă o menţionare a tânărului Hugh Adamson şi a termenului său limită, de discutatul despre grote şi ape subpământene, mă fereşte să simt frica din vocea lui, controlată însă palpabilă, de paraziţii birocratici care încearcă să ne ronţăie din interior multiubita instituţie.

Am achitat, totodată, chiria apartamentului pe încă o săptămână. În Tallahassee e un excedent de locuinţe disponibile, aşa că Charlie, amicul lui Roger, se bucură să se aleagă cu banii mei, fie şi temporar.

Mă pregătesc pentru întoarcerea de săptămâna viitoare la Washington trezindu-mă devreme, ţinându-mă de listă şi luptându-mă cu orice m-ar putea distrage. Sunt mult prea ocupată ca să vorbesc cu domnul Hapstead de la salonul funerar, deşi Phil are să mă întrebe şi îi voi spune: „Da, am fost”, adică o minciună.

În micul cabinet de la muzeul lui Estelle, soarele matinal se furişează pe după storul închis. Anhinga, pasărea cu numărul 9 de pe lista lui Estelle, are un gât lung şi curbat care se întinde ca un periscop din apă şi se sfârşeşte cu un cioc ascuţit ca o floretă. Restul corpului e sub apă. Colorez gâtul negru şi cu serpentine al păsării anhinga, apoi schiţez unduiri în apă ca să redau deplasarea înainte. „Şerpoaică”, şoptesc, dar aud vocea lui tati.

– Şerpoaică la ora zece, a zis arătând cu degetul.

Codiţele împletite m-au izbit în obraz când mi-am rotit iute

capul şi am văzut, în faţa unui gogoloi de ierburi plutitoare, un gât ca un furtun de grădină negru şi ascuţit pătrunzând în apă şi scufundându-se, făcându-se nevăzut.

– Cum îşi ţine atât de mult răsuflarea? am întrebat.

– Misterele naturii, dragă. Poate să înoate ca peştele, să zboare prin aer şi să umble pe pământ. Tati a aplecat capul spre apă, unde dispăruse pasărea. De-aş fi o pasăre, ca ea aş vrea să fiu.

Ciocul ascuţit s-a ivit la câţiva paşi mai încolo, înfipt într-un peşte care se zbuciuma de mama focului.

– Vezi, Loni Mae, se pricepe la pescuit mai bine decât noi amândoi.

Mi-a făcut din ochi. Ştia că prefer să desenez decât să pescuiesc. Iar el prefera pescuitul multor altor activităţi. A mulinat firul şi a întins mâna după momeala care strălucea ca o prismă.

– Îi şi vremea prânzului.

A întins pe fundul canoei băţul undiţei, a luat coşul de picnic şi mi-a dat, de acolo, un sendviş înfăşurat în hârtie cerată. Şuncă, brânză şi murături. L-a desfăcut şi pe al lui.

– Ce mai femeie e şi mămică-ta, să aibă aşa grijă de noi când fugim şi-o lăsăm, a zis gesticulând cu sendvişul. S-a ocupat ea, nu trebe să ne scufundăm după mâncare.

M-am uitat dincolo de încreţiturile de la coada ochilor tatei şi am văzut şerpoaica pe o ramură, sucind peştele în cioc ca să-l înghită.

Pe planşa mea de desen: mărgica neagră a unui ochi, lucirea apei din jurul păsării anhiga, şerpoaica tatei. Tati nu a fost doar un vizitator în mlaştină, ci ţinea de aceste locuri. Păsările, dafinii, mangrovele erau prietenii cu care crescuse. Rădăcinile lui se întindeau şi ele pe sub apa aceea.

Şi în acea apă s-a întors.

Las desenul neterminat şi pun mâna pe chei. La naiba cu minţitul lui frate-meu şi la naiba cu evitatul chestiilor care mă distrag. Am întrebări care cer răspunsuri. Îmi iau geanta şi mă pregătesc să încalc un vechi legământ.

37

Aştept damf de conservant ca pe culoarele dosnice de la

Smithsonian, însă intrarea din spate a casei funerare mă duce într-un birou simplu, înţesat de hârtii. Domnul Hapstead, în cămaşă, scrie ceva pe o tablă albă – programul lui de „evenimente”, presupun. Corpul sfrijit ca un port-stindard pare uşor adus de şale.

E trist îmbătrânitul ăsta. Mama şi cei de-o vârstă cu ea arată piperniciţi, şi mă întreb dacă aşa se simt şi ei pe interior. Cei care nu sunt bolnavi şi care şi-au păstrat activităţile de rutină, care îşi ţin ochelarii la îndemână pentru lucrul de aproape şi nu zăbovesc prea mult la oglindă s-ar putea să nu fie conştienţi de cât de mult au înaintat în vârstă. Poate că e adevărat şi pentru domnul Hapstead, care mergea la biserica noastră şi ne-a fost prieten de familie, întotdeauna laconic şi plin de tact.

– Domnu' Hapstead, bună ziua! Cred că nu mă mai ţineţi minte. Se întoarce şi mă priveşte cu ochii îngustaţi.

– Eşti Loni Murrow. Se opreşte o secundă, apoi: Cum te-ai făcut aşa de bătrână?

Râd. Cam atât cu tactul de altădată. Mă întreb ce altceva s-a mai dus pe apa sâmbetei. E probabil la fel de disonant pentru el să mă vadă la treizeci şi şase de ani pe cât îmi e mie să dau cu ochii de un bătrân cocârjat. Însă, dacă el poate vorbi pe de-a dreptul, pot şi eu.

– Domnu' Hampstead, cum staţi cu memoria?

Îşi propteşte şoldul slăbănog de muchia biroului.

– Îi ca briciu', de ce?

– Vreau să vă întreb ceva despre tatăl meu.

– Hm. Şi eu, care credeam că ai trecut pe la mine fiindcă-s arătos. După o pauză adaugă: Tăticu-tău a fost un om de ispravă.

– Mda, zic. V-aţi ocupat de... înmormântarea lui.

– De ce pronunţă toată lumea cuvântul ăsta de parcă ar fi un cuvânt urât? Înmormântare, înmormântare, înmormântare... Dar regret profund pierderea suferită, spune amintindu-şi replicile profesionale.

– A fost... ceva neobişnuit cu serviciul funerar?

Bâjbâi către nişte informaţii pe care s-ar putea să nu vreau să le aud.

– Neobişnuit? Să mă gândesc. Îşi îndreaptă ochii spre ornamentele de ipsos de pe tavan. După un minut, zice: A fost o înmormântare cum se cade. Totul de calitatea întâi.

Nu m-a invitat să iau loc.

– Mda, căpitanul Chappelle mi-a spus că a plătit... ceva în plus.

– Ca să vezi. Din câte ţin eu minte, a fost vorba de un fond strâns de soţiile celor de la Vânătoare & Pescuit. O fi contribuit şi Frank. Hapstead se uită în gol, trecându-şi poate în revistă datele din minte. Aşa, două înmormântări mari în anul ăla, amândouă de rangeri. Şi-amândouă de prima clasă.

Pare să-şi decupleze brusc memoria şi se aşază pe scaun ca să deschidă corespondenţa.

Iau loc şi eu.

– Domnule Hapstead, s-ar putea să nu vă mai amintiţi, dar... Îmi aruncă o privire însemnând: „Ai grijă, madam”.

– Ei bine, a fost vreun lucru ciudat, cumva, în felul în care a murit tata?

Cel puţin trei sferturi din mine speră că amănuntele s-au pierdut în ceaţă. Oftează.

– În meseria pe care-o fac, o memorie ca a mea i-un blestem. Lumea, cel mai des, nu vrea detalii. Aşa că totu’ trebuie să rămână colo-şa.

Îşi atinge tâmpla cu degetul.

– Înţeleg asta perfect, zic. Doar că fratele meu a iniţiat, cum să spun, un... Vă amintiţi ceva despre vreo investigaţie?

– Din ce ţin minte, mama ta n-a vrut aşa ceva, şi cine putea s-o învinuiască?

Se opreşte din vorbit.

O gheară îmi strânge inima. *Ştie*. Mă reped cu capul înainte.

– Şi toată lumea ştia că a murit înecat, aşa că...

– Da, înecat, cum nu. Iarăşi îşi aruncă în gol privirea, pe după lentilele ochelarilor. Da-i nevoie să închizi o rană, ştii, altfel fluidul de îmbălsămare..., zice şi se răsuceşte spre mine. Mda... păi... n-ai vrea să...

– Rană?

– La cap.

Ia stai. Ce tot zice? Un beculeţ mi se aprinde în creier şi toate teoriile din copilărie mi se năpustesc iarăşi în minte. Tata, încurcat în firul de pescuit, cade pe spate din canoe direct într-un ciot de chiparos. Aproape că ţip: „Aşa-i! S-a lovit la cap!” Pare, o clipită, un lucru cât se poate de evident. Tot restul a fost o greşeală.

– Domnule Hapstead, Dan Watson a scris un raport care afirma...

– Ca să vezi, a lui Dan Watson e ailaltă înmormântare de care ziceam.

În acelaşi an. Şi la fel, sicriu de lux, coroane de calitatea întâia,

tot tacâmu’.

Hapstead îşi aminteşte acum câţi bani a tras din asta. Iar eu sunt aici, pe tărâmul fanteziei mele cu „accidentul”, când ştiu fără să mi se spună că dragul meu tată a avut o zi atât de neagră, că mlaştina nu l-a mai putut bucura. Şi-a pus greutăţi în buzunare, şi-a zvârlit cât colo portofelul şi a căzut pe spate din canoea instabilă, lovindu-se la cap şi părăsind lumea fără măcar un: „Rahat, sunt tată şi nu ar trebui să plec”. Simt cum mi se agită fierea în stomac.

Hapstead continuă să pălăvrăgească.

– Acu', în cazu' Watson, am avut de furcă. Un foc de armă de-aproape îţi cam face faţa să explodeze, nu-i ca înecu', unde totuşi ai de-a face cu piele care-a stat atâta de mult în apă.

Mă arde pe gât şi mă năpustesc afară, în stradă, lăsând uşa să se trântească în urmă. În parcare mă îndoi de şale şi slobod un jet gălăgios şi puturos, făcând o băltoacă verzuie. Trag aer cu putere, cutremurându-mă, îmi îndrept spinarea şi pornesc glonţ spre maşină. Trebuie să plec dracului din oraşul ăsta.

Trec în viteză pe lângă casa noastră, apoi pe lângă cea a lui Joleen Rabideaux, unde cineva a început să arunce butoaie vechi, de parcă epava clădirii nu ar fi de ajuns.

Mă îndrept, aproape fără să vreau, spre punctul de închiriat canoe. Ceasurile sunt înaintate, nu mi-a mai rămas destul timp pentru vâslit. Însă trebuie să înlocuiesc cadrele astea oribile cu o altă imagine. Să fie mlaştina, sau Adlai însuşi? Cu siguranţă că el nu vrea să-mi audă oful, iar eu nu vreau să i-l spun. Domnul Hapstead, faţa terciuită a lui Dan Watson, pielea murată a tatălui meu şi rana picurătoare de la cap. Trebuie să le curăţ din sistem.

Soarele încă dogoreşte, însă e jos, aproape de zare. Iau dintr-o sticlă o gură de apă, îmi clătesc gura, o scuip pe pietriş, mestec nişte gumă. Străbat prăvălia goală şi ies afară prin spate. Adlai e la şopron, unde lustruieşte şi repară o canoe din fibră de sticlă. Stă aplecat cu spatele la mine, într-o salopetă fără cămaşă pe dedesubt, lăsând la iveală o siluetă bine conturată. Chiar dacă bărbatul ăsta nu e deloc potrivit pentru mine, nu mă pot împiedica să contemplu.

Pentru asta am venit aici? Să dau curs înclinaţiilor celor mai rele? Să mă las pradă unei atracţii care mă va distrage de la confuzie şi groază? Am mai făcut asta şi n-a ieşit bine. E la câţiva paşi mai încolo şi încă n-am scos o vorbă. Dacă mă întorc la maşină fără să fac vreun zgomot, nici n-o să ştie că am fost aici.

Însă îmi simte probabil prezenţa, fiindcă se răsuceşte. Are un aspect băieţesc. Şi-a ras barba. Pe faţă i-au poposit picuri mărunţi de vopsea.

– Hei! zice.

– Bună.
Păşind spre mine, prinde culoare în obraji.
– Iartă-mi îmbrăcămintea de gală.
Nu zâmbeşte până nu pufnesc eu în râs.

Chipul proaspăt bărbierit e subţiratic. Abia mă abţin să nu întind mâna şi să-i ating obrazul neted.

– Ce s-a ales de favoriţi? îl întreb.

– Amicu' meu zice că nu-s atrăgători pentru doamne.

– Şi câte doamne sunt pe-aici?

– Una singură care contează, spune fără să-şi ferească privirea. Eu însă mi-o feresc.

– Mă întrebam... în fine, speram că o să mă laşi să iau o canoe acum, doar pentru vreo jumătate de oră.

– Ei, da' aproape s-a lăsat seara.

– Mda.

„N-ar trebui să fiu aici."

– Îmi pare rău, zice. Chestia-i că, dacă s-ar întâmpla ceva...

– A, nu, e-n regulă, înţeleg.

Bag mâna în buzunar şi degetele îmi ating ceva moale. Scot Viermele Hiperflotant pe care l-am cumpărat de la Echipamente Sportive Nelson.

– Uite, ţi-am adus un... ăă... cadou, zic şi îi pun în palmă momeala roz-fosforescent. E trecută prin maşina de spălat, aşa că-i foarte curată.

– A, un vierme. Foarte sentimental, ce să zic.

– Mie îmi plac la nebunie chestiile astea, îi spun mimând un clănţănit din dinţi. Textura lor.

Îşi lasă capul pe-o parte.

– Bun atunci, salutare.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc înapoi prin interior către parcare. Aproape că am ajuns la maşină când aud paşi scrâşnind pe pietriş şi mă întorc într-acolo. Se opreşte brusc, cât pe ce să ne ciocnim.

– Ăă, zice. Ar fi o posibilitate. Face un pas înapoi, ca să nu mai stea atât de aproape. N-aş vrea să te gândeşti la asta ca la o... adică, dacă aş merge cu tine, ai putea să... N-ar fi o problemă. Cu... riscu'.

Îl evaluez din priviri. OK, deci e plăcut. Sigur, mai sunt şi criminali în serie care sunt plăcuţi la început. Dar, fir-ar, am trecut binişor de nivelul ăsta cu Adlai.

Îmi aşteaptă răspunsul. E neliniştit, ingenuu, un adolescent care mă invită la dans. Datul în bărci cu orice tip are primejdiile

lui, nu-i aşa?

– OK, zic.

Îşi trage capul înapoi, infinitezimal.

– OK! exclamă. Bun, atunci. Putem lua canoea mea.

Trecem iarăşi prin incintă şi îmi aruncă un flacon nedesfăcut cu loţiune contra insectelor.

– Acu-i cel mai rău cu ele, zice. Ştii doar.

Deschide şopronul şi, când revine, nu văd decât o canoe cu susul în jos purtată de un corp frumos, cu braţe dezgolite şi salopetă. Ajunge la mal, lasă canoea şi mă priveşte radios.

– Scoarţă de mesteacăn, mă informează arătând spre barcă.

– Aha. Nu prea mai vezi multe aşa.

– Ţi-o mănâncă mucegaiu' şi putregaiu' dacă n-ai grijă. E iadu' pe pământ s-o întreţii, da' alta nu-i mai fâşneaţă pe apă.

Bărbatul ăsta, în acelaşi timp copilăros şi dârz, arată o încredere limpede, neşovăitoare ca o lumină de veghe. Termin să mă dau cu loţiune şi îi trec flaconul. Şi-o întinde pe braţe, gât, urechi şi piept. Aruncă pe fundul canoei recipientul şi ţine nemişcată ambarcaţiunea cât urc.

Nu e nici o băncuţă, aşa că ne punem în genunchi. Eu la provă – fără tragere de inimă, fiindcă aş vrea să ştiu exact cum se descurcă mesteacănul. Dar e canoea lui. Şi ştiu cum să fiu persoana din faţă.

În ciuda a ce i-am spus lui Estelle despre canotajul cu un tip, mai există un scenariu posibil. În circumstanţe optime poate fi ca un dans lent, unde răspunzi mişcărilor celuilalt. În clipa asta sunt Ginger, iar Fred cârmeşte din spate. E mai bine decât dănţuitul, totuşi, fiindcă în canoe putem schimba locurile, aşa încât să nu conducă mereu aceeaşi persoană.

Ne depărtăm de ponton şi devine clar că Adlai nu se joacă. În balansul dintre provă şi pupa îi simt încrederea – vâslirile noastre sunt bine sincronizate şi ne deplasăm uşor pe unda apei. Îmi urmează ritmul şi împinge padela odată cu mine. Îl simt cum păstrează o presiune continuă şi egală între padelă şi apă şi cum îndreaptă subtil barca în curent. Suprafaţa e calmă, însă şi în condiţii mai dificile, traversatul unui lac pe vânt, de pildă, sau navigarea pe torenţi, simt că ne-am descurca bine împreună. Nici n-ar trebui să ne vorbim.

38

20 aprilie

E ziua dedicată lui Heather şi lui Bobby. La şcoala primară, îi arăt monitorului de la locul de joacă biletul cu semnătură prin care Tammy mă

autorizează să iau copiii, şi cei doi nepoţei aleargă spre mine. E noaptea balului de absolvire la liceul Wakulla şi cea mai aglomerată zi la salonul de coafură. Supravegherea celor mici în incinta şcolii, de care se ocupă îndeosebi liceeni, e anulată. Mi-am lăsat deoparte truda, atât la calabalâcul mamei, cât şi la păsările lui Estelle, ca să petrec după-amiaza cu puştii.

Luăm o gustare când ajungem acasă la ei şi jucăm apoi nişte jocuri caraghioase, costumaţi cu pălăriile şi mănuşile bunicii Lorna, pe care le-am adus cu mine. Bobby se satură iute de ele şi întreabă dacă vreau să ne jucăm de-a prinselea afară.

– Sigur. Începeţi voi, ies şi eu într-o clipă.

Se năpustesc în curte cât mă apuc eu să înfăşor iarăşi în hârtie pălăriile.

Când deschid uşa glisantă ca să mă alătur lor, o aud pe Heather zicându-i frăţiorului:

– Nu, Bobby, nu-l atinge!

Bobby pândeşte ceva după colţul casei.

– Doarme şi atât, zice.

– Ce-a găsit? o întreb pe Heather, aşteptându-mă la vreo şopârlă ori broască.

Trec în spatele lui şi văd că e cât pe ce să atingă cu un deget vârful unei cozi groase şi noduroase.

– Bobby, nu! ţip, dar e prea târziu.

Contactul a fost făcut şi aligatorul se roteşte, căscând botul spre noi. Îl iau dintr-o mişcare în braţe pe Bobby şi răcnesc:

– Heather! Treci înăuntru!

Sar peste prag după ea şi trag uşa glisantă, închizând-o tocmai când se aruncă aligatorul, izbind cu dosul botului căscat în sticla reflectorizantă. Închid uşa, trag zăvorul şi ne înghesuim tustrei lipiţi, depărtându-ne de geam şi uitându-ne la animal cum se zbuciumă şi se izbeşte, războindu-se cu, foarte probabil, propria-i oglindire.

Aligatorii sunt mai rapizi decât oamenii, aşa că slavă Domnului că era îndreptat în direcţia opusă când şi-a început urmărirea. După un interval lung de zvârcoleli furioase, monstrul ne întoarce spatele şi o porneşte peste întinderea curţii. Simt lipite de mine două pulsuri micuţe, ca de pasăre, iar al meu nu e

nici el mult mai lent.

Heather mă priveşte, cu faţa încă încordată de frică.

– Ei, ce palpitant a fost, zic. Bobby a făcut ochii mari.

Îi arăt chipul meu sever.

– Şi-acum ştii ce se întâmplă când atingi coada unui aligator. Dă din cap solemn, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos.

Ar trebui să îl sun pe Phil. Sun însă la Informaţii ca să aflu cine ne-ar putea ajuta. Operatorul mă îndrumă spre linia de la Agenţia pentru Vânătoare & Pescuit dedicată interacţiunilor cu aligatorii.

Aşteptăm.

Când bat la uşă, îi las pe cei doi tipi să intre prin faţă. Buza de jos a celui mai solid dintre ei e umflată cu un cocoloş de tutun de mestecat; cel mai tânăr e politicos, însă dornic să treacă la treabă. Maşina lor aşteaptă cu motorul pornit. Fiindcă aligatorul e în capătul celălalt al curţii, le deschid uşa glisantă şi o închid apoi, repede, în urma lor. Ne tragem, eu şi copiii, trei scăunaşe de lemn şi ne aşezăm să privim. Nu diferă mult de trânta cu aligatorul la care am asistat cu Adlai, doar că oamenii ăştia se pun cu adevărat în pericol şi nu o fac pentru distracţia noastră. Înghesuie strategic animalul, îi înhaţă coada şi, după câteva tentative eşuate, izbutesc să-l întoarcă cu burta în sus. În cele din urmă, tipul mai solid se aşează pe el şi-i înfăşoară peste fălci un curmei robust.

Apoi scoate un pistol. Mă ridic şi mă pun în faţa copiilor, blocându-le vederea, şi zic:

– Ştiţi ce ne trebuie? Floricele de porumb! Haideţi, ajutaţi-mă să le fac.

Îmi arată unde e aparatul de făcut popcorn, iar Heather se cocoaţă să mai deschidă un dulăpior, dar când aude pocnetul armei se opreşte. Ea şi Bobby se uită unul la celălalt. Apoi Heather alunecă în jos şi dau amândoi fuga la uşa de sticlă.

Bărbatul mai firav se târăşte printr-o spărtură în gardul din uluci de lemn care arată ca un dreptunghi perfect, mare cam cât deschizătura unei cuşti de câine, şi trage aligatorul inert înapoi prin gaură.

– L-a omorât, îngaimă Bobby şi ridică ochii spre mine.

Mă duc prin faţă, unde îi găsesc pe cei doi săltând aligatorul în remorcă.

– Trei metri a avut, mă înştiinţează tipul mai solid.

– Credeam că încercaţi să îl mutaţi altundeva, zic.

– Nu, doamnă. Tutunul băgat în pliul buzei de jos îl face să vorbească neclar. Odată ce-ncep să-ţi facă necazuri, cam au tendinţa să se-ntoarcă.

Mă întreb dacă o fi adevărat.

– Şi-o să reparaţi, presupun, gardul?

– Doamnă?

– Gaura pe care a trebuit s-o faceţi în gard...

– A, aia? Pe-acolo a intrat amicu' aligator, doamnă. N-am făcut noi nici o gaură.

– Atunci cine?

– N-am habar, da' a stat ceva să taie cu fierăstrău'. Îi ditai borta.

S-a adunat un pâlc de vecini. Împreună cu ei, copiii şi cu mine ne uităm cum aburcă aligatorul în camionetă, cu coada înainte. Capul are o leziune roşie în dosul craniului pielos. Din gură îi iese ceva – un fir gros de catgut.

– Aligatorul ăsta a fost capturat, zic.

– Aşa-i, spune cel tânăr după ce examinează firul. Întreb:

– Cum sunteţi plătiţi? De la Vânătoare & Pescuit? Întoarce capul într-o parte şi pufneşte în râs.

– Plata noastră-i chiar aicea.

Lance Ashford apare într-o maşină cu însemnele poliţiei, ajunge lângă camionetă, parchează şi coboară. Cel mai tânăr dintre vânătorii de aligatori zice:

– Bună ziua, domnule poliţist, suntem licenţiaţi de statul Florida în calitate de contractori oficiali pentru Departamentu' de Aligatori a...

– Stai liniştit, îl întrerupe Lance. Nu sunt în timpul serviciului, aici locuiesc. Se întoarce spre mine: Care-i baiu'?

– Uită-te şi tu.

Indic spre firul gros din gura aligatorului, apoi îl duc pe Lance prin spate şi îi arăt gardul tăiat, un pătrat frumuşel, abia decupat cu fierăstrăul, suficient de mare cât să încapă un monstru de o sută cincizeci de kilograme. Scândurile retezate au fost rezemate de partea intactă a gardului. Se apleacă să inspecteze gaura.

– Lance, e cineva care încearcă să mă sperie – să ne sperie. Şi reuşeşte.

Heather şi Bobby păşesc în faţă să se uite prin gaură, lăsând fiecare câte o mânuţă pe unul dintre umerii mari ai lui Lance.

– Ce ziceţi, spune întorcând capul pe rând spre ei, vreţi să

le vedeţi pe fetiţele mele?

Îl sun pe Phil în timp ce ne îndreptăm spre casa lui Lance.

– Ce mama dracului? strigă el de mai multe ori.

Îl asigur că toată lumea e nevătămată şi îi dau lista de cumpărături cu materialele care, potrivit lui Lance, vor trebui pentru peticirea gardului.

Mă bucur că am ocazia să o vizitez pe soţia lui Lance, Shereen, şi pe cele două fetiţe ale lor. Mă aşez pe canapea şi mă uit la cei patru copii care se

joacă. Bobby şi Heather îmi tot aruncă priviri – un soi de verificare ce ar putea fi spre beneficiul meu sau al lor.

S-a făcut deja şapte când pornesc pe drumul de întoarcere spre Tallahassee şi nu am nici cheful şi nici energia să pun ceva în gură. Mă lăţesc pe cuvertura patului şi mă holbez în tavan. Dacă mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla, o să-mi plesnească creierii. Fălcile acelea groaznice, carnea cea fragedă. „Dar nu s-a întâmplat nimic", încerc să mă liniştesc. Nimic. Suntem bine cu toţii.

Şi totuşi, cine ar face aşa ceva – să pună nişte copii în pericol – şi de ce? E vreo forţă malignă pe urmele mele, care le-ar putea face rău celor pe care îi iubesc? Mintea mi se învârte ca o morişcă. Caut să mă distrag cu ceva, să pun mâna pe vreo chestie de citit care să-mi ocupe mintea şi să-i oprească zumzetul ţiuitor. Caietul GRĂDINĂ al mamei.

Trebuie să începem musai, la micul-dejun, cu ţocăitul dinţilor şi dispreţul pentru orice încercare prietenească aş face? Nu am zis decât: „Ce-ar fi să mergem în oraş şi să-ţi cumpăr o rochie nouă?" şi mi-a răspuns: „Ce are asta de pe mine?" I-am spus apoi: „Nu îţi critic garderoba, dragă". Şi ea, printre dinţi: „Ba mi-o critici". M-am stropşit: „Ce-ar fi să-ţi corectezi atitudinea? M-am săturat de ea!" A ieşit în trombă din odaie, trântind uşile. Acum e la ea în cameră, bufnind. Iar eu am ieşit în grădină.

Mae avea o zicală despre furie – „Când supărarea te apasă... tu peste umăr să arunci sământa... şi unde va cădea nu-ţi pasă. De busuioc îţi trebuieşte... tu cu mânia ta odată îl sădeşte". Ei bine, am un pachet cu seminţe, iar Mae arareori se înşela. Aşa că, la fiecare grăuncior pe care îl îndes cu degetul în ţărână, mă gândesc la o insultă. Seminţe prăpădite. Flecuşteţe de doi bani. Sunteţi minuscule! Încreţite! Nu trece mult şi mă umflă râsul, apoi îmi dau seama că poezioara trebuie să fie un leac vegetal pentru furie.

Am propus ieşitul la cumpărături ca să alung un nor anume. Am încercat aseară să vorbesc cu Boyd despre copilaşul nostru pierdut şi a zis: „Nu-ţi mai bate capu' cu asta, Ruth! Ai o fată vie care are nevoie de tine!" Sunt deci singură. Şi uite-mă pe băncuţa din grădină cu un pacheţel gol de seminţe. Zile până la

maturitate: 66. Zile până la încolţire: 5–10.

Şi aia ce-a fost? O lovitură de picior? Doamne, a trecut vreme lungă şi rea de când m-a lovit ultima oară un bebeluş cu piciorul pe dinăuntru. Aştept o împunsătură nouă.

Loni a tot izbit din picioare – până în clipa când s-a născut. Şi când mi-au dat-o, boţ dolofan de carne, cu picioarele încă mişcând, cu buzele strânse,

mi-a venit greu să cred că e reală. Boyd a zis: „Cred că-i flămândă”. Am pus-o la sân şi bâjbâielile ei după lapte mi s-au părut atât stranii, cât şi inevitabile. Cerea exact ce aveam, iar eu îi dădeam exact ce îi trebuia. A terminat de supt şi Boyd mi-a luat-o din braţe, a început să umble încoace şi-ncolo cu ea, bâţâind din genunchi şi bătând-o pe spate cu palma, şi când m-am uitat în jos la braţul meu am văzut o urmă ca de cochilie, un imprimeu al urechiuşei ei pe pielea mea.

O, Loni, întoarce-te la mine acum. Vino să simţi cum dă din picioare bebeluşul cel nou.

Pun deoparte jurnalul. Azi nu m-am dus să o văd – prea m-a zdruncinat povestea cu aligatorul. Dar pot măcar să o sun. Formez numărul postându-mă la fereastră şi uitându-mă în jos la buruienişul ţepos din curte. Sună de două, de trei, de patru ori. Sunt cât pe ce să închid când cineva răspunde, suflând gâfâit în receptor. Dar nu vorbeşte nimeni.

– Mami?

– Cum ÎNDRĂZNEŞTI! zice.

– Poftim? Mami, sunt Loni.

Vocea îi e aspră ca glaspapirul.

– Ştiu eu cine-mi eşti. Şi n-o să mă sfidezi tu! Crezi că n-am altceva de făcut decât să umblu după tine – în vârful copacului sau prin mijloc de mlaştină ori Dumnezeu mai ştie pe unde? Întoarce-te, Loni*, în clipa asta*!

Depărtez telefonul de ureche, apoi iarăşi îl apropii.

– Mamă, ascultă-mă...

– Şi să nu-mi întorci vorba, obraznico!

– Mamă.

– Nu mă face să vin după tine! Cum ai ajuns acolo? E cel mai *prostesc*

lucru pe care l-ai făcut *vreodată*.

– Mamă...

– Lorna Mae Murrow, nu vreau să mai aud un cuvinţel. Doar trage-ţi odată ciubotele alea. Scoate tălpile din nămol. Şi să NU aud că nu poţi!

Ceva în vocea ei, ceva bătrân şi nepătruns de opac, îmi dă trepidaţii.

Iarăşi iau telefonul de la ureche, ating butonul şi opresc apelul.

Am avut, în toată perioada liceului, un coşmar care se tot repeta: o voce mustrătoare care îmi rostea necontenit numele. Visul mă făcea să sar din pat, tremurândă, şi să umblu fără ţintă prin casa încă adormită. Mă trezeam dimineaţa covrig pe covorul împletit din camera lui Phil, întrebându-mă cum ajunsesem acolo, până ce îmi aminteam teroarea visului

urât. Vocea nu am identificat-o niciodată, dar tocmai ce am auzit-o în telefon, tăioasă şi pârjolitoare.

Nu m-am mai gândit de ani de zile la coşmarul ăsta. Însă trebuie doar ca mama să-mi rostească numele întreg de botez, şi mă transform pe dată într-un boţ zbuciumat de carne.

39

Sunt într-o cafenea din marginea parcului dreptunghiular din Tallahassee. Aş vrea să văd o pasăre prin geamul larg, panoramic, un păn̦ăruş, orice. Noaptea trecută am avut vise tulburi, care m-au făcut să asud, şi m-am trezit într-un cenuşiu ameninţând să mă cuprindă. Cafeina va ajuta, însă ar fi un antidot mai de încredere să pun ochii pe vreo pasăre. Tabelul lui Tammy mă desemnează ca vizitatorul de azi la azilul St. Agnes, însă după telefonul de aseară treaba asta pur şi simplu nu prinde lista mea de ocupaţii preferate.

Afară, maşinile trec cu vuiet pe strada Madison, apoi încetinesc şi opresc la semafor. Unul dintre automobile e roz, mai mult ca sigur. Mă ridic, însă culoarea se schimbă înainte să văd cine-i la volan.

Fug spre maşina mea, pornesc motorul şi o apuc în direcţia spre care am văzut că se îndreaptă automobilul roz, numai că a dispărut. Reduc viteza, uitându-mă pe străzi lăturalnice în trecere, până când cineva din spate claxonează şi renunţ la şofatul meu imprudent. S-a făcut vremea să pornesc spre sud.

Trec curând pe lângă indicatorul cu „Bun Venit în Tenetkee: Micuţ, dar Mândru” şi încerc să mă mai gândesc la vreo cale de a-mi amâna sosirea la St. Agnes. Trag în faţă la Biblioteca Publică Tenetkee, un loc unde aproape că atingeam cândva, eu şi mama, starea de mulţumire – dacă nu împreună, atunci în paralel. Era o încăpere cu tavan înalt, fără aer condiţionat, cu un ventilator deasupra şi lumină solară care se prefira în interior. Făceam parte din Clubul de Lectură Ursul Smokey şi aveam de umplut un cartonaş cu steluţe aurii, câte una pentru fiecare carte citită.

Deşi biblioteca publică e pe Strada Mare, aceeaşi unde îşi

are şi Phil oficiul arătos, clădirile care se înălţau cândva de ambele laturi nu mai există acum, înlocuite cu parcele ierboase care se alipesc de pajiştea din spate, lăsând în cele din urmă locul unor hăţişuri umede. Ceva mai în dosul

bibliotecii văd un colţar din buşteni proaspăt asamblaţi şi ceva ce aduce cu schelăria unei încăperi noi-nouţe.

Împing uşa grea de la intrare. Biblioteca publică are acum aer condiţionat, însă tavanul înalt şi ventilatorul cu pale au rămas. Hălăduiesc printre rafturile de lemn gălbui până ce dau cu ochii de un stand umplut cu broşurile celor de la Institutul de Studii Geologice. M-ar putea ajuta cu apele subterane pe care ar trebui să le desenez pentru Theo. Iau câteva fascicule şi le răsfir pe tăblia ciupită a unei mese de lemn.

Aceste publicaţii subţirele au titluri melodioase: „Transmisivitatea acviferului superior floridian”... „Tabelul transmisivităţii şi proprietăţilor de stocare ale sistemului acvifer floridian”... „Caracteristici ale acviferului carbonatic”... „Fluxul subteran şi debitul sistemelor acvifere superficial şi floridian”... „Megaporozitate şi permeabilitate în acviferele carbonatice”.

Tabelele invocând tranziţie-volum-arie-perimetru sunt populate cu numere, iar broşurile tratează subiecte pline de vino-ncoa precum datele proprietăţilor hidraulice, evapotranspiraţia, scurgerea, infiltraţia, nivelurile izvoarelor, întinderea pânzei freatice, reîncărcarea depozitelor acvifere, debitul pâraielor, dependenţa de precipitaţii, porozitatea şi componentele bio-geo-chimice ale zonelor inundate. Nu găsesc însă nimic vizual, nici un ajutor pentru desenele pe care, se presupune, sunt calificată să le întocmesc. Mă aşez şi închid ochii, lăsând faptele să se înceţoşeze. În spatele pleoapelor mele plutesc hărţi termografice ale căror culori se dizolvă în straturi suprapuse, ca de tort, secţiuni transversale luminoase ale unor terenuri striate cu pământ deasupra şi apă albastră, glazura, între foi. Mă întreb cum ar reacţiona Bob Gustafson de la Pietroşi dacă aş ilustra în culori tari şi lucioase calcarul hidroporos. Deschid ochii şi pun la locul lor broşurile.

Mă pun la un computer liber şi-mi verific e-mailul. Relaţia mea cu internetul e încordată, în special acum, când nu sunt la muzeu. Am un telefon prost şi deţin un singur calculator de birou, aflat în apartamentul meu din Washington. În D.C., lumea mă întreabă mereu când am de gând să intru în secolul douăzeci şi unu. Aici, în Tenetkee, nimeni n-a adus măcar vorba despre asta.

Pagina principală a site-ului bibliotecii are o sumedenie de linkuri, inclusiv unul la „Arhivele Publice Districtuale”. Se poate afla de acolo şi cine e proprietar de locuinţă, nu? Poate izbutesc să aflu cine a cumpărat casa lui Joleen Rabideaux. Dau clic şi caut.

„Domnul Agenţia Imobiliară Tenetkee”, Elbert Perkins, a zis că fosta locuinţă a familiei Rabideaux s-ar găsi sub „posesiune incertă”. Dar cred că

ştie mai multe decât e dispus să dea pe gură. Prin mâinile lui a trecut, în ultimii douăzeci-treizeci de ani, aproape toate proprietăţile vândute în localitate.

Dau clic pe „Proprietăţi”, apoi pe „districtul Wakulla, Florida”, şi mi se cere un interval de timp şi un nume. Tastez „Rabideaux” şi pun la ghici anul mutării lor, nu cu mult după moartea tatei. O listă de chestii fără vreo legătură cu proprietatea lor apare pe ecran, dar sunt pe drumul cel bun, fiindcă respectivele categorii sunt Vânzător, Cumpărător, Dată, District şi Număr Cadastru. Încerc să introduc şi alte date, apoi văd numele, Rabideaux, la rubrica Vânzător. Numele de sub Cumpărător este Investments, Inc.

Dau o căutare pentru „Investments, Inc”., dar mă aleg cu 41 700 532 de rezultate. Tot ce conţine cele două cuvinte. Şi nimic care să aibă doar cele două cuvinte, cel puţin din câte văd pe primele pagini. Ce a vrut Elbert, de fapt, să spună cu „posesiune incertă”? Mă întorc la directorul „Proprietăţi”, introduc numele districtului, bag şi Investments Inc. şi mai obţin câteva rezultate. Două dintre ele par a fi chiar pe aici, pe lângă bibliotecă. Cele două parcele vacante, poate?

Împing uşa bibliotecii şi ies afară să mă uit la lotul de alături. Ce-a fost aici mai demult? Nu mai ţin minte. A mai rămas ceva ciment spart şi nişte tije ruginite de fier-beton împrăştiate printre buruieni. Au avut cei de la Investments Inc. intenţia să reconstruiască şi-or fi dat faliment?

În josul străzii, Rosalea Newburn, recepţionista cea arţăgoasă a lui Phil, iese din clădirea lor, cu frizura ţeapănă de anii optzeci în dezacord cu vântul dogoritor. Urc în maşină şi pornesc aerul condiţionat. Rosalea o porneşte spre agenţia imobiliară a lui Elbert Perkins, poate să transmită ceva personal, doar că intră şi nu mai iese.

Aş putea să merg pe jos până la Palatul Moşnegilor, însă atâta e de cald că rămân pe scaun şi mă desfăt cu minunata răcoare a aerului condiţionat cel consumator de resurse. După încă o clipă, dau colţul cu maşina şi opresc în parcarea de la St. Agnes, cufundându-mă în aerul răcit încă vreo câteva minute şi amânând să intru în clădire. E cu putinţă ca mama să fi uitat deja de telefonul de ieri-seară. Eu însă nu.

A venit momentul să intru.
– Hei, mami! Cum te mai simţi
astăzi? Mă priveşte.
– Bine, dragă.
„Relativ lucidă, fără ostilitate imediată.”

– Ai chef să faci câţiva paşi?

Afară, vântul sirocco s-a domolit, transformat în briză. Slavă Cerului pentru cărarea asta umbrită! Mama tace ca peştele, lăsându-mă pe mine să deschid conversaţia.

– Am vorbit până la urmă cu Theo, zic.

– Iubitul tău?

Mă îmbujorez. De unde să ştie ea... de ce să-i vină în cap că există pe undeva un iubit?

– Nu, mami, Theo e şeful meu la Smithsonian.

– Aha.

– Mi-a dat nişte desene de făcut.

– Ca să pleci şi să mă laşi.

În interiorul pâclei de confuzie, mama e câteodată remarcabil de ageră.

– Păi da, va trebui să mă întorc curând la Washington, dar ăsta e un lucru pe care vrea să îl fac aici. Speram să-mi ceară un desen cu vreo pasăre rară din Florida.

– Hm, face ea şi îşi coboară privirea spre picioarele care se mişcă agale.

– Dar, în loc de asta, el mă trimite să caut râuri subterane!

– Şi ai găsit vreunul?

– Ei bine, am făcut nişte cercetări. Ridică privirea.

– Şi ai găsit vreunul?

– Încă nu. Până acum doar am desenat aşa, din imaginaţie.

– Arată-mi.

Ne aşezăm pe o bancă şi scot trei desene făcute înainte să-mi încerc norocul cu puţul secat al bibliotecii din Tenetkee.

– Asta-i o şopârlă, zice.

– Da, o salamandră de peşteră. Nu are ochi fiindcă trăieşte toată viaţa în beznă.

Am încercat să prind şi habitatul de cavernă al reptilei. Nu poate să vadă, însă îşi face drum peste stânci şi prin apa care se prelinge printre ele. Făptura ştie orice suprafaţă alunecoasă, orice firicel de apă curgătoare.

– Ce-i aici, o peşteră?

– Da, dar nu e terminată.

O libelulă poposeşte pe rezemătoarea băncii. Mama îmi

înapoiază schiţele.

– Ai avut tu un iubit căruia îi plăceau peşterile. Cine zice că şi-a pierdut memoria?

– Aşa-i, mami. Andrew.

– Da, îmi plăcea de Andrew.

Şi mie. Dar, cum i-am spus Estellei alaltăieri la ea acasă, Andrew nu era pentru mine fiindcă îşi asuma riscuri exagerate. Plonja, cu echipament de scufundător, în cavernele inundate pe care ar trebui să le desenez eu acum. Cel puţin doi dintre tovarăşii lui exploratori au murit în grotele acelea, doar în perioada în care mi-am dat eu întâlniri cu el. S-au rătăcit prin pasajele înguste şi li s-a terminat oxigenul. Mor an de an oameni prin cavernele alea fiindcă nu mai ştiu unde e susul şi unde e josul.

Pe Andrew l-am adorat – întâia mea poveste autentică de dragoste din facultate. Era drăgălaş, isteţ şi, pentru cineva aproape profan, un amant extraordinar. Corpul îi era zvelt şi musculos şi făcea dragoste cu o intensitate egalată doar de dorinţa de a întreprinde lucruri primejdioase. Eram inseparabili în multe privinţe şi toată lumea credea că vom ajunge să ne ducem împreună viaţa. Însă scufundatul ăsta prin peşteri mă scotea din minţi. Stăteam întinsă în pat, trează, şi îmi imaginam acele ultime minute, oxigenul diminuându-se, strădaniile chinuitoare de ajuns la suprafaţă, evaluarea greşită a pasajelor strâmte care ar fi trebuit să ducă deasupra. Mă visam pe mine aşa, prinsă în adânc.

Pun desenele înapoi în geantă.

– Să ne întoarcem?

– De ce nu-l suni pe Andrew? spune mama. Probabil că încă locuieşte prin zonă.

Sigur, ce-mi trebuie acum e să aflu că Andrew Marsden e bine, mersi, are nevastă, trei copii şi s-a oprit din scufundări în minutul în care am rupt-o cu el. O să-l găsesc în cartea de telefon, o să sun la el acasă şi, după ce copilul numărul trei zice: „Aşteptaţi un pic”, o să încep şi eu cu: „Alo, Andrew? Cum arată de fapt grotele? Şi apa. Ai putea să descrii apa?”

Intru în azil cu mama şi mergem înapoi spre camera ei. Nu vorbeşte, aşa că umplu eu golul.

– Ţi-am spus că am fost cu canoea pe apă?

– Sigur, cu tatăl tău. Mereu vă duceţi şi mă lăsaţi de dragul mlaştinii. O luăm de la-nceput.

– Nu, mai mult singură am fost.
– Mai mult?
– Păi da, am mers odată şi cu omul care închiriază bărcile. Împing uşa camerei ei şi o deschid.
– Arată bine?

– Cumva.

Şi mama şi Estelle ar vrea să mă grăbesc ca fata mare la măritat. Estelle vrea să mă ştie făcând sex într-o canoe, în vreme ce mama, poate, se duce cu gândul către un văl lung şi alb. Dacă aş aduce vorba fie şi de băiatul care îmi pune în plasă cumpărăturile la supermarket, ar întreba amândouă: „E ceva serios?”

Mama se aşază pe scaunul de vinilin.

– Odată am fost şi eu cu canoea, cu tatăl tău, zice. O singură dată. Amuţeşte.

Cu ochii fixaţi pe storurile de la geam, mă gândesc la iscusinţa lui Adlai cu canoea din scoarţă de mesteacăn.

– Cum se face că doar o dată?

Mă întorc spre mama, dar ochii îi sunt plini de lacrimi, gata să dea pe dinafară. Uau. Plânsul nu e o chestie pe care s-o facă mama.

– Mami, ce-i?

Îi ating braţul, dar se scutură de atingerea mea.

– Lasă-mă în pace!

– Ce... pot să... ?

– Ţi-am zis să mă laşi! Nu pricepi ce vorbesc?

– Bine atunci!

Ies înapoi în arşiţă. Dacă ţine la spaţiul ei personal, nu are decât să se bucure de el. Dar chiar e neapărat nevoie să fie aşa de răutăcioasă? Muchiile tăioase ale vocii ei sunt motivul pentru care evit atâta s-o vizitez. Când credeam că a început să fie de treabă, s-a pornit iarăşi cerându-mi să *ies afară*. Şi de ce? Fiindcă am încercat s-o liniştesc? Nici nu ştiu de ce a podidit-o plânsul. Ferească sfântul să-mi spună. Nici măcar la înmormântarea tatei nu a plâns. Ce i-a adus, deci, astăzi lacrimi în ochi? Că a fost odată cu canoea, cu tata? Nu pricep. Nu pricep nimic în ce o priveşte.

40

22 aprilie

Adlai trage la adăpost ultima ambarcaţiune de închiriat şi atârnă în cui vestele de salvare, aranjând prăvălia înainte să plecăm. De data asta nu eu am dat fuga la un bărbat ca să-mi oblojesc nemulţumirile vieţii. El m-a sunat.

Când am auzit telefonul şi a zis cine-i, mi-a luat piuitul. Îi dădusem oare numărul? Păi cum să nu, l-am scris pe micul formular completat prima oară când am închiriat barca. Am pus adresa lui Estelle, dar cu numărul de mobil personal, care păstrează prefixul de Florida de la primul meu telefon, lăsând impresia că sunt rezidentă în Tallahassee. Când mi-am dat seama că mă invită la o plimbare cu canoea, o întâlnire în toată legea, m-am gândit să corectez această impresie eronată. Însă plăcerea simţită la auzul vocii lui m-a făcut să mă abţin. N-am zis decât: „Sigur, pare distractiv. O să aduc ceva de mâncare”.

Ce rău poate să facă o amărâtă de întâlnire, acolo? Nu e nevoie ca Adlai să-mi cunoască povestea vieţii, cu toate cotiturile şi băltoacele.

Cocoaţă una dintre canoele mai grele pe braţul metalic, cu un ţăcănit, şi o fixează.

– Nu, nu fac treaba asta de mult, zice. M-am apucat abia de-un an ori doi. Încercam să nu mă fac negustor de asigurări.

Se întoarce spre mine, apoi zâmbeşte.

– Scuze, cum? spun nedumerită.

– Tatăl şi fraţii mei au o firmă de asigurări în districtul Broward. Le iese un bănuţ frumos. Numai că eu am fost mai altfel. Zece ani am petrecut încercând să salvez mlaştinile din Everglades. Şi îndată ce-am lăsat asta baltă, fraţii mei mi-au cerut iarăşi să mă alătur companiei.

– Păi de ce ai renunţat?

Bagă braţul în debara şi trage afară două padele de frasin.

– La acţiunile de prezervare, adică? Lucram la o agenţie de stat în districtul Dade şi credeam că pot să schimb ceva. Sprijină padelele de tejghea. Politicienii o ţin că vor să salveze Everglades, da’ vor de fapt să-şi salveze dosurile lor multiubite. Şi limitarea dezvoltării nu-i populară, aşa că aleg să se ocupe de păsările moarte şi de mercuru’ din peşti. Nu vrei să mă stârneşti cu astea. A trebuit s-o şterg din Florida de Sud înainte să devin cinic de-a binelea.

– Şi e mai bine în Florida de nord?

– Păi... pentru locu’ ăsta mai e speranţă, din punctul de vedere al mediului. Şi *mie* mi-e mai bine aici.

Ochii lui cu irizaţii de aur în centrul irisurilor gri mă

scrutează. Ce fel de geodă s-ar potrivi cu ei?

– Mă scuzi un moment, zice şi se strecoară în cealaltă încăpere.

Cât se schimbă, ies să mă învârt pe afară. Un nor trece prin dreptul soarelui, o binevenită pauză de la dogoare. Adlai iese şi răsuceşte cheia în

uşă, apoi o apucă spre şopron să ia barca din scoarţă de mesteacăn. Mă ţin după el şi îl ajut s-o care. E uşoară, dar simt cum mi se prelinge printre sâni un strop de sudoare.

– Vrei să cârmeşti tu de data asta? Îmi oferă locul de la pupa.

Echilibrez barca şi-l las să păşească spre prova. Pornim şi ne depărtăm de ponton. Adlai s-a schimbat într-un tricou curat, într-o nuanţă molatică de galben care i se întinde pe spinarea lată. Ritmul puternic şi constant al vâslitului său e plăcut de observat din spate. Tricoul de culoarea untului îi stă mulat, şi sesizez cum i se mişcă bustul. E un loc unde braţele se conectează la umăr, un muşchi care se încordează când se întinde cu padela ca s-o opintească în apă. În termenii evoluţiei, acelaşi muşchi care leagă la un peşte înotătoarea de corp sau, la o pasăre, aripa. Urmăresc mişcarea acestui muşchi în vreme ce vâslesc la unison cu el, răsucind uşor padela la capătul fiecărei curse. Ne îndreptăm menţinând ritmul spre un cot al canalului peste care e gheboşat un dafin. Adlai arată cu mâna, iar eu îndrept barca în direcţia indicată. Ştie încotro merge. Îmi arată părţi ale mlaştinii prin care n-am fost niciodată. Străbatem un canal mic unde coroanele copacilor s-au întins peste apă, joase, ca o streaşină. Poate ăsta e tunelul dragostei pe care şi-l imaginează Estelle. Culoarea apei, chiar şi în umbră, e mai puţin cafenie şi unda se face tot mai limpede pe măsură ce înaintăm. Pe fund văd fluturând smocuri de iarbă-de-mare. E prima oară când văd ceva *prin* apa mlaştinii.

Ieşim într-o zonă deschisă. E mai adânc aici, dar tot transparent. Înaintea noastră suprafaţa se frământă ca o oală cu apă dând în clocot. Când trecem pe deasupra, canoea e purtată peste forfoteli. Adlai scoate padela din apă şi o întinde pieziş peste corp. Fac la fel şi alunecăm, plutim peste prăpastia unui izvor, o zonă albăstruie de nuanţa gheţii ce se afundă mai mult decât pot cuprinde cu vederea.

Îmi spune că izvorul pompează două milioane de litri de apă pe minut.

– Singura chestie care-l ţine să fie gheizer e labirintu’ de caverne prin care are de trecut ca să urce deasupra. Dar cred că

deja ştiai.

– Nu chiar.

– Ăsta, spune, are şaisprezece niveluri de grote de la fund până în vârf.

– De unde ştii tu?

– Am studiat hidrogeologia la Universitatea din Miami. Aveam obiceiul să zicem despre catedra aia că e într-un flux continuu.

Aşteaptă să pricep gluma.

Dar nu râd. Mă opresc, în schimb, încercând să asimilez noua imagine a lui Adlai, omul de ştiinţă.

– Ce-i? zice.

– Nimic. Doar că n-am crezut...

– N-ai crezut că am terminat o facultate.

– Eu... ăă...

– Şi dacă nu terminam, atunci ce?

Are dreptate. Am tot intrat în prăvălia lui, cu săptămânile, cu mintea doldora de prejudecăţi. Cred că mă consideră o nesimţită de mâna întâi.

– Nu, doar că... eu n-aş... nu am vrut să... Se uită în altă parte.

Mă trece brusc un fior.

– Sper că nu... ăă... faci scufundări prin peşteri. Întoarce spre mine capul.

– N-am boala aia mintală anume.

Aşteaptă. Îmi dau seama că e o glumă. Zâmbesc, apoi zâmbeşte şi el.

Şerpuim iarăşi pe canal, arată spre un mal plat, o plajă, şi îndrept într-acolo canoea. Sare de la provă şi trage barca pe nisip, ca să pot coborî fără să mă ud la picioare. Un gest care nu e necesar, dar un gest frumos. Îi întind mâncarea cumpărată de la un bistro pe drumul de ieşire din oraş. Nu-s chiar vestită pentru plăcinta mea cu afine.

Suim pe ţărm şi ajungem pe o movilă împădurită. Ramurile stejarilor de Virginia, deasupra noastră, clipesc în lumina soarelui. E acelaşi soi de uscat în care şi stejarul meu, cel din curtea din spate, a prins rădăcini acum o sută de ani. Adlai nu-şi dă seama, însă mă înapoiază habitatului meu natural. A adus o pătură de bumbac cu motive indiene decolorate şi o scutură ca pe o pânză de paraşută, apucând-o de două colţuri când se lasă în jos. Apoi îngenunchează şi scoate mâncarea din punga de plastic. Îmi doresc să fi adus prânzul într-un coş de picnic din cele clasice, cu capace de răchită care se deschid pe părţi.

– Arată bine, zice, cu toate că ambalajul e o pacoste. Salată de castraveţi... pastramă... cu pâine integrală, nu? Îmi place pastrama.

Bagă mâna în rucsacul lui.

– Am adus nişte turtă dulce de milioane, am pe lângă casă o brutărie, şi vreo două mandarine.

– Din curtea ta?

– Nu, de la supermarket. Am şi în copac, da’ nu-i vremea lor. Se uită la mine de parcă mi-ar spune: „Nu ştii asta?”

Sigur că ştiu asta. Însă ceva îmi face creierul să dea rateuri.

– Astea cred că-s din Chile, zice.

– *Tangerinus chilensis,* spun, făcându-l să surâdă.

Suntem ca nişte copii într-o escapadă. Coronamentul pâlpâitor ne cuprinde din toate părţile ca o incintă de club. Nimeni altcineva nu mai are acces. Mâncăm cu poftă, şi conversaţia, cu gurile pline, e formată mai mult din sunete nearticulate. „Mmm.” „Aha.” Turta dulce e negricioasă, umedă şi plină de melasă.

După ce-am terminat de mâncat, mă lungesc pe spate şi ridic ochii spre crengile stejarului de Virginia, care îşi întinde peste mine braţele protectoare. Trag aer în piept şi mă prefac că eu şi cu Adlai suntem proprietarii unici ai desişului, singurii care ştiu cât e de preţios.

– Acu’ ştii ce m-a adus pe *mine* aici. Tu cum de-ai nimerit prin locurile astea?

Tot crede că stau în Tallahassee.

– Eu? Păi...

Să-i spun că nu mai sunt de prin partea locului? Ceva mă îmboldeşte să-i dezvălui întregul adevăr. Restul din mine zice: „Bucură-te de moment şi gata”.

– Adlai, băiete, ăsta mi-e pământul de baştină.

Îmi place cum mi se conturează pe buze numele lui.

Se întinde pe-o parte şi se trage spre mine. Vocea îi e coborâtă.

– Ai un locşor tare plăcut aici, murmură.

Ne sărutăm, ca şi cum am încerca să facem un lucru de care am auzit, dar pe care nu l-am mai încercat vreodată.

Peste câteva minute se aude un răpăit uşor pe frunzişul de deasupra. Îl ignorăm, absorbiţi de udeala buzelor şi nepăsători la udeala pielii. Când însă cerul îşi lărgeşte băierile, nu avem încotro. Ne desprindem râzând şi strângem la repezeală calabalâcul de picnic. Ne adăpostim la poalele celui mai gros dintre stejari şi ne tragem peste capete cuvertura de bumbac.

– Te sâcâie ploaia? mă întreabă. Scutur din cap.

– Nu.

– Bine, zice, şi ne uităm amândoi cum alicele stropilor

ciuruiesc mlaştina.

41

25 aprilie

Am tot sortat lucruri, trei zile în cap, mulţumită combinaţiei dintre un stimulent – cafea columbiană – şi un agent de tâmpire – un televizor închiriat. Am primit apartamentul cu cablul instalat, însă până acum nu mi-am dorit să fiu distrasă. Singurul fel în care pot evita să mă las fascinată de ecran e să urmăresc ceva ce-am mai văzut. Aşa pot asculta doar cu o ureche, ba chiar să mai arunc câte-o privire la ce se petrece, şi să-mi văd de corvezi. Mă uit mai ales la postul Nostalgia, lăsându-l să meargă la ore târzii, câtă vreme decid: la gunoi, de păstrat la tezaur sau de trimis la magazinul de caritate. M-am arătat necruţătoare cu ciurucurile şi trebuie să scap de toate până nu mă răzgândesc. După cinci săptămâni şi jumătate în Florida, şi înainte să rămân fără bani, sănătatea mintală şi capacitatea de a raţiona, trebuie să mă întorc la viaţa mea cea adevărată.

O să-mi pară rău, evident, să las în urmă anumite lucruri. Sărutul lui Adlai ar fi unul. De atunci a trebuit să-i ignor câteva mesaje telefonice. Dar altminteri nu se poate. Nu trăiesc aici şi n-am nevoie, momentan, de genul ăsta de complicaţii. Şi aşa, din cauza picnicului am uitat să-i cer lui Theo încă o prelungire. Am primit luni un mesaj scurt: „Ce se-ntâmplă?”

Când l-am sunat ca să mă pun în genunchi umilită, mi-a spus aşa:

– Ascultă, Loni, ori de câte ori anunţi că o să mai întârzii, amicul nostru Hugh abia îşi poate stăpâni încântarea. Atâta am de spus: ai face bine să-ţi aduci poponeţul încoace până pe 10 mai.

Deschid o cutie de carton extrasă din dulapul camerei mele de altădată. Tuburi cu mărgeluşe colorate, o trusă de împletit, zece jetoane, o mingiuţă de cauciuc dezumflată şi o cheiţă de argint. Pe fundul cutiei e un exemplar vechi dintr-o revistă *Smithsonian*. O deschid şi citesc articolul directorului Ripley. Ce

diferită sunt de fata care a pus prima oară mâna pe publicaţia asta! De unde să fi ştiut că aveam să-l cunosc pe Ripley în persoană?

S-a pensionat cu ani înainte să lucrez eu la Smithsonian, dar îşi păstra un cabinet în castel şi lucra la proiecte alese pe sprânceană. Theo a fost unul dintre protejaţii săi şi, din ce ştiu, îl idolatriza. Fiind atunci pe la începuturile

carierei, desenam o ciocănitoare-galbenă (*Picus chlorophus*), o pasăre complicată, cu penaj verde şi un ciuf splendid, galben, pe ceafă şi gât. Mă concentram să zugrăvesc pata de roşu de pe creştet exact cum apărea pe pielea păsării, când am ridicat privirea şi, ce să vezi, în prag, lângă Theo, se afla un personaj înalt, cu chip blajin, pe care nu l-aş fi putut confunda cu altcineva. În faţa mea stătea ornitologul, aventurierul, istoricul artei şi politicianul care revoluţionase Institutul. Prevenită din timp, aş fi putut să născocesc vreo vorbă spumoasă de duh. Dar era ca şi cum aş fi dat nas în nas cu Bruce Springsteen. Ce spui? „Hei, omule, îmi place ce faci."

Am lăsat deoparte pensula, Theo a făcut prezentările. Am zis:

– E o adevărată plăcere să vă cunosc, domnule.

– Aşijderea. S-a uitat peste versiunea pe jumătate finalizată a ciocănitorii-galbene, după care a apucat între două degete eticheta de pe specimen. Bine lucrat, a zis.

Theo – slavă Domnului – a intervenit:

– Doamna Murrow este unul dintre cei mai buni tineri ilustratori de păsări, domnule director.

Ripley m-a privit atunci cu mai multă atenţie, apoi a spus:

– Mereu mă bucur să descopăr un suflet pereche.

„Suflet pereche"! Lăuntric ţopăiam şi săltam de extaz. La exterior am zâmbit calmă, cu un „Mulţumesc, domnule".

După ce au ieşit, pereţii camerei au vibrat timp de încă un sfert de oră.

Mai târziu, în aceeaşi zi, a trebuit să ajung la castel ca să stau de vorbă cu unul dintre arhivari, iar traseul m-a purtat pe lângă cabinetul lui. Uşa era deschisă şi m-a strigat dinăuntru:

– Murrow, aşa-i?

M-am oprit din cale, iar el mi-a făcut semn să intru. Avea cărţi şi hârtii împrăştiate pe tăblia biroului.

– Alcătuiesc o istorie a Institutului.

Încăperea era lambrisată cu lemn de culoare închisă, însă o rază de soare ce cobora din luminator cădea pe o hartă veche întinsă pe birou.

– Ştiai că, în timpul Războiului Civil, când un atac asupra Washingtonului părea iminent, oamenilor noştri de ştiinţă li s-a

spus să evacueze şi au luat cu ei comorile familiei Smithsonian?

Faţa îi radia de la informaţiile împărtăşite, dar emana şi o încântare copilărească.

Am ridicat din sprâncene.

– Piei de păsări şi ouă preţioase! a zis ciocănind cu stiloul în mijlocul mesei. Imaginează-ţi, să te furişezi de-acolo cu ce socoteşti tu că e mai de valoare în colecţie. Ce-ai alege?

– Uau. Nu-mi place gândul că muzeul ar fi vreodată ameninţat, am zis.

– Dar dacă ai putea păstra un singur obiect?

Mi-am înţepenit privirea în gol, făcând un inventar mental al muzeului.

– Ei, văd că te-am luat pe nepusă masă. Nu e nevoie să-mi răspunzi acum, dar să chibzuieşti la asta în vreo seară târzie, când desenezi sub veioza aceea cu gât lung. Theo mi-a spus că eşti foarte dedicată.

N-am găsit nici o replică, însă directorul a umplut tăcerea.

– Pe vremuri, cercetătorii cu vechime rămâneau şi ei până noaptea, asta însă fiindcă locuiau de fapt la etajele superioare ale muzeului. Când am început eu să lucrez aici, se mai găseau şi din cei care umblau pe holuri în cămaşă de noapte.

– *Picus chlorolophus*, am zis.

– Pardon?

– Asta aş lua cu mine. Ciocănitoarea-galbenă. Asta dacă nu cumva aţi reuşi să puneţi primul mâna pe ea. Theo mi-a spus că aţi adăugat-o chiar dumneavoastră la colecţie.

Pe chip i s-a lăţit un zâmbet.

– E bine de ştiut că se va găsi sub protecţia ta.

Directorul a plecat după aceea din Washington şi ceva mai târziu am fost la comemorarea lui. Însă întâlnirile cu el strălucesc ca o piatră scumpă, iluminată perfect. Am auzit că familiile rămân laolaltă recitând poveşti din vechime. Într-o lungă tradiţie, de la străjuitori de ouă la umblători în pijama pe culoare, de la Ripley la Theo şi Delores Constantine – Măiastra mea de la Biblioteca de Botanică –, familia Smithsonian m-a cuprins în braţe şi încă mă ţine strâns.

Pun revista cea veche în teancul de „comori” şi mă ridic să pun iarăşi de cafea, moment în care văd că mi s-au cam terminat proviziile. E o piaţă la vreo opt sute de metri distanţă şi mi-ar prinde bine să-mi mai dezmorţesc picioarele. Îmi culeg geanta şi cheile, deschid uşa apartamentului şi dau peste o privelişte stranie: Estelle, pregătindu-se să bată la uşă.

– Hei, zic şi dau înapoi jumătate de pas. Nu e interfon la intrare? Cum de-ai ajuns până sus?

– A, mi-a ţinut cineva uşa. Şi am intrat. Se şterge de mine trecând pragul apartamentului golaş, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni până în genunchi de culoarea piersicii şi un tricou alb cu flori brodate peste tot.

Trece în revistă încăperea. Îmi place gustul tău la decoraţiuni. Cartonism american timpuriu.

– Ha ha.

Exact de asta n-am invitat-o pe la mine. Nu tu covoare pufoase, nici urmă de tonuri pastelate, fără pernuţe moi. Doar cutii.

Se face comodă pe canapeluţa cu imprimeuri, singura piesă de mobilier din cameră. Ştie probabil că o evit, fiindcă după ce i-am spus de la obraz că nu vreau să mă implic în proiectul ei cu manualul şcolar, s-a târguit ca ilustraţiile cu care am fost de acord să apară în carte. Apoi, din cauza spaţiului limitat în pagină, a decis că ar trebui să desenez ultimele patru păsări, care nu au nici în clin, nici în mânecă unele cu altele, într-un singur pom, lucru pe care-l refuz cu hotărâre. Şi totuşi uite-o aici, simţindu-se ca acasă, aşteptând să o fac pe gazda.

– Pot să-ţi ofer apă, lapte degresat sau cafea.

– Dar de când bei tu cafea?

Se ridică, o apucă spre dormitor şi se uită înăuntru, dă târcoale prin bucătăria minusculă, apasă un buton al bătrânului robot telefonic şi-l face să ţiuie, apoi bagă de seamă pielea de pasăre pe care am aşezat-o pe măsuţa de plastic nesigură pe picioare, alături de o schiţă preliminară.

– Ha, face. Preferi să desenezi aici? Nu răspund, aşa că-i dă mai departe: Ştii, chiar *eşti* nerezonabilă în privinţa ultimelor patru păsări.

– Scumpa mea, zic lăsând să răzbată din ton o muchie tăioasă, pseudoştiinţa e ştiinţă proastă. Iar ciocănitoarea-neagră, vulturul-pleşuv, stârcul-albastru şi cocorul-de-nisip n-o să se cocoaţe niciodată, în vecii vecilor, în acelaşi copac.

– De aia desenezi pe masa ta prăpădită din bucătărie şi nu în studioul ultradotat de care ţi-am făcut rost?

Cafeina care-mi zvâcneşte prin sânge mă face un pic prea combativă.

– Lasă băşcălia. Am dreptate aici,

Estelle. Se întoarce spre mine.

– Sunt copii de clasa a cincea. Se mai aleg cu câte un desen care se abate pe ici, pe colo de la canon, dar asta înseamnă că nu lăsăm nimic pe dinafară.

– Când te-ai făcut aşa de neglijentă? Văzând că-şi coboară ochii spre îmbrăcămintea proprie, o lămuresc: Nu cu hainele. Unde-i precizia? Unde-i atenţia ta la detalii? Ăă... Estell-itudinea!

Se îndreaptă spre fereastră, aruncă o privire afară, apoi se trânteşte iarăşi pe canapea. Faţa i se boţeşte.

– Ce-i?

– Roger nu vrea să aibă

copii. Mă aşez lângă ea.

– Aţi discutat despre căsătorie?

– Nu, am discutat despre copii. Oricum, nici nu ştiu cum am face să-i avem. El e tot timpul plecat. Cinci ani mi-am petrecut întrebându-l încotro o tot apucă.

Dau din cap aprobator.

– Şi până acum n-aţi mai vorbit despre copii?

– Eu credeam că da. Numai că în seara asta şi-a făcut... declaraţia. Se întoarce subit spre mine. Spune-mi sincer. Ce părere ai *tu* despre Roger?

Mă codesc.

– Nu ştiu. Pare în regulă, adică...

– Mai e sarcastic uneori.

Iarăşi dau din cap a încuviinţare.

– Şi te cam saturi, de la un punct încolo. Dacă o să fie sarcastic şi cu copiii noştri? murmură ea privind în gol.

– Dar el nu vrea să...

– Poate fi greu pentru stima de sine a unui puşti. Se ridică şi începe să se plimbe de colo-colo. Să-i fac vânt?

– Estelle, asta nu-i o întrebare la care eu...

– N-am zis noi mereu că o să avem copii-fetiţe şi că o să fie cele mai bune prietene?

– Aşa-i, dar tot noi plănuiam să ne măritărm cu toţi cei trei fraţi din trupa Hanson, zic şi încep să fredonez singura piesă de top din cariera lor de băieţi arătoşi. MMMBap! Bu-pa-duu mmmbap...

– Mda. Se uită drept către mine, dar fără să mă vadă de fapt, şi pune mâna pe clanţă. Aşa, şi să ştii că ultimele patru păsări îmi trebuie, vreau să i le arăt editorului. Aşa că apucă-te de lucrat la copacul ăla universal.

Măiculiţă, repede mai trece de la una la alta! S-a zis cu înţelegerea noastră de a nu amesteca treburile personale şi cele profesionale. Când trânteşte uşa se iscă un vânticel.

Renunţ la drumul până la magazin. Decid să profit, în schimb, de dracii pe care mi i-am făcut şi de ce mi-a mai rămas din energia dată de cofeină ca să isprăvesc odată cu afurisitele

de păsări. Închid televizorul şi împăturesc nişte hârtie ca s-o pun sub piciorul cel mai şchiop al mesei. Încerc să ignor vocea din cap care ţipă: *Nu e în regulă aşa!* Aş vrea ciocănitoarea în aer, cu modelul ei de zbor sincopat, dat din aripi şi plonjeu, dat din aripi şi plonjeu.

Numai că Estelle o doreşte în copac, prin urmare îi conturez moţul roşu, alungit şi îmi imaginez ţăcănitul, rap-rap-rap, care l-ar emite în căutarea mâncării preferate.

Apele subpământene şi grotele s-ar putea să rămână nefăcute. Până şi să pui patru păsări diferite în acelaşi copac e probabil mai uşor decât să desenezi apa neclintită şi pietrele. Cât lucrez la ciocănitoare mai schiţez câte ceva şi pe ciornă: o plantă, un peşte, o canoe pe apă. Tufe de iarba-ştiucii în spate. Spinarea mamei mele. Nu e o amintire. Nu am văzut-o niciodată pe mama într-o canoe. E doar speculaţie, un fel de a mă întreba ce a provocat unul dintre cele mai rare fenomene din universul lui Ruth – lacrimile.

Telefonul mobil sună şi răspund, încă atentă la desen.

– Loni, zice nazal o voce de femeie.

– Da?

– Sunt eu, Tammy!

– A! Bună!

Cumnată-mea nu m-a mai sunat niciodată până acum.

– Aşa, deci programarea la spălat şi coafat a Monei e vineri, la trei jumate. Tu vino pe la salon înainte de asta şi vedem ce aflăm.

– Stai aşa...

Îmi ia un minut să leg ce spune acum de recenta ofertă de ajutor. „Pot să aflu chestii cât coafez lumea.”

– Dar... n-o să aibă copiii nevoie să fie luaţi de la şcoală? Mă ridic şi încep să mă foiesc prin cameră.

– Nu. Program prelungit.

N-ar fi exclus ca propunerea asta să fie doar o diversiune de-a lui Tammy. Însă povestea ei despre cum i-a spus maică-sii să-şi „ţină clanţa” mă îmboldeşte să-i dau curs. Poate e mai mult de capul ei decât spandex şi fixativ.

– Să vii deci la trei ca să vezi o maestră la treabă.

– Dar dacă vin acolo, de ce ar vrea doamna Watson...

– Ei, o să fii ascunsă, n-ai grijă.

Revin la planşă şi-mi evaluez cele două desene. Ce s-a ales de lume? Patru păsări fără noimă în acelaşi copac, Tammy sunându-mă şi propunându-şi ajutorul şi mama mea cea cu faţă

de piatră izbucnind în lacrimi. Sub canoea plutitoare a lui Ruth am desenat o secţiune transversală a grotelor inundate, strat după strat, un fagure de şuvoaie străbătând calcarul poros.

În cercetarea pe care am făcut-o pentru lucrarea cu pricina, mi s-a tot spus să aceste râuri subpământene pot fi grozav de periculoase, şi nu doar pentru împătimiţii de scufundări. Apa curge liniştită până ce erodează pământul solid de deasupra, cauzând o prăbuşire, şi în acea pâlnie de eroziune se duc case, pomi şi orice individ căruia i s-a părut un loc sigur pentru staţionat. Ca tipul de la emisiunea TV, acum adormit la el în pat şi în secunda următoare dispărut pe vecie. Pe oriunde pun piciorul în Florida mi s-ar putea întâmpla chiar mie. Buf-pleosc şi dispar.

42

26 aprilie

– Loni?

O tânără blondă cu părul ondulat s-a oprit în faţa mea la Biblioteca Publică din Tenetkee, unde am revenit să mă pătrund de atmosferă şi să mă mai documentez niţel. N-am habar cine e persoana.

– Sunt Kaye Elliot, se prezintă ea. Am fost colegă de clasă cu fratele tău.

Mintea mea parcurge o mie de poze într-o jumătate de secundă şi se opreşte la una, o fetiţă blonduţă de grădiniţă, cu colanţi şi cizmuliţe de cauciuc, îndesându-mi un petic boţit de hârtie în mână în vreme ce-l aşteptam pe Phil să dea fuga afară din sala lui de clasă. Purtătoarea biletului, cu răsuflarea tăiată, spusese: „Sunt Kaye, şi Philip trebuie să mă sune ca să vină la noi, să ne jucăm”. Când am desfăcut bucata de hârtie, am văzut trecut acolo un număr de telefon. Mereu am admirat femeile sigure pe ele, indiferent de vârstă.

Kay, în versiune adultă, zice:

– Loni, ce mă bucur să te văd! Acum sunt bibliotecară aici. Tot cumva întretăiat respiră, la fel ca versiunea mai tânără. Titlul meu oficial e de „specialist media”, dar nu-l suport. De când eram mică am vrut

să ajung bibliotecară.

– Şi ai ajuns. Bravo ţie!

Vorbele sună ca din gura mamei, dar ale mele sunt sincere.

Întreabă cum îmi merge în viaţă şi nu conteneşte să exclame: „Uau!” când îi descriu cu ce mă ocup.

– Se construieşte o aripă nouă la bibliotecă? o întreb. Am văzut nişte lucrări în spatele clădirii principale...

– Da! Domnul Perkins a donat pentru o extindere.

– Elbert Petkins?

Dă din cap aprobator.

„De unde face rost de bani individul ăla?”

– Aşa, şi dacă te pot ajuta cu ceva, dă-mi de ştire, îmi spune Kay.

Curiozitatea asta şi dorinţa lipsită de egoism de a afla, o trăsătură universală al bibliotecarilor, m-a făcut mereu să mă simt recunoscătoare, şi când aduc vorba despre grote sugerează câteva surse pe care nu le-am explorat încă. În vreme ce mă îndrumă spre ele, întreb:

– Hei, la voi se primesc donaţii de carte? Face semn că da, înălţând din sprâncene.

Îmi iau rămas-bun de la ea cu o fluturare din mână şi mă opintesc să împing uşa grea. Pe treptele de afară adulmec un damf acru de păr nespălat şi câine ud.

– Sal’tare!

E Nelson Barber, cu părul alb arătând, dacă e cu putinţă asta, şi mai subţiat. În barba neîngrijită îi atârnă resturi de mâncare. Ultima oară când l-am văzut ţinea în mână un cuţit de vânătoare ascuţit.

– Ai un minuţel? zice.

Cea mai puţin ameninţătoare versiune a acestei întrebări m-ar putea totuşi prinde în capcană cu orele.

– Bună ziua, domnule Barber. Am trei minute, de fapt, apoi trebuie să plec, spun retrăgându-mă un pas. Apropo, n-aţi tăiat cumva cu fierăstrăul o gaură în gardul lui frate-meu?

– He-he, am auzit io. C-a venit J.D şi şi-a împuşcat o fripturică bună de ’gator, asta am auzit.

– J.D.?

Molfăitorul de tutun, îmi dau seama.

– Las-o pe asta, zice Nelson şi se dă mai aproape de mine, continuând să turuie cu voce scăzută şi încrezătoare. Ce vreau io să-ţi spun e cât de încet şi de hoţeşte mi-a luat prăvălia. I-ai văzut doară. Pic cu pic, aşa fac ei. Elbert mi-a zis să refinanţez.

Cu o dobândă fainã. Ce troacă de lături, bombăne scărpinându-şi o coajă de pe obraz. „Extinde-ţi depozitu’!”, cică. „Cumpără marfă mai multă!” Economia, după aia, a început s-o ia la vale, şi el:
„Dezbară-te de active! Ipotechează-ţi casa!” Casa mea, în care locuiam de

treizeci şi şase de ani. „Dă depozitu’ la-nchiriat!”, cică, şi după aia: „Gagiii ăştia lucrează ieftin de tot. Tu bucură-te de viaţă o ţâră, ia-ţi nişte liber”. Da’ să vezi că era de fapt o păcăleală! O gaşcă de bandiţi. Voia depozitu’ pentru alte chestii. Ştii pentru ce?

– Nu, domnule, chiar că...

– Cea mai bănoasă afacere din

Florida. Aştept.

– Ştii care-i aia, n-aşa?

– Ăă... turismul?

– Droguri! Contrabandă! scuipă bătrânul. Elbert şi minunatu’ lui partener pe care n-are nimenea tupeu’ să-l numească, ăştia şi slugoii lor cei mulţi... şi mai ştii cine? Franny şi Pete – nume de cod F&P – ăştia au încercat să mă otrăvească cu borhotu’ lor de mâncare! Nu doar asta, da’ şi dentistu’ a-ncercat să-mi scoată dinţii toţi! Ţi-am spus de asta? Şi frate-tău, care nici contabil adevărat nu-i măcar, că şi-a luat diploma prin poştă, ar face bine să-şi mişte curu’ şi să-ntocmească petiţia mea la Fisc! Că ei l-au pus pe dentist să-mi scoată toate măselele. Şarlatanu’ ar trebui uns cu catran şi tăvălit prin fulgi! Să-i taie fuduliile!

O şuviţă pufoasă de pe creştetul lui Nelson se ridică în suflarea bruscă a vântului.

Mă uit la el printre gene sperând că nu are vreun cuţit asupra lui. Nu vreau să fie tăiată nici o chestie de la nimeni.

– Îmi pare foarte rău, domnule Barber, dar trebuie să ajung undeva şi am întârziat deja. La revedere, am fugit!

Mă depărtez de el şi pornesc spre trotuar, uitându-mă furiş peste umăr ca să mă asigur că nu s-a luat după mine.

Bolboroseşte în legea lui şi trece pe cealaltă parte, pe lângă construcţia din spatele bibliotecii, apoi o apucă peste câmpul care dă către pădure. Barber pare capabil să apară şi să dispară iute, probabil fiindcă ştie toate canalele şi cum sunt ele conectate. Izvorul care curge printre copacii aceia trebuie să ducă spre întinderea mlaştinii.

Domnul Barber crede că toţi îi sunt împotrivă, chiar şi fratele meu. Părţile intime ale lui Phil le-a ameninţat cu tăierea, sau pe ale dentistului? E paranoic chiar şi când vine vorba

despre doi dintre cei mai plăcuţi oameni din orăşel, Franny şi Pete. Ba are şi un dinte contra mea, e clar. *Nordisto tai-o acasă!* Să fi fost el? Şi cu turturelele? Poate că are dreptate cu felul în care înglodează Elbert Perkins lumea în ipoteci insuportabile; totuşi, nu Elbert singur a prăbuşit economia.

În fine, nimic din toate astea nu mă priveşte, şi *chiar* s-a făcut timpul ca nordista s-o taie acasă. Trec pe lângă clădirea administrativă şi opresc la Muzeul de Ştiinţe din Tallahassee. Încă mă ciorovăiesc cu Estelle pe seama ultimelor patru desene, dar aş face bine să le predau pe cele deja terminate.

O găsesc la masa de lucru, în uniformă corporatistă – sacou bleumarin şi cercei asortaţi. Fusta şi pantofii, sub tăblie, sunt cu siguranţă de un bleumarin identic. Îi trântesc pe birou desenele: pescăraşul cu centură, stârcul-de-noapte cu coroană galbenă şi pasărea anhinga.

Le cercetează amănunţit, cu o uitătură critică. Încerc să nu mă las distrasă de crâmpeiul de apreciere care i se citeşte pe figură. Când ridică iarăşi ochii, zic:

– Şi apropo de cele patru, ultimele. Aproape am terminat cu ciocănitoarea-neagră, am pus-o pe un trunchi uscat, unde-i e locul.

– Da, şi...

– Urmează la rând vulturul-pleşuv. Care îşi face cuibul în copaci *vii,* nu uscaţi.

Se ridică de la pupitru.

– Şi niciodată, toată viaţa lui, nu pune el gheruţele pe un copac mort?

– Pffff! exclam şi mă răsucesc să plec.

– Unde te duci?

– În studioul lui Bridget. O mai ţii minte? Bridget? Ilustratoarea ta de păsări cea adevărată? Abia aştept să-şi nască Brigdet copilul, să se întoarcă la lucru şi să te facă zdravăn cu ou şi cu oţet. Dar, câtă vreme sunt aici şi pretind că-s Bridget, o să termin cât ai clipi şi cu celelalte trei păsări!

Ies din cabinetul ei, străbat culoarul călcând apăsat şi, odată ajunsă în birou, ridic jaluzeaua.

Vultur-pleşuv, vultur-pleşuv. Încerc să-l schiţez pe acelaşi copac cu ciocănitoarea. Dar îmi e pur şi simplu cu neputinţă. Aşa că încep să desenez pasărea fără nici un indiciu ambiental.

Din cauza statutului său de emblemă naţională, vulturul este întotdeauna în primejdia de a deveni un clişeu. În vreme ce imaginea sa face reclamă la patriotism şi la felul american de a fi, în carne şi oase e aprig şi fioros într-un fel care nu are nimic

de-a face cu simbolul. Penele îi sunt adesea zbârlite şi în ochii săi mititei se citeşte o expresie tăioasă, acuzatoare. Cât desenez pasărea moartă de dinaintea mea, încerc să mă pun în pielea uneia vii, pe care am văzut-o odată navigând pe întinderea unui văzduh perfect.

Îmi venea soarele în ochi, vulturul era sus, iar într-o clipită s-a lăsat în picaj ca un bulgăre de albastru intens, ţipând sfredelitor.

Tati şi-a aşezat pe genunchi padela. Fără să las privirea în jos, am zis:

– La ce ’nălţime crezi că poate ajunge?

– La câtă vrea, a răspuns tata, cu gâtul lăsat pe spate. Îl invidiez, Loni Mae. Poa’ să scape de cam orice.

– Aş vrea şi eu să pot zbura aşa, am mărturisit.

– Da’ te-ai întoarce, trag nădejde? Mi-am luat ochii de la pasăre.

Tati nu zâmbea, nu mă lua în râs.

– Fi’ncă mămica şi tăticu’ ţi-ar duce doru’ dacă ai zbura departe şi-ai uita de noi.

Privirea lui a prins-o pe a mea.

Las creionul deoparte. „Şi tu ce naiba ai făcut?”

Tatăl meu m-a înţeles într-un fel în care nu a mai izbutit nimeni. Atunci eu de ce nu l-am înţeles ? De ce voia el să scape? Şi de ce n-a putut să rămână, să-mi poarte de grijă?

Îmi vibrează telefonul. Estelle trebuie să fie, mă sâcâie din celălalt capăt al holului.

– Ce-i?

– Salut.

O voce de bărbat. E Adlai.

Ar fi trebuit să verific înainte să răspund. Ştiu că mă paşte momentul când va trebui să vorbim, să-i spun că nu putem merge mai departe. Picnicul a fost distractiv, dar atâta tot. Nu locuiesc aici, nici nu am de gând, aşa că nu are sens.

– Pe unde-ai umblat? zice.

– A, nu ştiu, am avut ceva treabă.

– Speram să mai dăm peste un pic de vreme rea, îmi spune.

„Fir-ar să fie, îmi place tipul ăsta”.

– A fost un picnic destul de mişto, zic.

– Mda.

Îmi lasă un interval în care să spun exact cât de mişto.

Numai că nu spun nimic. În tăcere, mă gândesc cum ar fi să las lucrurile să se desfăşoare, să fiu şi eu deschisă, o dată în

viaţă, spre necunoscut.

– Ştii ce, închirierile de canoe au scăzut dramatic în ultimele două zile, mă informează

– Încerci să-mi spui că ai nevoie să-ţi fiu clientă?

– S-ar putea zice şi-aşa.

Un bărbat bine mă invită la plimbare cu canoea, iar eu încerc să înghesui patru păsări tâmpite pe acelaşi copac. Ce fel de alegere mai e şi asta? Înhaţ cheile maşinii, pun surdină raţiunii şi pornesc spre centrul de închirieri.

43

Încer să mă port de parcă picnicul, sărutul nu s-au întâmplat niciodată. Un bărbat şi o femeie, amândoi cu pălării pescăreşti cu şnur, plătesc pentru canoele pe care le-au folosit. După ce pleacă muşteriii, Adlai se ridică în picioare zâmbitor.

– Să-nchid prăvălia?

– Sigur, zic. Dar n-aş vrea să-ţi afectez echilibrul... Ridică din sprâncene.

De ce oare, când sunt cu cineva şi îl plac, las să-mi scape faze din astea? Încerc s-o dreg.

– Financiar, adică.

Îl umflă râsul.

– Te las să mă dezechilibrezi un pic, dacă vrei.

– Nu chiar asta am vrut să spun. Râd şi eu.

– M-aş duce să trag barca, zice.

– Vin eu să mi-o trag.

„Of şi vai. Ar trebui să închid odată gura”.

Zâmbeşte, dar e prea politicos ca să răspundă la ultima replică.

Mă ţin după el în spaţiul strâmt al şopronului, unde canoea se odihneşte pe suportul ei aflat la nivelul taliei. Apucă marginile, dar probabil nu-şi dă seama că sunt exact în spatele lui, aşa că, atunci când trage de barcă, mă izbeşte de perete.

– Au!

Întoarce capul şi lasă imediat canoea înapoi pe suport ca să-mi dea primul ajutor.

– Iartă-mă, ai păţit ceva? Văzând că am rămas proptită de grindă, îmi atinge zona cefei. Ai dat cu capu’? Îţi curge sânge?

Ştie că nu e cazul. Cu voce mai domoală, spune: „Pot să-mi răscumpăr greşeala?” şi îmi atinge cu buzele tâmpla, apoi obrazul. Ridic bărbia şi mă sărută pe gură. Suntem şovăielnici la început, şi buzele îi sunt moi. Nici nu ştiu cât stăm aşa, pupându-ne, în şopronul slab luminat. O să-i aduc odată şi-odată aminte de canoe, de lumina care scapătă şi de minunăţiile de pe întinderea apei pe care le ratăm. Însă nu chiar acum. Cumva, lucrurile importante nu se găsesc în afara spaţiului înghesuit de aici, nu se află mai departe de buzele moi şi umede ale lui Adlai, de gustul limbii lui şi de palmele în care-mi adăposteşte capul ca pe un lucru de preţ.

Îl trag către mine.

– Îmi faci tu ceva, Loni Murrow, şopteşte.

– Şi tu la fel, Adlai Brinkert.

Trage aer cu putere în plămâni, apoi iarăşi mă sărută.

Afară aproape că s-a lăsat beznă deplină. Se desprinde şi se apleacă iarăşi asupra canoei de pe suport. Pieptul i se umflă, dă aerul afară printre dinţi.

– OK, zice. Tre’ să mă gândesc. Cu creieru’. Şi treaba asta-i un pic dificilă momentan.

– Aşijderea, recunosc.

Zâmbeşte cu toată gura. Scutură din cap dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar vrea să şi-l limpezească.

– Hei, tu mi-ai cerut să vin încoace, îi amintesc cu un surâs.

– Şi-ai venit, nu?

– Am venit. Doar pentru plimbatul cu barca.

– Doar că acum... începe şi se uită afară, pe uşa şopronului.

– S-a făcut prea întuneric.

Fac un pas înspre prag şi arunc o privire şi eu. Adlai se apropie din spate, îmi cuprinde talia cu un braţ.

– Poate mâine.

– Hai că mă duc la maşină, zic.

– OK, face el lăsându-şi braţul să cadă. Mda. Bine.

Mă urmează afară din şopron, trecem prin prăvălie şi ieşim în parcare.

Deschid portiera şi mă opresc în spatele ei.

– A fost destul de distractiv,

spun. Dă din cap a

încuviinţare.
Urc şi închid portiera, însă el îmi face semn să cobor geamul.
– Bun, atunci. Pa.

Se înclină şi îmi atinge uşurel cu buzele obrazul, o dată, încă o dată, şi începem să ne sărutăm iarăşi, el aplecat spre mine, eu cu gâtul strâmbat, dar nu-mi pasă. E cel mai bun pupător din lume.

Când, într-un târziu, buzele ni se desprind, îngaim:

– Gata, tre' să plec. Da, chiar că...

Îşi coboară chipul la acelaşi nivel cu faţa mea, cu pielea aproape aburită.

– Aşa, zic, atunci pa!

Întorc cheia în contact, iar el îşi îndreaptă spinarea. O iau încetişor din loc.

Lumina e foarte slabă, dar mi se pare că îl văd, în oglinda retrovizoare, ridicând un braţ în semn de salut.

44

27 aprilie

Stau pitită în încăperea din spatele salonului lui Tammy, iar nasul mă înţeapă de la izul acru de amoniac al vopselei de păr. Când scot capul pe după draperia care separă spaţiul ei de lucru de salonul principal, zice:

– Bagă-te la cutie! Mona poate s-apară în orice moment.

Fac din degetele mari o morişcă, mă uit împrejur. Tammy are dreptate într-o privinţă – dacă aş vrea să trag cu urechea la oricine din Tenetkee, ăsta ar fi locul ideal. Am aflat deja, înaintea interludiului calm de acum, despre două relaţii extraconjugale, o operaţie de mărire a sânilor şi două surori mai în vârstă care se războiesc pentru o mică moştenire rămasă de la tatăl lor. Deocamdată însă e linişte. Scotocesc prin geantă şi deschid caietul GRĂDINĂ al mamei.

Iarăşi, săptămâna asta, a dat pe la noi tăticul lui Boyd, beat, şi a început să izbească în uşă cu pumnul şi să strige: „Băiete, dă-mi drumu', că-ţi fac curu fâşii'!" Boyd şi Loni nu erau acasă. Am stat aşa, fără zarvă, până ce-a plecat. Sper să nu-l mai văd pe Newt niciodată. Ori de câte ori apare, tăcerea lui

Boyd se adânceşte.

Aş vrea să fiu o alinare pentru soţul meu, asta dacă ar sta de vorbă cu mine. Doar că nu vrea. Seara trecută m-am culcat gata să renunţ de-a binelea.

M-am trezit în miez de noapte în patul gol, m-am frecat la ochi şi l-am văzut pe Boyd în cadrul ferestrei. „Vino, Ruthie”, a spus. „Musai să vezi stelele astea.” Mi-am tras papucii în picioare şi m-am apropiat, iar el m-a aşezat înaintea lui. Îi simţeam trupul cald la spate. Şi-a lipit palmele de burta mea cea umflată şi am stat o vreme aşa, cu ochii în sus şi ascultând cântecul greierilor. Sub cerul senin de vară, ne-am uitat la întinderea spaţiului şi am simţit lăuntric mişcările copilului. Nu am vorbit, însă eram acolo, amândoi, şi eram atenţi.

Uşa din faţă a salonului se deschide şi aud două femei intrând. Mă chiorăsc printr-un spaţiu de-un deget dintre draperie şi perete. E prietena cea mai bună a lui Tammy, Georgia, şi împreună cu ea a venit Mona Watson. Cea tânără şi cea în vârstă au un gen similar de corp, însă coafura tapată a Georgiei e întrucâtva mai în pas cu vremea decât şuviţele netezite cu gel ale Monei.

Prezenţa Georgiei ar putea fi o coincidenţă, dar suspectez că a invitat-o Tammy. Georgia se aşază pe banchetă şi pune mâna pe o revistă *People*, în vreme ce Mona îşi ia locul în scaun. În faţa oglinzii, Mona şi Tammy decid ce să păstreze identic în aranjamentul capilar. Cât e spălat părul se aud câteva pălăvrăgeli murmurate, apoi Tammy o reazemă iarăşi pe Mona de spătarul scaunului şi zice, pe jumătate adresându-i-se Georgiei şi pe jumătate clientei:

– Of, biata Claudia Applegate, e groaznic că şi-a pierdut aşa soţul. Era aşa de drăguţ, nu, şi tânăr? Mona, tu ai fost la înmormântare.

Doamna Watson îşi potriveşte împrejur faldurile de pânză neagră.

– Ah, a fost teribil de trist.

Tammy ridică prosopul de pe gâtul Monei.

– Nu pică bine deloc să vezi ducându-se un băiat atât de tânăr! Nu era rudă cu tine, parcă, soţul Claudiei?

– Prin alianţă, răspunde Mona. I-a fost văr de-al doilea lui Danny al

me

u. – O, cred că ţi-a venit greu tare, gângureşte cumnată-mea. Mona se lasă dusă exact încotro

o ână Tammy.

– Chiar aşa, să ştii. Toată povestea mi-a amintit de
m înmormântarea lui
Danny, Dumnezeu să-l ierte. Şi el a murit de tânăr.

– Să se odihnească la Domnul, zice Tammy. Dar cum ai
reuşit tu să treci prin asta?

Mona stă nemişcată sub mâinile înzestrate cu foarfece ale cumnatei
mele.

– Păi, scumpo, dacă e musai să ştii, am luat o mulţime de sedative – şi cred că la fel a făcut şi Claudia. N-a fost ideea mea, sigur, cu sedativele astea, dar i-am mulţumit stelei mele norocoase pentru omul care mi le-a dat.

– Nu a fost vreo prietenă, deci?

– Nu, şeful lu' bărbatu-meu, Frank. Un sfânt, nu alta. A plătit până şi-o parte din cheltuielile cu înmormântarea.

Georgia închide exemplarul din *People*. De pe bancheta unde a poposit, rosteşte:

– Frank Chappelle ăsta chiar *e* un tip de ispravă. Coboară vocea până i se face aproape şoptită: Şi mai e şi frumuşel.

Doamna Watson nu răspunde.

– Păcat că e singur cuc, n-are pe nimeni să-i poarte de grijă, spune Tammy. Am auzit că nevastă-sa a fugit de-acasă şi l-a lăsat, cu ani în urmă. N-avea un iubit prin Mobile sau ceva?

– Scumpo, lumea vorbeşte şi le mai brodeşte aiurea, zice doamna Watson făcând să se mişte faldurile pânzei de peste ea. El a fost ăla care mai dădea fuga la altele.

Ciulesc urechile.

– Serios? face Tammy.

Doamna Watson aproape chicoteşte.

– Pentru mine a fost un sfânt, dar aş zice că nu şi pentru nevastă-sa.

„Unde vrea să ajungă femeia asta cu insinuările despre căpitanul Chappelle?" mă întreb.

Continuă:

– Nu vreau, adică, să mă bag în treaba nimănui, mai ales a cuiva care m-a ajutat la greu, da' Rita Chappelle mi-a fost prietenă. Şi când a aflat că bărbatu-său s-a combinat cu o fufă de prin Tallahassee, şi-a luat copiii, i-a dus la maică-sa şi nu s-a mai uitat înapoi.

Aproape că-mi vine să ies şi să-i spun unde să-şi bage bârfele mincinoase.

– Nu! exclamă Tammy. O fufă din Tally?

– Umblau zvonuri despre el şi nişte doamne din localitate, dar nu erau decât gogoşi. Nici o femeie care se respectă nu s-ar ţine de amantlâcuri într-un târguşor cât ăsta.

Tammy:

– Parcă nu-mi vine a crede, aşa un om de treabă să umble după fuste!

Şi doamna Chappelle a început, iac-aşa, o viaţă nouă?

– Da, a fost trist. Părea să se potrivească amândoi. Dar, cum zic eu mereu, n-ai cum şti ce se întâmplă între oameni.

– Adevăru' adevărat, întăreşte Tammy.

Prin fanta de-un deget de lângă draperie abia dacă desluşesc creştetul ud al doamnei Watson.

– Şi Rita nu s-a dus în Mobile, s-a întors în Panama City. I-am dus dorul după aia. Soţiile celor de la Vânătoare & Pescuit devin apropiate, păi cum.

– S-a mai măritat?

Tammy se mişcă în jurul Monei, obturându-mi vederea.

– Nu, tot Chappelle a rămas, ca atunci când era îndrăgostită de Frank. Am auzit că o mai vizita, chiar şi după divorţ. Am cam sperat că o să-l ierte şi-o să se întoarcă în oraş. Era poate mai bine pentru micu' Stevie.

– Cre' că i-a fost greu lui Frank să-şi piardă băiatu', oftează Tammy.

– Mai ales în ce fel l-a pierdut, zice Mona. Sărăcuţu', Stevie chiar a-ncercat să-şi schimbe viaţa. Da cre' că s-o fi apucat iar. Şi mama aia cu copilul ei, din maşina ailaltă. Povestea lor chiar că-i tristă. Erau în drum spre Disney World!

Urmează un interval de tăcere în care toată lumea prezentă asimilează această informaţie.

Mona, apoi:

– După aia, după înmormântarea lui Stevie, i-am mai dus lui Frank câte-o farfurie cu mâncare. Îmi părea rău de el, aşa singur pe lume, şi cu Rita care s-a purtat aşa de acru la înmormântare.

– Fosta nevastă? întreabă Tammy.

– Ei, sunt sigură c-ai auzit. Ce scenă a făcut? „Băiatu' nostru-i mort din cauza ta!", câte şi mai câte.

– Nu! se minunează Georgia.

– Doar că, pe la a doua caserolă, Frank a început să tragă nişte concluzii greşite, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Aşa că nu i-am mai călcat pragul. După ce s-a dus Danny al meu, Frank a fost tare bun cu mine şi nu voiam decât să-i întorc bunăvoinţa. Da' cred că toată lumea-i complicată în feluri pe care nu le ştim noi. Danny al meu, e drept, se mai ciorovăia cu Frank. Spre sfârşit mai ales, dădeau mereu cap în cap ca berbecii. Da' de ce o tot ţin cu asta? Vouă doar nu vă pasă de poveştile astea de

demult. Şi uite ce m-am ambalat.

– Dulceaţă, ia un şerveţel, o îndeamnă Tammy.

Eu, în debara, înmoi într-un recipient cu pastă albă vârful unei şuviţe de păr şi mă întreb ce culoare va ieşi. Nu mi se potriveşte deloc cadrul ăsta,

salonul de coafură, bârfa şi răutăţile puse în circulaţie, ascunsul prin odăi dosnice ca să ascult Dumnezeu ştie ce aiureli. Cu cât îmi aud mai multe urechile, cu atât mi se împâcleşte mintea mai tare. E ca şi cum aş încerca să desenez o pasăre pe care nu am văzut-o niciodată şi găsesc o pană sau o găoace de ou, însă nu pasărea însăşi. Apoi un stol de păsări din cele pe care nu am venit să le văd zburătăcesc şi îmi distrag atenţia.

Tammy face ultimele retuşuri la coafura Monei. I-am cerut din timp să se intereseze de Henrietta, persoana care a scris epistola roz. Şi nu a întrebat încă despre raportul semnat de soţul Monei, locotenentul Daniel J. Watson – *Portofel găsit pe uscat*...

În loc de asta, Tammy zice:

– Pa-pa, Mona, ne vedem săptămâna viitoare!

Doamna Watson pleacă. Aştept un minut şi ies la iveală de după cortină. Tammy măturã fire subţiri de păr de pe pardoseală.

– Tammy, aveam şi eu două întrebări la care speram că o să primesc...

– Acu' e rândul tău, zice şi mă îndeasă în scaun.

– Ce? Nu, Tammy, serios...

– N-ai grijă, nu-ţi schimb stilu', doar îţi scurtez vârfurile despicate.

Niciodată n-am suportat să mă tund. Îţi ia o groază de timp, şi pentru ce? Eu vreau să am păr lung. Totuşi, deşi am mai dat ochii cu creaţii de-ale lui Tammy, nu mă ridic din scaun. Poate că m-a bulversat oferta ei, ori sunt prea confuză după tot ce-am auzit.

– N-ai grijă, nu fac niciodată cuiva o tunsoare care nu i se potriveşte, mă asigură în timp ce-mi pulverizează o substanţă necunoscută în păr. De exemplu tu, Loni, mai ai seria aia completă de albume Beatles, cumpărate la Discul de Aur din Tallahassee?

– Pardon?

– Şi pick-upul pe care l-ai cumpărat special pentru ele? Încuviinţez din cap.

– Păi da, numai că...

– Aşa că, vezi tu, asta-mi dă informaţii despre cum îţi faci

părul. Stil Linda McCartney, 1968-1970. Nu-i blond, sigur, da’ şi tu, ca şi ea, porţi cărare exact pe mijloc şi ai doar vârfurile scurtate.

Mă ia în râs?

– Păi... aşa îl şi port deja.

– Nu, fiindcă nu-ţi scurtezi vârfurile.

Îmi piaptănă şuviţele lungi şi le inspectează capetele.

– În ce l-ai băgat acolo, în debara? Retează ce-i în plus şi continuă: Bun, deci ce-am aflat noi? Nu pare că Mona şi-a făcut de cap cu Frank Chappelle.

– Aşa credeai?

Georgia ridică ochii din revistă.

– Atunci de ce să-i fi cumpărat o casă? Mă întorc în direcţia ei.

– Cum?

– Aşa umblă vorba, zice Georgia.

Roata morii bârfelor se-nvârteşte în Tenetkee. Posibil că a rămas singurul lucru care mai ţine laolaltă orăşelul. Dar ce-o priveşte asta pe Georgia? Sper că Tammy n-a discutat cu ea în amănunt despre...

– Loni, nu te mai bâţâi, te rog.

Tammy îşi înfige două degete în scalpul meu.

– Crezi deci că Frank Chappelle i-a cumpărat doamnei Watson casa?

Însă nu sunt decât un cap la care se fac lucrări de întreţinere. Vocea nu îmi este auzită.

– Şi-apoi, spune Georgia, de ce nu se-nţelegea bărbatu' lui Mona cu domnu' Chappelle?

Tammy îmi piaptănă părul pe spate.

– Asta o s-o întrebe Loni pe soţia lui, Rita.

– Poftim?

– Doamna Chappelle. S-ar putea să-şi amintească ceva ce nu mai ştie nimeni. Tammy ţine pieptenele înclinat şi vorbeşte către imaginea mea din oglindă: Ţi-am găsit-o. Acu' trebuie să urmezi pista. Ai auzit-o pe Mona. Rita-i în Panama City şi încă o cheamă Chappelle. Caut-o, atunci! Nu uita, e-o înţelegere de tip jumi-juma. Eu fac o parte, tu, pe cealaltă.

Arunc o privire imaginii răsfrânte în oglindă. Tammy se vrea detectivă particulară de roman poliţist – protagonistă, poate, în *Misterul de la coafor*.

– Nu pricep nici jumătate din ce vorbiţi acolo, spun.

Tammy, cu sprâncenele îmbinate, coboară spre mine o privirea grea.

Situaţia ar putea în orice moment să explodeze, aşa că bat în retragere:

– Apreciez, adică... În timp ce ea se apucă iar să mă pieptene şi să ţăcănească din foarfecă, reiau: Tammy, nu voiam să aflu de la Mona decât despre hârtia aia pe care a completat-o soţul ei...

Îmi încheie fraza pe un ton apăsat, ca o profesoară care mă informează unde am greşit:

– *Şi* de ce a plătit Frank Chappelle pentru înmormântarea lu' bărbatu-său... *şi* de ce i-a cumpărat casă, fir-ar.

– Eşti sigură că el i-a cumpărat-o? Şi că a plătit serviciul funerar?

Fiindcă, din ce spune domnul Hapstead... Numele mi se agaţă în gâtlej.

– Ce, că au pus mână de la mână? Te rog... Ar trebui să-ţi cotizeze o mulţime de oameni cu bani şi deloc strânşi la pungă ca să se adune de-o înmormântare frumoasă *plus* de-o casă. Şi nu uita, când te duci în Panama City... întreab-o pe doamna Chappelle de ce nu se înţelegeau Frank şi cu Dan.

– Nu, zic. Colecta a fost doar pentru înmormântare. Georgia ridică glăsciorul.

– Loni, Dan Watson a fost omorât cu sânge-rece şi cazu' nu s-a rezolvat niciodată. Tăticu-tău, Dumnezeu să-l odihnească, a murit în ceva ce-au spus ei că a fost „accident". Şi dacă n-a fost aşa? Dacă a fost omor? Putea şi tăticu-tău să cadă victimă aceleiaşi găşti.

Iarăşi beculeţul acela, care-mi trimite în creier încă un „ce-ar fi dacă?" Tare m-ar tenta să urc la bordul acestei conspiraţii complicate pe care încearcă s-o înjghebe cumnată-mea şi amica ei. Detectivi, aprindeţi pipele şi puneţi mâna pe lupă!

– N-am putea să ne oprim în clipa asta? sugerez. Când Tammy se încruntă spre reflexia mea, mă grăbesc să adaug: Zic doar că, spre binele tuturor...

Se face numai lapte şi miere.

– Loni, câţi ani avea Phil când ai plecat tu de-acasă la facultate?

– Începea clasa întâi, dar...

– Aşa, zice şi roteşte scaunul, aducându-mă faţă în faţă cu ea. A crescut de-acum, soră mai mare. E mult mai tânăr decât tine – fără supărare –, dar s-a făcut Adult. Apucă două şuviţe şi mi le întinde pe lângă bărbie, cercetându-le să fie egale. Se apleacă şi le scurtează în timp ce continuă să vorbească: Ţi-am spus. Nici unul din noi nu vrea să afle chestii nasoale *şi* neadevărate. Da' dacă adevăru-i urât, na, îi facem faţă, oricum ar ieşi. Trece în spatele meu şi-mi îndreaptă capul cu degetele. Poate c-o să iasă altfel decât crede oricine. Eu, una, sunt pentru căutarea adevărului. Tu ce zici, Georgia?

– Da, să trăiţi.

Tammy execută alte câteva ţăcănituri de foarfecă, după care mă roteşte iarăşi către oglindă.

– Voilà! exclamă.

Îmi cercetez oglindirea.

– Uau, chiar nu-i rău deloc!

N-a făcut decât să-mi îndrepte nişte şuviţe şi să taie vârfurile, dar cumva e o îmbunătăţire.

– Acu', zice Tammy, nu-ţi mai prinde-n fiecare zi păru' în coadă.

– Dar nu mereu...

– Ce transmite coada de cal lumii e că „nu-mi bat io capu' să arăt gigea.

Am păr frumos, da-l ţin la spate, unde nu-l poţi vedea".

Tocmai mi-a făcut un compliment?

– Dacă ai vreo ocazie specială, să ştii că pot să adaug un strop de magie, zice făcându-mi cu ochiul în oglindă. O nuntă, să zicem. O cosiţă franţuzească împletită pe dedesubt, simplă da' elegantă. Sau nu... mai degrabă nişte ţurţuri de gel, ce zici? Gel la greu? Ha-ha. Glumeam, atâta tot, Loni.

Râd şi eu. Ne-am dislocat din rolurile obişnuite. Mă cam ia ameţeala de la învârtelile cu scaunul, de la mirosul de amoniac şi de la confuzia tot mai pâcloasă. Dar presupun că am mai multe informaţii acum, chiar şi neştiind ce înseamnă ele exact, decât când am intrat aici.

45

Îmi arunc părul proaspăt tuns peste umăr în vreme ce parcurg la pas scurta distanţă de la apartamentul meu până la al lui Estelle. După ce-am ieşit de la salon, am dus un portbagaj plin de cutii la magazinul de caritate, unde acum mă cunosc pe numele mic cu voluntarii. Nu mi-a mai rămas decât să decid în privinţa cărţilor celor mai preţioase, să desenez cavernele inundate şi să sfârşesc ultimele patru păsări.

În ciuda împunsăturilor noastre pe tema acestor „ultime patru", sper că Estelle se va ţine, de data asta, de promisiunea ei de a separa munca şi prietenia. Seara floricelelor de porumb este un ritual pe care-l practicăm încă din gimnaziu şi, bătându-i la uşă, mă rog să fiu întâmpinată *nu* de Estelle curatoarea scandalagioaică, ci de Estelle-prietena, persoana pe care o cunosc din clasa întâi, care a fost martora aproape tuturor punctelor de cotitură din existenţa mea.

Deschide uşa îmbrăcată cu o rochie albă de epocă, spumoasă şi largă în şolduri, înfoiată în jurul gâtului şi pe la mânecile în formă de clopot, şi pluteşte până la canapeaua ei de culoarea terciului de cereale. Îmi spun încă o dată că pe majoritatea fronturilor ea îmi e încă aliatul cel mai fidel şi că nu

peste mult timp ne vom întoarce la imaculata noastră prietenie de la distanţă.

A pregătit floricelele, nişte ciocolată şi o oală aburindă cu infuzie de plante.

– OK, informează-mă despre viaţa ta, îmi cere.

O parte din mine se relaxează. N-o să vorbim aşadar despre muncă.

– Ei bine... am fost într-un loc unde am promis că n-o să mai calc.

– În rezervaţia de maimuţe?

– Nu, Estelle. Nimic atât de benign. La pompe funebre.

– Ah, regret.

– Mda, aşa mi-a zis şi directorul salonului. „Regret pierderea suferită.” Dar zi, eşti gata? Am descoperit ceva pe cât de ciudat, pe-atât de surprinzător.

– Ce?

Îmi acordă întreaga ei atenţie.

– Tatăl meu a avut o rană la cap. Îşi cuprinde bărbia în palmă câtă vreme eu continui cu dezvăluirile: Şi mai e o chestie, şi mai şocantă. Eşti pregătită? Tammy vrea să mă ajute.

– Cu ce?

– Ei bine, pentru început m-a tuns. Estelle se uită la capul meu.

– Apoi a scos la lumină tot felul de amănunte disparate şi neclare despre tata şi m-a adus să trag cu urechea cât i-a făcut părul lui madam Watson, aia care n-a vrut să stea de vorbă cu mine.

– Şi ce-ai aflat? mă întreabă fluturând nerăbdătoare din mânecile bufante.

– Păi, surpriză! Tammy n-a pus nici una din întrebările pe care o rugasem eu să le pună. Şi acum mă bate la cap să vorbesc cu altă cucoană, doar că asta locuieşte în Panama City. Nu prea îmi vine să mă duc.

– Chiar dacă te-ar putea ajuta să afli nişte chestii importante?

– Ciudat lucru, nu mă dau prea tare în vânt după uşi trântite în nas.

– Te-ar ajuta dacă vin cu tine?
– Nu, şi hai să vorbim despre altceva.
– Dar ai spus că Phil era pe cale să facă o tâmpenie...
– Ştiu, şi am adus vorba, dar...
– Bun atunci, să auzim despre Adlai.

Estelle îşi întinde piciorul pedichiurat dincolo de marginea canapelei, şi-l îndreaptă, şi-l flexează.

Oftez.

– Hai, varsă tot, îmi ordonă arzându-mi una în braţ.

– Nu-i nimic de zis. E ca-n liceu. Mult pupat.

– Unde?

– Pe buze!

– Nu, adică... la el acasă?

– Aa, acasă la el nu mă duc, declar întinzând mâna după bolul cu floricele de porumb.

– Îmi zici că nici măcar n-a sugerat... ştii tu ce?

– Hai, Estelle, dă-mi pace. E un tip de treabă, atât. Nimic mai mult.

– M-am prins. Te simte dubioasă când vine vorba de sex, aşa că se poartă reţinut.

– Nu-s dubioasă când vine vorba de sex. Şi n-am ieşit decât de câteva ori împreună. În orice caz, nu mă pot apuca să mă culc cu el şi-apoi să mă întorc în D.C. Ce-aş obţine cu asta?

– Atunci nu pleca.

– Da, sigur. Dar ce grosolană sunt, să vorbesc aşa doar despre mine. Ţie cum îţi merge cu Roger?

– Lasă-l pe Roger, eu despre Adlai vreau să aflu. Pufnesc.

– Bine... să vedem. A zis că vrea să mă ajute cu nişte desene. Răsuceşte iute capul spre mine, dar o dezamăgesc: Nu desenele *tale*. Chestii pentru Theo, peşteri şi râuri subterane. Ştie multe despre ele.

– OK, deci i-ai spus de Smithsonian şi de Washington. Cum a reacţionat?

Mă uit spre ecranul televizorului, care tot închis a rămas.

– I-am... ăă... i-am spus că fac nişte lucrări la distanţă pentru ei. Se uită la mine de parcă am omorât pe cineva.

– Ce? zic. Nu e un neadevăr.

– Ce varză eşti! exclamă ea, făcând ochii mari. Trebuie să-i spui unde sta
i.

– Ştiu asta.

– Trebuie să fii cinstită cu el. Şi de acolo se poate dezvolta.

Pun pe masă bolul cu popcorn, încercând să-mi păstrez

cal – Ascultă-mă. Ne-am dat câteva întâlniri. Am vorbit mu despre ape
l.
subpământene. Ne-am sărutat. Mult. Asta e. Nu m-am încurcat în nimic.

– „Încurcat” nu înseamnă mereu ceva fizic, spune privindu-mă lung.

Mă ridic şi traversez încăperea ca să iau ghidul TV. Estelle se ridică la rându-i.

– De aia încerci să termini totul şi să pleci din oraş, aşa-i? Fiindcă ştii că s-ar putea întâmpla ceva bun, şi una ca asta n-ai putea să înduri. Aşa că faci ce-ai făcut o viaţă. O iei la fugă.

Mă răsucesc pe călcâie. Îmi simt pielea lipicioasă.

– Mai taci! Dacă nu mă întorc la postul meu, o să zbor!

Mă priveşte drept în ochi şi rosteşte răspicat fiecare cuvânt:

– Nu. Fugi. Fiindcă te temi.

Vorbele ei nimeresc o ţintă din centrul pieptului. Îi întorc uitătura holbată.

– Estelle, gura! Trebuie să plec.

Pun mâna pe geantă şi ies pe uşă afară.

46

28 aprilie

E dimineaţa devreme şi m-am urnit din pat doar ca să ajung la blocul de schiţe. Mă aşez pe duşumea, cu genunchii strânşi la piept şi latura saltelei sprijinindu-mi spinarea, şi desenez stârcul-albastru ridicându-se în zbor, protejându-şi teritoriul. Imaginile cele mai pure se ivesc îndată după trezire şi trebuie să le prind pe foaie înainte să dispară. Trasez linii, cu povestea cea veche pe care avea obiceiul tatăl meu să mi-o spună răsunându-mi în cap. Nu-i de mirare că împărăteasa zânelor din mlaştină a ales să se preschimbe tocmai în pasărea asta. Stârcul este imperial în veşmântul lui albastru, propagându-şi voinţa cu aripile lucitoare, desfăcute larg.

După ce-a murit tata, ori de câte ori aveam ocazia să dau cu ochii peste vreun stârc-albastru îmi puneam o dorinţă. Fiindcă împărăteasa zânelor era, zice-se, în stare să traverseze linia aceea invizibilă, dintre tărâmul viilor şi cel al spiritelor. I-am tot cerut să-l aducă înapoi. O dorinţă nobilă, nu? Orice sarcină, orice sacrificiu mi-ar fi cerut, le-aş fi făcut bucuroasă. Când am înţeles că dorinţa nu are să mi se îndeplinească, am vrut ca ea

să-i transmită un mesaj, că mi-e dor şi că mă gândesc în fiecare zi la el. O fi făcut împărăteasa zânelor asta? Singura misiune imposibilă care mi se dăduse

fusese trăitul fără el. Prin urmare, îmi doream cel puţin ca tata să-mi trimită la rându-i un mesaj, de unde era.

Cu trecerea anilor am încetat să-mi mai pun dorinţe. M-am îndreptat spre alte păsări care nu erau de poveste, păsări pe care le puteam prinde pe coală ori într-un sertar lat şi puţin adânc. Muzeul are piei de stârci-albaştri în stoc, dar n-am căutat niciodată una, n-am atins şi desenat niciodată una şi nici n-o voi face. Şi totuşi aici, în blocul de schiţe, apare stârcul cel viu şi imperial.

Începe să mă doară spatele, aşa că mă ridic de pe jos şi mă îmbrac. Când trag cablul încărcătorului din mobil, văd că am un apel ratat de la Delores. Interesant. O sun.

– Delores, m-ai sunat?

– Bună, Loni. Da. Am vorbit cu şeful tău, începe ea. E îngrijorat din pricina ta.

– Nu mi-au ajuns două săptămâni, este? Telefonul fâşâie, fiindcă Delores mai face şi altceva cât vorbeşte. Insist: Delores, ai sunat cumva ca să-mi arunci un „ţi-am spus eu”?

– Nu, ăsta e doar un beneficiu secundar.

– Atunci...

– Atunci, dacă eşti pe terminate acolo, e bine. Crede mama ta că eşti aproape pe terminate?

– Eu îi tot spun.

– Şi ce-ţi răspunde?

Aud ţăcănit de tastatură.

– Mă împinge pe panta vinovăţiei.

– Tuturor ne place să ne dăm niţel pe lunecuş, aşa-i?

– Pun pariu că tu nu ţi-ai învinovăţit fata.

E un nivel mai personal decât cel pe care îl atingem de obicei, dar mi-a scăpat păsărica din colivie. Poate că distanţa, poate că telefonul, poate că uşurarea la auzul vocii familiare a lui Delores m-au făcut să sar pârleazul.

– Adică... uite care-i chestia, Delores, maică-mea nu mi-ar veni niciodată în întâmpinare, să mă întrebe ce contează pentru mine sau ce-mi place mai mult.

– Tu ai făcut asta pentru ea. Să-ţi zic ceva, Loni, continuă Delores fără să-şi dea seama că observaţia ei mi-a tăiat avântul. Am făcut, ca mamă, greşeli. Ştiu, e greu de crezut, dar asta-i

situaţia. Îţi garantez că şi mama ta a făcut. Şi că, posibil, le regretă. Dar dacă ar fi să încerce o apropiere de vreun fel, va trebui să-i deschizi şi tu o uşă.

– Hm, fac, după care las să se aşeze un moment de tăcere.

Delores mi-a mai oferit până acum sfaturi legate de carieră, dar nu s-a vârât niciodată în sufletul meu. Dată fiind situaţia amândurora şi raritatea unui asemenea comentariu, aş face bine să ascult.

– Delores, cu ce se ocupă fiica ta?

– Mm... proiectează chestii pentru... sateliţi. Da, asta-i.

– În California?

– Îhî. De ce?

– Mă întrebam, atâta tot.

– Mereu i-a plăcut să se uite la stele. Nu-i păsa de clorofilă şi fotosinteză, unde-mi stătea mie cel mai adesea capul. Nu-mi suporta munca.

– Fiindcă te lua de lângă ea?

– Aa, n-a zis niciodată asta.

– Hm. Ştii ce, am aflat recent ceva despre stele. Într-unul din compendiile despre plante pe care mi le-ai trimis prin împrumut inter-biblioteci. Poate, cine ştie, foloseşti chestia cu fiica ta. Vrei să auzi?

– Dă-i bătaie.

Răsfoiesc notiţele pe care mi le-am luat în ziua aceea la biblioteca universităţii.

– E aşa: *Paracelsus credea că fiecare plantă e o stea terestră şi fiecare stea, o plantă spiritualizată.*

– Sună a ţăcăneală în toată regula.

– Da, dar ar fi un punct de legătură.

– OK, hai că te las, Loni. Să iei legătura cu cei de la resurse umane, vrei? Şi să le faci o dare de seamă cu progresul efectuat. Theo se teme c-o să ratezi termenul-limită.

– Mersi, Delores. Eşti de milioane.

– Da, sigur. Numai bine!

Mă trântesc pe pat şi mă holbez în tavan. Delores a sunat din motive practice. Dar trebuie să-i urmez cealaltă povaţă. *Cinsteşte-ţi mama. Vino-i în întâmpinare*. *Deschide o uşă.*

Mă scol, iau vreo câteva cărţi pe care le-am marcat cu abţibilduri ca să-i citesc lui Ruth din ele, le îndes în plasă şi ies din apartament. Ceva mi se fărâmă sub tălpi. Stau pe hrană pentru păsări. Un firicel de seminţe se opreşte la uşă şi continuă

pe scări în jos. Ce mama dracului? Mă ţin după urme pe trepte, un şir neîntrerupt care trece prin holul imobilului şi continuă pe aleea lungă ce dă în stradă. Grăunţele sunt puţin răspândite pe ciment prin locurile unde au dat păsări peste ele, dar firul se îngroaşă şi-l

urmez până pe trotuar, unde se sfârşeşte la maşina mea. Parbrizul mi-a fost dat cu săpun, şi pe pojghiţa uscată stă scris: D.C. VIN ACUM! Pe lunetă am o peliculă maro. Apropii nasul şi adulmec. Cineva mi-a uns cu *căcat* geamul.

Urc cu paşi apăsaţi treptele primăriei şi dau de perete uşile Departamentului de Poliţie Tenetkee.

– Lance Ashford e aici?

Lance se apropie de pupitrul de la recepţie.

– Vreau să obţin un ordin de restricţie, zic.

Mă duce în spate, la masa lui şi mă pune să iau loc pe scaun.

– În regulă, calmează-te, Loni. Cine trebuie restricţionat? Ridică o sprânceană.

– Nelson Barber, uite cine! E dement.

Lance ia un formular dintr-un dosar vertical.

– Persoana în cauză te-a agresat sau te-a atins?

– Nu, dar a *agitat* un cuţit într-un fel ameninţător.

Îi povestesc despre dâra ciudată de seminţe pentru păsări, despre halul în care se află acum automobilul meu. Îi amintesc de porumbeii morţi şi de creta de pe cauciuc.

– Şi nu uita de gaura din gardul lui frate-meu. Aligatorul ăla putea să-l omoare pe Bobby!

Alţi câţiva agenţi fără nimic mai bun de făcut se apropie şi ciulesc urechile.

Lance se uită peste formular.

– În afară de cuţitul din magazin, ai văzut-o pe respectiva persoană săvârşind oricare dintre... farse?

– Farse? Nu-s farse deloc!

– Loni, vrei să-mi faci o favoare imensă şi să mă laşi să completez aici? spune Lance.

Mă uit la tipii ceilalţi care vegetează prin preajmă.

– E o discuţie privată, le atrag atenţia, ceea ce-i face să se urnească. Mă întorc iarăşi spre Lance: Nu poţi face nimic în privinţa asta, aşa-i?

– Pot să întocmesc un raport. Dar ar trebui, ca să-i punem restricţii, să-l prindem pe tipu' ăsta asupra faptului.

– Ce-ar fi să verificaţi prin magazine, să vedeţi cine a cumpărat zece kile de hrană pentru păsări?

– O idee minunată. Şi neoficial... o să ţin ochii

deschişi. Telefonul îmi zbârnâie. *A. Brinkert*, mă anunţă ecranul.

– O iau din loc, zic.

Ies printre coloanele edificiului primăriei. N-ar trebui să răspund. Dar răspund. Poate că încă-s zgâlţâită după necazurile de dimineaţă, dar îmi simt măruntaiele vibrând ca ale unei adolescente.

– Ce părere ai de-o cină la mine acasă? rosteşte Adlai cu voce egală. Înghit în sec. Ştie toată lumea ce vrea asta să zică.

– Sună drăguţ, dar îţi place mâncarea libaneză? Fiindcă e în Tallahassee un loc numit Zahara...

Un moment de tăcere.

– Dacă te temi că o să-ncerc vreo chestie aiurea, să ştii că-i doar o cină şi-atât.

Sub nicio formă nu ar trebui. Să mă duc acasă ar trebui, să mătur grăunţele şi să mă pregătesc de plecat din oraş. În loc de asta, mă duc acasă, mătur de pe trotuar, alee, trepte şi hol şirul acum dezordonat de seminţe de mei, in şi floarea-soarelui, apoi fac un duş şi mă pregătesc de întâlnire.

Pun un strop de machiaj să-mi acopăr pistruii, mi-l şterg iar şi optez doar pentru un pic de roşu în obraji. Trag pe mine blugii cei buni şi o bluză acceptabilă şi cu asta basta.

Măiculiţă, ce nu suport întâlnirile! Când îi spui „întâlnire” are parcă şanse mai mari să fie mediocră. Atunci de ce mă agit aşa? Pot să ciripesc voioasă, să conversez animată, chiar dacă expun o versiune falsă a sinelui meu. Tare mi-ar plăcea să pot lăsa, măcar o dată, masca deoparte.

Casa lui Adlai e lângă un lac mărginit de tufe de pipirig. Stejari de Virginia împodobiţi cu plante aeriene şi muşchi spaniol încadrează căbănuţe clădite în anii ’20 şi ’30 din secolul trecut. Nu-i spun nimic despre ziua mea foarte stranie şi plină de seminţe. În loc de asta, îl las să-mi facă un tur al casei. Îmi arată îmbunătăţirile, cum a extins bucătăria, cum a pus ferestre noi şi uşi cu geamuri în spate.

– E simpatic aici, spun de dragul conversaţiei. Ţi-au făcut treabă bună meşterii.

– Meşterul îţi mulţumeşte.

– Doar n-ai făcut totul singur. Dă din cap că da.

– Îs singuru’ meşter cinstit din câţi ştiu.
– Mda, zic. Mă întreb dacă cinstea autentică mai există în zilele noastre. Se răsuceşte de la fereastră.
– Aşa sper.
Ridic din sprâncene. Eu sunt aia care nu voia trăncăneală idioată.

– Şi tu? Ai atins cinstea deplină, în orice moment al vieţii tale? Se reazemă de tăblia de lemn a mesei.

– În or'ce moment? Ba deloc. Am fost un ţânc afurisit. Tinereţe zbuciumată şi tot restu'.

– Şi-acum? întreb cu gândul la individul ăla, Garf, stând de vorbă cu Adlai în punctul de închiriat canoe.

– Acu'? Regula număru' unu e: Să nu minţi niciodată.

– Cum, niciodată? Nu minţi *niciodată*?

– Îţi arăt şi restu' casei?

Îmi întoarce spatele şi o apucă spre scări.

La etaj îmi arată cum a înălţat acoperişul ca să facă un dormitor aerisit şi luminos. Parcă ar fi o căsuţă în copac. Dar, fireşte, iată-mă la el în dormitor. Seducţia însăşi e adeseori bazată pe jumătăţi de adevăr – ori măcar autoamăgiri. Dacă mă sărută, am plecat. Fiindcă mă cunosc şi ştiu că nu se va opri acolo.

– Te ţii de mine? zice, deja la jumătatea şirului de trepte.

– A, bun, fac, trezită din reverie. Sigur.

Pe laturile casei scărilor sunt încastrate rafturi cu cărţi şi, cât cobor, citesc pe cotoare: *Casa umbrelor. Poveştile argonauţilor. Republica* lui Platon. *Ghid de teren pentru Sierra Nevada. Seminolii din Florida. Viaţa lui Pi. Cum să citeşti apa. Operele complete* ale lui Lewis Carroll*. Unghi de Repaus.* Dacă o bibliotecă personală e ca o amprentă, atunci îmi plac mâinile care au adunat cărţile cu pricina.

La parter continuăm discuţia despre justa conduită.

– Îmi spui deci că nu minţi niciodată.

– Multora li se pare că-i un lucru bun, zice îndreptându-se spre bucătăria tip bar.

Nu-i spun că am la rândul meu nişte minciuni în plină desfăşurare. Una gogonată, prin omisiune, i-o servesc lui Phil despre „accidentul" tatălui meu. Alta, înţelegându-se poate de la sine – citesc jurnalul mamei fără s-o înştiinţez. Iar Estelle mi-ar spune de la obraz că-s lipsită de onestitate fiindcă iarăşi am uitat să-i zic lui Adlai unde locuiesc cu adevărat.

– Da, fireşte că-i un lucru bun, zic. Rostirea adevărului e premisa unei societăţi civilizate. Însă majoritatea încalcă regula pe ici, pe colo.

– Gândeşte-te numai, răspunde Adlai. Doar fiindcă ai decis să spui în orice moment adevăru’ te alegi cu mai puţin haos. Îţi simplifică viaţa.

Mă aplec peste tăblie şi îl urmăresc scoţând mâncare din frigider – ceapă verde, roşii, dovlecei.

– Bine, dar dacă cineva îşi face o tunsoare deosebit de nasoală şi vine cu: „Îţi place cum îmi stă părul?” Atunci ce mai zici?

Porneşte maşina de gătit şi toarnă ulei într-o tigăiţă.

– Zâmbesc încurajator şi zic: „A, te-ai tuns!”

– Deci eviţi întrebarea.

– Auzi, ai băgat poate de seamă că nu mă dau în vânt după trăncăneală.

Când zic ceva, ar face bine să fie şi adevărat.

Dar dacă omite adevărurile neplăcute, e asta aşa de diferit de lucrurile pe care le-am lăsat nespuse în discuţiile cu el? Aruncă în tigăiţă legume tăiate.

– OK, spun. Să formulez altfel. Dacă şeful tău îşi face o operaţie estetică şi e atât de schimbat că aproape nu-l mai recunoşti?

Adlai întoarce capul spre mine.

– Ţi s-a întâmplat ţie?

– Nici vorbă.

– Bun, dacă îmi imaginez că am un şef, i-aş spune: „Cine eşti şi ce-ai făcut cu celălalt tip?”

Mă buşeşte râsul, scoate şi el un hohot scurt. Ia o lingură de lemn din sertar şi amestecă în conţinutul tigăii, apoi o acoperă cu un capac.

– În câteva minute-i gata. Ne relaxăm un pic? Arată spre canapea şi se aşază lângă mine, nici prea aproape, nici prea departe. Povesteşte-mi despre familia ta, spune schimbând direcţia conversaţiei.

– Ah! fac surprinsă. Îmi ia câteva clipe ca să-mi revin: Aşa... păi am un frate în Spring Creek, pe lângă Tenetkee.

Pare dornic de mai mult.

– O mamă chiar în Tenetkee. O pauză.

– Tata a murit.

Studiez tapiţeria canapelei.

Simt cum se formează ţurţuri în conversaţia până acum caldă. Însă dacă i-aş spune povestea mea, chiar dacă aş cunoaşte-o îndeajuns de bine eu însămi, ar fi oripilat. Aşa că divaghez.

– Dar *eu* aş vrea să aflu mai multe despre hidrogeologie. Muşcă din momeală.

– Ei, poate să nu pară chiar aşa, da-i o calificare folositoare. De pildă, zice cu expresie impasibilă, nimeni n-are să-mi vândă teren mlăştinos în Florida pe post de chilipir, asta dacă nu-mi trebuie tocmai un teren

mlăştinos. Aşteaptă surâsul meu ca să continue: Şi când am făcut expediţia de-lungu' statului...

– Pe Aleea Aligatorilor, adică?

– Nu, femeie, nu cu maşina, în canoe.

– Ai traversat în canoe Florida? Întreg statul?

– Numai o dată. Strângeam bani pentru organizaţia ecologistă de care ţi-am spus. Am avut, în orice caz, o groază de timp de unu' singur şi am putut să cuget la toată apa asta din stat, de la suprafaţă şi de dedesubt, şi mi-am zis, ce chestie generoasă-i apa. Susţine atâtea sisteme complexe. Plante, animale, păsări. Pe noi. Se uită lung în zare, apoi întoarce iarăşi spre mine privirea. Nu te-nţeapă atâta puzderie de ţânţari într-un singur drum fără să te schimbe cumva, spune cu un zâmbet. Şi-acolo mi-a fost epifania, pe înserat, când mă uitam cum se lasă soarele peste un lăcuşor pe care nu cred c-o să-l mai găsesc vreodată. Deja mă ocupam de zece ani cu partea de strategie publică a programelor de protecţie, mă ţineam la zi cu datele ştiinţifice, depuneam mărturii pe la comisiile de avizare a construcţiilor şi prin şedinţe de consilii locale, dezbătând cu indivizi negri-n ceru' gurii şi trezindu-mă nopţile cu gându' la ei, la cât de lacomi şi isteţi şi orbecăitori şi proşti cu acte-n regulă pot să fie unii. Mi se ceruse, înainte să plec în expediţia asta, să candidez chiar eu la un loc în consiliu. În seara aceea m-am uitat aşa, lung peste lac şi mi-am dat seama că, propulsându-mă cu forţe proprii prin apa aia, învăţ ceva despre simplitate. Mi-am schimbat traseul a doua zi, mi-am mai făcut ceva provizii în Moore Haven şi-am pornit-o spre nord în loc de est.

Mi-l închipui în barca lui din scoarţă de mesteacăn, muşchii umărului opintindu-se contra apei, padelă după padelă.

– Tot timpu' ăsta cât am vâslit mi s-a părut că apa mă trage spre ceva anume. Nu ştiam încotro, dar eram gata să urmez curentul. Şi, când mai că rămăsesem fără provizii, am găsit magazinu' de canoe, cu un panou pe care zicea „De Vânzare". Poate de foame şi oboseală, dar am simţit cu tărie că sunt în locu' potrivit la exact momentu' potrivit. M-am dus deci acasă, mi-am făcut calculu' financiar şi am cumpărat prăvălia.

– Ei bine, mă bucur că ai făcut-o, zic, gata să arunc o ironie despre reducerile pe care le-am căpătat.

Însă mă opreşte, cuprinzându-mi blând faţa în căuşul palmei.

– Şi eu mă bucur, spune şi-mi mângâie cu degetul mare obrazul. Îs norocos.

Se dă mai aproape, însă chiar atunci se aude ţârâind temporizatorul aragazului.

– Cina, zic şi mă ridic, îndreptându-mă spre masă.

După ce mâncăm şi mă burduşesc şi cu nişte cremă de zahăr ars făcută tot de el, mă conduce afară. Am grijă să nu-l ating şi probabil că-mi simte precauţia, fiindcă atunci când ajungem la maşină, îmi dă un pupic de noapte bună timid şi îmi ia, pur şi simplu, mâna într-a lui. Îl trag spre mine şi începem să ne sărutăm pasional, iar timpul dispare pentru noi, opriţi sub stejarul de Virginia, cu lujerii pufoşi de muşchi spaniol căzând în cascadă. Înainte să mă prăpădesc de dorinţă va trebui să pun punct, dar nu încă.

Ne desprindem într-un târziu şi întind mâna după chei.

– Cina a fost delicioasă, zic, punând în cuvinte mai multă emfază decât intenţionez.

47

30 aprilie

Azi, dând să ies din Palatul Moşnegilor, iarăşi îmi atrage atenţia, la televizor, programul de ştiri de la amiază, crimă şi măcel, cu aceeaşi reporteriţă cu păr galben pe care am mai văzut-o. Tocmai când vreau să-mi văd de drum, numele jurnalistei apare în josul ecranului. Rabideaux scria? Ca în Joleen Rabideaux, vecina mamei? Reporteriţa e cam de vârsta mea. Numai că Joleen nu avea copii.

Mă holbez, urmărindu-i mişcarea buzelor. Alde Rabideaux aveau totuşi o nepoată care venea să-i viziteze din Tallahassee, iar Joleen o aducea pe la noi să ne jucăm. Avea un prenume caraghios, ceva gen Kicky sau Khaki, şi nu-i prea plăcea în aer liber. Încercam s-o conving să ne jucăm de-a chestiile mele preferate pe malul bălţii, unde puneam în scenă poveştile mele favorite din *Călătorii prin lumea cărţilor*, însă insista să mergem înăuntru, şi odată ajunse acolo răsturna o şalupă de păpuşi Barbie pe covorul împletit din solariul nostru şi trăgea costume de baie strălucitoare peste braţele lor contorsionate bizar,

povestindu-mi totodată istorii înfricoşătoare cu copilaşi răpiţi de oamenii mlaştinii şi căzuţi în robie. Aducea cu mătuşă-sa Joleen dezbătând cu mama, pe verandă, ştirile oribile ale zilei.

Oare jurnalista de la televizor să fie puştoaica de altădată? Relatează despre un omor comis cu sălbăticie în localitate, şi împrejurul gurii îi stăruie urma unui surâs.

Apare Mariama.

– Mmm, face scuturând din cap. Ce lume nebună! Pronunţă „luhme”.

Camera se întoarce spre prezentator, care spune:

– Mersi, Kacki.

Un panou mare anunţă afară „Tallahassee NewsChannel 5”. Pătrund în hol şi mă apropii de pupitrul lucios de la recepţie. O femeie minionă, de douăzeci şi ceva de ani, are o cască delicată în dreptul urechii. Pe o consolă clipesc luminiţe.

– Un moment, vă rog, îi zice unui apelant, apoi apasă un buton şi ridică spre mine privirea.

– Bună. Aş vrea să las... un mesaj pentru Kacki Rabideaux? Recepţionista apasă un buton şi îi aud vocea în boxe.

– Kacki Rabideaux, vă rog să veniţi la recepţie. Rachi Rabideaux la recepţie, vă rog.

– Aa, n-am vrut să... nu trebuia să... ea e aici?

– Nici o grijă, vine acum. N-am multă putere în locul ăsta, dar toţi apar în goana mare când fac aşa.

Zâmbeşte.

Şi are dreptate. Cât ai zice peşte, Kacki s-a şi înfiinţat în hol şi se uită la recepţionistă, apoi la mine.

– Kacki?

M-am aşteptat să-mi dea mai mult de furcă găsitul ei.

– Da, bună.

Dă mâna cu mine. E mai solidă şi de un blond mai intens decât pare la televizor.

– Bună! Sunt... ăă... Loni Murrow.

– OK, zice şi păşeşte spre canapeaua albă, curbată. Luaţi un loc aici. Aveţi aşadar o problemă cu o companie, ceva ce-aţi dori să investigheze Contact 5?

– Contact 5? Nu, eu... nu mă mai ţii minte, dar ne-am jucat amândouă când eram mici. În Tenetkee, când veneai în vizită la mătuşa ta, Joleen.

Un moment de tăcere. Îşi lasă capul

pe spate. Vorbesc mai departe.

– Părinţii mei aveau o casă lângă mlaştină, nu departe de a mătuşii şi unchiului tău. Loni Murrow.

Pare să-şi scotocească prin amintiri. Apoi, cu voce stinsă, zice:

– A, da, te ţin minte. „Copilul Naturii”, aşa avea obiceiul să-ţi spună mătuşă-mea.

Îşi trece un braţ pe după spatele canapelei.

– Serios? Hm.

– Ei bine, au trecut ceva ani. Te-ai mutat de acolo?

Conturul ochilor, sus şi jos, îi e perfect, obrazul, dat cu un lustru de roşu. Dau din cap afirmativ.

– Şi nu ai nevoie să mă pun pe urmele vreunei firme corupte?

– Nu, de fapt am văzut-o pe mătuşa ta la magazin şi mă gândeam să reiau legătura cu ea.

I se cojeşte şi ultima pojghiţă din amabilitatea trucată destinată publicului.

– Mda, păi am de-a face zilnic cu ea, cu ea şi cu masa ei de stejar de-o sută de kile şi cu oglinda cât peretele şi cu cele patruzeci şi nouă de violete africane cu care se poartă de parcă i-ar fi copii. Absolut toate au nume. Se opreşte să-mi pândească reacţia, apoi continuă: Şi nu de plantă sunt numele, ci gen Herman, Prudence, Dick! Chiar îi zice uneia Dick, pe cuvânt. Râde. Ştiu că sună ca o răutate, şi îmi e, de fapt, de ajutor. Ea şi unchiul Marvin au venit din Carolina de Nord când s-a născut bebeluşul meu, acum cinci luni. N-o să te plictisesc cu poze drăgălaşe. Dar mătuşa Joleen a zis că se mută la noi doar „temporar”.

– Serios? Deci n-a trăit în Tallahassee tot timpul ăsta?

– Nu, a fost plecată mulţi ani, până de curând.

„Nu asta mi-a spus la băcănie Joleen.”

– Atunci... mi-ar plăcea mult să-i fac o vizită... Kacki mă cântăreşte din priviri.

– Crezi că ai putea-o convinge să se mute din casa mea?

– Poate să-şi cumpere înapoi casa lor cea veche, zic. Adică,

dacă ar face o renovare, ceva...

– Ai impresia că n-am pus asta pe tapet? Mătuşa Joleen se poartă de parcă ar fi radioactivă. Spune că e musai să stea cu mine şi să aibă grijă de copilaş. Dar, între noi două fie vorba, ar fi mult mai uşor dacă ar locui la casa ei şi ar trece pe la noi doar când sunt la muncă.

– Atunci domnul Perkins ar putea să-i găsească o altă...

– Edbert Perkins? Individul de la agenţia imobiliară? Şi ăsta-i radioactiv.

– Hm, fac. Bun... între timp, ar fi mai bine să sun ori... să trec pe-acolo direct?

– Cu o condiţie, zice şi se apleacă spre mine. Încerci, te rog, să o convingi să se mute? Îţi dau adresa. Se ridică, trage un bileţel adeziv de pe masa recepţionistei, fără să-i ceară voie, scrie pe el şi mi-l întinde. Nu-ţi bate capul cu harababura, e vina lor. Şi o să-mi vezi fetiţa, pe Amber. Zi-i salut din partea mea.

– Aşa. Mulţam, Kacki. Ar trebui să mă duc la vreo oră anume?

– Nici vorbă! Îi găseşti acolo non-stop, zi de zi. Îmi tratează casa ca pe buncărul apocalipsei. Unchiul Marvin stă chiar acum proţăpit în scaunul meu, îţi garantez, cu telecomanda în mână. N-am mai schimbat singură canalul de dinainte să nasc.

Împing uşa de sticlă şi o deschid.

– Mă bucur că ne-am văzut.

– Da, sigur, zice şi dispare înăuntru.

48

Casa e din plăci prefabricate, spaţioasă şi bine întreţinută ca şi cele din vecini, cu un gard de şipci puse în cruciş delimitând o mică verandă înălţată şi o giruetă în faţă, rotindu-se ca un titirez în bătaia vântului. E în cartierul aflat de cealaltă parte a pădurii de lângă Muzeul de Ştiinţe. Bat în uşă cu un ciocănit sec. Într-un minut, un căpşor lătăreţ trage deoparte o perdea galbenă. Joleen. Ochii i se fac mari. Perdeaua acoperă iarăşi geamul. Întreabă:

– Cine-i acolo?

– Bună ziua, doamnă Rabideaux. Loni Murrow sunt. Ne-am văzut la magazin, mai ştiţi?

Uşa se deschide cu un pârâit.

– Şi ce pofteşti?

– Să intru, să stăm de vorbă un pic, dacă s-ar putea. Ochii i se plimbă spre stânga, spre dreapta.

– Mai e careva cu tine?

– Nu, doamnă.

– Cum m-ai găsit?

– Kacki mi-a spus să trec.

– Kacki? Spaţiul dintre uşă şi cadru se mai măreşte de-un deget.

Atuncea... intră, dacă-i aşa.

Deschide repezit uşa şi o închide iute în urma mea, aproape fără să-mi dea timp să mă strecor înăuntru.

Se aude o voce masculină:

– Cine-i?

– Nimenea, Marvin. Apoi, către mine: Stai colea jos, ce-ar fi?

Sunt într-o cameră de zi minusculă, cu o canapea scurtă şi un fotoliu impozant. Kacki are dreptate. Prea mult mobilier pentru locul ăsta strâmt. Şi văd cel puţin câteva dintre violetele africane, înşiruite pe marginea etajerei şi aglomerând măsuţa din colţ.

– Îmi plac plantele dumitale, zic.

-Nu că-s de minune? spune zâmbind pentru întâia oară. Îs focoase. Mă anunţă când îs supărate.

Pe duşumea sunt şi nişte jucării de bebeluş, o pătură.

– Şi-aşa, care-i baiu'?

Se aşază şi îşi apasă palmele peste genunchii pantalonilor bej de casă. Mă aşez alături şi eu.

– A, nu voiam decât să fac o vizită.

– Hm.

Mă cufund în scaunul capitonat. Am venit să aflu ce ştie Joleen despre moartea tatălui meu şi, pe deasupra, cine e Henrietta.

– Aşadar, zic, v-aţi mutat o perioadă? O replică de încălzire.

Se opreşte şi cugetă.

– Ce ţi-a spus Kacki?

– Doar că v-aţi întors să ajutaţi cu bebeluşul.

– Ehei, *stai* să vezi când s-o trezi! Asta mică, Amber, arată exact ca mămică-sa. Tare-i dulce. Numa' când plânge nu-i. Atuncea-şi schimonoseşte mutriţa şi-ţi face zilele amare.

Doamna Rabideaux râde. Îmi amintesc râsul ăsta, nasul încreţit, dinţii încleştaţi, ochii închişi.

– Aţi vrea să treceţi pe la mama cândva, doamnă Rabideaux? Nu de asta am venit, de fapt, dar mama s-ar bucura să vă vedeţi.

– În Tenetkee? Iarăşi i se măresc ochii. Ce să zic... poate-ntr-o zi, cândva.

Îmi dau seama că sunt vorbe în vânt.

– Doamnă Rabideaux, vă e frică de cineva din Tenetkee?

– Mie? Nu! După o pauză spune: Doar că... am plecat aşa, cam la repezeală. Şi unii îs mânioşi şi acuma pe mine că n-am... nu le-am zis că plecăm.

– Dar *de ce* aţi plecat aşa de repede, doamnă Rabideaux?

– Păi, iote, Marvin s-a operat la vezică, după aia ş-a găsit altă slujbă, chestiile obişnuite, ştii doară.

– Dar v-aţi mutat din casă în toiul nopţii?

– Nu.

– Aţi vrea să vă întoarceţi la casa cea veche?

– Vai de mine, nu, deloc. Deschid gura să zic ceva, dar continuă: Aici stăm doar o bucată, de fapt. Ca s-o ajutăm pe Kacki, atâta.

– Dar la magazin mi-aţi spus că aţi locuit în Tallahassee de când eram eu mică.

– Am zis eu aşa? se miră, iar ochii îi urcă spre tavan. De ce-mi povesteşte două versiuni diferite?

Marvin apare în uşă, cu un şervet vârât în guler. E bine clădit, dar cu talia şi gâtul îngroşate şi părul cărunt pieptănat peste cap, cu cărare pe-o parte.

– Cine eşti *dumneata*?

Şi-a păstrat vocea bubuitoare care-i făcea pe toţi să spună că ar trebui să lucreze la un post de radio adevărat, nu doar la dispeceratul de la Vânătoare & Pescuit. E ciudat să mă gândesc la cât de importante erau staţiile astea radio pentru tata şi ceilalţi rangeri, în zilele de dinaintea digitalizării.

Joleen se ridică în picioare.

– Păi... Marvin, ea-i Loni Murroe, mai ţii tu minte, Ruth şi *Boyd* Murrow.

Îşi încetineşte cadenţa rostirii la numele tatălui meu. Marvin se holbează la mine.

– Tu eşti fiică-sa.

Rămâne, după ce zice asta, cu buzele întredeschise. Dau din cap că aşa-i.

– Căcat, face.

– Marvin, ian du-te tu şi termină-ţi sendvişul. Şi mai ţine-ţi gura. Se întoarce pe călcâie şi porneşte înapoi spre cealaltă cameră.

– Nu-l băga în seamă pe Marvin şi gura lui spurcată. Degetele lui Joleen se joacă cu împletitura macrameului întins peste braţul canapelei. În clipa următoare exclamă: Oo, cred c-aud bebeluşa!

Eu nu aud nimic.

Se ridică şi dispare, apoi revine, zguduind în braţe un copil mic şi somnoros.

– Ea-i Amber! Zi saluut, Amber!

Copilaşul, evident, e prea mic ca să facă altceva decât să privească fără ţintă, cu capul alunecând moale pe-o parte, iar ţopăielile lui Joleen şterg şi ultima urmă de concentrare.

– Mă ierţi, bebele tre' să mănânce. Aşa-i, copilaş? Chiar m-am bucurat să te văd, Loni. Da' să nu spui la nimenea din Tenetkee că ne-am văzut, bine? Se uită drept în ochii mei. Fi'ncă mi-i aşa... oarecum, ţi-am zis.

Dau din cap şi mă ridic în picioare.

– Aa... doamnă Rabideaux, vă amintiţi cumva de o persoană pe nume Henrietta? Fiincă am găsit un bilet de la ea şi...

Iarăşi face ochii mari cât farfurioarele.

– Vai de mine, nu, deloc. Nu-mi vine în cap nimenea.

Cu paşi mici şi săltaţi, mă mână în direcţia uşii. Mă răsucesc iarăşi spre
ea.

– Ştiţi ce, înainte să plec, v-ar deranja să-l întreb pe domnul
Rabideaux...

Şi în clipa asta domnul Rabideaux se iveşte iar în uşa camerei de zi, mai puţin şervetul de la gât.

– Domnu' Rabideaux, aş vrea să vă-ntreb ceva despre Dan Watson, zic şi scot din geantă raportul de incident. Vedeţi, a semnat un raport unde zicea că...

– Ieşi afară, se răsteşte.

– Scuzaţi?

– Am zis să ieşi!

Mă uit la doamna Rabideaux. Ridică din umeri.

– Atuncea... mă bucur că te-am văzut, Loni, ai face bine să...

Mă grăbeşte spre uşă. Apoi, după ce mai întâi aruncă o

privire pe după perdeaua galbenă, răsuceşte mânerul uşii şi mă mână afară.

– Pa, te pup! îmi spune şi trânteşte uşa după mine.

Zăbovesc în faţa casei şi văd că perdeaua se tot suceşte înainte şi înapoi, până ce se linişteşte de tot. Ciocănesc iarăşi în uşă.

– Doamna Rabideaux! strig şi bat mai cu putere. Doamna Rabideaux!

Nu capăt răspuns.

Îmi târşâi picioarele până la maşină. E limpede că doamna Rabideaux ştie cine e Henrietta. Mi-a fost clar din felul în care a negat. Iar numele lui Dan Watson, vezi bine, l-a scos pe Marvin din pepeni.

De ce se tem oare?

49

1 mai

Exact când opresc în parcarea de la Palatul Moşnegilor, îmi zumzăie telefonul. Mesaj de la Theo: „Noutăţi?" Omul ăsta nu le are cu textele lungi.

Îmi pun degetele mari în mişcare. „Fac progrese", răspund. „Revin curând".

Văd că tastează ceva, dar aştept şi tot aştept până ce mesajul lui se iveşte pe ecran: „S-a făcut luna mai de-acum".

„Revin curând", îi scriu iarăşi.

Am decis să mă arăt binedispusă pe parcursul ultimelor vizite pe care i le fac mamei, chiar dacă nu e în stare să-mi ofere vreun pic din căldura la care aş fi sperat. Azi i-am adus un poem vechi scris de un tip pe nume Barhydt, care a vizitat prin 1800 Florida. Intru în odaia ei cu volumul sub braţ.

– Salut, mami! Nu răspunde.

– Mami. Bună!

Şade pe scaun, îmbrăcată cu un pulover acvamarin, însă la fel de bine ar putea fi un manechin în vitrina unui magazin de confecţii. Ochii îi cată spre un punct de dincolo de mine. Mai încerc de câteva ori să penetrez armura.

– Mami.

Mami?

Nimic.

Presupun că nu are rost să-mi păstrez voioşia. Chiar şi într-o zi bună, cum cu siguranţă nu este cazul azi, pot face prea

puţine ca să mă pun contra vântului. Poate că răspunsul matur este să renunţ la strădanii.

Îl arunc la loc în geantă pe bătrânul Barhydt şi scot la iveală blocul de schiţe. Răsfoiesc toate imaginile incomplete înfăţişând-o pe mama – spatele ei la pian, spinarea ei în grădină şi mai multe versiuni imprecise ale lui Ruth

tânără, lângă sârma de rufe, în ploaie. Încă nu o cunosc pe deplin şi probabil că nici n-o voi cunoaşte vreodată.

Pornesc în căutarea Mariamei, însă are de lucru cu alt rezident, aşa că îmi iau un pahar cu cafea de la automat şi torn în el, cu nemiluita, pudră de frişcă şi zahăr. După cum ştiu deja, nu ar fi exclus să mă întorc în camera mamei în zece minute şi s-o găsesc în perfectă stare. Dar ce să fac între timp? Am la mine jurnalul ei, cel niciodată menit citirii. Poposesc pe un scaun capitonat din hol şi îl trag din geantă.

Vocea mamei, în paginile acestea, e la fel de complicată pe cât a fost şi ea în viaţă. Însă dacă stă ca o momâie şi nu-mi oferă nimic, poate că mi-a mai rămas doar jurnalul.

Cercul meu de plante creşte, iar pătratele de cimbru şi de roiniţă îşi menţin deocamdată forma. Grădina asta e mult diferită de straturile drepte pe care le-am plantat la început, cu morcovi, ceapă şi verze. Mama Lorna a venit încoace, cu o eşarfă de mătase pe cap, şi a zis, îndeajuns de tare cât să audă Boyd: „Adică el se aşteaptă să te ţii de agricultură?" I-am făcut semn să tacă, dar a continuat răsunător: „Ruth, mutatul la ţară nu înseamnă că trebuie să fii de la ţară".

I s-a părut că „să fii de la ţară" e insulta cea mai rea.

Eu, una, eram mândră de straturile mele frumos întocmite. Cartofii s-au mănat, cepele au rezistat însă, la fel şi verzele, care s-au dovedit folositoare într-un fel oribil. A zis Joleen: „Pune-ţi frunzele cele de varză direct în sutien. Te seacă de lapte". I-am urmat sfatul, abia aşteptând să-mi uşurez senzaţia de preaplin şi usturime, corpul care nu-mi dădea voie o clipă să uit de sugarul pe care ar fi trebuit să-l am la ţâţă. După zilele de spital, Boyd şi cu mine nu mai înduram să stăm în casă, aşa că am dus-o la mama pe Loni. Ce tămbălău a făcut – la zece ani să orăcăi aşa – „Mămica! Mămica!" A trebuit să-mi astup urechile.

M-am dus cu Boyd la cabana de pescuit, dar nu a pescuit deloc. Ne-am plimbat prin preajmă cu canoea şi totul a fost liniştit, dacă nu pun la socoteală afurisita aceea de pasăre – suna ca un plâns de copil. Seara, cât s-a apucat Boyd să lipească paturile, am băgat mâna în sân ca să înlocuiesc foile de varză veştede cu altele proaspete pe care le adusesem. Le-am apăsat peste sânii mei jeluitori şi am încercat amândoi să

râdem. Frunze de varză! Însă nici un hohot de râs nu uşura greutatea acelei absenţe. În miez de noapte. Pasărea aceea oribilă a ţipat iarăşi, trei chiote scurte, apoi cinci, şase. A tot ţinut-o într-un bocet. Mie, în crâmpeiele de somn, mi s-a părut că e bebeluşul. Nu murise de la

căzătură, voia doar să sugă. De ce n-o hrăneam? Apoi visul s-a schimbat şi plânsul era acum al lui Loni, care se smiorcăia din pragul uşii mamei Lorna:
„Mămica! Mămica! Nu-i vina mea!”

Ridic ochii de pe foaie şi mă uit în gol. Nu-i vina mea? Acolo zice „murise de la căzătură”. Citesc iar. Şi în clipa aceea, pe holul acela, ceva ce trebuie să fi ştiut întreaga mea viaţă şi totodată trebuie să fi respins, mă cuprinde şi mă soarbe ca o pâlnie de eroziune. Sunt Alice, în continuu picaj, cu fragmente de imagini ivindu-se în jurul meu în beznă: o pereche de mocasini teşiţi pe la călcâie. Două cizmuliţe de cauciuc galben, înţepenite în glod. Pârâul, o scândură pe post de punte şubredă. O fetiţă de zece ani decisă să traverseze prin baltă. Un pas, încă unul, iarba până la ochi de înaltă, tăioasă pe piele. Al treilea pas se afundă. Încerc să-mi smulg piciorul, dar se afundă şi celălalt. Noroiul nu-mi dă drumul. Un ţânţar îmi cântă în ureche, mă înţeapă în braţ.

– Loni! La masă!

Mă răsucesc în jurul axei, o văd la poalele copacului.

– Mămica! Sunt aici! Se uită după mine, dar nu mă zăreşte, aşa că strig iar: Aici!

– Lorna Mae Murrow! Ce cauţi acolo? Scoate-ţi piciorul din nămol şi ieşi de-acolo, îmi porunceşte de pe malul celălalt al pârâului, cu mâinile în şolduri.

– Nu pot.

– Trage de capătul cizmei.

Încerc, dar e înţepenită temeinic.

Stă şi se uită încruntată la mine o clipă lungă, apoi porneşte pe scândura pe care am întins-o punte peste pârâu. S-a îngrăşat tare în ultima vreme şi face scândura să se îndoaie. Papucii îi clămpănesc în picioare. Traversează puntea ca şi cum ar merge pe sârmă.

– Întinde braţul, Loni, şi lasă-te pe spate.

Mâinile ei o apucă pe a mea şi o trag. Picioarele îmi alunecă din cizme şi pământul îmbibat de apă îmi udă leoarcă pantalonii scurţi.

– Acum ridică-te şi ţine-te după mine peste pârâu.

Păşeşte iarăşi pe placa de lemn, însă îşi pierde echilibrul şi, cu încetineală, alunecă pe malul înnoroit până ce se opreşte pe fundul albiei, în apă ce-i vine până la brâu. Pârâul nu e adânc. Mă las şi eu să alunec pe buza malului ca s-o ajut, dar mă poticnesc şi cad în nas. Încearcă să nu pufnească în râs. Stăm amândouă aşa, ude până la piele, şi începem să ne hlizim.

Însă la câteva zile după aceea a început să aibă dureri sfâşietoare. A chemat-o pe Joleen, care i-a spus lui Marvin să-l anunţe pe tata prin staţie. Tati a oprit cu scrâşnet de frâne în curte, a purtat-o pe mama în braţe până la camionetă, iar mie mi-a spus să mă duc la alde Rabideaux. Apoi a demarat cu viteză.

Două zile lungi mi-am petrecut la Joleen Rabideaux, într-un dormitor mirosind a plastic cald şi piese vechi din aparate de radio, întrebându-mă de ce mă abandonaseră părinţii. Şi apoi, deodată, am ajuns la bunica Lorna acasă, în faţa uşii ei cu bare subţiri de fier forjat.

– Mămică-ta nu se simte bine, Loni Mae, mi-a zis tati. Ne-ntoarcem luni să te luăm.

Mămica nici nu s-a uitat la mine.

– Nu mă lăsaţi, am zis şi m-am întors spre mama: Mămica!

Însă uşa cu zăbrele de fier forjat s-a izbit cu zgomot de cadru, ferecându-se.

– Mămica! am ţipat apucând o bară şi începând s-o zgâlţâi. Mămica!

Se depărtau de-acum, iar ea nu voia să întoarcă spre mine capul. Ştiam că-s prea mare ca să plâng, însă m-am pus pe suspinat şi icnit.

– Mămica!

Crezusem că am lepădat imaginile cu pricina într-un puţ adânc, nădăjduind să nu le mai văd în veci. Numai că, mulţumită jurnalului GRĂDINĂ, iată-le. Cum de n-am făcut până acum legătura? Aici, cu literele de mână rotunjite ale mamei, întreaga noastră istorie zbuciumată şi confuză se orânduieşte precum notele pe portativ. Acesta e motivul pentru care nu am putut-o niciodată mulţumi pe mama. Puişorul ei a căzut din cuib. Iar eu i-am dat brânci.

Un bărbat slăbănog şi cărunt îmi trece cu cadrul de mers peste degetele de la picioare, şi holul Palatului Moşnegilor prinde iarăşi substanţă. Mă ridic de pe banchetă, însă nu mă întorc în odaia mamei. Prefer să mă împleticesc până afară, pe asfaltul arzător al parcării de la St. Agnes, şi să o iau din loc. Trec cu maşina pe lângă casa goală a familiei Rabideaux, cu obloanele ei sure, apoi trag pe aleea de acces a fostei noastre

case, locul crimei mele.

Domnul Meldrum apare din spate, trăgându-şi de pe mâini mănuşile de grădinărit. Cu tricoul lui alb, arată ca un ou în salopetă.

Cobor din maşină şi-mi frec palmele asudate de cracii blugilor.

– Ziua bună, spun, încercând să-mi pun o amabilitate neforţată în voce.

Treceam întâmplător pe-aici, şi...

– A, păi şi Phil a fost ieri pe-aici, ne-a reparat o mică scurgere la etaj.

Robinetu' de apă caldă nu se-nchidea pentru nimic în lume... Obrajii domnului Meldrum sunt roz.

– Lucraţi în grădină, zic pe un ton deloc afectat.

– Mda. Haideţi prin spate, dacă vreţi. Am de făcut multe pân' ce apune soarele.

Îl urmez. Ce caut aici? Să mă uit, poate, la pârâu şi la noroi, să-mi confirm culpabilitatea. Sau poate că am venit pentru plantele medicinale.

– Aici am pus nişte roşii timpurii... Dăm colţul casei şi arată spre un şir de vrejuri slăbănoage de tomate prinse de araci. Şi-aici am patru rânduri de ardei iuţi, mă informează.

– Staţi aşa, unde-i grădina de plante medicinale?

Straturile ordonate ale mamei au lăsat locul unor movile de pământ, cu câteva plante rămase care se chinuie să trăiască. Nu e curtea pe care le-am predat-o cu doar săptămâni în urmă.

– A, păi eu şi Lorraine nu ne dăm în vânt după ierburi. Nici nu ştiam care-i plantă medicinală şi care-i buruiană.

– Of, icnesc. Of, nu.

– Ce-i? întreabă el. Vi s-a făcut rău?

– Trebuie să plec, zic şi o apuc poticnit spre maşină, bolborosind printre dinţi.

Mă uit în urmă la ce mi-a fost cândva căminul şi bag în marşarier fără să mă asigur. Toate comorile lui Ruth făcute una cu pământul. Ei ce-o să-i spun? *Regret pierderea suferită?*

Nu. N-o să-i suflu un cuvânt.

50

2 mai

Soarele de dimineaţă săgetează prin jaluzele. Îmi arunc un braţ peste faţă şi rămân nemişcată ca un cadavru în cearşafurile

nespălate. Robotul din creierul meu comandă: „La muncă!” Mă chinui să mă ridic şi o apuc şontâc spre masa şubredă de plastic.

Creion. Coală albă. Pasăre moartă. Copac uscat.

Afară, soarele împroaşcă lumină. În interiorul craniului meu se fugăresc aşchii de fulger.

„Desenează.” Cocorul-canadian. „E ultimul.”

Trasez o linie. Două. Trei. Mă târguiesc. Dacă mă ţin departe de pat, am voie să pun capul pe masă.

Ce-mi trebuie mie e auto-lecuire. Din grădină. Numai că grădina a fost arsă şi masacrată.

Sună telefonul fix. Cine ştie numărul ăsta? Nu-mi vine nimeni în minte. Încă un ţârâit. Sună de trei ori. De patru. Un „alo” baritonal. Fostul chiriaş încă vieţuieşte în robotul ăsta învechit. „Aţi sunat la...” *Biip*. „Salut, tot Estelle sunt. Te-am sunat pe mobil, dar cred că l-ai pus pe silenţios. Mă suni când ajungi acasă?”

Ştie prea bine că sunt acasă. Vrea o pasăre. Ba patru. Într-un singur copac. Oftez. Încă un ţârâit. Maşinăria clicăie şi huruie. „Alo, aţi sunat la...” Caseta zumzăie, ţiuie. „Nu mai suna, Estelle”, îi cer în gând.

Un moment de tăcere. Apoi o voce de bărbat.

– Hei. După o pauză: Mă-ntrebam ce ai păţit ieri, am crezut că trebuia să... Rahat, ce nu suport mesageria vocală. Sună-mă şi spune-mi dacă rămâne valabil pe diseară.

Salt căpăţâna, mă ridic, păşesc spre perete, ridic receptorul.

– Adlai.

– Hei, zice.

Aşteaptă. Aştept şi
eu. Vocea lui
rosteşte:

– Deci, să... eşti... Cum nu scot o vorbă, mă întreabă: Ce se-ntâmplă? Vocea lui, la capătul unui tunel lung.

– Ce se-ntâmplă, răspund ca un ecou. Aşteaptă, dar sunt în stare să continui abia după o tăcere lungă: Să-ţi spun adevărul, sau o minciună?

– Mă scuzi? Tac ca un peşte, aşa că spune: Loni, vorbeşti cam ciudat. Să te sun mai încolo?

– Nu, zic cu receptorul greu în palmă. N-ai vrea să stai de vorbă cu o mincinoasă.

– Oaa, face. Ai dat de vreo belea? Vrei să vin până la tine?

– Nu, te rog.

– Ah. Scuză-mă, am senzaţia că-mi scapă ceva.
– Mda.
– Îmi... dai cumva papucii?
– Aşa s-ar părea.

O tăcere lungă. Un clic de telefon închis.

Ies din bucătărie. Mă aşez pe canapeluţa cu imprimeuri. Minutele se scurg. Ce nasol că a sunat! Nu e drum de întoarcere. „Ce se-ntâmplă?” m-a întrebat. Ce-aş fi putut răspunde? „Abia ce-am aflat de ce nu mă suportă mama. Dar îţi doresc o zi frumoasă.”

Stau şi mă uit în gol. Parcă aş zace sub un nor.

„S-au apucat să le plivească?” o să întrebe. Păi sigur, mami. Plivesc de zor. Afurisitele de bălării n-au nici o şansă.

Estelle sună iar şi vorbeşte cu aerul.

– Loni, îmi pare rău. Nu e musai să pui cele patru păsări în acelaşi copac. Numai răspunde-mi odată la telefon. Şi nu fi supărată pe mine, te rog.

Amestecă munca şi prietenia, exact cum a promis că nu va face. Biata Estelle! N-o mai lua aşa de personal.

Încă am pe mine pijamaua. Mă târguiesc. Am voie să mă întorc în pat dacă iau şi blocul de desen cu mine.

Ridic o pernă, înhaţ creionul, închid ochii. N-am zis şi că trebuie să desenez.

Deschid ochii după câteva minute şi mâna mi se mişcă. Începe să contureze o pasăre – cea care poate să înoate, să păşească şi să zboare. Nu e pentru Estelle. E doar a mea. Pasărea a poposit cu aripile desfăcute ca să le usuce, întinse ca o mantie, cu ciocul aţintit în sus. Apă, cer, pământ. *Anhinga anhinga.* Pasărea care nu are frică de nici un element.

O coală proaspătă. Penaj roşcat, rărit pe fruntea înaltă. Smoc de pene în coadă. Cocorul-canadian, dansând în iarba scurtă şi ţepoasă. Unde îi este locul.

Dau iarăşi foaia. Mâna e mai iute decât capul. Patru păsări, aceeaşi pagină. Ciocănitoare. Vultur. Stârc-albastru. Cocor. Fiecare în habitatul său. Adaug detalii, îi prind *zeama.*

Îmi sprijin ceafa în pernă. Un lucru, cel puţin, e pus la locul lui.

Un interval de întuneric. Apoi ochii abia mijiţi. Iarăşi mişcarea mâinii. O frunză mare şi aspră, o tulpină cu spini, floare bleu. *Floare de boragă, te face să-i fii dragă.* Apoi o frunză cu zimţi. Roiniţă. *Grija o alungă*. Crăiţa – *de oful inimii te lecuieşte.* Poate că proprietăţile lor vindecătoare vor traversa

membranele celulelor mâinii cu care desenez.

Plantele se transformă într-un ansamblu, o grădină aranjată geometric. Consult compendiile despre plante de lângă pat. Muşeţel, cătuşnică, măcriş. În latină: *Matricaria chamomilla*, *Nepeta* X *faassenii*, *Rumex acetosa*. Cobor din pat, pun iarăşi mâna pe creioanele colorate şi revin.

Mirosul pământului umple încăperea. Rădăcină, floare şi compost. Descompunere şi regenerare. Lumânărică şi tătăneasă, calomfir, spilcuţă, vindecea. Mă afund în ţărână, sub verbină şi lavandă, tot mai în jos pe măsură ce desenez.

Lucrez aşa toată ziua. Adorm printre cărţi şi schiţe, mă trezesc în miez de noapte şi le dau deoparte. Când se întoarce pe cer soarele, mă apuc iarăşi să desenez. Telefonul sună, robotul bipăie, dar nu ascult. Îmi văd de desenat. O să-i ofer mamei o bucăţică din ce-a pierdut.

Ştiu, după ce se face miezul nopţii, că nu voi dormi.

Când se iveşte soarele, roz, printre stinghiile jaluzelelor, fac un duş. Mă îmbrac. Îndrept către sud maşina. Simt în gură uscăciunea înfometată a nesomnului, simt noaptea făcută zi, îmi simt ochii iritaţi şi inima bătând iute, iute. Cobor geamurile. Pe bancheta din dreapta am desenele, puse acum într-un dosar cu coperţi de hârtie groasă. Las palma pe ele. Să nu-mi zboare. E un nou volum GRĂDINĂ acolo. Destinat proprietarului său de drept.

Însă mai întâi o oprire, să dreg ceva ce-am stricat.

51

4 mai

Adlai iese în prag la scurt timp după ce sun la uşă. Încă nu s-a bărbierit.

Are tricoul boţit. A dormit îmbrăcat?

– Bună.

Tonul îi e formal.

– Salut.

Aşteaptă.

– Am vrut să te prind înainte de serviciu, zic. Ne desparte un metru de verandă.

– Şi ai venit

fiindcă...? Inspir şi
expir.
– Fiindcă am stricat ceva... ce preţuiesc.
– Aşa. Fără să se clintească, zice: Şi-n ce privinţă ai minţit?
– Pardon?
– Ai zis că eşti mincinoasă. Mi-ai zis una mare şi lată, ori o puzderie de minciunele?

Ochii i se îngustează, de parcă aş fi un spărgător de bănci venit să-i dinamiteze seiful.

– Cum să spun... toată lumea minte. Eşti singurul stâlp al adevărului pe care îl cunosc.

– Eu şi femeia cu care ajung să fiu.

„Uuf!”

– Bun, păi... am venit să-mi cer iertare, fiindcă în momentul în care ai sunat eram supărată pe... altceva. Sub căutătura lui aspră, mă îmboldesc să continui: Şi mă gândeam că uite... dacă mă întorc şi-ţi cad în genunchi, o să iei în considerare... dacă mai vrei să...

– Despre ce ai minţit?

Stă proţăpit acolo ca un străjer la poarta cetăţii.

– Despre ce am minţit? Despre adresa mea am minţit.

– Cum aşa?

– Nu locuiesc de fapt aici... în Florida.

Suceşte într-o parte capul, apoi iarăşi spre mine.

– Atunci unde?

– La Washington.

– Hmm. Deci maşina nu ţi-i *împrumutată*. Şi trăieşti acolo, adică, tot timpu’. La încuviinţarea mea tacită, Adlai conchide: Am priceput. Eşti ce se cheamă o aventurieră.

– Ce?

– Iar io-s parte din aventura ta.

– Stai, nu. Eu nu sunt...

În spatele ochilor lui se trânteşte o uşă. Încep să mă bâlbâi:

– Asta nu e... Chiar nu ai idee de... Eu nu...

Tăcerea lui e o oglindă. Mă văd dând din mâini, cu faţa înroşită şi părul răvăşit.

– Pa-pa, Loni, zice şi intră în casă, închizând cu un *clic* delicat uşa. Rămân pe loc încă un minut, apoi încep să cobor treptele verandei.

„Căcat”, îmi spun. Cât durează drumul până la maşină, mă ocărăsc pentru pierderea acestui bujor de bărbat.

Ajunsă lângă portieră, mă opresc şi ridic privirea. Nu. Ar trebui să-i bat cu pumnii în pereţi, să-i ţip la geam, să fac o scenă. Să-i spun că am încercat *să nu* mă îndrăgostesc de el.

Doar că nimic din ce-aş zice n-ar face vreun bine. Deschid portiera, urc şi pornesc în grabă. N-am ajuns la prima intersecţie când îmi vibrează telefonul pus pe bancheta din dreapta, lângă

volumaşul cu desene. El trebuie să fie, m-a sunat să-mi ceară să mă întorc. Nu-mi iau ochii de la şosea.

– Salut, zic.

– Auzi, ai uitat de micul nostru dejun? Nu e Adlai. Ci Phil.

– Cum? Mă gândesc câteva clipe, apoi zic: Mic-dejun? Nu. Adică nu, sigur că n-am uitat.

Numai că, desigur, mi-a ieşit cu totul din minte.

– Eu sunt la o masă aici, în Egg House. Cât de departe eşti?

– Sunt practic la doi paşi, îl mint.

– OK, atunci ne vedem imediat.

Ce bine e să ai încotro te duce! Parchez în faţă la Egg House şi dau buzna grăbită, izbind uşa mai tare decât am avut de gând. Îmi arunc privirea prin local. Phil se ridică şi face din mână. Mă îndrept spre el şi-l îmbrăţişez călduros. Nu ştie cum să reacţioneze. Ne aşezăm.

Serviciul este prompt şi, peste puţin timp, mă şi îndop cu clătite şi ouă. Phil se uită lung la mine.

– Te simţi bine, Loni?

– Mda, scuze, am uitat să mănânc aseară. „Şi posibil toată ziua de ieri”, adaug în gând. Da’ de ce? Mă port aiurea?

– Nu, nimic.

Duce spre gură sendvişul mic şi bine întocmit. Nu trebuie să mişte nimic pe farfurie fiindcă are tot, cârnat, brânză, ou şi amidon, într-o singură îmbucătură. O mestecă, apoi zice:

– Am... ăă... făcut rost de adresa aia, din Panama City. Tammy a zis să-ţi tipăresc o hartă spre doamna Chappelle. Împunge spre platoul meu o foaie de hârtie. Instrucţiuni amănunţite. Probabil ar fi mai bine să te duci direct, fără să mai suni, mă sfătuieşte.

Îmi scapă un oftat.

– Aşa deci.

Dar nu ating hârtia.

Uşa restaurantului se deschide năvalnic, lăsând înăuntru un dreptunghi de lumină. Un băieţel tuns scurt se năpusteşte spre masa noastră.

– Tati!

Bobby se catapultează spre Phil.

Tammy soseşte din urmă, clic-cloc pe tocuri.

– Acu' venim de la Clinica Minute. Ştii de ce era fiu-tău roşu în gât? Are dosite pe undeva, pe lângă căpătâiu' patului, nişte bomboane gumate. Şi-o să-mi arate exact unde-s când ajungem acasă. Aşa-i, Bobby?

Bobby se uită la mine, apoi la ea, şi dă din cap că aşa-i. Tammy se uită spre harta de lângă platoul meu.

– Deci până la urmă îţi ţii partea ta de învoială?

– Chiar aşa, zic vârând foaia în geantă.

Tammy îl mână spre şcoală pe Bobby, iar eu întind mâna după nota de plată.

– Pot să-ţi cer un serviciu? mă întreabă Phil.

Ridic privirea. Ce misie nouă şi aproape imposibilă au mai clocit pentru mine el şi cu Tammy?

– Dacă se poate, încearcă să nu te iei la harţă cu mama. Mă îndrept de umeri, las aerul să-mi iasă din piept.

– Phil, crezi că eu nu încerc, de fiecare dată când o văd, să nu mă cert?

Nu mă încântă deloc certatul. Mamei, totuşi, pare câteodată să-i placă.

– Ei, na, şi tu ai fi cu capsa pusă dacă ai ajunge în situaţia ei.

– Mulţumesc, copil de aur care nu săvârşeşte nici o greşeală în ochii mămicii.

– Să ştii că a fost dură şi cu mine după ce-ai plecat de acasă.

– Hai, te rog.

– Păi a avut rahaturi care n-o făceau fericită deloc. Soţul şi l-a pierdut, a trebuit să mă crească de una singură şi să mai şi predea ore de muzică la afonii ăia gălăgioşi.

– Aşa-i, mereu se întorcea de-acolo prost dispusă.

– Nu s-a purtat mereu cu mănuşi, dar de la un punct încolo am încetat s-o mai iau personal.

– Foarte matur din partea ta.

– Oricum, vă vedeam cum sunteţi de fiecare dată când mai dădeai pe-acasă, ca două pisici pline de electricitate statică,

frecându-se în trecere una de alta şi sărind înapoi cu blana zbârlită toată. Şi am decis că nu vreau relaţia pe care o aveaţi voi, zice şi ciocăneşte în marginea farfuriei cu furculiţa. Iar acum, că... în fine...

– Îşi pierde minţile.

Încuviinţează din cap.

Bietul Phil! Şi eu, care credeam că *mie* mi-a fost greu să accept că am ajuns adultă. A intrat abia de câţiva ani în rândul oamenilor mari şi acum îşi priveşte mama cum se destramă.

– Nu-ţi cer decât să faci şi tu un efort, spune. Înclin capul pe-o parte.

– Da, zic.

Phil se întoarce la lucru, iar eu achit nota la casă. Dau să ies din Egg House când, la uşă, mă acostează o persoană foarte scundă. E Joleen Rabideaux.

– Era fratele tău băiatu' ăla? zice apucându-mă de antebraţ cu degetele ei mici şi boante.

– Ăă... mda.

– Şi lucrează la cabinetu' ăla de avocaţi, sau cum?

– Păi, împarte spaţiul cu... ăă... ce mai faceţi, doamnă Rabideaux? Se uită în stânga, apoi în dreapta.

– Ne-or stricat casa, să ştii. Dacă-i să verifici ceva, atuncea casa noastră-i de verificat. Investments Inc., vai ş-amar.

– Serios? A cui e casa acum?

– Îi a unor hoţomani. Au cumpărat-o şi-au stricat-o.

– Hm, aşa zicea şi domnul Barber despre prăvă...

– Nelson Barber?

Unghiile ei îmi împung braţul.

– Da. Au.

– Pe unde l-ai văzut?

Albul ochilor ei e vizibil de jur împrejur.

– Păi...

– Nu. Nu-mi spune. Nu vreau să ştiu nimica. Io doar am trecut pe-aci, te-am văzut cu fratele tău, avocatu'...

– Nu e...

– Şi-am vrut să-ţi zic atâta, să nu-ţi faci sânge rău cu Marvin al meu. El îi cu arterele, ştii. Nu zice totdeauna ce-ar trebui. Nici nu trebea să m-opresc. Nu zice la nimenea că m-ai văzut.

Se răsuceşte şi pleacă în grabă, cu poşeta bălăngănindu-i-se pe antebraţ.

– De ce? De ce nu? Se uită înapoi.

– Fără motiv! Ziceam şi io, atâta. Te-am pupat!

– Doamnă Rabideau, staţi aşa! zic luându-mă după ea. I se mişcă iute picioruşele, pentru vârsta ei. Doamnă Rabideaux!

O ajung, însă Marvin are Buick-ul pornit şi Joleen se strecoară înăuntru.

– Serios acum, zic, aş vrea să mă lămuresc cu nişte lucruri. să. N-am putea
..
– Te-am pupat! repetă, în vreme ce Marvin dă să pornească.
Înainte să-mi dau seama ce fac, deschid portiera din spate şi mă bag în
maşină. Marvin a luat viteză de-acum, dar portiera rămâne deschisă.
– Ce mama dracului faci? răcneşte.
Trag portiera şi mă răsucesc spre bancheta din faţă.
– Doamnă Rabideaux, trebuie să-mi spuneţi cine e Henrietta.
– Nu ştiu io nici o Henrietta! strigă Joleen.
– Ba cred că ştiţi.
Marvin întoarce capul de la drum şi se uită spre mine.
– Ai face bine să te dai jos din maşină ’nainte să te-arunc io!
Virează brusc, făcând-o pe Joleen să ţipe. Marvin îşi mută înainte privirea.
– De ce v-aţi mutat aşa, pe nepusă masă?
– O să ne-omori! se tânguie Joleen.
– Femeie, tacă-ţi fleanca! o repede Marvin încruntându-se la ea. Joleen îi întoarce uitătura.
– Ba uite că nu! Poate vrea să ne omoare. Poate-i cu ei în cârdăşie! Am văzut-o cum se ducea la casă.
– Poftim? zic. Ştiţi ceva, eu vreau doar să aflu cum a murit tata. Joleen se răsuceşte spre mine cu gura căscată.
– Ai face bine să-ţi ţii clonţu’, Joleen, îi zice Marvin. Ţi-am spus io că nu trebea să ne-ntoarcem niciodată aicea! Frate-su, avocatu’, ar putea să fie şi el băgat. N-ar’ să ne-ajute.
– Doamnă Rabideaux, de ce vă temeţi aşa? o întreb.
Marvin calcă frâna, făcând Buick-ul să se hâţâne pe roţi. Se apleacă apoi şi scoate un pistol de sub scaun.
– Dă-te jos din maşina mea dacă nu vrei să-ţi zbor căpăţâna năroadă.
Nu mi-i frică de nimica. I-auzi, să mă facă *fricos* pe mine. Afară!
Deschid portiera.
– Ştiţi ce, s-a ajuns cam prea departe.
– Dă-te! zice Marvin aţintind arma asupra

mea. Cobor pe marginea şoselei, în
mijlocul pustietăţii.
Joleen se uită în urmă, la mine, cât maşina se depărtează în
viteză.

52

Merg pe jos vreo douăzeci de minute în direcţia din care am venit. Nici urmă de civilizaţie. Mi s-a părut că am stat în maşina lor doar câteva minute, dar am fost prea preocupată de nebunia acestei plimbări ca să mai fiu atentă pe la ce răscruci a apucat-o domnul Rabideaux. Sunt probabil prin sanctuarul pentru fauna sălbatică. Drumuleţul ăsta înconjurat de pini nu e unul pe care să-l recunosc.

În altă zi, o drumeţie nu m-ar supăra, numai că astă-noapte nu am dormit, viaţa mea personală e o ruină şi tocmai am fost ameninţată de un bărbat înarmat. Arşiţa mă pocneşte în moalele capului. Şi totuşi păşesc mai departe.

Aud, departe în urmă, huruitul unei maşini. Ştiu toate poveştile de groază despre autostopişti găsiţi goi şi arşi pe jumătate prin codru; cu toate astea, mă răsucesc spre automobil şi ridic degetul mare. Nu-mi dau seama ce maşină este, dar când se apropie şi încetineşte las în jos mâna şi zâmbesc. E un vehicul al celor de la Vânătoare & Pescuit, un Chevrolet Suburban, iar în spatele volanului se află un chip prietenos.

Mă sui.

– Domnule căpitan, Dumnezeule mare! Ce noroc că patrulaţi prin zona
ast
a! – Loni Mae, cum de-ai ajuns pe-aicea aşa, pe jos?

– Am avut un fel de... confruntare cu Joleen şi Marvin Rabideaux. Roţile din faţă îi ies de pe carosabil.

Opreşte vehiculul.

– S-au întors în oraş? zice aruncându-şi ochii în oglinda retrovizoare,
apoi în cele laterale. Astea-s veşti bune. Cu piciorul pe acceleraţie, căpitanul Chappelle continuă: Mereu mi-a plăcut de Marvin. N-avea el ceva probleme de sănătate?

– Ba da, aşa cred.

– Marvin. Avea obicei să vâneze ’gatori, când încă nu erau specie ameninţată. O plăcere de-a lui, fireşte, zice cu un

zâmbet. Mă-ntreb dacă încă mai face treaba asta.

– Şi eu mă întreb.

– Şi ce-a mai zis amicu’ Marvin?

Căpitanul Chappelle opreşte radioul schelălăitor al dispeceratului.

– Eh, nu s-a prea bucurat să mă vadă.

– Nu?

– L-am întrebat... ei bine... chestiuni despre care am vorbit şi cu dumneavoastră. Legate de tata şi aşa mai departe.

Roţile zumzăie pe asfalt.

– Şi ce-a răspuns el?

– Nu mare lucru.

Lasă bărbia în piept, cu amândouă mâinile în susul volanului. Din unghiul din care privesc eu, pare că faţa i s-a întremat pe deplin.

– Cum vă mai simţiţi? îl întreb. Arătaţi mult mai bine. Se mulţumeşte să încuviinţeze din cap.

– Am încercat să-l întreb pe Marvin despre Dan Watson, despre raportul scris de el, numai că domnul Rabideaux...

– Watson?

Pare surprins să audă numele ăsta. Se apleacă peste volan, apoi se lasă pe spătar.

– Mda, zic, am văzut raportul după ce... aţi avut episodul ăla... de leşin. În principiu... da, cred că îl am la îndemână, dacă vreţi să aruncaţi o privire. Voiam doar să-l întreb pe domnul Rabideaux dacă locotenentul Watson ar fi fost în stare să redactez un raport neadevărat.

– Dan Watson a fost un agent de mâna-ntâi, ca tăticu-tău. Şi, tot ca el, a murit la datorie.

– Ei, haideţi acuma, domnule căpitan. Ştim amândoi că tata n-a murit la datorie.

Palmieri pitici trec pe lângă noi în goană.

– Ce crezi că ştii mai exact, Loni Mae? Îşi mută o secundă privirea de la drum.

– Totul, spun, deşi sunt conştientă că afirmaţia mea e departe de adevăr.

Pe cămaşa uniformei lui au apărut cercuri de sudoare.

– Ascultă, drăguţă, ce-a făcut tăticu-tău... pentru voi, copiii lui, a făcut.

– Cum puteţi spune aşa ceva?

Se lasă o tăcere lungă. Căpitanul Chappelle nu răspunde,

însă începe să-i zvâcnească un muşchi în obraz.

Până la urmă vorbesc tot eu.

– Singurul lucru care mă nedumereşte e raportul acela al lui Dan Watson, care...

– Despre ce raport vorbeşti?

Cele două foi, capsate împreună, se mai află încă pe fundul genţii mele. Le scot, iar căpitanul Chappelle încetineşte şi parchează într-un refugiu acoperit cu un covor din ace de pin. Se caută în buzunarul de la piept de ochelarii de citit, şi-i pune şi se apucă de studiat hârtiile de parcă ar fi scrise în sumeriană.

Suntem în mijlocul sălbăticiei, în continuare nu identific nici un reper.

Căpitanul Chappelle mormăie ceva printre dinţi.

– Scuze? zic întorcându-mă iarăşi spre el. Strânge între degete foile.

– Nu ştiu de unde-ai căpătat ăsta, Loni, da' nu-i deloc în regulă. Dan Watson e de mult mort şi-ngropat.

Depune lângă el formularul şi porneşte camioneta. Împăturesc la loc paginile.

– Ei bine, domnul Hapstead a zis...

– Hapstead? face uitându-se iar la mine în vreme ce intră pe şosea.

– Mda, domnul Hampstead de la salonul de pompe funebre. Şi-a amintit că tata avea o rană la cap. Poate fi corect?

– Ehei, te-ai văzut cu multă lume de când ai venit, zice şi aruncă o privire rapidă în oglindă. Ce să-ţi spun... a trecut atâta amar de vreme, nu mai ţin minte amănuntele, drăguţă. Cred că ne-am dat noi seama că tăticu-tău a căzut cumva din barcă. O fi dat, poate, cu capu-n ceva? Mă doare sufletu' să mă gândesc.

Peste câţiva kilometri virează pe un drum neasfaltat.

– Tre' să verific ceva colo-şa, nu te superi, sper?

– Nu, sigur că nu.

Ne mai zgâlţâim aşa o bucată până ce copacii fac loc unei zone deschise şi unui ochi de apă. Căpitanul Chappele se dă jos din maşină.

– Am primit o informare că-s puse capcane ilegale pe-aici. Umblă încoace şi încolo, cercetând perimetrul.

Cobor şi eu şi mă uit peste baltă, care dă într-un alt braţ. Aş vrea să ştiu pe unde sunt. Văd un canoist pătrunzând în ochiul de apă şi îi fac din mână. Ar putea fi Adlai? Simt, un crâmpei de secundă, că îmi creşte inima. Însă bărbatul se apropie de mal.

– Frumoasă zi, nu-i aşa? îi spun.

– O fi, dacă te ţii la umbră, zice. Are pe cap o şapcă kaki cu ditai cozorocul. Căpitanul Chappelle s-a înfiinţat lângă mine.

– Căcat, mormăie spre uimirea mea, căci nu cred că am mai auzit din gura lui vreo vorbă urâtă. Hai să mergem.

Vocea i s-a asprit.

– Nu-s capcane? întreb.

– Ce? A, nu. Doar un individ într-un căcat de canoe.

Ceva din locul ăsta pare să-l fi iritat peste măsură. Poate că pontul primit a fost fals. Trec iarăşi în maşină, culeg de pe banchetă raportul de incident şi-l pun la loc în geantă.

Până să ne întoarcem la Egg House şi să oprească lângă maşina mea, căpitanul pare să-şi mai fi venit în fire. Rămâne pe loc, cu motorul pornit.

– Acuma, Loni Mae, ştiu că mai ai întrebări despre tăticu-tău. Probabil o să ai totdeauna. El, normal, avea toanele lui. Dacă o fi fost jos tare cu moralu', în ziua aia, în săptămâna aia, mie nu mi-a spus nimica. Tare aş vrea să-l fi oprit cumva. Şi mama ta îşi doreşte, cred io, să-l fi putut opri. Poate chiar tu aveai cum să-i schimbi soarta-n ziua aia, dacă-l rugai să stea pe-acasă.

„Aoleu!" mă gândesc.

– Cum l-am rugat şi io pe Stevie să stea acasă-n ziua în care-a murit. Da' să tot pui aceeaşi întrebare iară şi iară, drăguţă, pur şi simplu-i nesănătos.

– Păi şi Dan Watson... raportul lui pare să ducă la ideea că...

– Săracu' Danny. Şi el tot o carte închisă, din păcate, fie-i ţărâna uşoară. Aş zăbovi la nesfârşit în vehiculul ăsta cu însemnele Agenţiei de Vânătoare & Pescuit dacă mi-ar spune odată răspunsul la întrebarea *de ce*.

– Tu gândeşte-te la taică-tău cum fac io, Loni Mae. Un tip cu coloană, cinstit până la capăt.

Mă întind să-l îmbrăţişez.

– Mulţumesc pentru că i-aţi fost prieten, zic şi cobor din camionetă.

53

Observ în oglinda retrovizoare cum se îndepărtează

priveliştea palmierilor ţepoşi. Poate că are dreptate căpitanul Chappelle şi ar trebui să las totul cum e, să cad la pace cu cele la care nu există răspuns. Mica mapă cu desene încă se odihneşte pe bancheta din dreapta. Ce m-am mai grăbit să o

duc la mama, de parcă un proiect artistic tâmpit ar putea avea vreun efect. Însă şi mama îşi are locul printre cele pentru care nu există răspuns.

S-a făcut vremea să mă întorc la cabinetul meu ordonat, cu toate ilustraţiile organizate după culorile curcubeului şi având în jur oameni care îşi devotează curiozitatea unor scopuri demne de urmat. Odată ce-i predau lui Estelle ultimele desene, arunc la gunoi ciurucurile mamei şi-mi iau rămas-bun, pot să revin la existenţa mea adevărată.

Trec prin lista schimbărilor pe care le vrea Estelle şi mă instalez la masa din bucătărie. Tare mi-ar plăcea să pun mâna pe bucata asta şubredă de mobilier şi să-i fac vânt pe fereastră. Dar va trebui să mă mai slujească un pic. Proptesc încă o dată piciorul strâmb, aşez nişte hârtii într-un teanc şi mă pun pe treabă.

Corecturile *nu sunt preferatele mele*. Dar am de gând să rezolv cu ele şi-apoi să o iau din loc.

Numărul 1. Stârcul-de-noapte cu coroană galbenă. Îmi evocă o învăţătoare de modă veche, pe cap cu o pălărie împănoşată. *Scurtează-i, te rog, ciuful din creştet şi clarifică modelul aripii*. O fac. Nu-mi pasă. Nu-mi dau voie să dezaprob. Rafinez haşurile ecosez de pe aripă şi micşorez înălţimea panaşului.

Îmi verific apoi telefonul. N-am mesaje vocale şi nici SMS-uri. Mă ridic şi apăs pe butonul de pornire al bătrânului şi mătăhălosului robot telefonic. Nimic. De aproximativ treisprezece ori, de când am ieşit din casa asta, am format parţial numărul lui Adlai. Dar s-a făcut vremea să nu mă mai port ca o adolescentă. Plec din oraş. S-a terminat. Am cunoscut pe cineva care nu mi se potriveşte, ne-am pupat o grămadă şi asta-i tot. O să uit de el după ce mă întorc la Washington.

Lucrez la corecturi, apoi îmi arunc privirea spre cadranul ceasului. Am senzaţia că am lucrat un minut doar, dar au trecut, s-ar părea, ore. Trec la următorul desen. Pescăraşul. *Lărgeşte, rogu-te, banda de pe piept*.

Un ţârâit zgomotos zguduie apartamentul. Amuţeşte, apoi se repetă. Ce-i asta? Dintr-odată îmi dau seama. Deşi mi-am petrecut câteva săptămâni în apartamentul ăsta auster, nu am

întâlnit nici măcar un vecin şi n-am comandat nimic la domiciliu. Şi când a venit Estelle, a trecut ca prin brânză prin uşa securizată lăsată deschisă. Prin urmare, nimeni nu a mai apăsat de jos pe soneria de la 2C. Descopăr interfonul până acum silenţios şi vorbesc în el.

– Da?

– Frank sunt. Îmi dai drumu'?

Mă întorc la masa de lucru. Ţârâitul se aude iar. Poate e un intrus care apasă pe toate butoanele până îl lasă cineva înăuntru. Mă duc iarăşi la interfon:

– Uite ce-i, ai făcut o greşeală. Apeşi pe 2C.

– Loni Mae, io-s, Frank Chappelle. Haide, lasă-mă să intru.

– Ce? Domnule căpitan? Dar...

Încerc să găsesc butonul pe care ar trebui să apăs, însă nu pare să aibă nici un efect. Zic în interfon:

– Un minut.

Trag nişte pantofi în picioare şi pornesc pe scări în jos. Ce caută aici? Şi de unde ştie unde... Posibil să-i fi spus. Aşa-i, când eram în grădină la el. Am zis: „Pe Calhoun Street. Clădirii i se spune, nu ştiu de ce, «Parc Capitoliu». Sună de parcă ar trebui să fie ori o pajişte mare şi verde, ori un garaj cu şapte niveluri". Şi, evident, numele meu pe căsuţa poştală de jos: „L. Murrow, 2C".

Îi fac din mână prin geamul uşii din vestibul.

– Salutare, drăguţă!

Zâmbeşte în vreme ce descui uşa interioară. S-a schimbat din uniforma de ranger în cămaşă şi pantaloni călcaţi la dungă.

– Bun venit! zic. Mă miră că aţi venit pe la mine!

– Ehei, Loni Mae, m-am gândit la ce-am vorbit noi de dimineaţă şi oricum trebuia să vin încoace, aşa că, sper io, nu te superi c-am dat pe aici.

– Absolut deloc. Haideţi sus! Că şi eu v-am vizitat prea destul pe neanunţate, este? Nu ştiam că ajungeţi des prin Tallahassee.

Urcă pe scări mai agale decât mine.

– Da, îs în vreo două comisii de stat.

– Aha. Aveţi şedinţă azi? îl întreb când ajungem pe palier.

– Urmează, la patru. Una plictisitoare, spune schiţând un zâmbet. Da' să-ţi văd faţa dulce de două ori într-o zi i-o uşurare.

Când vâr cheia în broască îl previn:

– E foarte modest, să ştiţi. Supravieţuiesc cu mobila pe care-a lăsat-o chiriaşul de dinainte. Vă aduc... un pahar cu apă? Scuze, n-am mare lucru în frigider.

– Apă-i bine, Loni Mae.

Abia aştept să nu mai aud numele ăsta de alint. Intru în

bucătăria îngustă ca să-i torn apa şi îmi cad ochii, cât scot din congelator paharul, la chipul tânăr al lui Chappelle. Desenul meu cu acea imagine decupată din ziar

unde îi dă tatei un premiu e încă sub magnetul îmbrăcat în plastic de pe uşa frigiderului. Şi alături e chitanţa cu scrisul tatei pe verso:

Frank > Elbert >
Dan Staţii emisie-
recepţie mai cine?

Mă uit la Frank, aşezat pe divanul cu imprimeuri. Zice:

– Mda, când m-am însurat întâi, Henrietta şi cu mine am avut un apartament aşa, mic cum e ăsta.

Vărs apă din pahar.

– Henrietta? întreb mutându-mi privirea între pahar şi căpitanul Chappelle. Adică Rita...?

Şterg tăblia, şterg paharul şi i-l aduc.

– Aşa, Rita. Scurtat de la Henrietta. Când eram tineri, avea păru' lung şi se vedea, cumva, un soi de Rita Coolidge, cântăreaţa... care şi ea, ştii, era de-aci. Mai mare cu câţiva ani decât noi.

Soarbe din pahar, se uită după o măsuţă, apoi aşază paharul pe duşumea. Oftează.

– Ei, asta-i, totu' s-a schimbat. Aud că s-a întors la numele-ntreg. Fosta nevastă, adică. Nu prea mai avem de-a face unul cu altul, dacă nu pui la socoteală câte-o vorbă urâtă aruncată când şi când.

Semnătura Henriettei mi se unduieşte pe dinaintea ochilor. Chappelle bate cu palma locul de lângă el, de pe canapeluţă.

Prefer să trag un scaun de plastic de la masa din bucătărie şi să-l aşez în faţa lui. *Henrietta îi e soţie*.

– Henrietta, ea e... încep.

– Cea mai mare scorpie de pe pământ, să mă ierţi c-o zic. Nu-mi place când aud un bărbat folosind cuvântul ăsta.

– Aşa. Deci, sunteţi... activaţi în nişte comisii de pe-aici?

– Da, avize date de stat, genu' ăsta de chestii. Că tot mi se apropie pensia, mi-am zis că un pic de activitate suplimentară o să-mi ţină creieru-n funcţiune, ştii, o să am ceva de studiat.

Dau aprobator din cap. „Henrietta e femeia care l-a părăsit

pe căpitanul Chappelle”, mă gândesc. „I-a luat copiii.”

Căpitanul întoarce într-o parte capul şi strânge din buze.

– Loni Mae, mă simt rău. Mă simt rău fin'că m-ai rugat un lucru şi io m-am tot codit. Cum nu scot o vorbă, continuă peste câteva clipe: Nu-i frumos. Deloc-deloc. Da-n dimineaţa asta, după ce te-ai dat jos din maşină, am stat aşa pe gânduri. Poate ai dreptu' să ştii. Trage aer adânc în piept, luându-şi curaj parcă: Aş vrea să nu ştiu nici io, da' pân' la urmă tatăl tău mi-a salvat viaţa... iar pentru asta o să-i fiu pe veci recunoscător. Şi, până la urmă, a fost un erou.

– Erou? Nu înţeleg.

– Asta fi'ncă n-ai ştiut ce-a fost. Să zici mulţam pentru asta. Erai tânără, nu ţi-ar fi căzut bine să afli.

Scrisoarea Henriettei zicea: *Ar fi nişte lucruri pe care vreau să ţi le spun despre moartea lui Boyd*.

– Mă doare să-ţi zic, scumpa mea. Ce-a făcut el, să ştii, pentru copilaşii lui a făcut. Aşa am cel puţin nădejdea, că pentru tine-a făcut-o, nu că era lacom.

– Staţi aşa... cum adică? Ia o gură bună de aer.

– Tăticu-tău şi şarpele ăla de Nelson Barber aveau o-nţelegere cu nişte flăcăi pe care noi, oamenii legii, îi numim lepădături. Restu' lumii s-ar putea să le zică traficanţi de droguri. Erau nişte avioane care aruncau de la altitudine joasă pachete cu chestii în mlaştină, iar băieţii ăştia le culegeau.

Baloturile alea.

– Adică tata...

– Nu, drăguţă. Boyd doar avea grijă să n-apar io şi să-i opresc. Ori alţii din poliţie.

Mă apuc cu putere de braţele scaunului de plastic.

– Atâta tot făcea. Mai mult de-atâta nu era băgat. Barber era intrat mai tare-n poveste, el probabil l-a recrutat şi pe tăticu-tău.

Mă concentrez asupra unui muşchi din mandibula lui Chappelle.

Încordat, relaxat. Iarăşi încordat.

– Şi, drăguţă, nu-l condamn. Am mai zis, ştia că-i de rău, da' o făcea ca să mai adune un picuţ pentru voi. Şi-ntr-o zi nu şi-a mai făcut destul de bine treaba, nu m-a auzit cum vin şi-am

apărut şi i-am luat ca din oală.

Ochii i se agaţă de ai mei.

– Şi-acu’ vezi de ce n-ai fi vrut să afli.

Dau să rostesc ceva, dar pe gură nu-mi iese nimic.

– Ce-aş vrea io să reţii, scumpo, îi asta. Bun, a făcut el lucruri nu tocmai de mândrie. Da’ când s-au dat la mine tipii ăia colţoşi, m-a apărat. I-au dat în

cap de-a leşinat, la fel şi mie, au fugit şi ne-au lăsat să murim colo-şa. Numai că eu eram în barcă, iar el, în apă. De ce nu ne-or fi împuşcat pe-amândoi... n-o să ştiu niciodată. Când mi-am venit în fire, tătuţu' tău nu mai era pe lume. Răposase.

Îşi trece o palmă, apăsat, peste faţă.

– Ş-am pus „În misiune" pe formular fi'ncă-i datoram ceva că mi-a scăpat zilele. De ce să suferiţi toţi pentru ceva ce-a făcut el?

Nu zic nimic. Toate imaginile confuze pe care le-am invocat vreodată se învârtejesc împrejurul meu: corpul îmbibat cu udeală al tatei, o vestă îngreunată cu plumb, portofelul lui zburând către mal, ciotul de chiparos. Şi acum cadre noi: baloturi plutind în aer, un avion în coborâre, bărbaţi fără chip într-o barcă cu motor, sângele de pe ceafa tatălui meu.

Nelson Barber a zis: „Au ajuns la el".

Nu poate fi adevărat. Nu se poate şi gata. Ăsta n-a fost el, cum ar fi putut? N-ar fi avut cum să fie în acelaşi timp omul pe care îl ştiam de acasă şi... asta. Sau ar fi avut cum? Asta era originea tăcerilor lui, a zilelor de întunecare?

Chappelle vorbeşte încă.

– A făcut-o pentru voi, ăştia mici.

Am sperat să se fi întâmplat altceva, să nu se fi sinucis tata.

Nu asta.

Căpitanul Chappelle s-a ridicat între timp. Şi-a trecut un braţ peste umerii mei şi s-a aplecat, sprijinindu-mă să nu mă preling de pe scaun.

– Nu trebea să-ţi zic, spune când îmi dă drumul. Da' nici să auzi de la altcineva. Ai vorbit cu ceva lume şi n-am vrut să întrebi oameni nepotriviţi, să iasă la iveală totu' şi-apoi şi mai mulţi să-i scoată vorbe lu' tăticu-tău. A fost un om bun. Doar că a făcut şi nişte lucruri rele.

Chappelle se îndreaptă de şale şi păşeşte

spre uşă. Mă ridic.

– Dar, dar...

– Îmi pare rău, zice. Înţeleg că ai o viaţă bună colo-n nord, Loni Mae. Ce ştiu io, poate-i mai bine să laşi oamenii să-şi doarmă somnu' de veci.

Îl petrec spre uşă, îi văd mâna pe încuietoare, văd

deschizându-se uşa, ridic ochii spre căpitanul Chappelle.

– Dar cum de a...

– Îi greu de-nţeles, drăguţă, cum de-un om ca tată-tău a putut face răutăţi. Să ştii numai că, în adâncu' lui, era bun. A făcut o greşeală, atâta, şi din păcate greşeala l-a omorât. Şi ştiam că n-o să te laşi până nu afli

adevăru'. Acu', după ce-l ştii, poţi să te-ntorci la viaţa ta şi să-ţi aminteşti de cele bune.

Am nevoie de aer, dar nu izbutesc să-mi trag răsuflarea.

– Ai să fii bine, da? mă întreabă. Vrei să mai stau?

Scutur din cap, îl urmăresc plecând şi închid uşa. O zăvorăsc şi las capul pe spate. „Nu", îmi spun. Parcurg cruciş şi curmeziş spaţiul apartamentului, de la uşă în bucătărie şi iarăşi la uşă. Din dormitor în bucătărie şi la canapeluţă, de la fereastră la uşă.

– Nu! Nu nu nu nu nu nu nu.

Doar vorba asta vor buzele mele s-o îngâne. Mă rotesc prin apartament de cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece ori. Picioarele mi se mişcă şi palmele lovesc peretele.

– Nu!

La a şaisprezecea sau a şaptesprezecea tură, izbesc în masa din bucătărie cu pumnii strânşi. Hârtiile zboară. Mă opresc să le strâng şi trântesc fiecare foaie pe tăblie, una câte una. Vreau să fac zob mizeria asta de masă, să-i frâng picioarele şubrede. O izbesc cu un desen în creion. Cu bugetul meu de doi bani. Cu o foaie pe care sunt imprimate indicaţii. *PANAMA CITY, FL.* scrie pe foaie. Pun gheara pe ea.

54

Panama City e nisipos, vântos şi parţial în construcţie, cu parcul învechit de distracţii poziţionat lângă plajă, având roata mare şi montagne russe-ul încă în funcţiune în ciuda unei necontenite bătălii cu nisipul şi rugina. Localnicii numesc ţărmul Fâşia Minunilor, vrând a spune prin asta că locul supravieţuieşte nu pe seama motelurilor cu chicinetă şi a căsuţelor de camping spălăcite, cu acoperişuri de stuf, ci mai degrabă pe seama bunătăţii divinei Providenţe. La ea vin să se roage şi pescarii adunaţi în capătul pontonului lung, cu capetele descoperite indiferent de vreme, aşteptând să-şi prindă în cârlige propriul miracol.

Mă opresc să fac plinul de benzină şi să adun mai multe datorii pe cardul de credit. Consult harta tipărită.

În tot timpul ăsta, pe madam Chappelle o căutam eu! N-am mai vorbit cu femeia asta de când eram mică. Fostul soţ a numit-o cea mai scorpie de pe lume, aşa că s-ar putea să fie mai greu de intrat în vorbă cu ea decât cu Mona

Watson şi Joleen Rabideaux la un loc. Dar există şi acea scrisoare. A vrut ca mama să ştie ceva anume. Aceleaşi veşti oribile pe care numai ce le-am aflat?

Doamna Chappelle pe care o ţin eu minte era prietenoasă, cel puţin înainte de divorţ. O adultă care discuta de la egal la egal cu copiii. Mama mă pisa să îmi folosesc cele mai elegante maniere la grătarul anual al celor de la Vânătoare & Pescuit organizat la ei acasă.

Ştiam să spun: „Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Chappelle?”

O dată mi-a răspuns: „Păi da, cred că mă poţi ajuta cu paharele pentru punci, Loni Mae”.

Ne-am dus amândouă la bucătărie şi m-a întrebat ce vreau să mă fac când voi fi mare.

– Fiindcă fetele de-acum trebuie să aibă cariere, exact cum îi spun lui Shari, în caz că Făt-Frumos întârzie să apară, a zis şi a izbucnit în râs.

I-am spus, cine ştie de ce, taina pe care nu o mărturisisem nimănui altcuiva.

– Sper s-ajung artistă în domeniul istoriei naturale. Am citit despre asta într-o revistă pe nume *Smithsonian*, şi e o slujbă adevărată.

– Cum ar fi... ilustratul unor cărţi de istorie? a întrebat.

– Nu ştiu de ce are numele ăsta, cu „istorie”, am zis. Ar trebui să-i zică „artist al naturii” şi-atâta. E cu desenat păsări şi gângănii şi plante şi din astea.

S-a întors de la ce făcea deasupra blatului din bucătărie şi s-a uitat la mine ca şi cum n-ar mai fi văzut o fetiţă, fiica unui subaltern de-al soţului ei, ci o persoană cu o idee bună. A spus:

– Ei, hai că-mi place. Şi-ai face bine să m-anunţi odată ce-ajungi colo. Vreau să-mi povesteşti în amănunt cum e.

A strâns din buze şi şi-a lăsat capul în piept, uitându-se în ochii mei încă vreo două secunde întregi înainte să apuce bolul cu punci.

Trag pe dreapta şi mă uit la instrucţiunile imprimate pe foaie. Sunt la un kilometru şi jumătate de malul apei, într-un cartier fără nimic ieşit din comun, alcătuit din case cu un singur

nivel făcute din prefabricate. Mai trec de câteva intersecţii, văd un Coupe de Ville parcat pe stradă şi opresc în spatele lui. Casa, în loc de iarbă, are curtea acoperită cu pietricele albe.

Bat la uşă şi doamna Chappelle deschide. Faţa îi e ridată, însă i-a rămas un pic de vioiciune, spre deosebire de mama, care şi-a pierdut de tot zvâcul.

– Da? zice.

Încă aş mai putea să exclam un: „Vai, am greşit casa!” Dar am încremenit locului.

O grimasă îi subţiază buzele.

– Doamnă Chappelle, zic într-un târziu. Sunt Loni Murrow. Faţa îi cade aproape imperceptibil, apoi se înviorează iar.

– Păi cum, sigur că da, zice şi trage aer în piept, şovăielnică. Intră, dragă. Mă conduce la canapea şi trece în bucătărie. Se întoarce cu un pahar de limonadă atât de dulce, că nu pot sorbi mai mult de o înghiţitură. Te-ai făcut frumoasă. Eşti cumva de-o seamă cu Shari? Nu, nu, tu erai mai mică.

Despre asta e vorba la purtările sudiste. Ne menţin la suprafaţă, ne opresc să vorbim despre lucruri care au însemnătate. Adânciturile de sub ochii doamnei Chappelle sunt în parte ascunse de machiaj, însă nici un machiaj de pe lume nu poate ascunde nuanţa aceea întunecată. Se aşază în faţa mea, pe un fotoliu.

– Doamnă Chappelle, mi-a părut tare rău să aflu... că s-a dus Stevie.

– Mulţumesc, dragă. Se lasă o tăcere pustie.

– Doamnă Chappelle, vă stânjenesc, ştiu. Şi îmi cer scuze. Dor că... trebuie să...

– Mama ta te-a trimis?

– Mama? Nu.

– Poate n-ar fi trebuit să-i spun, zice ducându-şi vârfurile degetelor către obraz. Da’ acuma, că Stevie nu mai e, n-am mai avut de ce s-o ţin cu minciuna.

– V-aţi văzut cu ea, adică? În ultimul timp? Aprobă cu o înclinare a capului.

– Am fost la... azil.

– Şi i-aţi povestit mamei despre... tipii cu droguri?

– Da, presupun că ţi-a spus totu’, zice doamna Chappelle coborându-şi privirea asupra mâinilor.

– Nu mi-a spus. Mama... uită. Căpitanul Chappelle e cel care... mi-a spus. La început nu voia.

Simt o înţepătură tăioasă în gâtlej. Coşul pieptului mi-e parcă o peşteră.

– Of, draga de tine! Ce ţi-a turnat omu’ ăla?

– A zis că tata, că tatăl meu era...

M-am transformat într-o idioată bâiguitoare. Se apropie, îmi cuprinde cu un braţ umărul, aşa cum ar face o învăţătoare la clasa întâi. Cea mai uşoară dintre atingeri.

– Ia stai să ghicesc. Pun rămăşag c-a zis aşa... că tăticu-tău îi ajuta pe flăcăii cu drogurile.

Dau din cap că aşa-i, ca un copil de clasa întâi.

– Am priceput. Lasă să treacă un interval lung de muţenie, apoi vorbeşte iar. Şi... ţi-a zis ceva că, adică, el ar fi aflat şi i-a spus lui tăticu-tău să se-oprească?

Bolborosesc grăbită:

– A zis că tipii cu droguri i-au atacat şi pe el şi pe tatăl meu.

Face doi paşi, ia o cutie cu şerveţele şi mi-o pune dinainte. Iau unul şi îmi suflu nasul.

Doamna Chappelle – Henrietta – trage mult aer în piept.

– Păi... măcar partea aia a zis-o bine.

– Ce parte?

– Că pe tatăl tău l-a atacat careva care-i ajuta pe flăcăii cu drogurile, spune oprindu-se în dreptul fotoliului.

– Deci... sub nici o formă nu a fost accident.

Mă ţintuieşte cu privirea. Clatină din cap că nu.

– Şi nici n-a fost... Scuip cuvântul afară: Sinucidere?

– A, cu siguranţă că nu. Asta am vrut să ştie mama ta.

– Dar tata, el cumva...

– Tatăl tău avea prea multă-ncredere în Frank Chappelle, asta ştiu. Cât a fost agent la Vânătoare & Pescuit, Boyd nu l-a socotit vreodată pe Frank altfel decât excepţional. Un om cinstit nu se gândeşte niciodată că cei pe care-i admiră pot să fie aşa departe de impresia pe care-o lasă.

Totul e în mişcare, mă simt împărţită între ce ştiu şi ce nu ştiu.

– Staţi un pic. Când spuneţi „cinstit”... la tatăl meu

vă referiţi? Henrietta dă din cap că da.

– Şi *nu* la căpitanul

Chappelle? Îşi mişcă într-

o parte bărbia.

Sorb din limonada dulce ca siropul. E limpede că femeia asta îşi dispreţuieşte fostul soţ. E destul de scârbită cât să mintă?

Se apropie şi ia loc într-un balansoar de lângă canapea, dar se apleacă în faţă în loc să se lase cu spinarea în spetează. Îşi cercetează mâinile aşezate în poală.

– Loni, eu am încercat să-i spun mamei tale... Ceva greoi se lasă peste faţa subţiratică a doamnei Chappelle. Vezi tu, Stevie... Frank şi-a băgat propriu' fiu într-o aşa ticăloşie... Vocea i se frânge. Când reuşeşte să vorbească iar, cuvintele îi sunt tăioase ca o lamă de cuţit: Şi de-acolo i s-a tras băiatului meu.

Continuă cu o voce atât de stinsă, încât trebuie să mă trag spre marginea canapelei ca s-o aud:

– Se târguieşti cu tine ca să poţi dormi noaptea. Nădăjduisem ca Stevie să scape de toate astea. Ei, poţi spune că într-un fel a şi scăpat.

Se lasă pe spate şi închide ochii, permiţând balansoarului să-şi găsească singur echilibrul.

Nu mai înţeleg nimic. Femeia e îndurerată şi vorbeşte în dodii.

Doamna Chappelle se sprijină într-un cot de braţul fotoliului. Se uită spre mochetă.

– Când au început să ne crească veniturile, n-am întrebat de unde vin banii. Mă trag dintr-o familie destul de sărăcuţă, aşa că-mi plăceau micile suplimente. Dar după aceea nişte indivizi deloc simpatici au început să se poarte de parcă mă ştiau de undeva. Iar bărbatu-meu, până la urmă, şi-a luat o amantă... fiindcă îşi permitea. Atunci am plecat. Am ales sărăcia şi mândria mea. Dar nu fiindcă eram eu prea cu nasu' pe sus ca să accept bani din droguri, cum s-au dovedit a fi. M-am gândit să-mi apăr copiii în felu' ăsta, numai că Stevie voia să stea cu taică-său şi, în secunda-n care-a făcut optsprezece ani, s-a întors acolo. Şi Frank l-a băgat în afacerile lui murdare. Pe fiul lui, care îl credea soarele de pe cer.

– Staţi aşa... Căpitanul Chappelle primea bani din droguri? Asta vreţi să spuneţi?

Încuviinţează din cap.

– Şi tatăl meu?

– Boyd nu ştia nimic de asta. Posibil să fi fost singuru', în tot birou', care nu avea habar. Ori poate intrase la bănuieli, şi asta îl făcea periculos.

Acele indicaţii de traseu, scrise de mâna tatei, către Departamentul de Formare Profesională. Agenta de acolo, care încuia uşa, a pomenit de

„rapoartele avertizorilor de integritate, lucruri de acest gen...”

– Pur şi simplu nu pot să cred că domnul căpitan ar...

– Eh, omu-i plin de vrăjeală. Îţi zâmbeşte şi te farmecă şi-n timpu’ ăsta te-njunghie-n inimă. Să mă crezi când ţi-o zic.

– Şi atunci... ştiţi ce s-a întâmplat în ziua în care a murit tatăl meu? Rămâne tăcută o bucată lungă de timp.

– Loni, eu n-am fost de faţă. Şi nu m-aş considera o sursă de-ncredere. Deja-l lăsasem pe şobolanu' ăla de Frank, da' a apărut aicea beat în noaptea când s-a-ntâmplat totu', cu gândul c-o să-l consolez eu. După ce i s-a făcut lehamite iubitei lui, se-nvăţase să treacă pe-aici o dată pe lună şi să mă implore să-l primesc înapoi. Nimeni, zicea, nu-l putea alina cum puteam eu. Cât pe ce să mă ducă de nas cu dulcegăria. Până-n ziua aia. A apărut rupt de beat şi mi-a spus varianta lui la ce se-ntâmplase, versiunea-n care Frank nu voise să-l ucidă pe tăticu-tău, doar să-l doboare. Că nu a avut de gând, adică, să-l lase pe Boyd plutind cu faţa-n sus, da' na, aşa s-a nimerit. Că Dumnezeu are să-l ierte, fiindcă a fost doar un accident. Atunci ar fi trebuit să-l dau în vileag, să chem poliţia statală. Numai că-l înglodase deja bine de tot şi pe Stevie. N-am zis nimic fiindcă am crezut c-o să-mi pot proteja fiul, să-l ţin departe de puşcărie. Dar se pare că băiatu' meu drag nu doar că lucra pentru indivizii ăia, le era şi client. Poate că-n închisoare i-ar fi fost mai bine.

Sunt atât de aproape de marginea canapelei, că trebuie să-mi înfig tălpile în podea ca să nu alunec pe jos.

Henrietta vorbeşte mai departe:

– A fost ca şi cum s-a pornit un comutator în mine. Pe tăticu-tău nu-l mai puteam aduce înapoi şi nici nu puteam spune nimănui fără să-l implic pe Stevie. Aşa că i-am făcut vânt lu' Frank fără să-l las să-mi îndruge mai mult din versiunea lui sucită. Din clipa aia, mi-am dedicat orice strop de energie ca să-mi iau fiul de lângă Frank, de lângă afacerea aia, şi să-l bag într-un program de reabilitare. Stevie chiar a încercat, nu o dată. Voia să-i fie mai bine. Da' otrava aia-l tot trăgea înapoi.

Ridică un şerveţel spre pielea ridată din jurul ochilor.

Scot chitanţa spălăcită pe care am luat-o de pe frigider înainte să plec din apartament, cu scrisul tatei pe verso.

Frank > Elbert >
Dan staţii de
emisie-recepţie
mai cine?

– Doamnă Chappelle, asta vă spune ceva? Se uită la hârtiuţă şi

dă din cap afirmativ.

– Erau tustrei băgaţi cumva. Nu ştiu totul, da’ dacă vrei amănunte, Loni, o să ai de vorbit cu cineva care ştie mai multe despre ce se petrecea între ei, să-ţi spună exact ce s-a-ntâmplat în ziua în care-a murit tăticu-tău.

– Şi respectiva persoană ar fi...

– Nevasta lu’ Dan Watson. Mona. Noi două n-am vorbit niciodată despre asta... cred totuşi că e singura persoană în viaţă care-i cu putinţă să fi auzit, de la soţ, o poveste cu mai mult adevăr în ea.

Dan Watson, prin urmare, *a fost* acolo în acea zi. Iar Mona ştie, dar n-a vrut să-mi spună.

Străbat în viteză mlaştina Tate’s Hell, oprind doar o dată la vederea unor lumini albastre intermitente în spate. Poliţistul rutier îmi scrie amenda cu o încetineală înnebunitoare. Cât aştept, o camionetă albastră hodorogită trece în goana mare. Iau procesul-verbal, o ţin sub limita legală până ce echipajul de poliţie dispare din raza mea vizuală, apoi iarăşi accelerez.

Ai o viaţă bună colo-şa în nord, Loni Mae. Asta a zis Frank. Cu alte cuvinte: *Ia-ţi zborul, Loni Mae*. Sau, mai succint formulat, *Nordisto Valea Acasă*. L-a pus oare Frank pe Nelson Barber să-mi mânjească geamurile maşinii? *D.C. VIN ACUM!* Dar o fi fost Nelson Barber implicat?

Împing uşa salonului lui Tammy. Şedinţa săptămânală a Monei se desfăşoară deja. Grumazul vulnerabil îi e aplecat peste chiuvetă şi Tammy îi toarnă apă caldă peste cap. Mă ridic pe vârfuri peste umărul lui Tammy, asigurându-mă că Mona mă vede înainte să traversez încăperea. E acolo şi amica lui Tammy, Georgia, schimbând bârfe cu alte câteva cucoane care îşi aşteaptă rândul. Iau loc în partea opusă a salonului. Mona îi zice lui Tammy, în şoaptă i se pare ei:

– Ştiu că ţi-i rudă cumva, da’ fata aia nu-

mi place. De unde stau, zic:

– Vă aud perfect, doamnă Watson.

Georgia şi Tammy se uită amândouă la mine. La fel şi celelalte femei. În orăşelul meu de baştină, dacă se vorbeşte despre tine şi auzi, ar trebui să te pretinzi surdă. Lumea e şocată când nu te prefaci.

Mona înalţă capul de pe rezemătoarea chiuvetei şi se holbează la mine.

Se ridică apoi în şezut.

Tammy apucă un prosop şi se chinuie să oprească picurii de apă din capul Monei să curgă la vale pe scaun.

– Haide, Loni, zice.

Nu mă clintesc de pe scaun.

– Păi, Tammy, vreau şi eu să ştiu de ce nu mă place doamna Watson. Toată lumea din salon ciuleşte urechile.

– Să-ţi spun de ce, cuconiţă, zice Mona, cu stropi de apă peste pânza întinsă pe umeri. Una la mână, accentu’ tău nordist fals.

– Ah, asta-i tot?

– Şi ce-ţi dă dreptu' să dai buzna aicea din nord şi să te pui pe scormonit ce ai tu chef?

– Hai acuma, Mona, zice Tammy încercând să-şi ascundă desfătarea.

– Doamnă Watson, eu am venit de fapt să mă tund, dar ce noroc să te găsesc aici, fiindcă ştii cine m-a îndemnat să te caut? Rita Chappelle. I se mai spune şi *Henrietta.*

Mona se ridică de pe scaun, cu faldurile de cârpă fluturându-i la spate.

– Ea nici nu stă aici, spune făcând un pas spre mine. Habar n-ai unde stă.

– Ba ştiu prea bine. Abia m-am întors din Panama City, doamnă Watson, şi conversaţia noastră a avut de-a face din plin cu dumneata. Soţul dumitale, ce chestii a făcut şi n-ar fi trebuit să facă.

– Tu... eşti exact ca maică-ta! zice şi se apropie de scaunul meu. Tot cu nasu' pe sus te ţii. Te crezi mai bună ca alde noi!

Rămân pe scaun.

– Doamnă Watson, spune-mi, soţul dumitale...

– Bărbatu-meu a fost un om minunat!

Iau o pilă de pe măsuţa de alături şi mă apuc să-mi fasonez unghiile crăpate. Mâinile îmi tremură, nu însă şi vocea.

– Să fim politicoase şi să spunem că soţul dumitale a făcut câteva alegeri greşite. Dar a vrut să procedeze corect.

– El mereu a procedat corect!

– Haide, doamnă Watson, zic clătinând din cap. Mona...

– Numai vina lu' taică-tău a fost! Habar n-am de ce-o fi vrut Dan să dea de necaz pentru taică-tău cel prost şi mort.

Mă silesc să rămân aşezată.

– L-a văzut murind pe taică-meu cel prost şi mort.

– Tare prost, zice.

– A luat portofelul tatei.

– Henrietta ţi-a zis aşa? Fiindcă-i o minciună afurisită. Danny nici măcar n-a fost acolo.

Scot la iveală raportul de incident coşcovit.

– Nu, doamnă. În declaraţia de-aici, dată sub jurământ, soţul dumitale zice că a fost de faţă. A scris cu mâna lui.

– Fiindcă voia să scape de toată istoria!

Mona parcă acum ia cunoştinţă de prezenţa celorlalte cliente din încăpere. Le aruncă uitături sălbatice.

– Iac-aşa, n-a vrut să ajungă mort ca prostu' de Boyd. Pe faţa înroşită i se arată spaima că a vorbit prea mult. Simulez un calm pe care nu îl simt.

– Şi-a crezut că a găsit ceva care să-l scape de Frank.

– Să nu rosteşti numele ăsta de faţă cu mine, şuieră ea.

– Căpitanul Chappelle, un om aşa de drăguţ? Care ţi-a cumpărat casă? Buzele i se încreţesc.

– Casa aia am meritat-o, şi dacă ai impresia că poţi să vii aicea şi să schimbi ce s-a-ntâmplat acu' douăş'cinci de ani...

Acum mă ridic.

– Nu pot schimba nimic, doamnă Watson. Pot doar să spun adevărul.

– Adevăru'! Că mare bine are să facă. Bagă oameni-n necaz şi-atâta tot.

Mai bine-i să nu ştii.

– Aşadar, zic. Dan a recuperat portofelul tatălui meu, care s-a dus de-a învârtita când Frank l-a lovit din spate pe Boyd. O padelă în ceafă?

Henrietta n-a menţionat obiectul dur folosit. Dar văd, după chipul Monei, că am ghicit. Şi că ştie povestea. A auzit-o de la un martor ocular de încredere, soţul ei, Dan.

– Şi tata a fost lăsat inconştient, să se înece în mlaştină. Nu formulez în manieră interogativă.

Părul Monei, ud, îi picură peste umerii lăsaţi.

– Cine ţi-a spus?

Dan trebuie să-i fi povestit totul. După ce-a fost împuşcat în faţă însă, soţia lui, foarte convenabil, a uitat amănuntele. A luat casa şi şi-a ţinut naibii gura.

Tammy nu se răţoieşte la mine să tac. A rămas în spate, ascultând.

Mona se uită la ea, apoi la Georgia şi la celelalte femei din salon.

– O să-mi ia casa! Numai asta am pe lume! Tammy păşeşte spre ea.

– Hai acuma, Mona.

Îi cuprinde umărul cu braţul şi-i îndepărtează prosopul prins la gât. Mona, aproape fără să se uite, îşi apucă poşeta. Tot cu

pânza de la salon peste umeri şi fără să-i mai pese de părul ud şi în dezordine, iese pe uşă.

Tammy o petrece cu privirea pe geam, să se asigure că a ieşit din raza auditivă, apoi sloboade un chiot de triumf şi bate cuba cu mine. Rânjeşte de parcă a câştigat la loterie.

Celelalte femei din salon au înlemnit, cu gurile căscate. Tammy anunţă că sesiunile lor vor fi reprogramate. Sunt, oricum, dornice să plece şi să

povestească păţania tuturor celor dispuşi să asculte. Tammy întoarce semnul cu „ÎNCHIS” şi mă trage după ea pe uşă afară. Conduce până la biroul lui Philip şi mă călăuzeşte afară din maşină şi pe lângă Rosalea. Tammy pare să jubileze la aceste veşti oribile care dovedesc cumva că a avut dreptate.

Ne aşezăm pe scaune, faţă în faţă cu Phil, şi Tammy relatează mare parte din tărăşenie, cu excepţia bucăţilor unde vrea să completez cu zisele Monei sau ale doamnei Chappelle, când mă îndeamnă:

– Spune-i, Loni, zi-i tu.

Când vorbesc, Phil îmi acordă cea mai profundă atenţie pe care mi-a arătat-o în viaţa lui. Îşi notează tot ce spun, fiindu-şi secretar sieşi în chestiunea asta dintre cele mai delicate. I se mişcă falca în timp ce scrie. E furios? Zdruncinat? Îşi imaginează oare, cum am făcut şi eu nişte ani, cum trebuie să fi fost ultimele clipe ale tatălui nostru? Doar că, de data asta, ar putea fi şi adevărat. Tati dă peste traficanţii de droguri şi încearcă să-i oprească. Chappelle şi Dan Watson sunt de faţă ca să-i ajute pe infractori, să-i protejeze de braţul legii. Dar tata nu-şi vede aşa-zişii prieteni. Are într-o mână arma, în cealaltă portofelul cu insigna şi e trosnit din spate de bunul său camarad, omul acela nu tocmai de treabă, Frank Chappelle. Arma nimereşte în apă, portofelul zboară prin aer. În învălmăşeală, Chappelle nu observă portofelul.

Numai că cineva, totuşi, l-a observat – Dan Watson, aflat pe ţărm, complice şi el până în clipa în care a văzut de ce-i Frank în stare. Probabil că Dan a luat portofelul şi l-a dosit. Apoi, două luni după aceea, a întocmit raportul. Încerca să se retragă din mişmaşurile lui Chappelle? Era oare raportul un mijloc de a se asigura, ceva cu care să-l aibă pe Frank la mână? Watson n-a mai apucat decât să pună completarea la dosar. După o săptămână a fost împuşcat în faţă. Şi, neştiută de Chappelle ori de altcineva, bucata de hârtie a stat douăzeci şi cinci de ani în arhiva publică, până ce au dat peste ea frate-meu şi amicul lui, Bart. Dacă mama n-ar fi avut ochelari de cal, dacă n-ar fi înghiţit gogoşile lui Frank şi dacă nu l-ar fi socotit un prieten atât de apropiat – cum am făcut şi eu, cum încă face toată lumea –, dacă cineva ar fi investigat pur şi simplu, ar fi dat peste foaia

aceea şi i-ar fi cuprins curiozitatea. Şi l-ar fi descoperit, cine ştie, pe smeritul şi preacinstitul de Frank Chappelle.

Phil notează zorit într-un carnet. După ce s-a spus totul, are încă de scris. Zice, către nimeni anume:

– Tre’ să-l aduc pe Bart încoace. E nevoie să luăm legătura cu procurorul.

Tammy îi răspunde, probabil se arată de acord cu el, deşi nu le mai pot auzi vocile. Încăperea se strânge, se micşorează cât gămălia. Nu-l mai văd decât pe ucigaşul ăla, în casă la el, oferindu-mi suc. Ucigaşul şi zâmbetul lui de milioane. Ucigaşul arătându-mi cameliile, arătându-mi rahatul lui de rubarbă. Individul care m-a consolat în privinţa „lucrurilor rele" făcute de tata. Omul care l-a lăsat pe tata să tragă apă maro în piept. Tot el e, altfel nu-i cu putinţă, „braconierul" care l-a împuşcat pe Dan Watson de la doi paşi.

Phil scrie mai departe, concentrat asupra agendei lui.

– Tre' să plec, spun.

Mă întorc pe jos, împleticindu-mă ca un zombi, la parcarea de lângă salon. Urc în maşină tăcută, calmă şi arzând de ură pentru Frank Chappelle. Aş fi în stare să-l omor cu mâinile goale. O să iau din bucătărie cuţitul cel mai ascuţit. O să-i smulg măruntaiele ca unui specimen aviar. O să-i dau foc la casă şi-o să-l ascult răcnind. Ieri nu m-aş fi crezut în stare. Însă acum crima pulsează în mine şi tot ce vreau e să-l strâng pe omul ăla de gât, să-i rup capul de pe umeri, când mă gândesc în ce fel a făcut-o pe protectorul nostru, cum a încercat să se pună bine cu mama, cum a reuşit să obţină încrederea noastră nestrămutată.

Soarele e aproape să apună când ajung la casa cu viţe în cascadă. În curtea din faţă a vecinului zac abandonate o minge, o bâtă şi o mănuşă de baseball. Pun mâna pe bâtă şi urc treptele verandei lui Chappelle. Inima bubuitoare mi-e o bilă de fosfor în piept, arzând atât de intens, că mi l-ar putea găuri. Trântesc în lături uşa neîncuiată, fără să bat, şi, strângând cu amândouă mâinile bâta, urlu:

– Chappelle! Frank!

De-aş fi fost cu tata în ziua în care Frank l-a doborât mişeleşte, aş fi făcut poate ceva ca să împiedic asta. Aş fi atras atenţia, aş fi strigat o avertizare. Acum, singurul remediu , este răzbunarea.

– Ieşi afară din bârlog, căcat împu...

Izbesc cu piciorul în uşa dormitorului şi o dau de perete. E gol. Trec din cameră în cameră, mă uit în fiece debara, ba chiar şi în grădină, numai că Chappelle nu este, pur şi simplu, acasă.

55

Trebuie să spun cuiva, trebuie să fiu cu cineva, trebuie să cad şi să am pe cineva care să mă prindă. Mă duc la punctul de închiriat canoe, dar e închis, ferecat bine. Mă îndrept cu maşina spre casa lui Adlai, nu fiindcă vreau să mă primească înapoi, ci fiindcă îmi trebuie un loc spre care să mă îndrept, cineva care să mă oprească să dau de Frank Chappelle şi să-i fac creierii chiseliţă. Bat, apoi izbesc cu pumnul în uşă, însă Adlai nu răspunde. Pe veranda lui e un covoraş împletit; dintr-odată mă simt frântă de oboseală, tot ce vreau e să mă întind undeva. Mă ghemuiesc pe covoraş, un minuţel doar, lăsând vântul călduţ să-mi gâdele perii de pe braţe. Aud foşnetul trestiilor pe lacul de alături. Apoi, pentru un timp, e nimic.

– Loni. Loni.

Deschid ochii şi uite-o, splendidă viziune. Am murit, şi el e arhanghelul Gavril.

– Ce faci? zice Adlai.

Când încerc să mă ridic în capul oaselor îmi simt izul celei mai puturoase răsuflări din viaţa mea. Părul îmi cade pe ochi şi-l împing deoparte. Transpir şi faţa mi-e parcă terciuită, imprimată cu modelul covoraşului împletit.

– Nu ştiu, răspund.

– Ce s-a-ntâmplat? Care-i baiu'?

– Nu erai acasă.

– Am plecat să te caut pe *tine*.

– Aşa? Dar credeam că noi doi am terminat-o.

– S-ar părea că nu.

Chipul e la nivelul ochilor mei. Braţele îi sunt aproape de ale mele.

– Am fost până în Panama City, spun. Am trecut prin Tate's Hell. Apoi aici.

– Mă bucur că te-am găsit.

– La tine pe verandă.

Îşi coboară privirea către mine.

– Păi na, ştii ce zice lumea despre căutatu’ poftei inimii. Nu are cum să se refere la mine. Spun:

– Azi aproape că am omorât un om.

– Chiar?

Dau din cap că da, apoi scutur din el că nu.

– Nu, adică... nu era acasă.

Scoate un pachet de dropsuri şi desprinde din el unul, îndreptându-l spre mine.

– Aşa-i de nasol, ha?

zic. Face din cap semn

că da.

Iau cerculeţul mentolat şi-l pun pe limbă.

– După ce-mi revin cu mirosul gurii, ai vrea să mă ţii în braţe... doar să mă ţii un pic?

– Cred că fac faţă.

Mă salt pe picioare, clătinându-mă încă. Ne cuprindem în braţe şi îmi lipesc trupul întreg de al lui. Miroase ca o tufă de cimişir suflată de un vânt călduţ. Stăm minute bune aşa.

Răsuflarea lui îmi gâdilă urechea.

– Ai vrea să intri în casă?

Îşi întoarce palmele în sus şi face semn spre uşă, ca atunci, la ponton, când a zis: „Caleaşca te aşteaptă”. E aceeaşi mână care s-a întins după mine la hamacul de ramuri, aducându-mă într-un loc pe care l-am simţit al meu. Termin dropsul mentolat, îi ating faţa cu amândouă mâinile şi îl sărut. Şi, slavă Domnului, mă sărută înapoi. Zăbovim aşa, pe prag, nişte minute lungi şi delicioase, apoi Adlai se desprinde. Ridică un deget şi zice:

– Să nu te joci cu sentimentele mele.

– Eh, dacă ar fi doar joacă..., îi răspund.

Intrăm şi urcăm în odaia ca o căsuţă din copac, în cuibuşorul lui căptuşit cu pene. Doar căldura lui contează. Nu vorbesc, nu suflu o vorbă despre ziua mea oribilă, nu discut absolut nimic. În noaptea asta nu spun decât ce se poate rosti fără vorbe, iar el răspunde într-un fel dincolo de cuvinte.

56

5 mai

Mă trezesc înaintea lui, la ivirea zorilor. Umbrele frunzişului

se joacă pe aşternut şi dansează peste pieptul neted şi obrazul lui Adlai. Buzele îi stau uşor ţuguiate. Mă scol, mă îmbrac şi mă furişez în tăcere afară.

Stejarul de Virginia, cel care îşi lasă umbrele peste ferestre, se mişcă în vânt. Mă opresc la poalele lui şi ascult. Copacul e înconjurat de lujeri de saschiu. Mă ghemuiesc şi culeg unul, observând o cărăruie prin stratul de flori care duce spre trunchi. Nodurile şi crengile joase sunt parcă făcute să te caţări pe ele, aşa că nu mai rezist. Mă agăţ de arbore şi-mi proptesc tălpile în proeminenţele scoarţei ca să urc. Ajung la o ramură groasă, orizontală şi mă aşez pe ea, apucându-mă să frec între degete, sub nas, petale de saschiu.

Rezonanţa unor paşi mă face să tresar. Mă uit în jos şi-l văd pe Adlai. Şi-a tras blugii pe el, însă a rămas cu pieptul dezgolit. Sperietura mea devine fior de încântare.

– Bună! zic.

Îşi dă capul pe spate.

– Am crezut că m-ai lăsat cu ochii în soare. Scutur din cap că nici vorbă.

– Îmi permiţi? zice şi o ia în sus, apucând crengi şi încordându-şi antebraţele într-un fel care-mi spune că s-a mai cocoţat în copacul ăsta.

Stăm unul lângă altul fără să ne atingem, însă aerul dintre noi este electric. Se reazemă de o ramură care se ridică vertical.

– Deci, Loni. Îi vremea să spui tot.

Mă pun pe vorbit. Istorisitul începe ca un firicel de apă, însă devine un torent – tot ce am ţinut în mine şi lucrurile pe care nu le-am ştiut până acum. Îi povestesc în ordine inversă, Mona Watson şi Henrietta, Frank Chappelle şi tatăl meu. Îi spun de jurnal, despre grădina mamei, îi zic de copilaşul pierdut. Înghit în sec. Schimb poziţia pe creanga lată, mă trag către el şi mă cuibăresc la pieptul lui, atentă să nu ne ducem de-a berbeleacul. Mă cuprinde cu braţele şi mă ascultă până ce isprăvesc de spus totul. Un minut nu zice nimic. Mă aştept să aud vreun: „Eşti o tipă razna rău”. În loc de asta murmură:

– Vezi ce bine-i când spui adevăru’?

Trec cu palma peste perii de pe braţul lui.

– Presupun că ai fost mereu cea mai onestă persoană din încăpere.

– Nu-i chiar aşa. Citindu-mi curiozitatea din privire, adaugă:

N-ai grijă.

Îs ani mulţi de-atunci.

Îmi îndrept spinarea.

– Hm, ai ascuns informaţii. Haide, Brinkert. Scoate-le la iveală.

Se uită într-o parte, încercând poate să hotărască dacă să se încreadă totuşi în mine.

– Parcă am adus, vorba de tinereţea mea zbuciumată.

Dau din cap că aşa-i.

– Ţin-te bine. I-o poveste cam lunguţă. Nu le-o spun multora.

Îmi las capul pe umărul lui, iar el îşi mişcă palma pe braţul meu, în sus şi-n jos.

– Şi nu-i o tărăşenie plăcută. Nu zic nimic.

Zice el:

– Am început să bag iarbă-n liceu, ştii, o ardeam cu fumătorii, îmi minţeam părinţii. Iarba-i legală acu' mai peste tot, da' pe-atunci nu prea era.

Păstrez liniştea.

– Ca să-mi finanţez... uzul recreativ, am început să vând. Mai întâi un pic, după aia o grămadă. Am făcut cunoştinţă cu sursa mea. Mi-a zis că-mi cumpără o barcă de schi nautic – un Stingray – dacă fac câteva ture pentru el, din Lauderdale în Bimini şi înapoi. Mi s-a părut un chilipir, la ce prost eram.

Lasă un interval lung de tăcere, clătinând din cap dintr-o parte într-alta.

– Nu ştiam eu că tipu' mai făcuse treaba asta, momise şi alţi adolescenţi, da' minorii dădeau mai puţin de bănuit, puteau să explice mai uşor că au ieşit la o plimbărică cu şalupa lu' tata şi aşa mai departe. Barca asta Stingray era o dulceaţă. M-am înamorat de şalupa aia la prima vedere. Abia aşteptam să-mi scot amicii la schi nautic. Da' înainte de asta se punea problema să fiu traficant, chiar dacă sursa mea nu folosea niciodată cuvântu'. „Vreo două drumuri şi-atât", zicea. Mi-a arătat că barca avea nişte panouri false. Prima traversare am făcut-o în trei ore şi-un pic, i-am găsit pe oamenii cu care trebuia să mă văd pe docul din Bimini. Au făcut plinu' bărcii şi m-au încărcat cu patru baloturi mari şi nişte kile de cocaină – la asta nu mă aşteptasem io – pitite toate-n compartimentele secrete ale bărcii.

Încerc să mi-l imaginez pe Adlai în postura unui traficant de droguri naiv şi adolescent.

– Totu' a mers bine până ce am revenit în apele americane şi Garda de Coastă mi-a făcut semn să opresc. S-au apropiat şi-

au urcat la bord. N-am ştiut până atunci, în alea douăzeci de minute cât a durat, ce mult îmi preţuiesc libertatea. Au plecat fără să găsească nimic, ba mi-au şi urat: „O zi bună, tinere”. M-am ţinut cu viteză mică până ce nu s-au mai văzut, iar după aia am ieşit iarăşi în afara apelor noastre teritoriale. Am desprins panourile şi-am aruncat drogurile peste bord. Apoi m-am întors şi-am înfundat barca aia frumuşică în recifu’ de lângă Jupiter Island.

– Uau, zic. Belea, nu glumă.

– M-am aruncat în apă şi-am înotat până la mal. Am venit cu autostopu' înapoi la Fort Lauderdale şi m-am pus să aştept poliţia, să m-aresteze.

– Şi au venit.

– N-au venit. Da' dacă ar veni mâine, aş zice adevăru' şi-aş suporta consecinţele.

– Erai totuşi minor.

– Mda.

– Păi... acum nu cred c-or să mai apară să te salte. Şi cum a rămas cu tipul care ţi-a cumpărat barca?

– Era profesor la şcoala mea. Domnul Hawley. Supraveghea elevii buclucaşi reţinuţi după ore ca pedeapsă. Nu mi-a mai zis mare lucru după aceea, doar că o dată pe hol, când nu mai era nimeni prin zonă, m-a împins în perete şi mi-a şuierat: „Lepră mică". Alt profesor a apărut de după colţ, şi atunci s-a prefăcut că mă disciplinează pentru cine ştie ce încălcare a regulamentului. „Să nu se mai întâmple", mi-a zis. Pot să-ţi spun că am evitat să fiu reţinut după ore cât mi-a ţinut cariera de licean. Şi nici nu s-a pus pe urmele mele vreunu' mai sus din ierarhia traficanţilor, slavă Domnului. Domnu' Hawley şi-o fi ipotecat probabil casa doar ca să le mărturisească şefilor lui cât de prost judecase.

– Şi nu s-a mai întâmplat nimic?

Scutură din cap.

– Eşti tare norocos.

Tăcem amândoi timp de câteva minute. În cele din urmă deschid gura:

– Asta te-a făcut să renunţi la minţit?

– Nu imediat. De fapt, i-am minţit îndată pe-ai mei, pe părinţi... că n-am mai ieşit o săptămână din casă. Le-am zis că am gripă. Am zăcut în camera mea, cu aeru' condiţionat oprit, şi-am asudat. M-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla şi la ce se putea întâmpla încă. Vecinu' Prescott a trecut pe la noi într-o zi fiindcă nu mă mai văzuse la ore. Când eram în gimnaziu aveam obicei să mergem împreună la şcoală, da' de-atunci intraserăm în găşti diferite. Fără să intru-n detalii, i-am spus că mi-am reevaluat viaţa. Şi el, cică:

„Io fac asta-n fiecare duminică, mă”. Prescott, a ieşit la iveală, era quaker. M-a invitat deci la o adunare de-a lor de duminică. Pe aproape toată durata întrunirii stăteau tăcuţi pe scaune. Când şi când se mai ridica cineva să ia cuvântul, însă muţenia părea să fie ideea de bază. Şi m-am tot dus pe-acolo cu Prescott şi-ai lui. Quakerii au conceptul ăsta, în jurul căruia se învârte tot

restu': să spui mereu numai adevăru'. Pe-atunci mi s-a părut o chestie destul de radicală, voiam să ştiu cum te face să te simţi o asemenea onestitate.

Înclin aprobator din bărbie.

– Pentru cei din gaşca mea era total aiurea. Nici unu' dintre băieţii mei care se spărgeau cu iarbă n-a mai vorbit cu mine după un timp, şi treaba asta m-a durut. „Pe ce-i, adică, bazată tovărăşia noastră?" le-am zis odată. Iar ăştia au întors capetele spre mine şi-au dat din pleoape. Am început, prin urmare, să-mi trec vremea cu Prescott şi câţiva amici de-ai lui. Familia mea nu-mi pricepea obiceiu' duminical, da' începeam să ne-nţelegem mai bine şi n-au avut nimic de obiectat.

Mă foiesc la pieptul lui.

– Bine de ştiut că aşa ceva e cu putinţă... relaţii familiale îmbunătăţite.

– Mi-ar plăcea să cunosc familia *ta*, zice cu bărbia odihnindu-se pe creştetul meu.

Şi creierului meu îmbibat de dorinţe pătimaşe chiar i se pare o idee
bună.

Frunzele fâlfâie şi foşnesc. Mai stăm cocoţaţi în copac ceva timp,
bucurându-ne de briză. Apoi coborâm. Adlai, tot în picioarele goale, mă ghidează spre o parte a lacului alimentată de un izvor şi protejată de trestii. Ne lepădăm hainele pe creanga încovoiată a unui copac. Bazinul ăsta natural e limpede, ne afundăm în el, deschidem gurile şi gustăm din dulceaţa apei.

La întoarcerea spre casă, cu pielea jilavă pe sub haine, trecem pe lângă maşina mea. Acolo, tot pe banchetă rămas, este corolarul vizual al jurnalului mamei.

– Îţi arăt ceva? zic.

Dă infinitezimal din cap a încuviinţare.

Descui maşina şi simt apăsarea compactă a dogorii, întind braţul după trusa mea de desen în căutarea cărţuliei înjghebate manual şi o duc înăuntru. Îi descriu conţinutul fiecărei pagini, iar la sfârşit întoarce faţa spre mine.

– Ce-i?

Îmi netezeşte părul.

– Cred că arăţi asta cui nu trebuie.

57

Când opresc în parcarea de la St. Agnes, în nori, departe, săgetări de lumină prevestesc ploaia. Cel mai probabil, Phil a obţinut deja ca Frank să fie arestat, aşa că pot lăsa pe seama statului răfuiala. O să-i dau mamei volumaşul cu desene şi-o să-l sun apoi pe Phil pentru veşti proaspete.

În hol, Mariama dă cu ochii de mine.

– Loni, vreau să-ţi spun că mama ta are o zi din cele foarte bune. Poate cea mai bună.

– Aşa?

– A intrat în grupul de grădinărit!

– Păi chiar că sunt veşti bune. Mulţumesc, Mariama.

Deschid uşa camerei mamei. Se uită prin sertare, dar întoarce capul când intru.

– Bună, zice. Ce ai acolo?

Ridică bărbia ca să indice micul vraf de schiţe de sub braţul meu.

Ne aşezăm pe marginea patului, şi mama dă paginile una câte una. Am creat din amintire grădina ei pierdută, cu ajutorul deloc neînsemnat al caietului pe nume GRĂDINĂ.

– Ce drăguţ, zice cu ochii pe unul dintre desene. De ce-mi pare aşa de cunoscut?

Întoarce apoi privirea spre următorul desen. Îi arăt cu degetul.

– Aici e rozmarinul. Pentru ţinere de minte, zic şi îi cercetez chipul. Aici e roiniţa. Lecuieşte rănile, doar ştii. Ăsta-i lemnul Maicii Domnului. Schinel. Salvie.

Dă din cap, a-ha, a-ha, ca şi cum i-aş citi de pe o listă ori i-aş recita un număr de telefon, 555, a-ha, 7253, a-ha. Parcurge întregul cuprins al tomului improvizat, apucând între degete marginea fiecărui desen şi întorcându-l grijulie pe partea cealaltă.

– Mulţumesc, Loni, zice pe un ton ce vrea să arate că a dat atenţia cuvenită proiectului meu şcolăresc.

La fel de bine putea să fie şi un curcan desenat cu

conturul palmei. Mă ridic.

– Ai văzut boraga? *Floarea de boragă/ Te face să îi fii dragă*, zic citând din almanahul lui Gerard.

Se uită la mine ca la un copil năstruşnic.

Mă las pe speteaza scaunului de vinilin, în faţa ei. Nu e vorba că nu i-ar plăcea, pur şi simplu nu-i pică fisa. Nu înţelege că-i dăruiesc ceva ce a pierdut. Nici măcar nu ştie ce a pierdut.

Se stârneşte ploaia, răpăind în geam. Mama începe să povestească ceva despre Bernice de la camera vecină. Bernice aşa, Bernice pe dincolo, Bernice a căzut şi cineva a ridicat-o de pe jos. Ascult cu jumătate de ureche. Cu toate câte s-au petrecut în ultimele patruzeci şi opt de ore, simt că energia a început să mi se sleiască. M-am gândit că volumaşul ar putea s-o ajute pe mama, să ne ajute pe amândouă, dar de fapt nu se mai poate face nimic.

– Şi ştii, Bernice nici măcar...

Se opreşte în mijlocul frazei, se uită iarăşi la desene, apoi la mine, de parcă s-a ivit lumina într-o odaie până atunci cufundată în beznă.

– Mi-ai citit jurnalul, zice.

Lumina se face
incandescentă.
„Poate că nu am chibzuit suficient la asta”,
îmi spun. Strânge din buze.
– Ar fi trebuit să-ţi zic să-mi arzi
lucrurile. Sunt încă prinsă în razele
acelui reflector.

Falca i se mişcă, se căzneşte să se ridice de unde s-a aşezat. Mă ridic şi-i întind mâna, dar mă opreşte cu un clătinat din cap.

– Nu mă ajuta, zice şi se întoarce să mă privească în ochi. Ascultă-mă bine, sunt mama ta, dar asta nu înseamnă că mă ai în posesie. Cine ţi-a zis că lucrurile mele ţi-ar aparţine, ca să-ţi bagi laba în ele? Crezi că poţi să iei aşa, după chef, orice vrei?

Corect. *Chiar* mi-am băgat laba prin lucrurile ei. Şi mă trage la răspundere pentru asta cu acea voce familiară, acuzatoare care m-a scos mereu din sărite.

– Unele lucruri sunt încă intime, încă ale mele! continuă mama. Tu nu ai lucruri pe care ai vrea să le ţii doar pentru tine? Ba da! Fiindcă niciodată nu-mi spui nimic!

– Ha! pufnesc. Ha!

Chiar i-am spus chestii în ultima vreme. Doar că nu şi le aminteşte. Şi cum de s-a făcut deodată aşa de lucidă? Fiindcă se ceartă. Să mă ia la trei păzeşte e ceva atât de firesc pentru ea, încât îi ascute mintea.

– Ei, ştii ceva? zic. Poate că nu trebuia să-l citesc, dar *nu* îmi pare rău şi
nu o să-mi cer iertare.

– O faci de-a naibii! mormăie întorcându-mi spatele. Doamne, ce bine mi-ar prinde o ţigară. Răscoleşte prin sertarul noptierei, de unde, spre uluirea mea, chiar scoate o ţigaretă. Dă-mi un foc, îmi cere de parcă ar fi la bar.

– Nu te lasă să fumezi aici. Chiar tu mi-ai spus. Plus că nici măcar nu fumezi!

– Nu fumez în faţa lui taică-tău!

– Mami, în legătură cu tata, zic, trebuie să îţi spun...

– Atâtea lucruri nu m-a lăsat să fac. Să fumez, să vorbesc... N-am avut decât plantele din grădină şi agenda aia veche şi ponosită pe care mi-ai şterpelit-o tu. Tatăl tău a refuzat să vorbească cu mine despre...

Se poticneşte, aşa că îi sfârşesc eu vorba.

– Copilul. Cel pe care l-ai pierdut.

Roteşte capul spre mine cu o expresie alarmată, de parcă am deschis o rană atât de personală, încât trebuie s-o închide îndată la loc. Iarăşi se roteşte pe călcâie, arătându-mi spinarea slabă, osoasă şi fragilă.

– Ai dus dorul copilului acela cum i-am dus eu dorul lui tata, spun, şi în încăpere se năpusteşte, ca un puhoi de apă, trupul ud leoarcă al lui tati săltat într-o şalupă, cu faţa bălăbănindu-se.

N-am văzut imaginea niciodată, însă e la fel de reală pentru mine ca o amintire. Vreau, în clipa asta, vocea lui vie, îi vreau surâsul. Îl vreau înapoi şi ştiu că e peste putinţă.

Mama lasă să-i cadă ţigara neaprinsă şi se întoarce spre fereastră.

Trebuie să întind gâtul ca să aud ce spune:

– Câteodată sunt pe jumătate trează şi pipăi după Boyd în pat şi-mi zic: O fi ieşit să-şi facă damblaua în mlaştină. Apoi deschid ochii şi mă izbeşte senzaţia nouă-nouţă, ca şi cum abia am aflat că n-o să se mai întindă niciodată în pat lângă mine.

Apasă cu palma în pervaz.

Ar trebui să-i fiu alături în clipa de durere, să împărtăşim măcar o dată acelaşi moment, însă e prea greu. Aşa că mă aventurez, în loc de asta, pe buza prăpastiei care ne-a despărţit de la început.

– Şi copilul?

Se întoarce, se apropie, îşi aţinteşte privirea în ochii mei.

Cuvintele îi sunt lente şi apăsate.

– Loni, tristeţea aceea s-a încurcat rău. Am vrut să ştiu de ce am pierdut-o, şi nimeni nu a izbutit să-mi spună sigur. Putea să fi fost moartă în mine de dinainte să cad.

– Dar ai dat vina pe mine.

– Apoi te-am iertat.

– Aşa? Şi mi-ai spus asta? Ai vorbit cu mine despre asta, *câtuşi de puţin*? Simt că-mi amorţeşte faţa, vocea mi s-a asprit. Ai cerut iertarea *mea*, pentru că te-ai purtat cu mine... cum te-ai purtat?

– Apoi s-a dus taică-tău şi n-am mai ştiut de ce să mă agăţ. Privirea îi alunecă departe.

Dacă aş fi un om bun, aş lăsa-o să se smulgă din cârlig. Dar n-am să o fac. Poate niciodată n-o să mai fie atât de prezentă. Mă şterg pe la nas cu podul palmei.

– N-a fost cinstit.

Răsuflarea îmi iese din piept sacadată, întretăiată.

Face un pas şi mă trage la pieptul ei. Zice către creştetul capului meu:

– Aş vrea să nu se fi întâmplat nimic din toate astea. Aş vrea să nu fi pierdut copilul. Aş vrea să-ţi fi fost o mamă mai bună. Dacă ţi-ai făcut vreo vină pentru asta, te rog eu să nu-ţi mai faci. Mă desprinde blând de ea şi îşi lasă palmele pe umerii mei, rostind desluşit fiecare cuvânt: Nu a fost vina ta.

Am nevoie de un răgaz înainte să pun întrebarea:

– Încă te mai gândeşti la ea? La bebeluşă? Iarăşi se întoarce cu faţa spre geam.

– Ca şi la tatăl tău. Când cred că am isprăvit într-un sfârşit cu asta, mă cuprinde iarăşi amărăciunea.

Afară ploaia cade în rafale piezişe. Mama priveşte furtuna. În gheboşarea umerilor ei o văd pe Ruth, sub sârma de rufe, lăsându-se pradă mâhnirii.

58

După ce se mai potoleşte ploaia mă întorc la maşină. Stau înăuntru uitându-mă în lung de stradă, privind fără să văd. Începe iarăşi să toarne. Apar alte automobile, legănându-şi luminile în aversă, şi parchează. Un Cadillac argintiu îmi trece prin faţă, opreşte în faţă la F & P Diner şi stinge farurile. Îmi ia ceva timp ca să-mi dau seama a cui e maşina. Însă nu are cum.

Chappelle a fost deja arestat, altfel nu-i cu putinţă. Phil avea de gând să se ocupe. Un fulger iluminează silueta şoferului care aşteaptă şi el înăuntru să se domolească furtuna.

Mă săgetează o mânie oarbă. De ce e încă în libertate? Crede că poate să se plimbe aşa cu maşina, să umble pe unde pofteşte? După ce mi-a omorât tatăl? Şi m-a lăsat să cresc cu gândul că tata ne-a părăsit cu intenţie? Sădind zvonul acela prin Tenetkee vreme de două generaţii? Mă dau jos din maşină şi traversez strada.

Frank deschide portiera, desface umbrela şi se ridică.

– Ehei, salutare, Loni Mae! E plin de şarmul lui fals, gata să schimbe reţete de plăcintă cu rubarbă. O să te uzi ciuciulete! zice şi schiţează un gest ca şi cum ar vrea să-mi facă loc sub umbrelă. Hai înăuntru, îţi iau o cafea!

– Gura!

– Ce?

– Nu mă lua cu drăgălăşenii... tu... vierme nenorocit!

– Loni Mae, fată, cred că ai luat-o razna.

– L-ai omorât pe tata!

De sub umbrelă, ochii lui îi cercetează temeinic pe-ai mei, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, pe jumătate recunoaştere şi pe jumătate interogaţie. În cele din urmă zâmbeşte ca un star de cinema.

– Hai acuma, Loni Mae, io ştiu că nu vrei să crezi ce-i mai rău de tăticu-tău, da'...

– Am vorbit cu nevastă-ta! Cu oameni care ştiu ce-ai făcut.

Chipul i se schimbă în momentul acela, parcă nu mai seamănă defel cu omul pe care l-am cunoscut. E chipul unui duşman.

– Ehei, păcat de tine că-i aşa, este?

Mă apucă de încheietură. Strânsoarea, pentru un tip bătrâior, îi e viguroasă. Durerea e intensă. Nu-i exclus să-mi frângă oasele subţirele ale încheieturii şi palmei.

– Trebea să m-ocup de tine-n ziua aia, când am avut ocazia, mârâie şi începe să mă târască spre maşina lui. Dacă nu era rahatu' ăla cu ochi în canoe, puteam să te las să-ngraşi pădurea.

Mă trag îndărăt cu toată puterea, dar sunt în tabăra pierzătoare.

– Ţi-am spus să nu te-apuci de dezgropat trecutu', da' tu n-asculţi de ăi bătrâni, este?

Încep să ţip, dar din pricina ploii nimeni nu aude. Toată lumea e înăuntru.

– N-o să te-ajute cu nimic să te descotoroseşti de mine! răcnesc. Le-am spus tuturor din oraş! Am vorbit cu poliţia statală!

Deşi nu-i adevărat, asta îl zgâlţâie o clipită şi slăbeşte strânsoarea suficient cât să-mi smucesc mâna şi s-o iau la goană. Dă să mă înhaţe din

nou, însă e bătrân, iar eu, tânără. Alerg mai iute decât am făcut-o vreodată, zbor ca din puşcă spre Palatul Moşnegilor, spre mama, spre siguranţă.

Cerul huruitor e spintecat de fulgere. Plescăi prin băltoacele din parcare şi mă arunc înainte. Uşile glisante de la Azilul St. Agnes se desfac, trimiţându-mă cu forţă pe podeaua mozaicată. Apa curge şuvoi de pe toate suprafeţele – piele, pantofi, ochi, urechi. Aerul rece din interior îmi zbârleşte perii de pe braţe.

Mă culeg de pe jos şi întorc capul, uitându-mă cercetător afară pe geam. Cadillacul a dispărut. Stau vreme lungă aşa, fără să mişc. O femeie se apropie de biroul recepţiei. Mă răsucesc într-acolo şi o văd holbându-se.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Pe chip i se citeşte un semn de întrebare, însă ea e la suprafaţă, pe când eu sunt sub apă. Ce-am făcut? Toţi cei dragi mie sunt acum în pericol. Toţi cei cărora le-am scăpat vreo vorbă. Trebuie să-l sun pe Phil. Telefonul meu, geanta, toate cele mi-au rămas în maşină. O întreb pe femeie dacă pot folosi aparatul de pe pupitrul ei. Mă îndrumă către unul fixat pe perete.

Îmi sun fratele.

– De ce nu-i Frank în pârnaie? Credeam că te duci glonţ la procuror!

– Loni, potoleşte-te, zice. Strâng probele înainte să ia măsura arestării.

Nu vor să-l alerteze, să nu o şteargă.

– Atunci cred că am făcut o tâmpenie. Îi spun ce s-a petrecut.

– Vin acolo în clipa asta, zice.

Închei convorbirea şi sun la informaţii în Panama City ca să aflu numărul Henriettei.

– Doamnă Chappelle, spun, cred că ar trebui să ieşiţi din casă. Explic de ce, apoi închid şi mă întorc la recepţioneră.

– Ascultaţi-mă, dacă vine cineva s-o caute pe Ruth Murrow... Cum rămâne cu nasul în computer, ridic vocea: Nu, ascultă la mine! E o chestie de viaţă şi de moarte.

În sfârşit am parte de atenţia ei.

– Dacă un bărbat pe nume Frank Chappelle – înalt, mai în vârstă, dar foarte puternic, poate în uniformă – dacă vine încoace şi întreabă de mama, să i se refuze accesul, oricât de oficial sau convingător ar părea. Şi puneţi-vă cei mai solizi oameni de la securitate să fie pregătiţi. Omul ăla e un criminal.

Recepţionera pare alarmată, dar nu e destul. Mă duc s-o caut pe Mariama şi s-o avertizez.

– N-ai grijă, zice. Am mai avut de-a face cu ucihaşi.

Îi studiez expresia. Nu vorbeşte la figurat. Ochii ei negri îmi susţin privirea.

– Ţi-am spus de unde vin.

Fac în minte nişte calcule grăbite. În anii ’90, cam pe când lumea mea era transformată în ţăndări de moartea tatei, Sierra Leone era brutalizată de un război civil. Mariama trebuie să fi fost pe-atunci tânără adultă şi a văzut cum în jurul ei totul se face praf şi pulbere. Eu am aflat de războiul acela la un curs de la facultate. Mariama l-a trăit. Cât de puţin m-a purtat gândul la viaţa aceste femei pe care am ajuns să mă bazez!

Aruncă o uitătură spre uşa care dă către secţia dedicată bolnavilor de demenţă.

– Uşa aceea se poate închide din amândouă părţile. Privirea îi revine la mine. O s-o ocrotim pe Ruth, stai liniştită.

59

Phil dă buzna în hol.

– Loni!

Dă cu ochii de Mariama.

– A, bună, zice şi trage scurt aer în piept. Îi ştie măcar numele?

– Loni, te duc la loc sigur, îmi spune. Haide. Maşina ta o lăsăm în parcare. L-am sunat pe Lance şi a zis că o să patruleze prin zonă cu maşina de la secţie.

Phil e pe jumătate panicat, pe jumătate energizat. Mă bucur că e gata de acţiune acum, dar ar fi trebuit s-o facă încă de ieri. Îmi doresc din suflet ca Chappelle să fi fost deja în spatele gratiilor.

Phil mă duce cu scrâşnet de cauciucuri până acasă la el – aşa-zisul „loc sigur”. Cerul s-a limpezit. Iau loc în sufragerie. Fratele meu bate tactul cu un creion într-o coală nescrisă, pusă dinaintea lui pe tăblia mesei.

– Acu’ trebuie să facem un plan, zice. Numărul unu, Loni, musai să pleci din oraş. Doar în privinţa ta e Chappelle sigur că ştii întreaga tărăşenie.

– Mda, eu, fosta nevastă şi toate femeile alea de la salon care aşteptau o tunsoare. Sigur au împrăştiat până acum noutăţile prin târg.

Phil se lasă pe speteaza scaunului.

– La asta nu m-am gândit. Dar presupun că ar putea lucra în avantajul nostru. Nu poate să omoare tot oraşul.

– Ai văzut colo? Bârfa poa' să fie o forţă a binelui, intervine Tammy. Normal, el poa' să zică oricând că nu-i decât un zvon răutăcios lansat de tine.

– De care a aflat în treacăt, spun. Dar de ce nu-l pot aresta şi gata? Doar ştiu ce-a făcut.

– Cum ne-a explicat procurorul mie şi lui Bart, nu deţin arma crimei, iar corpul a stat douăzeci şi cinci de ani în pământ. În clipa asta nu există decât două cucoane care-au dat din gură, iar una e fosta soţie care îi poartă pică. Aşa că, în privinţa omorului, deocamdată nu avem foarte multe. Dar am făcut o mică trecere în revistă a impozitelor, încheie Phil zâmbind.

– Şi?

– S-ar părea că Frank şi Elbert Perkins sunt parteneri într-o firmă fantomă numită Investments Inc. Au fost destul de isteţi, dar dacă reuşesc să merg pe fir până la capăt şi, aşa cum suspectez, vom găsi o grămadă de evaziuni fiscale, ăştia doi n-or să mai iasă, probabil, în veci din puşcărie. Asta dacă-i putem băga la puşcărie.

– Îmi pare rău, oftez. Sunt o idioată.

Dau aerul afară din plămâni, o expiraţie prelungă.

– OK, să ne-ntoarcem la plan, spune Phil. Unde crezi că-i mai bine să te
duci?

– Nu mă duc nicăieri. Poate să vină după tine sau mama – ori după
copii, Doamne fereşte! Aligatorul din curte – acum e limpede. Sigur Frank a fost.

Sudoarea umezeşte fruntea lui Phil la rădăcina părului.

– Să nu intrăm în panică. Ţinem copiii câteva zile acasă, zicem la şcoală că au guturai, nimic care să dea de bănuit. În clipa asta, Chappelle trebuie să fie speriat, e posibil să fugă. Cred că mama n-o să păţească nimic. El o să presupună că nu-şi mai aminteşte nimic, ceea ce e corect în proporţie de măcar optzeci la sută. Ai discutat cu lumea de la St. Agnes, aşa-i? Şi Lance a zis că o să ţină locul sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Am mai vorbit cu Bart... Văzând că

dau ochii peste cap, Phil insistă: Ştiu că nu te dai în vânt după Bart, Loni, dar şi-a pus detectivul de la firmă să stea cu ochii pe casa lui Chappelle. Ai sunat-o deja pe doamna Chappelle? Ar putea fi în pericol grav.

Încuviinţez din bărbie.

– Şi probabil că mă face cum îi vine la gură, sunt sigură.

– Posibil. Dar cel mai tare îmi fac griji pentru tine. Dacă e să atace pe cineva, tu o să fii aia.

– Trebuie deci să te punem în mişcare, Loni, spune Tammy. Vrei un sendviş să ai pe drum?

Se ridică şi porneşte spre bucătărie.

– Mersi frumos, Tammy.

Chiar se poartă frumos. Nu mi-a mai dat nimeni, de mult timp, un sendviş să am pe drum. Poate că au dreptate, poate că s-a făcut vremea să fac lucrul la care mă pricep de minune. S-o iau la fugă.

Când Phil mă lasă iarăşi la maşina mea, ne uităm amândoi împrejur, aşteptând o ambuscadă.

– Să nu te-ntorci cumva la apartamentu' din Tallahassee, îmi spune. Acolo o să caute prima oară. Încotro o apuci? Vrei să mă ţin pe urma ta o bucată? Îi arunc o privire de soră mai mare care îl lămureşte că nu e cazul. Bun atunci. Dar să mă suni, oriunde te-ai duce. Şi ai grijă.

Ies într-adevăr din Tenetkee, dar opresc acasă la Adlai.

Iarăşi ajunsă în odaia umbrită de frunziş, mă întind lângă el şi-i istorisesc păţaniile mele de când am plecat.

– O să stai aicea, cu mine, zice. Tipu' ăsta, Chappelle, nu mă ştie bine şi nu cred c-o să facă legătura între noi doi.

– Fiindcă suntem un cuplu puţin probabil?

– Aşa suntem?

Mă gândesc apoi la Nelson Barber. „Jigodia de Adlai Brinkert ţi-a-nchiriat monstru' de colo?"

Mă salt în capul oaselor.

– Al cui a fost punctul de închiriat canoe înainte să-l cumperi tu?

– Nu ştiu. Nu i-am cunoscut personal. Am avut de-a face cu un intermediar, Investments Real Estate sau aşa ceva.

Mă ridic în fund.

– Investment Inc.?

– Da, ceva de genu' ăsta.

– Şi Elbert Perkins s-a ocupat de tranzacţie?

– Mda, de ce?

Sar din pat ca din puşcă şi încep să mă îmbrac. Mă împiedic în cracul pantalonilor.

– Căcat. Căcat căcat.
– Ce-i?

– Elbert, Frank, Investments Inc. Astea toate au legătură. Deci dacă Elbert te cunoaşte, Frank îl ştie pe Elbert şi face legătura dintre mine şi tine...

O apuc pe trepte strângându-mi centura, cu bluza atârnându-mi în urmă. Adlai se opreşte să tragă pe el o pereche de blugi, apoi coboară după mine.

– Te pun în pericol prin simpla mea prezenţă aici, îi spun.

Ajung la maşină şi arunc în ea puţinul pe care îl am. Adlai nu ştie că în bluza de trening am înfăşurat un cuţit de bucătărie ascuţit bine, luat din bucătăria lui. Pentru protecţie.

– Unde-o porneşti aşa?

– Cel mai bun lucru acum e s-o iau din loc şi să se afle prin zonă că am plecat. Să sperăm că Frank se ţine după mine.

– Credeam că vrei să te-ascunzi de el.

– De tipul ăsta nu-i chip să te ascunzi. Nu vreau să ajungă la mine, dar vreau să-l atrag departe de aici, ca să nu le facă rău celor pe care-i iubesc.

Gândul îmi stă mai ales la Bobby şi Heather, însă Adlai arcuieşte sprâncenele.

Lângă maşină, mă trage spre el şi mă sărută.

Îl împing cu blândeţe deoparte, ca bun-rămasul nostru să nu se transforme într-un alt bun-găsit.

– Mă întorc, îi promit.

Fac plinul la benzinărie, îmi cumpăr o cafea mare şi câteva doze de Red Bull şi îmi analizez strategia.

Prima oprire o fac la sediul agenţiei imobiliare a lui Elbert Perkins, unde rămân în maşină şi scriu un bileţel prietenos aruncând priviri precaute, când şi când, în toate direcţiile.

Salutări, domnule Perkins!

Mă întorc mâine la Washington. Dar încă mă interesează să cumpăr o parcelă mică prin preajmă, aşa că sunaţi-mă, vă rog, dacă apare ceva!

Îmi trec numărul de la muncă din D.C. Sper că spunându-i lui Elbert că plec e ca şi cum i-aş spune chiar lui Frank. Doar că nu mâine plec, cum am scris, plec într-o secundă, să apuc un avans confortabil.

S-a întunecat deja până ce îi strecor pe sub uşă biletul şi

mă întind la drum. Nu e momentul meu preferat din zi, dar sunt nerăbdătoare să trec în Georgia, fiindcă aşa poate că o să facă şi Frank asta, şi un delict nu devine

federal dacă făptuitorul trece graniţa statului? Ori, dacă dă de mine, poate că făptuitoarea voi fi eu, aruncându-mă asupra lui înzestrată cu cuţitul de bucătărie al lui Adlai. Cu cât şofez mai mult, cu atât mi se încurcă mai mult gândurile. Poate că am sărit calul cu cafeina.

Cam pe la miezul nopţii, după ce trec de un indicator pe care scrie Vienna, Georgia şi cafeaua răcită aproape că s-a sfârşit, privirea îmi surprinde un Cadillac argintiu care circulă două benzi mai la stânga şi ceva mai în urma mea. Pulsul începe să-mi crească.

Trec pe banda de viteză mică şi menţin o distanţă discretă, lăsând Cadillacul să treacă, dar fără să ajung direct în spatele lui. Nu văd nimic prin geamurile lui şi sper din suflet să nu mă fi ochit. Când opreşte într-un refugiu pe margine, eu îmi continui drumul. Dacă el a fost, probabil că nu m-a văzut. Apăs tare pe acceleraţie.

Mi-a tot venit să fac pipi în ultimul ceas şi jumătate, aşa că într-un târziu sunt nevoită să opresc, chiar dacă asta îi va oferi ocazia să mă ajungă din urmă. Mă dau pe faţă cu apă. Privarea de somn şi abuzul de cafea m-au făcut să delirez. Chappelle ar putea fi oriunde. M-ar putea aştepta chiar acum afară, lângă toaleta femeilor, gata să mă sugrume, sau ar putea fi prin Dakota de Nord pe undeva, numărându-şi paralele şi hlizindu-se. Mă uit la imaginea distorsionată din oglinda veche. Dacă încă se ţine aproape, dacă mă prinde din urmă, voi fi silită să folosesc cuţitul acela ca să mă apăr. Şi-apoi? O să-mi văd de viaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Închid robinetul şi mă furişez înapoi în maşină.

Trebuie să fiu raţională. Lucrez la Smithsonian şi cele opt săptămâni de concediu aproape că mi s-au sfârşit. Nu vreau să-mi pierd serviciul, nu vreau să mor de mâna unui ucigaş cunoscut şi, dacă pot evita, n-aş vrea să devin o ucigaşă eu însămi. La Macon trec pe I-20, care mă va duce pe I-95 nord. În zece ore aş ajunge la Washington. Pot lăsa dezastrul ăsta în urmă, pot să-mi cer înapoi viaţa.

Cu alte cuvinte, voi fugi cât mă ţin picioarele, aşa cum am făcut mereu. Am fugit de tatăl meu, în ultima zi a vieţii lui, când m-a rugat să merg cu el. De mama am fugit, am luat distanţă de

îndurerarea ei, de îndurerarea mea. Am fugit de fratele meu mai mic, m-am ferit de dependenţa lui de mine, de iubirea lui, când a ridicat ochii la mine şi-a zis: „Nu vreau să pleci”. Am dat bir cu fugiţii din fiece relaţie amoroasă cu potenţial şi voi fugi şi de Adlai. Voi fugi de familie, de oraşul natal, de ucigaşul tatălui meu.

Abia am ieşit din Augusta când îmi dau seama că aş face bine să-mi iau o cameră la hotel, fiindcă tocmai am văzut o masă de călcat traversând

şoseaua. Sunt pe cale să aţipesc la volan. Un indicator impozant, pe marginea autostrăzii, anunţă „Motel”. O iau într-acolo pe calea de acces. Descopăr parcarea motelului, însă nu mi-e limpede pe unde se află recepţia. Înaintez cu maşina pe lângă două clădiri cu etaj. La al doilea nivel, aşchii de lumină scapă pe sub jaluzelele strâmbe. Multe dintre ferestrele sparte sunt cârpite cu cartoane. Maşini ruginite umplu perimetrul parcării. Dar, aşa părăginit cum arată spaţiul, pare să fie plin ochi. E în toiul nopţii şi luminile sunt aprinse, însă persistă o tăcere stranie. Opresc în cele din urmă în faţa unui geam de termopan pe care e zugrăvit cuvântul „RECEPŢIE”. N-am pic de chef să rămân aici, dar am nevoie iarăşi la toaletă. În spatele tejghelei nu e nici ţipenie. Mă aventurez dincolo de ea, în hol, şi ochesc uşa însemnată cu
„Doamne”. Când intru, mă întâmpină o duhoare de căcat împuţit. Încerc prima cabină, dar e tocmai toaleta puturoasă, nu doar plină, ci şi mânjită cu rahat. În următoarea cabină porţelanul e mai puţin jegos, însă ţeava care ar trebui să conecteze vasul de toaletă cu peretele a dispărut. A treia cabină nici măcar nu deţine un vas de toaletă. Ce-i cu locul ăsta?

Când ies din budă văd un bărbat păşind prin hol. Se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte. Şi-a pierdut mai toţi dinţii, iar cei rămaşi sunt maro.

– Nu merge, zice.

Dau din cap că am priceput şi fac tot ce-mi stă în puteri să nu o zbughesc spre maşină.

Revin grăbită pe autostradă. Ce-a fost cu chestia aia greţoasă? Mai era şi lume acolo. „Nu avem camere libere.” Mintea mi se luminează încetişor, fiindcă-s aşa de naivă, iar viaţa mea obişnuită e departe de cât de nasoală ar putea să fie. Acela era ultimul popas pe şoseaua care duce în iadul dependenţilor. Un asemenea loc are şi nume. L-am văzut într-o revistă. Abandomeniu. Şi ăia sunt oamenii otrăviţi de indivizi de teapa lui Frank Chappelle. Pentru el sunt doar bani, şi pentru banii ăştia ar omorî. Însă pentru cei din camerele respective şi atâţi alţii asemenea – chiar fiul lui – e existenţa ajunsă la capătul drumului.

Semnalizez la următoarea ieşire, ies şi fac cale întoarsă. Am

terminat-o cu fugitul. Trebuie să-i determin pe toţi să vadă ce-a făcut tipul ăla, să afle cât de golit de orice moralitate este „excepţionalul” Frank Chappelle. Am de gând să i-o plătesc cu vârf şi îndesat.

Chiar dacă s-a făcut între timp trei dimineaţa, am prins puteri noi. Telefonul mi-e conectat la încărcătorul brichetei şi începe să zumzăie. Cine mă sună în miez de noapte? Apăs pe verde.

– Mi-ai făcut mult rău.

E Chappelle.

– Frank?

– Şi-o să-ţi fac şi eu ţie.

– Unde eşti, Frank?

Şi de unde are numărul meu de mobil? Cum de unde, l-am sunat chiar eu, când zăcea pe jos în bucătărie rănit şi chiar mă preocupa soarta lui. Când nici gând n-aveam cine-i el cu adevărat. Poate că *într-adevăr* a fost bătut. Cine ştie cu ce indivizi e Frank în cârdăşie? Grija mea neabătută i-a livrat, iarăşi şi iarăşi, numărul meu de telefon.

– Unde eşti? zic iar.

Mârâie.

– N-ai treabă cu unde-s io. Ştiu unde eşti tu, numa' asta contează.

Sângele se îndreaptă poticnit către vârfurile degetelor mele tremurătoare. Nu ştie. Joacă la cacealma. N-are de unde şti, fiindcă mă găsesc între aici şi acolo, în pustietatea sudului, pe întinderea autostrăzii, în mijloc de noapte.

Răcnesc în telefon:

– O să plăteşti pentru...

alo? Dar a închis.

Şoseaua se mişcă sub mine. Oare e cu putinţă să ştie cu adevărat unde sunt? Dacă a vorbit cu Elbert, o să creadă că-s încă în oraş, gata s-o pornesc de dimineaţă. Poate are impresia că sunt în apartamentul cel mic şi golaş din Tallahassee. Mi-ar plăcea mie, fiindcă simt nevoia să mă întind şi să dorm. Nu mai gândesc limpede. Mintea mi-e prea obosită.

Pe autostradă, cineva din spatele meu aprinde intermitent faza lungă. Sunt pe banda lentă, cu doar câţiva kilometri peste limita de viteză, aşa că ce mama dracului vrea? Scot mâna pe geam şi-i fac semn să mă depăşească. Însă automobilul accelerează şi se apropie de bara din spate – aşa de mult, că trebuie să măresc şi eu viteza ca să nu mă lovească. Accelerez, accelerez şi iarăşi accelerez.

Doamne, Dumnezeule! Am lăsat garda jos. Frank, cumva, m-a găsit. A aşteptat să fiu extenuată şi acum are să mă omoare cu maşina şi să facă să pară că a fost un accident. Ţin ochii în oglinda retrovizoare, însă nu văd decât luminile

farurilor, aproape de spatele maşinii mele. Când mă uit în faţă, mai că dau peste automobilul care merge cu viteză mai mică înaintea mea. Virez pe banda din stânga fără să mă asigur. Face la fel şi el, ţinându-se la o palmă de mine.

Când s-a eliberat banda din dreapta, trec iute pe ea sperând să apară vreo derivaţie pe unde s-o tund scrâşnind din pneuri către vreo benzinărie ori vreun birt de pe margine de drum, ce-o fi el, să mă salt din maşina supraîncălzită, să ţip şi să cer ajutor, ori, dacă am vreo ţâră de tupeu, să dau piept cu el şi să mă apăr. Cât caut ieşirea, farurile se mută spre stânga şi maşina începe să ia avans, depăşindu-mă pe banda alăturată. Mă holbez într-acolo, aşteptându-mă să zăresc ţeava unei arme.

În loc de asta, patru băieţi de vârsta facultăţii într-o Toyota Corolla chiuie şi se hlizesc, arătându-mi degetul mijlociu – tipi din vreo frăţie studenţească, conducând beţi ori fumaţi şi comportându-se criminal de idiot. Luminile lor de poziţie clipesc intermitent până dispar în zare.

Semnalizez dreapta şi trec pe banda de urgenţă. Maşina se opreşte în parapet cu un bufnet uşor. Las pe volan fruntea asudată.

Când vena de la tâmplă încetează să se mai zbată, măresc treptat viteza şi revin pe şosea. Dar o apuc pe ieşirea următoare, care e înspre Crawfordville. Există un Crawfordville în Florida, pe lângă Tenetkee, aşa că poate Crawfordville din Georgia e un loc sigur. Urmăresc indicatorul care arată spre Comfort Inn. Nu mai pot şofa în noaptea asta. I-o fi pus Chappelle pe băieţii ăia să mă hărţuiască? Să mă facă să opresc aici? Paranoia mea a ajuns pe cele mai înalte culmi.

Cât completez fişa de cazare la hotel, cobor privirea spre podea, lângă mine şi văd o pereche de cizme şi nişte pantaloni la dungă, cum poartă Elbert Perkins, acolitul lui Chappelle. Inima aproape că-mi sare din piept. Îmi arunc ochii spre faţa lui, dar nu-i decât un bătrân ofilit, cu pălărie de văcar pe cap. Chiar şi aşa, când ajung în cameră, încui de două ori uşa şi proptesc în ea un scaun greu.

În pat, pleoapele îmi cad şi mă las purtată de un şuvoi călduţ până ce alte imagini încep să alunece către mine – Frank şi Elbert fugind de braţul legii, tăişul cuţitului lui Chappelle despicând vrejurile însângerate de rubarbă, o padelă în moalele capului. Nu am parte de cel mai liniştit somn din viaţă.

Mă trezesc cu soarele lovindu-mă în ochi, deşi n-am pus geană-n geană decât câteva ceasuri. Îl sun pe Phil, care îmi

spune că nu se ştie nimic nici de Chappelle şi nici de Elbert Perkins. Trag apoi draperiile negre, mă întorc în pat şi îl sun pe Adlai. Aud fulgi de cereale zuruind într-un bol, scrâşnetul unui picior de scaun. Îşi ia micul-dejun.

– Eşti bine? mă întreabă.

Îi spun că mă întorc. Nu vorbesc cu el despre pericol, frică sau despre reînnoita mea dorinţă de a-l vedea răposat pe Frank. Nu am nevoie decât de sunetul alinător al vocii lui Adlai. Îl fac să vorbească cu mine cât mănâncă. Atunci când rămânem fără lucruri de spus, îl conving să-mi citească rezultatele sportive, rapoartele despre pescuit, starea vremii pe următoarea săptămână. Când isprăveşte şi cu asta, îl rog:

– Povesteşte-mi despre apă.

Se lasă liniştea. Îl aud cum trage după el uşa casei, cum urcă în camionetă şi porneşte spre slujbă.

– Să-ţi spun despre apă, zice nedumerit.

– Mda... ştii tu... date. Cifre. Chestii care l-ar putea plictisi pe ascultătorul tipic.

– Hm. OK. Aud cum porneşte motorul. Pune telefonul pe difuzor şi spune: Să vedem. Ştiai că în Florida, în medie, cad 570 de miliarde de litri de apă de ploaie pe zi?

– În fiecare zi?

Încep să moţăi. E o poveste numai bună de adormit copiii.

– Îhî. Şi, cu totu', şapte catralioane de litri de apă se mişcă în momentu' ăsta prin acviferele din statu' Florida.

– Mai spune.

Îmi place cum îi sună vocea.

Recită alte câteva informaţii.

Apoi:

– Mai eşti acolo?

– Aha...

– Odihneşte-te, Loni. Ne vedem curând.

Dorm bună parte din zi, cu draperiile negre acoperind geamul. Confort Inn vrea să-mi ia bani pe două zile, dar îi conving până la urmă să accepte plata doar pentru o zi şi jumătate.

Mă îndrept iarăşi spre sud şi, după Tifton, o apuc pe drumuri mărginaşe. Când sunt aproape de Tallahassee, văd un panou. Se face reclamă unei expoziţii de arme unde e ridicol de uşor să te preschimbi într-o femeie înarmată până în dinţi. Trag pe dreapta şi plătesc intrarea. Mă uit la ofertă punând în balanţă nonviolenţa lui Adlai quakerul cu scârboşenia lui Frank şi nevoia mea de autoconservare. La un stand, un bărbat încearcă să-mi

vândă o puşcă de şapte mii de dolari care trage o mie de gloanţe pe minut şi totuşi, în chip miraculos, nu este considerată armă automată.

– Deci fără restricţii la vânzare! îmi zâmbeşte larg negustorul purtând ţoale de camuflaj. Aveţi *nevoie* de una din astea!

Trec pe lângă şirurile de mese, copleşită de mulţimea acestor instrumente de ucidere. Mi-i imaginez pe Frank şi pe asociaţii lui venind aici şi plecând cu portbagajele pline de marfă. Când trec de uşi şi ies iarăşi în arşiţa pârjolitoare, sunt tot cu mâna goală.

Până ajung în Tallahassee s-a şi lăsat întunericul. Nu mă duc la fratele meu şi nici la Adlai. Pe mine mă vrea Frank, şi nu o să-l atrag spre nici unul dintre cei la care ţin. Împing canapeluţa cu imprimeuri în uşa ferecată a apartamentului. Îmi scot din picioare pantofii şi mă bag sub cuvertura pufoasă, cu hainele pe mine. Cuţitul furat de la Adlai e alături, încă înfăşurat în tricou. Mintea îmi bolboroseşte ca un cazan cu apă clocotită, plină de imagini cu Frank dând buzna înăuntru şi găsindu-mă mai pregătită decât s-a aşteptat. Mâinile şi fruntea înfierbântată îmi zvâcnesc. Rămân vigilentă. Mă cuibăresc în pat. Pun capul pe pernă, dar n-o să mă prindă el pe nepusă masă. Închid ochii, însă doar câte o clipă odată. Apoi câte două secunde. Trei. După aceea, cât ai bate din palme, s-a şi făcut dimineaţă. Am dormit un somn de moarte.

60

7 mai

Păsările încep să cânte încă dinainte ca lumina să alunge întunericul. Sunt tehuie de cap, însă nevătămată. Nu m-a asasinat nimeni în puterea nopţii.

Mă ridic, dau din uşă canapeluţa şi încerc să-mi limpezesc minţile. Am refuzat să fug din calea persoanei care mă îngrozeşte cel mai dihai. Ce urmează acum?

Mă aşez pe canapeluţă şi străbat cu privirea apartamentul. Schiţe de păsări lipite cu scotch pe perete. Anhinga, locuitoarea celor trei elemente: pământ, apă şi cer. Studii pentru ultimele patru: cocorul-canadian, stârcul-albastru, vulturul-pleşuv şi ciocănitoarea cu moţ roşu. I-am trimis, cel puţin, ilustraţiile finale? Mă uit în mapă şi le văd acolo, la loc sigur, aşteptând.

Cinci cutii grele cu cărţi alese odihnesc pe podea,

aşteptându-şi transportul. După 11 septembrie lumea zicea: *Dacă trăim în frică, terorismul învinge*. Frank Chappelle n-o să mă oprească să duc desenele şi nici să-mi sfârşesc corvoada cotidiană de a dona aceste volume. Iar dacă vine cât fac

asta... nu am de gând să fug. Car cutiile cu cărţi pe aleea cea lungă până la maşină. Cercetez temeinic împrejurimile la fiecare drum dus-întors.

Mă cocoşez sub greutatea celei de-a treia cutii. Văd un bărbat păşind drept spre mine pe trotuar. Mai că scap cărţile. Însă nu e Frank. E un Nelson Barber greu de recunoscut. S-a tuns, s-a bărbierit, ba chiar şi cămaşa cu pătrăţele roşii pare să-i fie curată.

– Pe unde naiba ai umblat? Ia, dă să te-ajut, zice şi încearcă să-mi ia din braţe cutia, însă mă ţin de ea. Dă-o încoace, fir-ar a naibii, bombăne luptându-se să mi-o tragă din braţe. Acu' unde-o vrei?

Arăt spre portbagajul maşinii.

Aşază acolo cutia, lângă celelalte două, apoi ridică privirea.

– Deci Frank Chappelle ăla nu-i chiar sfântu' care-ai crezut că îi, aşa-i? Clatin din cap.

– Mai ai cutioaie de cărat?

Dau din cap că da în vreme ce mă îndrept spre clădire. Mă însoţeşte şi, nu ştiu de ce, îl las.

– Ai auzit vr'odată de-o companie pe nume Investments Inc.? La încuviinţarea mea, bătrânul continuă: Aşa mi-au luat-o, să ştii tu. Elbert şi aşa-zisu' prieten al lui tăticu-tău, Frank. I-a făcut pe toţi să creadă că-s scrântit. A-nceput cu zvonuri şi bârfe din cele mai urâte. Zicea că duc fetiţe-n şopron şi... Se întrerupe, cu capul vibrând şi dinţii încleştaţi. Nu-i cale mai bună să faci lumea să te urască... fi'ncă orice-ai zice la minciuna aia puturoasă n-are să-i oprească niciodată să se-ntrebe.

Buza de jos îi tremură.

Cu toate că mai demult a părut că vorbeşte în dodii, ştiu acum că spune adevărul. Până când şi ultima cutie ajunge în portbagaj, a completat deja povestea cu detaliile pe care fratele meu abia începuse să le suspecteze. Prin Investmetts Inc. spălau Frank şi Elbert banii din droguri, aşa se răsfăţa Frank cu Cadillacuri şi alte delicatese şi aşa devenise Elbert Perkins un asemenea filantrop de vază. Nu e o teorie a conspiraţiei scornită de un bătrân lunatic. E adevărul.

– Domnu' Barber, zic. Îmi pare rău că n-am dat atenţie...

până acum.
– Hmm.
– Şi că v-am bănuit de...
– De ce?
– Păi... de farse.
– Ce soi de farse?
– Ca aceea cu porumbeii voiajori ai lui Alfie...

– Ai crezut c-am fost io? Donşoară, ai lipsit a naibii de mult din ţinutu' nostru. Toată lumea ştie că vecinii lu' Alfie n-aveau la inimă păsăretu' cela. Se spârcuiau toate pe mobilieru' lor de grădină.

– ... Şi-apoi cineva mi-a scris pe cauciucuri în Tally, mi-a vandalizat maşina aici... a întins un şir de seminţe pentru păsări de la uşa mea până la maşină...

Seminţe pentru păsări. Cum au fost crupele pe care mi le-au aruncat în dulăpiorul din vestiar, la liceu. Nu zicea Estelle că Rosalea şi Brandon stau uşă în uşă cu Alfie? Când am dat peste Brandon în ziua aia cu turturelele asasinate, râdea cu palma la gură. Şi mai şi lucrează la un magazin de furaje. Tare-s proastă.

– Acu' nu mai crezi c-am făcut io toate cele, aşa-i?

– Nu, murmur clătinând din cap. Un moment am crezut că Frank, dar...

– Deci totu-i bine între noi, zice. Oarecum.

– Voiaţi să vă duc undeva cu maşina? întreb.

– Nu, drăguţă. Am camioneta colo-şa. Şi-am întârziat, or'cum, la cursu' de controlarea furiei – a naibii asistenţi socio... cum le-o zice... nişte afurisiţi. Da-s în regulă, în felu' lor.

Se depărtează doi paşi şi-mi tufleşte un rânjet cu toată gura, arătându-şi spaţiul negricios dintr-o latură unde-i lipseşte un dinte. Ridică apoi un deget în aer şi aruncă peste umăr:

– Aligatoru', ăla da, de bună seamă Frank a fost!

Când se suie în camionetă, o pală subită de vânt răvăşeşte coroanele copacilor, făcându-mă să ridic privirea. Vine ploaia. Închid portbagajul, deschid portiera şi îmi caut de drum.

Înainte să ajung în Tenetkee băierile cerurilor se desfac, adăugând un volum suplimentar celor cinci sute de miliarde de litri din regiunea noastră. Înainte să-mi furnizeze Adlai informaţia asta, nu m-am mai gândit niciodată la cantitatea de precipitaţii, ci doar că ştergătoarele mele de parbriz se luptă necontenit cu puhoiul şi că mereu se fac băltoace prin scobituri.

Trec de panoul cu „Bine aţi venit în Tenetkee". Înainte să fac vreun gest care să-mi scurteze viaţa, trebuie să pun la loc sigur preţioasa-mi încărcătură. Kaye Elliot are planuri pentru o secţiune specială în Biblioteca Publică Tenetkee. Vrea să îi spună Colecţia Murrow. Nu-i decât o firidă în zid unde au fost

altădată nişte vrafuri de casete video, însă înţelegerea asta va îngădui ca volumele familiei mele, domoala bătaie de inimă a căminului copilăriei mele, să rămână împreună sub acelaşi acoperiş.

Parchez în dreptul bibliotecii publice şi aştept să se potolească aversa. O femeie cu umbrelă şi două sacoşe grele de plastic se apropie de sediu, însă nu intră. Îşi face drum, în schimb, prin parcarea goală către latura clădirii şi dispare prin spate. Mi-e peste putinţă să pricep de ce ai umbla pe un câmp înnoroit în pantofi cu tocuri. Ploaia se mai răreşte, dar îi mai dau câteva minute. Femeia revine spre trotuar, acum fără nimic în mâini, strângându-şi umbrela. Văd că e duşmanca-prietenă, Rosalea Newburn. Ce mi-ar plăcea s-o apuc de pernuţele alea de burete din umeri şi să-i zic: „Eşti o nesimţită! Iar dacă tu şi cu Brandon aţi avut ceva de-a face cu aligatorul ăla, vă omor!”

Fireşte însă că, oricât de perverşi ar fi Rosalea şi Brandon, Nelson a avut dreptate. În cazul respectiv a fost, cel mai probabil, Frank. Şi dacă mă iau acum la vorbă cu Rosalea o să fac un mare fâs, cum am făcut şi cu Chappelle. De data asta, ea şi soţiorul ei cel scârbos nici n-o să ştie ce i-a lovit până nu se trezesc în faţa instanţei, acuzaţi de infracţiunea de hărţuire.

Rosalea mă vede coborând din maşină şi tresare.

– Ehei, bună, Loni! zice, amabilitatea întruchipată şi alta nu. Îmi muşc obrazul pe interior.

– Bună.

Îşi vede de drum, clămpănind din tocurile înnoroite. Mă forţez să mă ţin de treabă. Iau câte o cutie, mă uit peste un umăr, apoi peste celălalt şi deschid uşa bibliotecii împingând-o cu spinarea.

În sala mare de lectură, un grup de şcolari se năpusteşte ca un roi de insecte flămânde. Kaye Elliot stă de vorbă cu învăţătoarea, dar se uită cu coada ochiului spre mine. Îşi cere scuze şi se apropie să-mi ia din mâini cutia. În acelaşi moment o văd pe Heather, nepoată-mea – e chiar clasa ei. Îi fac din mână şi ea îmi răspunde la fel, cu un chicot de uimire.

Mai fac câteva drumuri până la maşină. Soarele absoarbe picurii de apă, făcând aerul umed şi gros. Am transpirat, dar mi-a mai rămas de adus o ultimă cutie. Când mă răsucesc să ies iar, Kaye mă abordează.

– Loni, abia aştept să organizez toate astea! Am doar de terminat cu clasa. Vrei să îmi faci o favoare şi, între timp, să aduci nişte suporturi metalice din debara? Acolo e, a doua uşă

albă. Arată spre partea din spate, trasând în aer două dreptunghiuri. Nu uşa asta, zice indicând spre una dintre formele pe care le-a desenat în aer, ci cealaltă.

Arată către alt punct al desenului invizibil. Nu sunt sigură că am înţeles bine, dar o apuc hai-hui pe culoar până văd cele două uşi. Fireşte, o aleg pe cea care nu dă în debara, ci afară, unde se clădeşte aripa nouă.

Construcţia, s-ar părea, a fost suspendată. Poate fiindcă Elbert Perkins, principalul donator, e acum un fugar de braţul legii. Inhalez izul de cherestea proaspătă. E doar o podea de placaj, din care doar o părticică are deasupra un acoperiş înălţat pe jumătate, în vreme ce restul schelăriei e deschis spre cer.

La loc larg şi umed, dincolo de aripa neterminată a clădirii, şase sau şapte ibişi albi împung pământul după insecte, printre flori galbene de barba-lupului şi păpădii. Ies ca să mă uit mai bine. Kaye nu se va supăra dacă întârzii un minut cu suporturile. Unul dintre ibişi ţopăie pe fundaţia recent turnată, îmi aruncă o uitătură şi sare iarăşi la pământ. Un escavator, acum adormit, a făcut o rană în ţărână, scobind un şanţ larg mai jos de marginea platformei ridicate pe schele. Aversele dimineţii au umplut şanţul cu apă tulbure. Paradisul ţânţarilor. Mai departe, în capătul terenului, sunt nişte chiparoşi înalţi, indicator clar al apei care le irigă din abundenţă rădăcinile. Ceva albastru îmi străbate câmpul vizual: un stârc poposeşte în copacii din zare.

Trebuie să mă întorc la corvoadă. Debara. Suporturi. Când mă apropii de uşa deschisă, aud ceva foind după un maldăr de placaj, în umbra deasă din ungher. Probabil o vidră ieşită din pârâu sau vreun castor rătăcit. O pungă de plastic goală exact ca acelea pe care le căra Rosalea se umflă în vânt. Apoi, de după vraful de cherestea se iveşte o siluetă. Bărbatul e piele şi os, are o uitătură înfometată şi perii bărbii zbârliţi, însă când se ridică la întreaga înălţime, e de neconfundat.

Creierul îmi zice: *Pe ăsta vreau să-l omor.* Inima, însă, îmi bubuie: *Ăsta vrea să mă omoare!*

– Salutare, Loni Mae, zice şi zâmbeşte.

Pune mâna pe un ciocan de dulgher lăsat pe o scândură.

Frank Chappelle e prins la înghesuială, şi nimic nu-i mai primejdios decât un animal încolţit. Strig înăuntru:

– Kaye! Sună la poliţie!

Dau să intru şi să trag uşa după mine, însă Frank e mai iute. Mă înşfacă de braţe şi mă târăşte spre un alt maldăr de cherestea, nişte şipci aşezate mai spre marginea platformei. Cuţitul de măcelărie al lui Adlai! Unde-i? A rămas în maşină, inutil. Frank îmi obligă spinarea să se încovoaie într-un unghi dureros peste lemnărie. Ridică ciocanul cel greu mult deasupra

capului. Gata, s-a zis cu mine.

– Mătuşă Loni!

Frank se uită spre uşă. Profit de ocazie ca să mă trag de sub apăsarea lui. Din prag s-a ivit Heather, iar el se mişcă cu repeziciune spre ea, ştiind că aş prefera să mă omoare decât să-i facă rău ei. Heather se fereşte la iuţeală, însă Frank propulsează ciocanul cu putere spre căpşorul ei dulce.

-Nu! răcnesc apucând o şipcă din grămadă.

O rotesc cu forţă de campion mondial, şi latul şipcii îl izbeşte după ureche. Se poticneşte, face câţiva paşi împleticiţi către muchia platformei, apoi se clatină şi se prăbuşeşte peste margine. Ciocanul aterizează în iarbă, iar Frank cade cu un plescăit, nimerind cu faţa în jos în şanţul plin cu apă de ploaie şi pământ bun de Florida.

Las scândura din mână şi dau fuga la Heather, care a rămas întinsă pe placaj, cu spinarea nemişcată.

– Nu!

Îmi curg muci din nas şi răsuflarea întretăiată nu vrea să-mi împingă suficient aer în piept. Mă las lângă ea şi-i mângâi părul.

– Heather? Heather,
copilaş? E complet
nemişcată.

Timpul încetineşte. Mi se pare că stăm aşa, lungite acolo, o eternitate.

Apoi aud o voce micuţă, stinsă:

– Mătuşă Loni?

Heather întoarce faţa spre mine. E calmă, ca şi cum am fi la o petrecere în pijama, cuibărite în sacii de dormit, una lângă alta, pe duşumea.

– Putem să ne ducem înăuntru acum?

61

9 mai

La Washington am o bancă preferată lângă fântâna din grădina cu sculpturi de la National Gallery. Azi mă refugiez acolo ca să urmăresc cele opt arcuiri de apă ridicându-se încetişor din

marginea cercului. Cresc împreună până ce aproape se fac mai înalte decât copacii, apoi se diminuează treptat până la aproape nimic. Şi o iau de la capăt. Am blocul de schiţe deschis în poală, însă nu fântâna o desenez. Pagină după pagină înfăţişează un bărbat lovit, învârtindu-se în jurul axei şi prăbuşindu-se, cu sângele ţâşnindu-i din josul urechii.

După ce s-au întâmplat toate, Lance Ashford m-a dus, cu Heather în braţe, înapoi acasă la Phil. Am stat cu ea până ce m-am asigurat că, cel puţin din punct de vedere fizic, e nevătămată. În pragul casei lui Phil, Lance mi-a spus:

– Acu', Loni, să nu pleci din localitate.

Numai că am plecat. Poate că Lance şi alţii cred că m-am sustras justiţiei, dar nu e vorba de asta. Am condus paisprezece ore în cap, cu creierul pe pilot automat, până ce am intrat în traficul matinal din D.C. de pe 14th Street Bridge, cu Thomas Jefferson înălţându-se în rotondă, la stânga mea, şi razele piezişe şi tăioase ale soarelui reflectându-se din cupolă. Drumul meu nu a fost o fugă. Are de-a face cu venitul la serviciu. Trebuia să mă întorc musai până pe 10 mai.

Am trecut, în drum spre cabinetul lui Theo, pe lângă biroul lui Hugh Adamson, tăietor în carne vie aspirant, care a tot numărat cu satisfacţie zilele care-mi rămâneau până să devin o bifă în tabelul lui cu „Eliminări".

– 'Neaţa, Hugh, i-am zis surâzătoare, făcându-l să strângă tare din sprâncene.

Când am ajuns la Theo, i-am azvârlit pe birou un set de desene.

– Uite-ţi apa.

A înălţat privirea.

– Te-ai întors!

– Se poate spune şi aşa.

– Lasă ghicitorile, Loni. Două luni am tot şontâcâit cu liber-profesionişti costisitori, şi căsuţa ta poştală dă pe dinafară.

– Chiar în mai multe feluri, aş zice.

Am dat să mă îndrept spre studioul meu cu culorile aşezate în ordine.

– Stai un pic. Înainte să te duci altundeva, aşază-te aici şi explică-mi. Şi-a netezit mustaţa şi s-a sprijinit de spetează.

Privirea mi-a trecut peste capul lui şi s-a oprit într-un punct din perete.

– Theo, dă-mi te rog doar un minut, să mă readaptez.

M-am dus în studio la mine, am pus mâna pe un bloc de

desen gol şi am venit glonţ aici, la fântână.

Dau paginile înfăţişând violenţe mortale şi încep să schiţez cele opt arcuiri perfecte, şirul dublu de tei din spatele lor şi cercul dăltuit cu măiestrie care alcătuieşte ghizdul fântânii. Însă îl mâzgălesc cu creionul, tulburându-i perfecţiunea, făcând cercul inegal. Se face o baltă buruienoasă, plină de găinuşe văicăreţe şi de păsăret cu picioroange. Pescăraşii ţâşnesc pe

deasupra şi raţele-suliţar văluresc apa. Într-un ungher se vede chiar un baraj cu ceva ce-ar putea fi un cap de castor iţindu-se deasupra. Ţârâitul urcător-coborâtor al cicadelor îmi împuie urechile. Nu peste mult, muşchiul începe să atârne din ramurile teilor, genunchii chiparoşilor se arată de sub apă şi, de cealaltă parte, prin ceaţa dimineţii, capătă formă o siluetă masculină, fără cămaşă, în salopetă şi cu buzele întinse de un zâmbet blând.

O învolburare de aer, chiar peste creştetul meu, mă face să las creionul şi să duc palma spre păr. Un porumbel sângeriu m-a atins razant şi a poposit pe marginea şlefuită a fântânii, trezindu-mă la realitate.

Arcuirile fântânii îşi menţin cadenţa. Marginile havuzului sunt ferme. Aparţin acestui loc. Am reuşit să mă întorc înainte de termenul-limită, mi-am recăpătat slujba la care am visat mereu. Mă găsesc iarăşi îmbrăţişată de vasta mea familie de la Smithsonian şi de liniile logice ale Washingtonului, de metropola ce are formă atât de cerc, cât şi de reţea. Totul este în ordine. Asta îmi e viaţa.

Atunci de ce, dacă mâna care desenează zugrăveşte întotdeauna adevărul, nu arată coala asta din blocul meu decât hăţiş sălbatic, şerpi, aligatori şi ape tulburi?

Un şuier rece suflă peste bazinul circular, făcându-mi pielea de găină. Ridic privirea. De cealaltă parte a fântânii, un bărbat cu burtă de amator de grătare şi pălărie de văcar face o mişcare iute spre mine. Dacă Chappelle nu mă poate asasina, tovarăşul lui de nelegiuiri, Elbert Perkins, poate. Mă ridic şi mă strecor grăbită spre Constitution Avenue şi trotuarele ei pline de lume care l-ar putea încetini.

– Pardon, scuzaţi, zic. Pardon.

Săgetez printre turişti cu copii mici, pe lângă un om pe scuter şi două bunici care râd în hohote.

Ajung la muzeu şi îmi croiesc drum printre exponatele înghesuite. Verific cu o uitătură peste umăr în vreme ce trec iute pe lângă o ţestoasă verde în mărime naturală, apoi printre oasele ascuţite de peşte ale Mărilor Străvechi. La un pas de fălcile căscate ale unui rechin gigantic, ajung la o intrare către coridoarele din spate şi scormonesc prin geantă după cardul de

acces. Pe unde-o fi oare? Pălăria de cowboy se bâţâie pe deasupra mulţimii, îndreptându-se spre mine. Scotocesc prin mâlul obiectelor personale şi ating în fine cardul, dreptunghiular şi neted. Îl apăs pe cititor şi – *biip* – am trecut de cealaltă parte a uşii încuiate. Mă uit printr-un pătrăţel de sticlă şi văd că pălăria încă se îndreaptă spre mine. Să fie chiar Elbert? Nu zăbovesc să aflu.

Prin pasajele bizantine, aleg un traseu care să nu mă ducă înapoi la Păsări, ci la Plante.

Delores Constantine e la biroul ei, înconjurată ca întotdeauna de cărţi de botanică, cu rotocoale de fir telefonic întinzându-se de la receptorul pe care îl ţine la ureche.

– Delores, am nevoie să-mi spui ce să fac!

Delores se uită pe lângă mine. Mă întorc şi văd o femeie înaltă, zâmbăreaţă.

– Loni, fă cunoştinţă cu fiica mea, Aubrey.

– O, uau. Ăă... bună.

Aubrey îmi scutură viguros mâna.

– Mă bucur să te cunosc.

Mă întorc spre Delores. N-am mai văzut-o radioasă pe femeia asta, dar acum obrajii îi sunt roz şi alt cuvânt mai nimerit nu există.

– Îmi iau liber după-amiaza asta, zice, şi ne ducem la Aer şi Spaţiu.

– Stai aşa, Delores. *Tu* îţi iei o după-amiază liberă?

– Există o primă oară pentru orice, Loni. Aubrey are de gând să-mi explice cum funcţionează maşinăriile alea.

Ceva din aura lui Delores scapătă când rosteşte cuvintele din urmă, dar strălucirea apare, în loc, pe obrajii fiicei.

Apoi Aubrey zice:

– Mami, toaleta e pe stânga sau pe dreapta?

– Stânga.

Aubrey se aventurează pe hol. Cobor vocea.

– A venit aici!

– În interes de serviciu, dar mă mulţumesc şi cu atât.

– Şi... pare fain aşa. Cum de-ai...

– Numărul unu, îi ies în întâmpinare, cât încă mai pot.

– Şi numărul doi?

– Am decis să-mi păstrez sfaturile pentru cei care mi le cer, aşa ca tine.

Zi-mi, aşadar, în ce privinţă ai o asemenea disperată nevoie de ajutor?

Cobor ochii spre blocul de desen deschis, cu talmeş-balmeşul mlăştinos, ţepos şi fascinant, şi pricep. Dolores nu-mi

poate spune nici un lucru pe care nu îl ştiu deja.

Trebuie să mă duc înapoi.

62

17 mai

Sunt deci o ucigaşă? Audierea în instanţă, în care am lămurit că a fost vorba despre autoapărare, pare să ducă la concluzia că nu e cazul, fiindcă ies liberă din sala de judecată. Chappelle nu a murit, sută la sută, de la lovitura primită în cap. Cauza oficială a decesului e considerată înecul, deşi, când paramedicii au trecut la treabă, apa pe care o inhalase în băltoaca aceea adâncă a curs afară din el şi sângerarea de la cap i-a fost oprită. L-au dus la spital, însă n-a mai rezistat mult. Când judecătorul m-a întrebat despre rolul jucat de mine, am vorbit doar de Heather, de ciocanul de dulgher şi de bucata de scândură. La sfatul lui Bart Lefton, am lăsat deoparte faptul că am trecut graniţa statului cu un cuţit asupra mea, în caz că aş fi fost nevoită să-l tai bucăţi-bucăţele pe răposat. Nu i-am spus judecătorului nici despre noaptea în care am intrat în casa pustie a lui Chappelle cu o bâtă de baseball în mână şi hotărârea de a-l ucide în inimă.

Bart îmi spune că nu voi ajunge la închisoare. Îi mulţumesc şi mă depărtez de el, cu mintea golită. Acum mă mai tem doar de pagubele provocate sufletului meu de uciderea lui Chappelle.

Adlai, care a urmărit înfăţişarea din al patrulea rând de scaune al sălii de judecată, îmbrăcat la cămaşă albă, apretată, cu cravată şi pantaloni de stofă, înaintează spre mine în parcare, cu chipul ca de piatră. Îi simt pe piele iz de loţiune după ras şi apă. S-a bărbierit proaspăt.

– Te duc undeva?

Gravitatea purtării lui mă pregăteşte pentru ce urmează.

Frate-meu şi cumnată-mea mă privesc urcând în camioneta lui. Sunt o păpuşă mecanică.

Adlai, quaker şi pacifist, conduce fără cuvinte. S-a terminat între noi.

Accept asta.

– E-n regulă, zic după un timp. Înţeleg. Crezi în nonviolenţă. Dă din cap că aşa-i.
– Are, deci, noimă dacă nu mai vrei să... fii cu mine. Încetineşte şi trage camioneta pe marginea drumului.

– Chiar cred în nonviolenţă, spune uitându-se la palmele lui de pe volan.

Închid ochii şi mă oţelesc pentru ce-o să spună.

– Numai că, Loni, dacă eram cu tine acolo, cre' că făceam şi mai rău de-
atât
a. Îi deschid la loc.

Adlai întoarce
capul.

– M-ar pune într-un program pentru controlu' furiei, cu amicu-tău
Nelson, zice cu o urmă de zâmbet şi porneşte iarăşi camioneta. Aşadar, încotro vrei s-o apuci?

Întrebarea mă lasă perplexă. Chiar, încotro *vreau* s-o apuc?

Însă îi arăt cu degetul şi îmi urmează indicaţiile: „La dreapta". „Drept înainte". „Aici". Oprim la magazinul de bricolaj Lumea Materialelor, cu pavelele şi scăldătorile lui de păsări, raţele şi cerbii de ghips. Sunt liniştitoare. Le înţeleg acum, îngheţate şi inerte.

– Aici ai vrut să ajungi?

– Nu, dar era în drum. Şi îmi place locul. Zăbovim o vreme aşa, fără să coborâm din maşină. Apoi îmi dau seama ce voiam să-i dezvălui: Ştiai că am de gând să construiesc un magazin de băuturi alcoolice pe cealaltă parte de stradă?

– Magazin de băuturi?

– Şi o să-i spun Lumea Spir(i)tului.

Se uită la mine, cu capul aplecat uşor pe umăr. Aruncă o privire la firma de la Lumea Materialelor.

– Tu-mi spui o glumă?

– Nu-i prea hazoasă, aşa-i.

– Poate ar merge în altă zi. Mai avem de lucrat la poante.

Porneşte motorul, însă văd, înainte să iasă iar pe şosea, un bărbat oprit lângă o scăldătoare de păsări, trecându-şi palma peste marginea ei, cu braţele pline cu şerpi albaştri şi pumnale.

– Eşti prieten cu tipul ăla? zic.

– Cine, Garf? Mda. Arată dur, aşa-i? De fapt i-o bomboană de băiat. Fumează cam prea multă iarbă şi mă tot sâcâie să investesc într-o fermă legală de marijuana – n-o să fac asta în

veci –, dar e meşter mare la construit canoe. El mi-a făcut-o pe-a mea din scoarţă de mesteacăn. Şi... ăă... l-am rugat să mai facă una, zice aruncându-mi o privire. Aşa, să fie.

Nu spun nimic.

Adlai bagă în marşarier şi întinde mâna spre şosea.

– Acuma încotro?

Ne îndreptăm spre sud până ce arăt cu degetul şi Adlai opreşte în dreptul unei alei de acces pe care o ştiu bine. Mă dau jos şi bat la uşa propriei mele case.

– Domnule Meldrum, mă întrebam dacă i-aţi putea arăta prietenului meu curtea din spate.

De la volan, Adlai face o singură dată din mână.

Domnul Medlum se uită la mine de parcă aş fi un iepure care-i cere să fie lăsat să-i ronţăie tomatele.

– Păi... da... presupun.

De după draperiile lor cu franjuri, domnul şi doamna Meldrum se uită cum îi arăt lui Adlai stejarul de Virginia şi balta. Când draperia cade iarăşi peste fereastră, mă apropii de hotarele neîngrijite unde proprietatea tinde să se transforme în haos. Stau cu ochii în pământ, atentă la plante care ar fi putut supravieţui pogromului ierbos al familiei Meldrum. Găsesc mentă, nişte urechea-iepurelui, un mănunchi de tătăneasă. Smulg din rădăcină aceste ierburi de leac sălbăticite, le adun ca pe un buchet la piept şi simt un crâmpei de viaţă.

Plivesc, nu şterpelesc. Scot din pământ ceea ce familia Meldrum consideră gunoi botanic. Strâng tulpinile şi îi spun lui Adlai ce ştiu despre însuşirile fiecărei plante. Şi nu ştiu de ce, poate mi se trage de la mâna de muşchi spaniol pe care am cules-o, îi spun povestea pe care mi-o spunea cândva tatăl meu, cea despre Împărăteasa Mlaştinilor, frumoasă şi înfricoşătoare, cu păr de muşchi şi ochii strălucitori ca soarele.

Repetă după mine:

– Deci ea va îndeplini o nobilă dorinţă...

– Da, însă numai în schimbul unei sarcini aproape imposibile.

– „Aproape” fiind cuvântu’ esenţial, observă el.

Duc ierburile la spate şi fac din mână spre perdelele mişcătoare de la geamul bucătăriei.

– Mulţam! strig.

Când dau colţul casei, scot din pământ încă o plantă, un cosmos portocaliu care aduce cu o gălbenea, doar că-i mai sălbatic.

Domnul Meldrum apare pe verandă când noi ne-am întors deja la maşină, ca să lase iluzia că nu ne-a spionat. Îşi trece

degetul arătător peste frunte.

Ne oprim la pepinieră şi cumpărăm o jardinieră de cedru şi nişte pământ de flori. Urc pe platforma camionetei şi aşez ierburile şterpelite într-

un şir ordonat, apoi înconjur cu compost rădăcinile. Adlai presară pământul de flori, mai închis la culoare, iar eu îl apăs în jurul plăntuţelor, inhalând parfumul mineral.

Ne întoarcem pe şosea, camioneta merge iute şi soarele trimite printre pini aşchii de lumină pe cămaşa albă a lui Adlai: *pâl-pâl*, ca o lumină ce se aprinde şi se stinge intermitent. S-a făcut vremea să-l duc pe Adlai să o cunoască pe mama. Veştile bune, rare cum sunt, trebuie împărtăşite.

Tammy şi Phil au luat probabil copiii de la şcoală, după înfăţişarea în instanţă, şi s-au dus drept la St. Agnes, fiindcă, atunci când sosim noi, îi găsim deja plimbându-se cu mama pe-afară. O văd pe Ruth, de la depărtare, pălăvrăgind voioasă şi zâmbind. Phil îi oferă o bucurie simplă. E copilaşul ei.

Adlai îmi apucă mâna umedă în palma lui uscată când ne mai apropiem. Phil şi Tammy cască ochii. Mama zice:

– A venit Loni!

Copiii dau fuga de pe unde se jucau pe pajişte şi Heather mă îmbrăţişează dintr-o parte. Mă ghemuiesc şi-o trag la pieptul meu cu putere, ţinând-o aşa un minut întreg. Apoi îşi ia de mână bunica. Vreau să-i strâng pe toţi lângă mine şi să nu le mai dau drumul. Dar nu suntem genul ăla de familie.

Adlai lasă o mână pe umărul meu.

– Aşa. Phil, Tammy, mamă, aş vrea să faceţi cunoştinţă cu Adlai Brinkert.

Adlai dă mâna mai întâi cu mama, apoi cu Tammy. Cu Phil durează ceva timp, e o strânsoare de băiat alb, „Hei, mă bucur să te cunosc, amice”, unde mâna descrie un arc larg înainte să ia contact cu palma celuilalt bărbat. Poza asta mi se pare exagerată de obicei, însă în cazul de faţă e ciudat de liniştitoare. Li-l prezint copiilor, care se arată sfioşi. Se lasă pe vine lângă ei, ajungând la aceeaşi înălţime.

– Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc pe amândoi, zice, apoi se ridică şi îi spune mamei: Doamnă Murrow, vreţi să luaţi loc?

Oferindu-i braţul, o conduce la o masă de picnic umbrită. Se ia şi Tammy după ei, încă holbându-se la Adlai. Rămân în urmă cu fratele meu.

Phil se bate ritmic cu degetele peste buzunarul pantalonilor.

– N-am ştiut că ai un iubit.
– Ăă... da... chiar am.
Lasă bărbia în piept şi schimbă subiectul.

– Ai auzit că l-au săltat pe Elbert de dimineaţă? Se ascundea într-o cabană de pescuit abandonată, în mlaştină. Frank a fost cu el până... ei bine... ştii doar. Să ne uităm musai la ştiri, diseară. Bart zice că punerea sub acuzare e-n după-amiaza asta. Ştiai că ăştia doi, pe lângă ce-au făcut, au azvârlit în smârc şi-o grămadă de chimicale de la un laborator de amfetamine?

Mă ia un fior.

– Drăguţ, este? Tot soiul de afaceri mărunte. Casa veche a familiei Rabideaux şi Echipamente Sportive Nelson au avut parte de razii amândouă, în dimineaţa asta – ambele cică-s ditai depozitele de droguri. Phil se răsuceşte pe jumătate, sorbind aer în piept. Şi ştii cine mai era băgată? Rosalea! Fătuca aia, a naibii, se cotârcea cu hodorogu' de Elbert Perkins! I-a tot cărat lui Elbert date din arhivele noastre şi din dosarele confidenţiale de la firma de avocatură, şi tot ea i-a cumpărat lui Frank mâncarea aia, crezând c-o s-o împartă cu drăguţul ei cel decrepit. Firma lui Bart a luat-o în colimator.

Mă bucur să aud asta şi nădăjduiesc că, ajutaţi un pic, o să-l ardă şi pe Brandon.

– Uau! Mă... duc să mă aşez. Însă înainte de asta îl întreb: Heather cum ţi s-a părut?

– Cam zgâlţâită.

– Phil, îmi pare nespus de rău.

– Loni, i-ai salvat viaţa. N-ai de ce să-ţi ceri iertare.

– Dar dacă nu aş...

– Gura, surioară. E totul bine.

Străbat iarba spre masa de picnic. Ziua asta întreagă a fost prea de tot pentru mine. Văd iarăşi cum ricoşează capul lui Frank, cum zboară sângele când se roteşte, văd cum îmi cade, cu bufnet, o scândură din mână.

Întind mâna şi îmi scot pantofii cu toc jos pe care mi i-am cumpărat pentru audiere, readucându-mă la o stare mai naturală. Simt iarba tăioasă şi fierbinte în tălpile eliberate. Începe să mă zgândăre un fapt, o idee la care n-am putut avea până acum acces. Tatăl meu nu a vrut să ne părăsească. Tot dus de pe lume e şi nu putem lua înapoi nici un crâmpei de clipă pierdută. Însă vlaga şi suflarea caldă i-au fost furate, nu a

renunţat la ele de bunăvoie. A vrut să se întoarcă acasă.

Phil mă ajunge din urmă.

– A, şi încă o chestie. Acum e foarte posibil ca statul să ne datoreze şi mai mult decât am crezut noi.

În ochi îi scânteiază cifre.

Heather şi Bobby vin să tragă de tatăl lor, să-l convingă să se joace, iar el le face pe plac. O cercetez pe Heather cu privirea. Nu se uită spre mine şi nu vreau să apăs acum pe butonul „Te simţi bine?”, dar voi reveni.

Ajung la masa de picnic şi întind o gleznă, apoi pe cealaltă, peste bancă, lângă Adlai. Când mă aşez, o aud pe mama:

– A, da, menta are să colonizeze toată grădina dacă nu e ţinută în frâu.

Adlai ridică din sprâncene spre mine şi-i mai cere mamei şi alte poveţe despre grădinărit. Mama nu pierde decât un pic şirul.

– Ştii că trebuie să rupi floricelele de pe busuioc, aşa-i? Şi să retezi lăstarii de lemnul-Domnului? Altfel se face buruienos.

– Cum a ajuns lemnul-Domnului să se cheme aşa? întreabă el şi îmi apucă mâna pe sub masă.

Pe parcursul îndelungii explicaţii date de mama, Tammy se aşază, ca în transă, faţă în faţă cu Adlai. E ori fascinată de el, ori uluită că am reuşit să atrag un bărbat. Sau poate nu are nimic de-a face cu noi. O fi, pur şi simplu, un efect al traumei. Că doar fiica ei de şase ani, până la urmă, aproape că a fost omorâtă.

– Hei, Tammy, zic, stingând unda tractoare din ochii ei. Mă gândeam să-mi fac un album de amintiri. Fără să-i dezvălui că ideea mi-a venit acum o secundă, îi explic: Aş vrea să pun laolaltă nişte poze cu tata. Ai vreun pont?

Pare să se trezească.

– Serios?

– Poate îmi zici tu cum să încep. Se învârte în direcţia mea.

– Păi... chestia-i că – aici îşi lasă pe masă un cot – tre’ să spui o poveste. Cu imagini. Decizi tu ce poveste-i aia şi cum vrei s-o spui. Face o pauză, apoi: Nu-i uşor, adică, să vezi totdeauna ce merge cu ce, dar când dai de combinaţia corectă, Loni, aproape că-i... magic.

– Super, zic, dându-mi seama că o simplă întrebare îmi arată cum aş fi putut netezi în tot acest timp asperităţile dintre noi. Mai spune-mi, o îndemn.

Zis şi făcut, aşa că nu aud decât pe jumătate când mama îi

spune lui Adlai:

– Te-ai gândit dumneata la asta?

Isteţ flăcău. Adlai pune palma pe mijlocul meu.

– Nu eu am făcut legătura. Fiica dumneavoastră e aia isteaţă.

– Sunt? zic.

– Îi povesteam mamei tale despre „Nani-nani”. Ştii tu... cântecelul cu leagănul din copac, pasărea din cuibuşor...

Îmi arăt cu o strâmbătură mirarea*. Chiar i-am spus asta?*

Mama se uită la mine.

– Şi când o să începeţi voi doi să adunaţi crenguţe pentru cuibul *vostru*?

Înlemnesc.

– Ştii ce? zic. Mi-am amintit că am uitat ceva în maşină.

Ceilalţi păşesc spre clădire, în vreme ce Adlai mă petrece înapoi în parcare. Lângă camioneta lui, îşi lasă mâinile pe şoldurile mele şi mă trage gingaş spre el.

– Dac-o fi să ne facem un cuib împreună, Loni Murrow, hai să nu-l facem din crenguţe, bun aşa?

Mă străbate un junghi de frică în partea de jos a abdomenului, unul care se preschimbă iute în fior de dorinţă. Trag aer, îl las să iasă din plămâni.

– Al naibii mai eşti de practic. Zâmbeşte primul.

– Hai să luăm plantele.

Mă răsucesc şi trag ivărul platformei.

Punem mâna pe lada de cedru plină cu ierburi. Înainte să intrăm, plantăm cosmosul cel înalt şi de culoarea caisei un pic mai încolo de geamul mamei. O fi el mai lungan decât gălbenelele cele sfioase, dar tulpina asta deşirată va produce într-o săptămână jumătate de duzină de flori.

Odată ajunşi înăuntru ne oprim în sala de activităţi recreative ca să udăm menta, tătăneasa şi urechea-iepurelui. Mă aplec peste pianină, folosită pentru interpretări avântate ale nemuritoarelor „Mulţi ani trăiască” ori „ Şi-altă dată, şi altă dată...”

– Mă întreb dacă mama o să cânte vreodată la pian aici, spun gânditoare. După ce i se vindecă încheietura, adică.

Adlai ridică ghiveciul de pe pupitru.

– Din ce mi-ai spus, s-ar putea s-aştepte să se lase întunericu’, să se strecoare pe hol şi să cânte o nocturnă.

Întind degetele spre obrazul lui neted.

Plantele s-au înviorat. Ducem jardiniera la mama în odaie. I-o aşez pe pervaz.

– Din grădina ta, zic.

Se uită la plante, apoi la mine.

– Le-am şterpelit, îi mărturisesc.

Scot jurnalul ei GRĂDINĂ din geantă şi i-l aşez în palme, în timp ce Phil dă drumul la televizor.

Auzim vocea lui Kacki Perkins comentând imagini care-l arată pe Elbert condus într-o sală de judecată.

– Perkins a fost pus sub acuzare, astăzi, pentru spălare de bani, trafic de droguri şi evaziune fiscală. A fost arestată şi presupusa amantă a lui Perkins, Rosalea Newburn Davis.

După ce s-a terminat ştirea, mă ridic şi opresc televizorul, în caz că mai apar reportaje şi despre alte instanţe, audieri pentru stabilirea legitimei apărări, genul ăsta de chestii.

– E timpul s-o luăm din loc! zic.

Phil mă priveşte întrebător, după care duce la ureche un telefon imaginar, iar eu aprob cu o înclinare a bărbiei. Îşi ia rămas-bun împreună cu Tammy şi copiii.

Eu şi Adlai o conducem pe mama în sufrageria comună. Înainte să plecăm, Ruth îi spune lui Adlai:

– Loni e copila mea cea sălbatică, să ştii. Mă îmbrăţişează, îşi apropie buzele de urechea mea şi şopteşte: Nani-nani, puiul mamei.

Când mă aşez în maşina lui Adlai, privirea îmi rămâne în gol. Prea multe chestii îmi umblă prin creier. Adlai se apleacă spre mine şi, când întorc capul, mă sărută blând pe buze. Are gust de sare, mentă şi ceva fundamental, ca o piatră netedă.

Pe drum, cuvintele mamei răsună – *puiul mamei* – şi văd adâncitura în formă de scoică, urechiuşa mea de nou-născută, întipărită pe braţul ei tânăr.

Încă am maşina parcată în faţa biroului lui Bart, unde am lăsat-o de dimineaţă. A trecut, mi se pare, o groază de timp. Tragem în spatele ei şi Adlai lasă motorul pornit.

– Nu... ăă... te-am întrebat cum ţi-a mers în D.C.

– O să stau un an,

zic. Îi scapă un

oftat.

– Eh... presupun c-o să vin în vizită.

– Aici, vreau să spun.

– Un an? Aici? Îl invadează un zâmbet. Păi astea-s veşti bune!

– Da, sunt.

Zâmbesc şi eu.

Delores, Măiastra Botanicii, m-a informat, cât am fost prin Washington, că la fiecare şapte ani angajaţii din categoria mea au dreptul la un an de concediu plătit, iar eu am întârziat doi ani să mi-l revendic pe al meu. M-a

ajutat să completez formularul. Am scris acolo ţelul de urmărit: „Să studiez păsările din zona sud-estică a Statelor Unite, cu accent pe terenurile mlăştinoase din Florida”.

Hugh Adamson a bolborosit o obiecţie, dar până la urmă n-a avut ce face. Anul sabatic este, s-ar părea, un vechi privilegiu al Institutului Smithsonian care, pentru a fi abrogat, ar necesita o decizie a Congresului. Cealaltă intenţie nu mi-am trecut-o pe formular: de a activa ca liber profesionistă, de a-mi face un nume, de a vedea dacă Florida e locul de care aparţin.

La volanul camionetei, Adlai zâmbeşte, aproape ţinându-şi răsuflarea.

– Te ţii de mine pân-acasă? zice.

Înainte să mă dau jos, îmi cuprinde faţa în palme şi mă sărută iar.

63

Unsprezece luni mai târziu

„Râuri ce curg necontenit... revin în ele însele. Ce s-a scurs pe cale este înapoiat la întoarcere.”

Adelard din Bath, *Quaestiones Naturales*

Curtea, dedesubtul geamului meu, emană un iz astringent de cireşe de Surinam, care tocmai s-au copt atrăgând stoluri întregi de grauri. Zuruie, şuieră şi cârâie. Stau la planşeta de desen pe care mi-am cumpărat-o aproape cu un an în urmă, la începutul acestui an de concediu. Lucrez la o schiţă nouă înfăţişând-o pe mama sub sârma de rufe, încercând să captez în nuanţe perdeaua ploii care se întinde dinspre baltă. Cred că în sfârşit i-am redat cum trebuie chipul. Am schimbat perspectiva – gata cu imaginile luate de sus. Apare în profil, iar tata deschide uşa de plasă şi se îndreaptă spre ea în bătaia vântului.

Pe parcursul ultimelor unsprezece luni, am făcut tot atâtea desene pe cont propriu cât pentru cei de la Smithsonian. Fiindcă

sunt dornică să-mi rafinez schiţele proprii, mă codesc mai puţin să termin lucrările de istorie naturală şi izbutesc să storc mai iute *zeama* unei păsări. Tot o perfecţionistă căpoasă am rămas, doar că-s mai eficientă. Am întrebări mai profunde de pus, iar la răspunsuri s-ar putea să ajung doar prin mâna care ţine creionul.

Pe perete, lângă masa de lucru, am montat un dreptunghi cenuşiu, o tablă poroasă care aduce cu un panou de afişaj, doar că mult mai mare. Acolo prind în bold desene, idei şi studii. Bună parte din nopţi le petrec la Adlai, aşa că apartamentul ăsta a devenit mai degrabă cabinet de lucru decât spaţiu de locuit. Dar noaptea trecută am început imaginea şi n-am vrut să mă opresc, aşa că a rămas Adlai la mine şi, de data asta, m-a făcut fericită în patul meu. Mă duc adesea cu el la lucru şi desenez păsări vii în loc de piei moarte. Deşi în aceste ultime luni mi-a văzut iritabilitatea, încăpăţânarea şi celelalte cusururi, e tot prin preajmă. În ce mă priveşte, am ascultat un număr uluitor de prelegeri pasionale legate de poluarea endemică a apelor subterane din Florida şi am învăţat câteva noi feluri în care adevărul absolut poate fi un dezavantaj. Însă aproape seară de seară ne împărtăşim substanţa zilei ce-a trecut. Dacă eu cer opinii oneste când vine vorba de desene, Adlai solicită onestitate în tot ce ţine de viaţa lui, incluzându-mă aici şi pe mine. Uşor nu mi-a fost, dar am căpătat o claritate posibilă doar aproape de gura unui izvor.

Cât a ţinut procesul lui Elbert Perkins, numele tatei a fost rostit adesea. Tatăl meu ar fi fost mândru să audă ce cred despre el prietenii şi vecinii. Într-o seară, când m-am întors acasă după o zi întreagă petrecută la tribunal, imensitatea pierderii lui s-a revărsat peste mine.

– De ce-a trebuit să fiu căpoasă? i-am spus lui Adlai. Nu voia de la mine decât să învăţ să pescuiesc, iar eu, nu şi nu.

– Niciodată nu-i prea târziu, a murmurat el netezindu-mi părul umed pe la tâmple.

Mărturia cea mai acuzatoare a venit de la Marvin Rabideaux.

– Danny Watson nu era prostu’ proştilor, a zis. Când a văzut că vin peste el Frank şi Elbert, Danny a blocat butonu’ de transmisie de la staţie.

Marvin, dispecerul, auzise aşadar întreaga discuţie tensionată şi puternica bubuitură care îi pusese capăt.

– Io şi Joleen am plecat din oraş chiar din noaptea aia. Altfel noi urmam.

Mă întorc spre ilustraţia la care lucrez, cea cu mama lângă sârma de rufe. Casa şi curtea le-am desenat, am pus şi plantele

medicinale, balta şi, dincolo de ea, mlaştina. În desen, mama şi tatăl meu sunt cât pe ce să se atingă. Folosesc guaşe ca să presar tabloul cu stropi de ploaie şi culoare.

Podeaua e plină cu crochiuri lăsate de izbelişte. Nu sunt mototolite, nu le-am aruncat, ci doar şi-au tot găsit înlocuitori. Niciodată n-am fost înclinată spre colaje, dar încep să le culeg şi să le rup în aşa fel încât fiecare

piesă să conţină un singur element. Degetele mari ale tatei, ciupite de cârlige de pescuit, cizmele înnoroite, faţa scânteindu-i de mirişteа perilor. Mâinile grăsulii ale micuţului Philip. Mă satisface această acţiune a sfâşierii, însă nu e destructivă. Prind bucăţelele, una câte una, de panoul cenuşiu, le mut încoace şi-ncolo, mă joc cu relaţiile spaţiale, apoi mă dau în spate. Deplasez pârâul, copacul, balta, juxtapun o schiţă mai veche cu tabăra de pescuit, un cuib cu o pasăre care ţipă, o egretă. Râd singură, în sinea mea, şi mă joc. Pe panou e-un ghiveci cu de toate, însă are formă şi direcţie. E ca o jucărioară ale cărei mădulare se rotesc în încheieturi până ce ajung la silueta corectă. În puzzle n-a mai rămas de completat decât un pătrăţel. Las deci un spaţiu gol – pentru bebeluşa pierdută. Absenţa ei a adus pe lume jurnalul GRĂDINĂ, a îndepărtat-o pe mama de mine şi m-a împins către tata.

Dar cum stau lucrurile cu fata de la geam? Mult timp m-am ţinut pe dinafară, însă combinaţia de acum cere participare. Schiţez nişte umeri înguşti şi un păr lung prins în coadă de cal. Rup pe la margini foaia şi înfig desenul în locaşul lui. Asta înseamnă că i-am arătat spatele privitorului? Poate, însă doar pentru a-i pune în lumină pe protagonişti – o lumină mixtă, strălucitoare şi revelatoare, cu părticele umbrite. Transmite: *Urmează-mă aici*.

Adlai iese din dormitor, închizând încetişor uşa după el.

– Mă duc la lucru, zice.

– OK, spun fără să-mi iau privirea de pe panou.

Îl pup pe obraz de rămas-bun şi îmi îndrept iarăşi atenţia asupra colajului.

Însă îndată ce uşa de la intrarea apartamentului se închide cu un ţăcănit sec, înşfac o şapcă, blocul de desen şi un volumaş cu poemele lui Whitman unde se află un pasaj pe care-l voi recita mai târziu, poate din memorie, pentru mama. Ies în fugă pe uşă.

– Stai! Vin cu tine!

Adlai a şi străbătut jumătate din aleea cea lungă care dă spre trotuar, însă se răsuceşte spre mine auzindu-mi strigătul.

Alerg cu toată viteza, trec pe lângă el şi ajung pe stradă înaintea lui. Îmi arunc lucrurile în cabina camionetei lui şi mă

întorc pe călcâie. Zâmbeşte, la vreo zece metri de mine, un pic somnoros, uluit de energia mea.

Duc amândouă mâinile spre umărul stâng şi azvârl spre el un fir de pescuit invizibil. Îl mulinez spre mine apoi, rotind iute mâna dreaptă. Poate că el este sarcina mea aproape imposibilă. Poate că viaţa asta este îndeplinirea unei dorinţe.

În cabină, pasajul din Whitman se înalţă în mine ca aburii din baltă.

Încetinesc rulatul firului invizibil.

– Ce faci acolo? vrea el să ştie. Recit:

– *Văd acum că secretul de-a clădi oameni buni/ E să creşti în aerul proaspăt, să mănânci şi să dormi cu pământul*.

– Să mănânci şi să dormi cu pământul, repetă înconjurându-mi mijlocul cu braţul. Io-s pentru.

Mă las la pieptul lui, îi trag mirosul în piept şi ştiu că sunt acasă.

MULŢUMIRI

Multe mulţumiri lui Kathy Abdul-Baki, Milagros Aguilar, Barbara Bass, Jody Brady, Jeremy Butler, Clive Byers, Ellen Prentiss Campbell, Will Carrington, Sylvia Churgin, Jim Dean, Rocco DeBonis, Simone Deverteuil, Gaela Erwin (pentru pieile de pasăre), Barbara Esstman, Suzanne Feldman, Audrey Fleming, Leslie Frothingham, Renee Harleston, Toby Hecht, John Helm, Susan Jamison, Elva Jaramillo, Karin Johnson, regretatul Randall Kenan, Caroline Liberty, Alice McDermott, Laura McDougall şi toţi McQuilkin-ii, Sally McKee, Tom Milani, Debbie Mitchell, Kermit Moyer (pentru echilibrul şi dreapta lui judecată), Julee Newberger, Michael O'Donnell (răbdător, atât de răbdător), Bill O'Sullivan, Janet Peachey, Anna Popinchalk (care mi-a închiriat camera ei), Jocelyn Popinchalk (prietenă şi tovarăşă într-ale privitului de păsări), Danielle Price, Ruth Schallert, Myra Sklarew (pentru toate caldele-i încurajări), Davina şi Jack Smith (pentru colecţia lor de cărţi), Sarah Dimont Sorkin (pentru anii de citit şi inspiraţie creatoare), Sara Taber, Alice Tangerini, Henry Taylor (pentru lecţiile cruciale despre precizia limbajului şi onestitatea discursului), Lisa Tillman, Julie Tombari (pentru minciunică), Cary Umhau, Kristin Williams şi fireşte lui Emily Williamson, minunata mea agentă, ca şi redactoarelor mele, Jackie Cantor şi Rebecca Strobel. Restul echipei de la Gallery Books/ Simon & Schuster – Aimee Bell, Andrew Nguyen, Lisa Litwack, Alysha Bullock, Barbara Wild şi Lisa Wolff – a făcut cartea mai bună. Jessica Roth a ajutat-o să ajungă la cititori. Mulţumiri şi lui Abby Zidle şi Danielle Mazzella Di Bosco.

Pentru interesul arătat timpuriu în cariera mea, le mulţumesc lui Miriam Altshuler, Jeff Kleinman, Sally Arteseros şi regretatului Richard McCann. Mulţumiri speciale Centrului pentru Arte Creative din Virginia – locul acela sobru şi magic – pentru multele vizite care mi-au nutrit scrisul şi acest proiect în particular.

Două cărţi, cea a lui Lesley Gordon, *Green Magic: Flowers Plants & Herbs in Lore & Legend*, şi cea a Lindei Ours Rago, *Mugworts in May: A Folklore of Herbs*, mi-au fost utile în mod deosebit. Mi-a făcut plăcere să

consult Ghidurile de Buzunar ale Păsărilor de la National Audubon Society, împreună cu clasica *Field Guide to the Birds* a lui Roger Tory Peterson şi volumul *Guide to the Birds of Trinidad and Tobago* al lui Richard ffrench (da, cu doi *f* mici), printre altele. Am strâns informaţii şi de pe excelentul site al departamentului de ornitologie al Universităţii Cornell, AllAboutBirds.org, ca şi de la American Foundation for Suicide Prevention (afsp.org), o sursă de asistenţă şi speranţă pentru cei afectaţi de sinucidere.

Multe mulţumiri lui Richard Heggen, profesor emerit de inginerie civilă la Universitatea din New Mexico, pentru compilarea celei mai exhaustive colecţii imaginabile de referinţe la apele subterane, *Underground Rivers: From the River Styx to the Rio San Buenaventura, with Occasional Diversions*, şi punerea lucrării la dispoziţie online, în format PDF, prin intermediul Internet Archive.

Câteva informaţii despre Smithsonian au fost culese dintr-un articol de Larry Van Dyne intitulat „Uncivil War at the Smithsonian", apărut în *Washingtonian* în martie 2002, şi crâmpeie despre istoria Institutului au fost adunate din lucrarea lui James Conway *The Smithsonian:150 Years of Adventure, Discovery, and Wonder.*

Asistenţa la documentare a fost furnizată de Comisia de Conservare a Vieţii Sălbatice şi Piscicole, aici remarcându-se agenta Kathy Chidsey Merrit; de Bob Hoppman şi Mark J. Nowicki, experţi în chestiuni financiare; de Gayle Share-Raab, împătimită a pălăriilor, şi de bibliotecarii de la Smithsonian Gil Taylor şi Katrina M. Brown. Îi mulţumesc lui Greg Wright pentru Palatul Moşnegilor, lui Jim Cozza pentru că a fost de acord să dea cu mine un tur de mlaştină şi pentru masa de călcat a şoferului care picoteşte, lui David Gardner pentru „Şi-altă dată, şi-altă dată...", lui Mary Beth Guyther pentru doi stârci apăruţi la momentul oportun şi artistului Rolf Ness pentru că a lucrat cu mine la creşterea din sămânţă a stejarului de Virginia pentru povestea de faţă. Mulţumiri din belşug şi bibliotecarilor de la Sala de Cărţi Rare şi Colecţii Speciale a Bibliotecii Congresului, la fel ca şi lui Peter Armenti de la Sala Mare de Lectură pentru neobosita lor curiozitate şi ajutorul plin de entuziasm pe care mi

l-au dat în descoperirea unor surse originale. Şi, în mod esenţial, mulţumesc familiei mele, de aproape şi de departe, pentru dragostea şi sprijinul neabătut.

LECTURI SUPLIMENTARE ŞI BIBLIOGRAFIE

Adelard of Bath (1080–1152), *Quaestiones Naturales*

Back, Phillipa, *The Illustrated Herbal.* Londra: Chancellor Press, 1996 Barhydt, D. Parish, „Ahyunta”, *The Dollar Magazine* 7, nr. 42 (iunie 1851): 263

Burnett, Charles, ed. *Adelard of Bath, Conversations with His Nephew: On the Same and the Different, Questions on Natural Science, and on Birds*, Cambridge: Cambridge University Press, 2006

Callery, Emma, *The Complete Book of Herbs*, Philadelphia: Running Press, 1994

Coffey, Timothy, *The History and Folklore of North American Wildflowers*, New York: Houghton Mifflin, 1993

Conaway, James, *The Smithsonian: 150 Years of Adventure, Discovery, and Wonder*, ed. I, Washington, D.C.: Smithsonian Books; New York: Knopf, 1995, Cap. 10, „A Wind in the Attic”

Dowden, Anne O., *This Noble Harvest: A Chronicle of Herbs*, New York: Collins, 1979

Elias, Jason şi Shelagh R. Masling, *Healing Herbal Remedies*, New York: Dell, 1995

ffrench, Richard, *A Guide to the Birds of Trinidad and Tobago*, ed. a II-a, Londra: Christopher Helm, 1992

Florida Department of Environmental Protection, „The Journey of Water”, www.floridasprings.org

Gerard, John (1545–1612), *Herball or General Historie of Plants.* Tipărită la Londra de Edm. Bollifant pentru Bonham Norton şi John Norton, 1597

Gordon, Lesley, *Green Magic: Flowers Plants & Herbs in Lore & Legend*, New York: Viking Press, 1977

Heyman, I. Michael, „Smithsonian Perspectives”, *Smithsonian*, iunie

1996

Marshall, Martin, *Herbs, Hoecakes and Husbandry: The Daybook of a Planter of the Old South*, Tallahassee: Florida State University, 1960,

Nelson, Gil, *The Trees of Florida: A Reference and Field Guide*, Sarasota, Florida: Pineapple Press, 1994

Perkins, Simon, *Familiar Birds of Sea and Shore*, New York: Alfred A. Knopf, 1994

Peterson, Roger Tory, *A Field Guide to the Birds East of the Rockies*, Boston: Houghton Mifflin: 1980

Peterson, Wayne R., *Songbirds and Familiar Backyard Birds East*, New York: Alfred A. Knopf, 1996

Piercy, Marge, „To Be of Use", în *Circles on the Water*, New York: Alfred A. Knopf, 1982: 106

Potterton, David, ed. *Culpepper's Color Herbal*, New York: Sterling, 2002

Rago, Linda Ours, *Mugworts in May: A Folklore of Herbs*, Charleston, Virginia de Vest: Quarrier Press, 1995

Raleigh, Sir Walter (1552–1618), *The History of the World, in Five Books*, tipărită pentru T. Basset etc., Londra, 1687

Reynolds, Jane, *365 Days of Nature and Discovery*, Londra: Michael Joseph, 1994

Ripley, S. Dillon, „First Record of Anhingidae in Micronesia", *The Auk* 65, nr. 3 (iulie 1948): 454–455

Ripley, S. Dillon, „The View from the Castle", *Smithsonian*, 10 octombrie 1983, 12 decembrie 1983 şi 12 aprilie 1984

Snell, Charles Livingston, Harold Darling şi Daniel Maclise, *This Is My Wish for You*, Seattle: Blue Lantern Books, 1995

Thoreau, H. David, *Journal*, ed. B. Torrey, Boston şi New York: Houghton Mifflin, 1906, 1:438

Van Dyne, Larry, „Uncivil War at the Smithsonian", *Washingtonian*, martie 2002

Walton, Richard K., *Familiar Birds of Lakes and Rivers*, New York: Alfred A. Knopf, 1994

Whitman, Walt. *Leaves of Grass*, 1867. (În limba română volumul a apărut cu titlul *Fire de iarbă.*) „Cântec de drumul mare", secţiunea 6. The Walt Whitman Archive., edit. gen. Matt Cohen, Ed Folsom şi Kenneth M. Price. Accesat pe 21 mai 2021. http://www.whitmanarchive.org.

Wilder, Thornton, *The Bridge of San Luis Rey*, New York: Albert & Charles Boni, 1927

Nota autoarei: Este posibil ca unii cititori să observe că m-am jucat cu timpul în privinţa a două detalii izolate, dar semnificative. Mai întâi, S. Dillon Ripley, directorul Institutului Smithsonian, nu ar fi avut cum să fie prezent în acelaşi timp cu Loni pe parcursul activităţii ei la Institut, nici chiar în calitate de profesor emerit, însă a fost o figură atât de însemnată în istoria modernă a Smithsonianului, ca şi în imaginaţia mea, încât am decis să-l includ totuşi în poveste. În al doilea rând, Acvariul Naţional, găzduit la parterul Departamentului Comerţului de pe 14th Street din Washington D.C., s-a închis cu nişte ani înainte de acţiunea romanului, însă l-am păstrat deschis din necesităţi narative. Poate că mi-am dorit să îl ştiu deschis. Le cer iertare perfecţioniştilor.